ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ ΤΟΥ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»

Μπορεῖτε νᾶ μᾶς ρωτᾶτε...

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

'Ο «ΑΓΝΩΣΤΟΣ Χ.» ἀπαντᾷ σ' ὅλες τὶς ἀπορίες σας καὶ σᾶς δίνει συμβουλὲς γιὰ ὅ,τι σᾶς ἐνδιαφέρει. Γράψατε : Περιοδικὸν «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» διὰ τὸν «"Αγνωστον Χ.», Λεωχάρους 6, 'Αθήνας. Θὰ ἔχετε συντόμως τὴν ἀπάντησι.

ΠΑΡΕΑΝ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ (Πύργον): Τὸ ὑπουργεῖον 'Αεροπορίας προεκήρυξε διαγωνισμὸν γιὰ τὴν εἰσαγωγὴ μαθητῶν στὴ Σχολὴ 'Αεροπορίας (ἀξιωματικῶν χειριστῶν). 'Η σχετικὴ προθεσμία λήξασα τὴν 30ὴν Δεκεμβρίου 1946 παρετάθη δι' ὀλίγας ἡμέρας. 'Εὰν θέλετε περισσότερες πληροφορίες νὰ μοῦ γνωρίσετε τὴ διεύθυνσι ἑνὸς ἀπὸ σᾶς γιὰ νὰ σᾶς στείλω ὁλόκληρη τὴν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ λάβετε γνῶσιν τῶν ὅρων. Γιὰ τὴ δραματικὴ Σχολὴ τοῦ 'Εθνικοῦ Θεάτρου τὰ μαθήματα ἀρχίζουν στὴν ἀρχὴ τοῦ 'Ακαδημαϊκοῦ ἔτους δηλαδὴ τὸν 'Οκτώβριο. Τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα εἶνε ἀπολυτήριο 4ης τάξεως Γυμνασίου, ἑλληνικὴ ὑπηκοότης, ἀρτιμέλεια κλπ. 'Η ἐξέτασις γίνεται ἐπὶ ἀπαγγελίας ἑνὸς δημοτικοῦ ποιήματος ἢ κάτι παρόμοιο.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΑΝ. (Μυτιλήνην): Τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας παρακολουθεῖ τὴν ὑπόθεσιν τῆς προμηθείας τῶν ραδιοφώνων περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ γράφετε. "Οπως μὲ ἐπληροφόρησαν ὑπευθύνως, ἐντὸς τοῦ μηνὸς θὰ καθορισθῇ ὁ τύπος τῶν ραδιοφώνων καὶ θὰ ἀρχίσῃ ἡ χορήγησις ἡ ὁποία γίνεται ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν Κρατικῶν Προμηθειῶν.

ΦΟΙΒΗΝ (Μυτιλήνην): Στὴ Χαροκόπειο Σχολὴ Καλλιθέας λειτουργεῖ ἡ τελευταία τάξις τοῦ κατωτέρου τμήματος. Τὸ ἀνώτερον τμῆμα δὲν προεκήρυξε διὰ τὸ τρέχον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἐξετάσεις, διότι προετοιμάζεται τροποποίησις τοῦ 'Οργανισμοῦ. Στὴ Λέσχη 'Εργαζομένου Κοριτσιοῦ λειτουργεῖ ἐπίσης οἰκοκυρικὴ σχολή, ὄχι ὅμως ἀνωτέρας μορφώσεως (δὲν δίδεται πτυχίον καθηγητρίας). Στὴ Σχολὴ αὐτὴ εἰσάγονται μαθήτριες ποὺ ἔχουν ἀπολυτήριο δημοτικοῦ σχολείου, ἡ δὲ φοίτησις εἶνε τριετής. 'Εὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ἀποκτήσετε γνώσεις οἰκοκυρικῆς γιὰ τὴν οἰκογενειακή σας ζωή, ἡ Σχολὴ αὐτὴ εἶνε καταλληλοτάτη.

Ν. Σιμ. (Τυχερὸν — ἄτυχον) Γιὰ τὸν βίο τοῦ Εὐριπίδου καὶ τὰ ἔργα τοῦ Αἰσχύλου ἡ καλύτερη πηγὴ πληροφοριῶν εἶνε ὁ Πλούταρχος. Θὰ βοηθηθῆτε πολὺ καὶ ἀπὸ τὰ βοηθήματα ποὺ ἀναφέρετε, ὅπου ὑπάρχει καὶ σχετικὴ βιβλιογραφία. 'Η καλύτερη γεωμετρία καὶ ἄλγεβρα εἶνε τοῦ καθηγητοῦ κ. Χρ. Μπαρμπαστάθη ποὺ ἔχει ἐκδώσει ὁ 'Οργανισμὸς 'Εκδόσεως Σχολικῶν Βιβλίων καὶ ποὺ ἔχει ἐγκρίνει τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας.

ΓΙΑΝ. Κ. : Δὲν μπόρεσα νὰ ἀντιληφθῶ τί ζητεῖτε. Γίνετε σαφέστερος καὶ θὰ σᾶς πληροφορήσω εὐχαρίστως. 'Η διεύθυνσις ὅπως μοῦ τὴν γράφετε εἶνε ἀόριστος.

ΚΩΝ. ΑΛΛΟΙΜΟΝΑΚΗΝ (Βόλον) : 'Υπάρχουν καὶ ἰδιωτικὰ καὶ δημόσια νυκτερινὰ Γυμνάσια. Μεταξὺ αὐτῶν τὴν καλυτέραν θέσιν κατέχουν αἱ νυκτεριναὶ σχολαὶ τοῦ «Παρνασσοῦ».

ΡΑΛΛΟΥΝ : Διὰ τὸν καθηγητὴν ποὺ μὲ ρωτᾶτε, θὰ σᾶς δώσῃ πληροφορίας ὁ κ. 'Αγγέλογλου, Τηλέφωνον 34.125.

ΚΩΝ)ΝΤΙΝΟΝ ΜΟΥΚΑΝΟΝ (Καβάλλαν) : Αἱ εἰσαγωγικαὶ ἐξετάσεις γιὰ τὴ Σχολὴ ἐμποροπλοιάρχων γίνονται στὴν ἀρχὴ ἑκάστου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους ὅπως καὶ στὰς ἄλλας σχολάς. 'Η ἡμερομηνία καθορίζεται ἑκάστοτε διὰ δημοσιεύσεως στὶς ἐφημερίδες. Γιὰ νὰ μετάσχετε πρέπει νὰ ἔχετε ἀπολυτήριον τῆς 4ης Γυμνασίου παλαιοῦ τύπου ἢ τῆς ἀντιστοίχου τάξεως νέου τύπου.

Λ. ΚΑΝΑΡΗΝ: 'Η μετάβασις στὴν 'Αμερικὴ παρουσιάζει ἐξαιρετικὲς δυσκολίες. Πρέπει νὰ ἔχετε πρόσκλησιν ἐκεῖθεν ἢ ἀποστολὴν συμβολαίου ἐργασίας ἀπὸ ἐπιχειρηματίαν ποὺ νὰ διαμένῃ στὰς 'Ην. Πολιτείας. "Αλλη περίπτωσις εἶνε ἡ συμμετοχὴ σὲ καλλιτεχνικὸ συγκρότημα, τὴν μετάβασιν τοῦ ὁποίου νὰ ἔχῃ ἐγκρίνῃ τὸ ὑπουργεῖον 'Εξωτερικῶν.

ΔΗΜ. ΑΓΡΙΟΝ: Οἱ στίχοι σας εὐπρόσδεκτοι καὶ θὰ κριθοῦν μὲ τὴ σειρά τους καὶ μὲ συγκαταβατικὴ εἰλικρίνεια.

Σ. ΔΑΓΛΑΝ: "Οπως βλέπετε σᾶς φροντίζουμε γιατὶ τὸ ἀξίζετε.

ΜΑΚ. (Πειραιᾶ) : 'Η διαλογὴ ἐτελείωσε καὶ ἀνηγγέλθη ἡ ἡμέρα τῆς ἐκπομπῆς. Περὶ συνεργασιῶν καὶ τοῦ εἴδους των θὰ τὸ μάθετε ἀπὸ τὴ «Σελίδα τῶν Νέων» τοῦ «'Εδῶ 'Αθῆναι». Στὸν φίλον σας ἀπήντησα καὶ δέχομαι τὴ γνώμη του. Θὰ καθιερώσουμε σύντομα τὰ βιογραφικὰ σημειώματα.

ΣΠ. ΜΠΟΓΔΑΝΟΝ (Κομοτινήν) : Τὰ ζητηθέντα φύλλα σᾶς ἀπεστάλησαν πρὸ ἡμερῶν.

Σ. ΤΑΜΠΑΚΕΑΝ : 'Ελήφθησαν καὶ θὰ κριθοῦν μὲ τὴ σειρά τους.

ΜΠΙΣ : Γιὰ τὴν πρώτη ἐρώτησί σας γράψατε στὴν "Ωρα 'Ακροατῶν τοῦ 'Εθνικοῦ 'Ιδρύματος Ραδιοφωνίας (Ρηγίλλης 4), ὁρίζοντας τὸν καλλιτέχνη καὶ τὸ τραγούδι ποὺ προτιμᾶτε. Γιὰ τὴν δεύτερη ἐρώτησι ἔχω νὰ σᾶς πῶ τοῦτο περὶ τοῦ ὁποίου καὶ μὲ ἐπληροφόρησαν: 'Η καθιέρωσις τῆς ποδιᾶς ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον μελέτης τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν καὶ τῆς σχολιατρικῆς ὑπηρεσίας. Εὑρέθη, λοιπόν, ὅτι ἡ μαύρη ποδιὰ εἶνε καὶ πρακτικώτερη καὶ ὑγιεινότερη καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερο δαπανηρά. Διότι τὸ μαῦρο ὕφασμα εἶνε τὸ οἰκονομικώτερο ἀπὸ πολλὲς ἀπόψεις.

Ι. Β. : Τὸ «'Εδῶ 'Αθῆναι» θὰ καθιερώσῃ μόνιμη προσκοπικὴ στήλη. Εὑρισκόμεθα σὲ συνεννόησι μὲ τὴν ἀρχηγία τοῦ Σώματος ὥστε ἐκεῖνο ποὺ θὰ δώσουμε νὰ εἶνε καὶ καλὸ καὶ ἔγκυρο. "Οσο γιὰ τὶς εἰκόνες τῶν καλλιτεχνῶν, τὸ σκόρπισμά των γίνεται σκοπίμως ὥστε ὅλο τὸ πρόγραμμα νὰ παρουσιάζεται σὰν ἑνιαῖο σύνολο. 'Επειδὴ ὅμως δὲν εἶνε λανθασμένη ἡ ἄποψίς σας θὰ φροντίσαμε νὰ ἐφαρμόσουμε τὴν ὑπόδειξί σας. Γιὰ τὴν "Ωρα τῶν προσκόπων ἔγιναν ἐπανειλημμένως ἐνέργειες ἐκ μέρους μας ἐξ ἀφορμῆς ἐπιστολῶν καὶ ἄλλων ἀναγκαστῶν. "Επήραμε διαβεβαιώσεις καὶ γίνεται προσπάθεια ἐξοικονομήσεως κάποιου καλοῦ ἡμιώρου. 'Η ἐπιστολή σας μᾶς δίδει ἀφορμὴν νὰ ἐντείνουμε τὶς προσπάθειές μας.

ΣΠ. ΜΠΟΓΔΑΝΟΝ: 'Ιδοὺ αἱ διευθύνσεις τῶν σχολῶν ρυθμικῆς ποὺ ζητᾶτε: Σπὶκ - Μελισσηνοῦ (Βησσαρίωνος 8), 'Αγγέλου Γριμάνη (θέατρον «'Ολύμπια» ὁδὸς Ροῦσβελτ), Νίκολς - Βλαστοῦ (Μασσαλίας 16), 'Ελλης Ζουρούδη (Νίκης 20), τῆς Γαλλικῆς 'Ακαδημίας (Σίνα καὶ Διδότου).

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ : Στὴ σωστὴ διεύθυνσι ἐγράψατε. Εἶνε πιθανὸν νὰ μὴ ἐδόθη στὴν ἁρμοδία ὑπηρεσία ἡ εὐκαιρία νὰ συνδυάσῃ καταλλήλως τὸ πρόγραμμα, ὥστε νὰ περιλάβῃ καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς προτιμήσεώς σας. Πάντως ἢ νὰ ξαναγράψετε, ἢ νὰ μοῦ στείλετε τὸ γράμμα ἐμένα γιὰ νὰ τὸ διαβιβάσω ἀσφαλῶς.

ΝΑΝΤΑΚΙ : Δὲν πιστεύω νὰ γίνωνται τὰ πράγματα ποὺ ζητᾶτε δι' ἀλληλογραφίας, ἡ δὲ στήλη μου δὲν εἶνε ἡ καταλληλότερη. Αὐτὰ τὰ ζητήματα ἐξαρτῶνται, ἢ ἀπὸ κάποια σύμπτωσι ἢ ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο περιστατικό. Μὴν ἀποκαρδιώνεσθε ὅμως. "Εχετε τὸν καιρὸ νὰ συνάψετε γνωριμίες ἄφθονες. Σᾶς εὔχομαι νὰ γνωρίσετε τὶς λιγώτερες πικρίες.

Ν. ΤΖΙΩΤΗΝ : Γράψατε : Τμῆμα 'Ακροατῶν, 'Εθνικὸν 'Ιδρυμα Ραδιοφωνίας, Ρηγίλλης 4. 'Ημπορεῖ νὰ ζητήσετε καὶ μουσικὰ κομμάτια καὶ τραγούδια.

ΚΑΙΤΗΝ ΣΒΟΡΩΝΟΥ: Μᾶς ἱκανοποιεῖ ἡ συνεργασία σας καὶ τὰ ἐπαινετικά σας λόγια. Μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω πῶς ὅ,τι ἐστείλατε εἶνε ἱκανοποιητικώτατο καὶ φανερώνει ὥριμο ταλέντο. Προτιμήσατε ὅμως τὴν συντομία, γιατὶ ἀντιλαμβάνεσθε πόσο περιωρισμένα πρέπει νὰ εἶνε γιὰ μιὰ σελίδα ποὺ διαθέτουμε. Τὰ χειρόγραφά σας ἄλλως τε δὲν φανερώνουν ἀρχάριον. Μὲ εὑρίσκετε σύμφωνο γιὰ τὰ ὀνόματα. Γι' αὐτὸ καὶ θὰ συνεννοηθῶ σχετικῶς.

ΣΟΦ. ΓΑΛΑΝΟΝ, (Ναύπακτον) : Θὰ εἰδοποιηθῆτε ἐγκαίρως ὥστε νὰ εὑρίσκεσθε ὅταν πρέπει, στὰς 'Αθήνας. 'Η εἰδοποίησις θὰ γίνῃ μέσῳ τοῦ «'Εδῶ 'Αθῆναι».

Μ. ΔΕΝΑΞΑΝ : 'Η ἀδελφή σας θὰ εἰδοποιηθῇ ἐγκαίρως, ὥστε νὰ προλάβῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς 'Αθήνας. Τὰ δελτία ἐλήφθησαν καὶ κατεχωρήθησαν.

ΜΑΡΙ ΡΙΣΚΑ : Ζητᾶτε νὰ σᾶς πῶ γιὰ κάτι ποὺ δὲν ξέρω. Ποῦ εἶνε ἡ φωτογραφία σας; Καὶ πῶς εἶνε; Σὲ τί μέγεθος, σὲ ποιοὺς χρωματισμοὺς καὶ σὲ ποιὰ ἐμφάνισι; "Αμα τὰ μάθω αὐτὰ θὰ σᾶς ἀπαντήσω.

ΑΛΕΞ. ΜΑΓΚΛΑΡΑΝ ('Αγρίνιον) : Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ κολακευτικά σας λόγια. Σὰν καλλιεργημένος ἄνθρωπος ποὺ εἶσθε, βρίσκετε τὸ σωστὸ καὶ τὸ σημειώνετε. Τὰ χειρόγραφά σας ἐλήφθησαν. Γιὰ τὴ σελίδα τῆς 'Επαρχίας, ἔχετε μιὰ πολὺ καλὴ ἰδέα ποὺ θὰ τὴ μελετήσουμε.

Γ. ΠΙΕΡΡΑΚΑΚΗΝ ('Αρεόπολιν) : Τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὴν προσπάθειά σας. Στὴ Δραματικὴ Σχολὴ ἡ φοίτησις ἀρχίζει τὸν 'Οκτώβριο, γιὰ τὴν εἰσαγωγὴ δὲ ἀπαιτεῖται δίπλωμα 4ης Γυμνασίου καὶ ἐπιτυχία σὲ μιὰ μικρὴ ἐξέτασι. "Αν ἔχῃ κανεὶς ταλέντο ἐπιτυγχάνει πολλά, ὅπως πρόσληψιν σὲ θίασο δημιουργία καλλιτεχνικῆς καριέρας κλπ. Νούμερο μπορῶ νὰ σᾶς στείλω, ἂν μοῦ γράψετε τί εἴδους τὸ θέλετε. "Αν π. χ. πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ μουσική, ἢ πρόζα, δραματικὸ ἢ κωμικὸ κλπ.

ΦΥΛΛΙΣ (Θησεῖον) : Προσπαθῆστε νὰ διαπιστώσετε τὰ πραγματικὰ αἰσθήματα. Αὐτὸ θὰ τὸ ἐπιτύχετε ἂν γιὰ λίγον καιρὸ δείξετε καὶ σεῖς ἀδιαφορία. Θὰ καταλάβετε τότε τί συμβαίνει. "Αν δῆτε ὅτι, αἱ διαθέσεις δὲν εἶνε σοβαραὶ τότε νὰ καταπνίξετε τὸ αἴσθημά σας, ὅσῳ εἶνε ἀκόμη καιρὸς καὶ νὰ ἀδιαφορήσετε ὁριστικῶς.

C. G. S. : 'Ο βιολιστὴς κ. Ν. Δικαῖος εἶνε μέλος τῆς μεγάλης ὀρχήστρας τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ 'Αθηνῶν. Γράψατε εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ 'Εθνικοῦ 'Ιδρύματος Ραδιοφωνίας Ρηγίλλης 4.

ΑΓΝΩΣΤΟΣ Χ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ • ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ • ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 16
ΑΘΗΝΑΙ, 11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1947

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Διεύθυνσις Συντάξεως
ΣΠ. ΜΕΤΑΞΑΣ - Π. ΓΡΟΥΜΠΟΥΝΗΣ - Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕ ΕΙΔΙΚΑΣ ΣΕΛΙΔΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδὸς Λεωχάρους 6.—'Αριθ. τηλ. 33-209.—ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: 'Ετήσ. 60.000, 'Εξάμ. 30.000, Τρίμ. 15.000,—Τιμὴ φύλ. Δρ. 1000

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

Τὸ «'Εδῶ 'Αθῆναι»
Σᾶς προσφέρει
ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

"Ενα ἀκόμη ἀριστούργημα τῆς παγκοσμίου πνευματικῆς δημιουργίας :

«ΠΕΘΑΙΝΩ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ»

Τὸ πολύκροτον μυθιστόρημα τῶν ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΚΕΝΝΕΝΤΥ καὶ ΜΠΑΙΗΖΙΛ ΝΤΗΝ.

ΜΙΑ ΘΥΕΛΛΑ ΕΡΩΤΟΣ.
ΕΝΑΣ ΙΛΙΓΓΟΣ ΠΟΘΟΥ.
ΕΝΑ ΑΠΟΚΟΡΥΦΩΜΑ ΘΥΣΙΑΣ!..

"Ενα ἀριστοτέχνημα, γραμμένο ἐπάνω σὲ μιὰ συγκλονιστικὴ ὑπόθεσι ποὺ αἰχμαλωτίζει τὸν ἀναγνώστη.

«ΠΕΘΑΙΝΩ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ»

Κατέκτησε τὸν Κόσμο ὡς μυθιστόρημα. Κατέκτησε τὸν Κόσμον ὡς θεατρικὸν ἔργον.

Κατέκτησε τὸν Κόσμον ὡς κινηματογραφικὸν ἔργον. 'Επὶ δύο ἑβδομάδες εἰς τὰς 'Αθήνας καὶ εἰς τοὺς μεγάλους κινηματογράφους «ΟΡΦΕΥΣ» καὶ «ΠΑΛΛΑΣ» χιλιάδες ἀνθρώπων παρηκολούθησαν τὴν προβολήν του καὶ εἶνε ἕτοιμοι νὰ σᾶς εἰποῦν :

— Πραγματικὰ ὡραιότερον ἔργον δὲν ἔχει γραφῆ καὶ δὲν ἔχει γίνει!...

Τὸ «'Εδῶ 'Αθῆναι» προσφέρει εἰς τοὺς ἀναγνώστας του τὸ συναρπαστικὸν αὐτὸ μυθιστόρημα κατ' ἀριστοτεχνικὴν μετάφρασιν καὶ διασκευὴν τοῦ ἐκ τῶν Συνεργατῶν του κ. ΘΕΜ. ΑΝΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ.

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ
Εἰς τὰς Σελίδας 10, 11, 12.

ΣΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ:
Δυὸ Χανιώτισσες
(Φωτογραφία: Τοῦ κ. Γ. Διοκοφίκη)

ΑΘΗΝΑΙΚΑ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΑ

Κουβέντες μιᾶς μαγειρισσας

ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

'Η Μαγείρισσα μπῆκε στὸ σαλόνι μὲ ὕφος κυρίας. Μιὰ μαγείρισσα στὴν ἐποχή μας, τί διάολο!... Δὲν εἶναι ἀστεῖο ἐδῶ: σημαίνει ἄνθρωπο ποὺ ἐργάζεται, ἀσφαλῶς γι' κάτι πολύ... ὑψηλότερο ἀπὸ μιὰ ὁμοιοκαταληξία γιὰ τὸ στόμαχο ἀνθρώπων ποὺ πλούτισαν στὸν πόλεμο καί, μετὰ τὴν ποσότητα, ἔχουν ἀνάγκην ποιότητος...

'Ως μία καλλιτέχνις τῆς κουζίνας, ἔστω, εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τ' ἀφεντικά της, ποὺ δὲ διακρίνονται σὲ καμμιὰν ἄλλη τέχνη, ἔξω ἀπ' αὐτὴν τοῦ συλλέκτου χιλιοδράχμων. 'Εμπῆκε, λοιπόν, μὲ τὸν ἀέρα κυρίας. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, ἀφ' ὅτου οἱ νέες κυρίες—τὰ φουστάνια τῶν νεοπλούτων—ἀλλάζουν «πατρόν» γιὰ κομπιναιζὸν καὶ φιγουρίνια γιὰ φουστάνια μὲ τὶς κοκότες καὶ τὶς μαγείρισσες, ἀρχίζει κανεὶς νὰ δυσκολεύεται πολὺ νὰ διακρίνῃ μεταξὺ σαλονιοῦ καὶ κουζίνας. Μ' ἕνα ὕφος ποὺ σὰν νὰ φοροῦσε λορνιόν, ρώτησε :

—'Εδῶ ζητᾶτε μαγείρισσα;

'Η κυρία ἀπήντησε μὲ μιὰ δειλὴ ἐρώτησι:

—Εἶσαι ἡ καινούργια μαγείρισσα, ποὺ μᾶς στέλνουν;

'Εδῶ ἡ μαγείρισσα πῆρε ὕφος πολὺ σπουδαῖο:

—Κανεὶς δὲ μὲ στέλνει, κυρία! Δὲν εἶμαι ὑπηρέτρια, νὰ μὲ διαθέτουν τὰ μεσιτικὰ γραφεῖα... "Εχω ἐδῶ τὶς διευθύνσεις εἰκοσιπέντε σπιτιῶν ποὺ μὲ ζητοῦν. Καὶ τὰ πῆρα κατ' ἀλφαβητικὴ σειρά.

—Μεγάλη μας τιμή! Εἶπε ἡ κυρία.

Κι' ἔκαμε μιὰ εὐγενικὴ ὑπόκλισι. 'Η μαγείρισσα ὅμως δὲν ἦταν εὐχαριστημένη:

—Κι' ἐν τούτοις—εἶπε—δὲ βλέπω νἄχετε συγκινηθῆ. Μοῦ μιλήσατε στὸν ἑνικό. 'Εγὼ σπάνια τὸ ἀνέχομαι αὐτὸ καὶ μόνον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπῶ. Οἱ ἄλλοι θέλω νὰ μὲ μεταχειρίζωνται μ' εὐγένεια. Καὶ τώρα πέστε μου, τί ἀξιώσεις ἔχετε ἀπὸ μένα; Μὰ γιὰ τί στέκεσθε ὄρθια; Παρακαλῶ, καθῖστε!....

'Η κυρία ἀφοῦ εἶχε πιὰ τὴν ἄδεια καὶ τῆς μαγείρισσας ἀπεφάσισε νὰ καθίσῃ:

—Εἶσθε πολὺ εὐγενική — τῆς εἶπε.

'Η μαγείρισσα τὴν κύτταξε σχεδὸν αὐστηρά:

—"Εχετε γκαράζ;

—Μάλιστα.... Χωρὶς αὐτοκίνητο ὅμως: Δὲν μᾶς ἦρθε ἀκόμη ἀπ' τὴν 'Αμερική.

—"Ασχημο αὐτό... Καὶ πῶς θὰ πηγαίνω γιὰ τὰ ψώνια:

—Μᾶς τὰ φέρνουν!—Τὴν πληροφόρησαν.

—"Εστω!... "Εχετε βοηθὸ τῆς κουζίνας;

—"Οχι—ἔκαμε δειλὰ ἡ κυρία.

—Τί ἔκανε λέει:. Καὶ ποιὸς θὰ μοῦ ἀνάβῃ τὴ φωτιά; Ποιὸς θὰ μοῦ πλένῃ τὰ πιάτα; Ποιὸς θὰ μοῦ καθαρίζῃ τὰ κρεμμυδάκια; Ποιὸς τὶς πατάτες καὶ τὰ ψάρια; Στὸ ἄλλο σπίτι ποὺ ἤμουνα αὐτὸ τὄκανε ὁ κύριος.. "Ητανε λεβέντης.. Μοῦφερνε στὸ κρεββάτι τὸ κακάο μου, τὸ βούτυρό μου καὶ τὴ μαρμελάδα μου...

—Θὰ κυττάξουμε νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε! Εἶπε ἡ κυρία: 'Υποθέτω, ἐν τούτοις, ὅτι θὰ πηγαίνετε καὶ σεῖς καμμιὰ φορὰ στὴν κουζίνα...

—Καὶ σὰν τί φαγιὰ θὰ θέλατε: 'Εγὼ δὲν ξέρω παρὰ μοντέρνα μαγειρική.

—Δηλαδή:

—Νάχετε κάτι νὰ τρῶτε καὶ ...νὰ δοξάζετε καὶ τὸ Θεό!... 'Απλᾶ φαγητά, πῶς νὰ σᾶς πῶ...

—Σ' αὐτὸ—εἶπε ἡ κυρία — κι' ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἀπαιτητικοί... "Αλλωστε δὲν τρῶμε στὸ σπίτι παρὰ μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα—μονάχα τὸ μεσημέρι. Τὸ βράδυ πάντα δειπνοῦμε ἔξω.

'Η μαγείρισσα ἐνθουσιάστηκε:

—Θαυμάσια συνήθεια— εἶπε μὲ ὕφος δογματικό: Θὰ κάνατε πολὺ καλύτερα ὅμως νὰ τρώγατε μεσημέρι—βράδυ ἔξω. Εἶνε πολὺ πιὸ πρακτικό.

—Μὰ τότε σεῖς τί θὰ κάνατε: Ρώτησαν μὲ ἀφελῆ ἀπορία οἱ ἄλλοι.

—'Εγώ, κυρία; "Εχω τόσα πράματα νὰ κάνω: Τηλεφωνῶ στὶς φίλες μου, πάω στὰ πάρτυ, πάω στὰ μαγαζιά, θέατρο, σινεμά, διαλέξεις, γράφω στοὺς γονεῖς μου κ. τρεῖς φορὲς τὴ βδομάδα εἶμαι μὲ τὰ «φλέρτ» μου.

—Καὶ πόσο θέλετε τὸ μῆνα γι' αὐτὴ τὴν ἐργασία:

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τὸ χρῆμα. Καὶ μὲ πεντακόσες χιλιάδες, ποὺ λέει ὁ λόγος, τὸ μῆνα μπορῶ νὰ δεχτῶ, φτάνει νὰ μοῦ βάλετε τηλέφωνο στὴν κάμαρά μου. Δὲν μπορῶ νὰ τηλεφωνῶ στὶς φίλες μου καὶ νὰ μ' ἀκοῦτε.. "Εχω κι' ἐγὼ τὰ μυστικά μου!

'Η κυρία ἀνέβαλε νὰ δώσῃ ἀπάντησι. Παρακαλοῦνται νὰ τὴ δώσουν ὅσοι ἔχουν ἀναλάβη κατ' ἀποκοπὴν τὴν ὑπεράσπισι τοῦ ἀδικουμένου προσωπικοῦ τῶν σπιτιῶν.

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

Ἕλληνες λογοτέχναι πρὶν ἀπὸ 30 χρόνια

Μακεδονικὰ ἔθιμα

Ὁ γάμος ἐν Βελβενδῷ

(Εἰς τὰς ἀγαπητάς μου γυναικαδέλφας : Ἑλένην Καμκούτη καὶ Εὐανθίαν Βέϊκου.)

Παρὰ τὰ ῥεῖθρα τοῦ Ἀλιάκμονος, κάτω ἀπὸ τὴν νοτίαν ἐσχατιὰν τῶν μουσοτραφῶν Πιερίων ὀρέων, κεῖται ἡ κωμόπολις Βελβενδός. Ἂν δὲν τὴν στολίζουν εὐθύγραμμοι δρόμοι ἂν δὲν τὴν κοσμοῦν μέγαρα ὑψηρεφῆ, τὴν ὠμορφαίνουν ἐν τούτοις ἁγνὰ καὶ ποιητικὰ ἔθιμα τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν ὅλον τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγεθος τῆς βλακείας τῶν θεωριῶν τοῦ περιφήμου Φαλμεράϋερ!..

Ἀναμφιβόλως ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα εἶνε καὶ ὁ γάμος, ἀμυδρὰν σκιαγραφίαν τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιχειρήσωμεν ἐνταῦθα.

❤ ❤ ❤

Εἶνε ἀδύνατον νὰ νοηθῇ «Προξενειὰ» χωρὶς πηγαινοερχομὸ Προξενητοῦ. Αὐτὸς ζητεῖ τὴν χεῖρα τῆς νύφης, αὐτὸς διαπραγματεύεται τὸ ποσὸν τῶν στρεμμάτων τὰ ὁποῖα θὰ δοθοῦν εἰς τὸν γαμβρὸν ὡς προῖκα. Ὅταν δὲ ἡ ἑσπέρα τῆς Προξενειᾶς ὁρισθῇ, ὁ Προξενητὴς — ὅστις εἰς ἀντάλλαγμα τῶν κόπων του λαμβάνει ὡς δῶρον, ἀλλὰ μόνον τὴν ἡμέραν τῶν γάμων, ζεῦγος παπουτσιῶν, τὰ ὁποῖα ὑποτίθεται ὅτι ἐχάλασε διὰ νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειὰ — ὁ Προξενητὴς παραλαμβάνει τὸ δακτυλίδι δεμένο μὲ ὀλίγα φλωριὰ εἰς μετάξινο μανδήλι, ἔρχεται μὲ τοὺς συγγενεῖς τοῦ γαμβροῦ εἰς τὸ σπίτι τῆς νύφης καὶ μετὰ τὰ πρῶτα κεράσματα φωνάζει μεγαλοφώνως : «Θέλομε τὴ νύφη! Ποῦ εἶνε ἡ νύφη ;» Λέγων τοῦτο ἐννοεῖ τὸ μανδήλι ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ δακτυλίδι χωρὶς — ἐδῶ — φλωριά. Καὶ οἱ οἰκεῖοι κατόπιν μερικῶν χαριεντισμῶν ὅτι δῆθεν δὲν δίδουν τὴν νύφην, παρουσιάζουν τὸ μανδήλι. Τότε ὁ Προξενητὴς λαμβάνει εἰς χεῖρας του καὶ τὰ δύο μανδήλια, τὰ ἀναμιγνύει ὑπὸ τὰς εὐχὰς τῶν παρισταμένων καὶ ψάλλει τὸ ἑξῆς ᾆσμα :

«Τ' αχειλάκι σου, τὸ μαγουλάκι σου
Τ' εἶνε κόκκινο, γαλαζιοκίτρινο ;
Μὴν ἀρρώστησες, μήνα θερμάθηκες ;
— Οὐδ' ἀρρώστησα κι οὐδὲ θερμάθηκα·
Μ' ἀρραβώνιασαν στὸν πέρα μαχαλᾶ.
Κάνω πεθερὸ σὰν τὸ βασιλικό,
Κάνω πεθερὰ σὰν τὴν τριανταφυλλιά,
Κι ἀνδραδέλφια δυό, πολὺ ποὺ τ' ἀγαπῶ.»

Μεθ' ὃ ἀπέρχονται καὶ ἡ διασκέδασις παρατείνεται καὶ εἰς τοῦ γαμβροῦ καὶ εἰς τῆς νύφης μέχρι πρωΐας.

Κατὰ τὰ μέχρι πρό τινος κρατοῦντα, τὸ διάστημα τῶν ἀρραβώνων δὲν διήρκει ὀλιγώτερον τῶν 12 μηνῶν. Σπανίως δὲ ὁ γαμβρὸς ἐπεσκέπτετο τὴν μνηστήν, ἡ ὁποία κυρίως εἰπεῖν, οὐδέποτε ἀντίκρυζε τὸν πρῶτον. Ἤδη ὅμως ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ... Πολιτισμοῦ θεωρεῖται, τὸ τελευταῖον τοῦτο ὑπερβολικόν.

❤ ❤ ❤

Ὁ γάμος ἀρχίζει κυρίως τὴν Τετάρτην μὲ τὰ «ἀλείμματα». Βαζοκοπᾷ ἡ γειτονιὰ τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύφης ἀπὸ τὰ τραγούδια τῶν γυναικῶν καὶ παρθένων αἱ ὁποῖαι ἀσπρίζουν τὰ σπίτια τῶν μελλονύμφων. Ποῦ νὰ τολμήσῃ νὰ παρουσιασθῇ «ἀρσενικὸς» εἰς τὸ μέσον! Τὸν ἀλείφουν αἱ ζωηρότεραι μὲ μικρὰν ποσότητα ἀσβέστου, εὐχόμεναι «Καὶ εἰς τὰ δικά του!» ὑπὸ τὸν ἀκράτητον γέλωτα τῶν παρευρισκομένων.

Τὸ ἑσπέρας τῆς Πέμπτης «πιάνονται τὰ ζυμώματα», τὴν δὲ Παρασκευὴν αἱ γυναῖκες ζυμώνουν τὰ ψωμιὰ ὑπὸ τὸ ἑξῆς ᾆσμα :

«Εἰς τ' ἀνώγεια καὶ κατώγεια
Κι εἰς τὰ ψηλὰ σαράγια
Νύφη θὲ νὰ γείνω,
Γαμβρὸν θέλω νὰ πάρω,
Συντέκνους νὰ καλέσω,
Συντέκνους καὶ μπρατίμους.
Κύριέ μ' βρέξε, Κύριέ μ' χιόνισε,
Κύριέ μ' κάμε ἕναν ἥλιο,
Νὰ ζυμώσουμε κουλοῦρες·
Ἔχω φίλους νὰ καλέσω,
Ἔχω καὶ καλοὺς γειτόνους
Καὶ προξενητάδες.»

Τὸ δειλινὸν τῆς ἰδίας ἡμέρας «βάζουν τὴν οὐκνᾶ», βάφουν δηλαδὴ αἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων μὲ σκόνιν — «οὐκνᾶ» — ἐρυθράν. Ὅ,τι γίνεται πρὸς τοὺς «ἀρσενικοὺς» μὲ τὴν ἀσβέστη κατὰ τὰ «ἀλείμματα» τὸ αὐτὸ καὶ μάλιστα εἰς μεγαλειτέραν βαθμίδα, ἐπαναλαμβάνεται καὶ τώρα μὲ τὴν «οὐκνᾶ».

Ἔρχεται ἡ ἑσπέρα. Εἰς τὸ σπίτι τῆς νύφης φιλεύονται αἱ γειτόνισσες καὶ συντρόφισσες τῆς νύφης, ἐνῷ μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ εἰς τοῦ γαμβροῦ καὶ εἰς τῆς νύφης γίνονται «τὰ σκουνίσματα». Ἔστι δὲ «σκούνισμα» τὸ ξεκαρδιστικὸν ἔθιμον τῆς Παρασκευῆς, κατὰ τὸ ὁποῖον μέσα εἰς ὀλίγην ποσότητα ἀλεύρου, ἐντὸς σκαφιδίου θέτει ὁ πατὴρ τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύφης ἀνὰ μίαν δεκάραν τὴν ὁποίαν κατὰ σειρὰν ἕκαστος τῶν προσκεκλημένων προσπαθεῖ γονατίζων νὰ ἀνασύρῃ μὲ τούς.. ὀδόντας του. Φαντάζεσθε ὅλο, τὰ προκαλούμενα ἀπὸ τὸ ἀλεύρωμα τῶν προσώπων γέλια!

Σημειωτέον ὅτι ὁ πρῶτος «σκουνίζων» πρέπει νὰ εἶνε παιδίον μὴ στερούμενον γονέων.

❤ ❤ ❤

Ἂν ἕως σήμερον αἱ τελεταὶ τοῦ γάμου περιορίζονται μόνον εἰς τὰ σπίτια τῶν μελλονύμφων, ἀπὸ τὸ δειλινὸν τοῦ Σαββάτου λαμβάνουν ἐμφαντικωτέραν χροιὰν μὲ τὰ «καλέσματα». Αἱ συγγενεῖς τῆς νύφης καὶ τοῦ γαμβροῦ, κρατοῦσαι ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην δίσκον σκεπασμένον μὲ μετάξινο μανδήλι, εἰς δὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα τὴν «σβάναν», δοχεῖον δηλαδὴ γεμᾶτο κρασί, προσκαλοῦν τοὺς γνωστοὺς εἰς τὸν γάμον. Ὁ δίσκος περιέχει ἀνὰ μίαν κουλοῦραν — ὁ τοῦ Προξενητοῦ καὶ τὰ παπούτσια, περὶ ὧν ὡμιλήσαμεν προηγουμένως — καὶ ζαχαρωτὰ τὰ ὁποῖα ἀνταλλάσσουν οἱ προσκαλούμενοι μὲ ὀλίγον σ'τον φιλοδωροῦντες συγχρόνως καὶ τὰς παρθένους αἱ ὁποῖαι «καλνοῦν».

Τὴν ἑσπέραν «παίνουν τὰ σινιὰ» δηλαδὴ ἀνταλλάσσονται τὰ δῶρα.

Ὑπὸ τοὺς ἤχους ἑνὸς κλαρίνου, ἑνὸς βιολιοῦ καὶ ἑνὸς λαούτου — ἤχους ἀναστατώνοντας τὴν κωμόπολιν ὁλόκληρον, ξεκινᾶ τὸ συμπεθεριὸ ὁλόκληρο κατὰ τὰς 12 τουρκιστὶ (6 ἢ 7 ἀναλόγως εὐρωπαϊστί) διὰ τὴν οἰκίαν τῆς νύφης. Προπορεύονται οἱ «μπράτιμοι», οἱ φίλο, δηλαδὴ τοῦ γαμβροῦ χοροπηδῶντες ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ βιολιά, ἔπειτα οἱ φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς τὰ «σινιὰ» ἐπὶ τῶν ὁποίων τὰ δῶρα τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὴν νύφην. Ἰδιαιτέρως μεταξὺ τῶν δώρων πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ψωμιὰ τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύφης, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν σπάζονται ἀπὸ τῆς κεφαλῆς παιδίου μὴ στερουμένου γονέων, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ παριστάμενοι εὔχονται, «νὰ ζήσουν!».

❤ ❤ ❤

Τὸ πρωΐ τῆς Κυριακῆς ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ὑποχρεοῦνται νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ ἢ τῆς νύφης, διὰ νὰ εὐχηθοῦν τό : «Μὲ ὥρες καλές!».

Ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας, κουρεὺς προσκαλούμενος ξυρίζει παρουσίᾳ ὅλου τοῦ συγγενολογίου τὸν γαμβρόν, ἐνῷ αἱ γυναῖκες συγκινητικώτατα ψάλλουν :

«Ἀργυρὸν ξυράφι,
Τρέχα ἀγάλι-ἀγάλια,
Μὴ ῥοΐσῃ τρίχα,
Τρίχα ἀπ' τὸ κεφάλι.
—Ποῦσαι, καϋμέν' μάννα,
Ἔλα 'δῶ σιμά μου,
Βάλε τὸ πεσκίρι,
Μάσε τὰ μαλλιά μου,
Μὴ τὰ πάρουν ξένοι
Καὶ τὰ κάμουν μάγια».

Μετὰ τὸ φαγητὸν οἱ «μπρά-

(Συνέχει εἰς τὴν σελίδα 50)

Εὔθυμοι στίχοι

Ἡ γυναῖκα μου

Ἡ γυναῖκα μου, σὰν κοῦκλα μὲ τὸ νέο της φουστάνι,
στὸν περίπατο σὰν βγαίνῃ εἶδες νάζι ποὺ τὸ κάνει ;
«Προσκυνῶ!» τῆς λέει ὁ ἕνας· «Δοῦλος σας!» τῆς λέει ὁ ἄλλος·
καὶ ἐγώ, ὡσὰν μεγάλος
τῆς Εὐρώπης διπλωμάτης,
ἀντιχαιρετῶ τοὺς φίλους συμπεριπατῶν σιμά της.
— Γυναικοῦλα μου, ποιός εἶνε ὁ ξανθὸς μὲ τὰ μουστάκια ;
— Παίζαμε μαζί, μοῦ λέει, ὅταν εἴμαστε παιδάκια.
—Ἀμ' αὐτὸς ὁ μαυρογένης ;
— Αὐτὸς εἶνε ὁ κουμπάρος τῆς κουμπάρας τῆς Ἑλένης.
— Καὶ αὐτὸς ποὺ περπατάει, σὰν μουλάρι ποὺ κλωτσάει ;
— Μοῦ τὸν εἴχανε συστήσει τελευταίως σ' ἕνα τσάϊ.
— Μὰ κι'αὐτὸς πῶχει βαμμένα τὰ μουστάκια καὶ τὰ γένεια ;
— Οὔφ! λογοριασμοὺς γυρεύεις! Δὲν εἶνε δική σου ἔννοια.
Βγάνε σ' ὅλους τὸ καπέλλο,
καὶ ποιοί εἶνε, καὶ τί θέλουν, νὰ μὲ ἐρωτᾷς δὲν θέλω.

Μωρὲ κόσμο ποὺ γνωρίζει ἡ γυναῖκα μου αὐτή !
Πῶς δὲν τσ' ἔρχεται ἰδέα νά μὲ βγάλῃ βουλευτή !

Γ. ΜΟΛΦΕΤΑΣ

8-9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ : ΜΙΑ ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Η ΜΑΧΗ, ΠΟΥ ΕΚΡΙΝΕ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΚΛΕΙΣΟΥΡΑΣ

«Κερδίζεις τὶς ὡραῖες μάχες, μονάχα σὰν ξεχάσεις ὁλότελα τὴ γλύκα τῆς ζωῆς, καὶ τάξῃς πάνω ἀπ' αὐτὴ τὴν ὠμορφιὰ ἑνὸς συμβόλου, τὸ μεγαλεῖο μιᾶς Ἰδέας... Ἔτσι ἔγινε στὴ Νεμέρτσκα, στὴν Τρεμπεσίνα. — Ἔτσι ἔπεσε ἡ Κλεισούρα...».

Ἀπὸ τὸν κυκλοφοροῦντα μετ' ὀλίγας ἡμέρας Γ' Τόμον τοῦ «Πολέμου τῶν Ἑλλήνων 1940-41» «Τὸ Πνεῦμα τοῦ Μετώπου», τοῦ κ. ΔΗΜ. Κ. ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

8. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. Ἡ μάχη τῆς Κλεισούρας. Εἰς τὰς 5 τὸ πρωΐ τὸ Πυροβολικόν μας ἀρχίζει δραστικὴν βολήν. Τὸ Πεζικόν μας ἀκολουθεῖ μὲ πρωτοφανῆ ἐνθουσιασμὸν καὶ ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Τὸ πρῶτο σπουδαιότατο ὕψωμα καταλαμβάνεται. Οἱ Ἰταλοὶ εἰς μάτην προσπαθοῦν νὰ συγκρατηθοῦν. Ἡ ἀεροπορία τους ἐπεμβαίνει μὲ 32 ἀεροπλάνα καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἑλληνικὴν προέλασιν. Ἡ μάχη συνεχίζεται λυσσώδης. Τὴν μεσημβρίαν ἑλληνικὰ τμήματα καταλαμβάνουν καὶ δεύτερον σπουδαιότατον ὕψωμα. Ἡ μάχη συνεχίσθη μέχρι νυκτὸς μὲ ἀπωλείας τῶν Ἰταλῶν.

9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. Ἡ μάχη ἡ ἀποφαστικὴ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Πρὶν φωτίσῃ, οἱ γενναῖοι μας ἐπετέθησαν καὶ κατέλαβαν τὰ ἀπέναντι ὑψώματα τοῦ ἐχθροῦ. Τὸ Πυροβολικόν μας προπαρασκευάζει τὴν ἐξόρμησιν καὶ ἐνῷ ἀκούεται τὸ σάλπισμα «Προχωρεῖτε!» οἱ στρατιῶται μας, ἀψηφοῦντες τὴν βροχὴν τῶν ἐχθρικῶν ὅλμων, προχωροῦν ἕνας-ἕνας καὶ καλύπτονται εἰς τὰ παρακείμενα ἐρείπια κτιρίων. Τὰ παραγγέλματα ποὺ ἐκδίδει ὁ διοικητὴς τοῦ Πυροβολικοῦ ἐκτελοῦνται μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν καὶ ἐν μέσῳ ζητωκραυγῶν. Τὰ ἐχθρικὰ πυροβολεῖα καὶ τὰ συρματοπλέγματα ἀνατινάσσονται καὶ κονιορτοποιοῦνται ἀπὸ τὸ Πυροβολικόν μας. Οἱ Ἰταλοὶ ὑφίστανται ἀληθῆ πανωλεθρίαν. Τὸ Πεζικόν μας προχωρεῖ πάντοτε ἀσυγκράτητον, ἀνατρέπον πᾶν παρεμβαλλόμενον ἐμπόδιον. Ὁ ἐχθρὸς προσπαθεῖ νὰ διαφύγῃ ὄπισθεν ὑψώματος, τὸν πλαγιοκοπεῖ ὅμως ἄλλη ὁμὰς στρατιωτῶν μας καὶ κυκλοῦται.

Ἡ Κλεισοῦρα καταλαμβάνεται!

Ἀλλὰ ἂς ἴδωμεν πῶς διεξήχθη ἡ μάχη ποὺ ἔκρινε τὴν τύχη τῆς Κλεισούρας:

«...Πάνω στὰ κορφοβούνια τῆς Νεμέρτσκας ἢ στὰ ἀντερείσματα τῆς Τρεμπεσίνας, ποὺ μόλις λίγες μέρες πρὶν τὰ κατελάβαμε ἔπειτα ἀπὸ σκληροὺς ἀγῶνες, τὰ φανταράκια μας ποὺ ἔπαιξαν τὴ ζωή τους «κορῶνα ἢ γράμματα» πολλὲς φορές, καπνίζουν τὸ τσιγαράκι τους καὶ συζητοῦν τὴν «περασμένη δρᾶσι» σὰν τίποτα νὰ μὴ συνέβη.

» Στρατιῶτες τοῦ 90οῦ Συντάγματος ποὺ ἔδρασαν στὰ «Τρία Αὐγά», στὴν ἀποθέωσι τοῦ Θριάμβου μας ἀπάνω στὴν Κλεισούρα, ποὺ «ἔφαγαν τὴ μπαρούτη κυριολεκτικὰ μὲ τὸ κουτάλι» καὶ ὅλοι «ζαγκουνίσθηκαν» ἀπὸ τὶς λιλιπούτειες χειροβομβίδες τοῦ ἐχθροῦ (ποὺ ὅταν δὲν σκοτώνουν, μωλωπίζουν). στρατιῶτες τοῦ Συντάγματος αὐτοῦ ποὺ πείνασαν καὶ βράχηκαν μέσα ἀπ' τὰ κόκκαλά τους, μοῦ πρόσφεραν τὸ ῥόφημά τους μέσα στὴν παγωνιὰ καὶ μοῦ ἐξήγησαν μὲ λίγα λόγια γιατί πολέμησαν τόσο σκληρά :

— Καὶ ἄλλοι τόσοι — εἶνε τὰ λόγια τους — ἂν ἤτανε οἱ Ἰταλοί, καὶ τὶς διπλάσιες ποσότητες ἂν εἴχανε σὲ ὑλικὸ πολεμικό, καὶ τρεῖς φορὲς ταμπουρωμένοι ἂν βρισκόντανε μέσ' στὶς φωληὲς τῶν πολυβόλων καὶ τῶν ὅλμων των, πάλι θὰ τοὺς πετάγαμε μέσα ἀπὸ τά... τσόφλια τους, ὅπως πετιέται τὸ φουντοῦκι ὅταν τοῦ σπάσῃς τὸ καυκί!...».

Εἶχαν περάσει αὐτοὶ οἱ ἄνδρες νύχτες πικρῆς ἀναμονῆς πάνω στὶς χιονισμένες ρεμματιές, μέσα σὲ τούρτουρο ἀπαίσιο! Εἶχαν δαγκώσει κουραμάνα ξερὴ καὶ ξυνισμένη· εἶχαν ἀκόμα ἀφήσει στὴν ψυχή τους νὰ ξεχυθῇ, νὰ στοιλαχθῇ τὸ αἴσθημα τὸ δυσάρεστο πὼς θἄμεναν γιὰ μῆνες καρφωμένοι σ' αὐτὲς τὶς θέσεις ποὺ κατεῖχαν, γιατὶ οἱ Ἰταλοὶ θὰ πολεμούσανε γιὰ τὴν Κλεισούρα μέρες, μῆνες, ἴσως καὶ χρόνια ἀκόμα... Στὰ μάτια τους αὐτοὶ οἱ βράχοι οἱ φοβεροὶ ποὺ ἂν δὲν τοὺς δῇ κανένας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τρομάξῃ μὲ ὁποιαδήποτε περιγραφὴ αὐτοὶ οἱ βράχοι οἱ στεγνοί, οἱ ἄγριοι οἱ ἀπόκρημνοι, οἱ φρικιαστικὰ ἐπιβλητικοὶ φορὲς—φορὲς ἔπαιρναν τὴ μορφὴ ἀπόρθητου φρουρίου.

Ἕνας αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Ἀλβανοὺς εἶχε μιλήσει στοὺς φαντάρους μας καὶ εἶχε πῇ αὐτὰ τὰ λόγια :

— Θὰ κάτσετε ἐδῶ πέρα μέρες καὶ νύχτες ποὺ θὰ φανοῦν ἀμέτρητες. Πολλὰ φεγγάρια θὰ περάσουν. θἄρθῃ ἡ Ἄνοιξι. τὸ καλοκαῖρι, μπορεῖ καὶ νἄρθη πάλι ὁ χειμῶνας, μὰ σεῖς δὲν θὰ κουνήσετε ἀπὸ δῶ..

— Κι' ἂν κουνήσουμε; ρώτησε ἕνας εὔζωνος ποὺ εἶχε πολλές... δουλειὲς νὰ κάνῃ στὸ χωριό του καὶ ἦταν βιαστικὸς γιὰ νὰ τελειώσουμε μὲ νίκη μιὰ ὥρα γρηγορώτερα τὸν πόλεμο...

— Ἔ! μπίρομ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλβανὸς—ἐὰν κουνήσετε θὰ πέσετε ὅλοι, ἕνας-ἕνας καὶ θὰ σᾶς φᾶνε τὰ κοράκια!

Λοιπὸν, πιστέψτε το αὐτό... Κανένας ἀπὸ τοὺς πολεμιστές μας ποὺ σὰν σκυλιὰ μὲ ἄγρυπνα μάτια ἀντίκρυζαν τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὰ φυσικὰ φρούρια τῆς Κλεισούρας, ἕτοιμοι νὰ χυμήξουν πρὸς τὰ ἐμπρός, κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐπροτίμησε μέσ' στὴν ψυχή του, νὰ περιμένῃ «ἐκεῖ δαδά...». γιὰ νὰ μὴν κινδυνεύσῃ τὴ ζωή του. Γιὰ ὅλους ἦταν στιφὲς καὶ ἀνιαρὲς καὶ ἄγρια μελαγχολικὲς οἱ ὧρες ποὺ προηγήθησαν τῶν τελευταίων ἐπιθέσεων μὲ ἀψιμαχίες καὶ μικροσυμπλοκές. Ὅλοι εἶχαν βάλει στὸ περιθώριο τὸ αἴσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως, τὸν ἔρωτα γιὰ τὸ τομάρι καὶ προτιμοῦσαν—χίλιες φορὲς :—νὰ ξεχυθοῦν νὰ προελάσουν, νὰ συντρίψουν. νὰ συντοιβοῦνε στὴν ἀνάγκη παρὰ νὰ περιμένουν. ...Χίλιες φορὲς καλύτερα νὰ πέσουν διώχνοντας πέρα τὸν ἐχθρὸ ἀπομακρύνοντάς τον κατὰ «τοῦ διαόλου τὸ χωριὸ»—ὅπως μοῦ εἶπε ἕνας ἀνθυπολοχαγάκος—παρὰ νὰ νοιώθουν πὼς κάθεται ἀπέναντι, πὼς βρίσκει τὸν καιρὸ νὰ ἐνισχύεται, νὰ τρέφεται νὰ ντύνεται νὰ ἀγριεύῃ. νὰ θεριεύῃ. νὰ ἀπειλῇ...

Ἔτσι εἴδαμε χθὲς καὶ προχθές. στὶς δυὸ κρίσιμες μὰ καὶ θαυμάσιες ἡμέρες ποὺ ἔκριναν τὴν τύχη τῆς Κλεισούρας ὁπλῖτες μας νὰ ξεπερνοῦν τὶς διαταγὲς ποὺ ἔλαβαν νὰ προχωροῦνε πέρα ἀπὸ κεῖ ποὺ ἔπρεπε, μόνοι τους μὲ τὴ λόγχη νὰ ξυρίζουν ἐρείσματα ποῦ [illegible] πίεσῃ ἐπιθέ-

σεων πιὸ ἔντονη καὶ πιὸ συντριπτική. Εἴδαμε ὁμάδες στρατιωτῶν ν' ἀνοίγωνται πρὸς θέσεις ποὺ τὶς κατεῖχαν πολυαριθμότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἐχθροὶ καὶ μὲ τὰ χέρια ν' ἁρπάζουνε σημαῖες Συνταγμάτων ἢ λάβαρα ταγμάτων, τσακίζοντας μὲ τὴ γροθιὰ ἀκόμα τοὺς τελευταίους ὑπερασπιστὲς τῶν ὀχυρῶν, ποὺ ἤδη οἱ μεγάλες μάζες τῶν Ἰταλῶν φυγάδων εἶχαν ἐγκαταλείψει. Πῶς νὰ μὴν ἔρθη ἡ Νίκη ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ νὰ στεφανώση τὸν ἀγῶνα μας; Τὶ νὰ τὴν συγκρατήση γιὰ νὰ μὴ φτερουγίση ἀπάνω ἀπ' τὸ στρατό μας;... Κερδίζεις τὶς ὡραῖες μάχες μονάχα σὰν ξεχάσης ὁλότελα τὴ γλύκα τῆς ζωῆς—καὶ τάξης πάνω ἀπ' αὐτὴν τὴν ὠμορφιὰ ἑνὸς συμβόλου, τὸ μεγαλεῖο μιᾶς Ἰδέας, τὴν πίστι στὴν ἀνάγκη τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ. Ἔτσι ἔπεσε ἡ Κλεισούρα, ἡ πολυθρύλητη καὶ αἱματοβαμμένη, μὲ σχετικὰ μικρὲς ἀπώλειες δικές μας καὶ μὲ ἀπώλειες τῶν Ἰταλῶν μέγιστες».

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ ΕΝΟΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΟΥ

Τὰ δικαστήρια τοῦ Χόλλυγουντ ἀσχολήθηκαν τελευταῖα μ' ἕνα σκάνδαλο, ἥρως τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε ὁ παλαιὸς πρωταθλητὴς τοῦ τέννυς Τίλντεν, γνωστὸς περισσότερο ὡς «Μπὶγκ Μπίλλ».

Ὁ παλαίμαχος αὐτὸς σπόρτμαν, ποὺ ἄλλοτε ἦταν τὸ εἴδωλο τῶν Ἀμερικανίδων, ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ δικαστηρίου φαλακρός, γερασμένος, ἀδύνατος καὶ μὲ τὴν κατηγορία ὅτι προσέβαλε τὴ δημοσία αἰδῶ!

Ἡ δίκη ἔγινε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Ἡ μηνύτρια, μιὰ ἑβδομηντάρα γεροντοκόρη, τὸν κατηγόρησε ὅτι ἐνεφανίζετο στὸ παράθυρό του γυμνὸς καὶ τῆς ἔκονε διάφορες ἄσεμνες χειρονομίες. Τὸ δικαστήριο κατεδίκασε τὸν Τίλντεν σὲ πρόστιμο 500 δολλαρίων.

*

ΕΝΑ ΚΗΡΥΓΜΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΧΟΝΔΡΩΝ

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Ἔρνεστ Χοῦτον, καθηγητὴς τῆς Ἀνθρωπολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Χάρβαρδ, συμβουλεύει σ' ἕνα τελευταῖο ἄρθρο του τὶς γυναῖκες νὰ παντρεύωνται μὲ ἄνδρες πολύσαρκους καὶ ν' ἀποφεύγουν τοὺς λιγνούς!

Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Ἀμερικανοῦ σοφοῦ, ποὺ ἂς σημειωθῆ δὲν εἶνε παχύς, οἱ χονδροὶ εἶνε ἰδεώδεις σύζυγοι, γιατὶ ἀγαποῦν τὴν καλοπέραση, τὰ διαλεχτὰ φαγητά, τὶς διασκεδάσεις, τὰ ταξίδια, καὶ τὰ κομφόρ, ἐνῶ οἱ λιγνοὶ εἶνε μίζεροι, γκρινιάρηδες καὶ μελαγχολικοί.

Τὸ ἄρθρο τοῦ δόκτορος Χοῦτον προκάλεσε θύελλαν διαμαρτυριῶν καὶ καθημερινῶς ὁ ταχυδρόμος τοῦ πηγαίνει βουνὰ ὁλόκληρα ἀπὸ γράμματα ὅπου οἱ γυναῖκες τοῦ ψάλλουν τὰ ἐξ ἀμάξης!..

ΤΟ ΦΩΣ

(Δίδαγμα ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου τῆς Κυριακῆς 12.1.47, Ματθ. δ´ 12-17.)

«Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει, εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς». Τὸ φῶς τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Γνώσεως εἶνε τόσον ἄπλετον σήμερον καὶ ἡ παντοειδὴς πρόοδος τόσον πλουσία εἰς ἀποτελέσματα καὶ ἐπινοήσεις, ὥστε καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ εἰδικὸς εἰς τὸν κάθε Κλάδον ἐπιστημῶν δυσκολεύεται νὰ παρακολουθῇ ὅλα τὰ ἀφορῶντα τὴν Ἐπιστήμην του, ὅσον καὶ ἂν προσπαθῇ διὰ παντὸς μέσου, νὰ εἶνε ἐνήμερος εἰς ὅ,τι τὸν ἐνδιαφέρει.

Ἐὰν ἐπεχείρει ὅμως κανεὶς νὰ κάμῃ τὸν δυσκολώτατον ἀπολογισμὸν μόνον τῶν ἀνακαλύψεων καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν προόδων εἰς τὰς ὁποίας ἔδωκε λαβὴν ὁ λήξας Πόλεμος, εὐθὺς μετὰ τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ τὴν τελειότητα εἰς τὴν ὁποίαν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια, θὰ ἐδοκίμαζεν ἀμέσως καὶ μίαν φοβερὰν ἀπογοήτευσιν, μίαν βαθυτάτην πικρίαν: Πρὸς τί ὅλα αὐτά; θὰ διηρωτᾶτο. Διὰ τὴν εὐκολωτέραν καταστροφήν; Διὰ τὴν ταχυτέραν ἀλληλεξόντωσιν; Διὰ τὴν ἐπικράτησιν σήμερον τοῦ ἑνὸς καὶ αὔριον τοῦ ἄλλου, στηριζομένου εἰς πτώματα καὶ εἰς δυστυχίαν;

Αὐτὰ θὰ εἶχε νὰ σκεφθῇ ἕνας εὐσυνείδητος ἐξεταστὴς καὶ παρατηρητὴς τῆς παρούσης καταστάσεως τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ εἰς τὰ ἀγωνιώδη αὐτὰ ἐρωτήματα, τὰ τόσον ἀπογοητευτικά, ὑπάρχει εὔκολος καὶ προχειροτάτη ἡ δικαιολογία, ἡ δὲ ἀνεύρεσις τῆς αἰτίας διὰ τὴν ὁποίαν τὰ πράγματα βαδίζουν ἔτσι εἶνε πρᾶγμα εὐχερέστατον, διὰ τὸν θέλοντα νὰ τὴν εὕρῃ μὲ καλόπιστον ἔρευναν. Ὅλη αὐτὴ ἡ πρόοδος καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ τελειοποίησις δὲν φωτίζεται καὶ δὲν καταυγάζεται ἀπὸ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἀνέτειλε διὰ τοὺς ἐν σκότει καθημένους, τὸ φῶς τὸ ὁποῖον εἶδε ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει, ἀλλὰ δὲν ἐξετίμησεν ἄχρις ὥρας ὡς ἔπρεπε, τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ μόνον ἀληθὲς καὶ τὸ μόνον ἀκήρατον καὶ ἀνέσπερον.

Τὸ φῶς αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶνε φῶς Ἀγάπης, Ἐλέους καὶ Μακροθυμίας, Εἰρήνης καὶ Κατανοήσεως, Δικαιοσύνης καὶ Ἀληθείας· τὸ φῶς αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν συνισταμένην ὅλων τῶν ἀρετῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία θὰ παραμείνῃ διὰ παντὸς ἀναλλοίωτος εἰς τὰς καρδίας τῶν εὐγενῶν ὑπάρξεων· τὸ Φῶς αὐτὸ τὸ τηλαυγὲς τὸ περιεφρόνησε καὶ τὸ περιφρονεῖ ἡ Ἀνθρωπότης! Δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι ἀκριβῶς ἡ ἔλλειψις αὐτοῦ τοῦ Φωτὸς εἶνε ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας της· δὲν θέλει νὰ κατανοήσῃ ὅτι μόνον αὐτὸ τὸ Φῶς ἔχει τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διασκεδάζῃ τὸ σκότος καὶ τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν ἀπαισιοδοξίαν ἡ ὁποία βασιλεύει εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀτόμων, μέσα εἰς τὰς οἰκογενείας, τὰς κοινωνίας, τὴν Ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον.

Ἐπιθυμεῖ ἡ Ἀνθρωπότης νὰ βασιλεύσουν μέσα εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς ἡ χαρά, ἡ εἰρήνη, ἡ εὐδαιμονία, ἡ συμπόνοια, ἡ ἀλληλεγγύη καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὑπόσχεται τὸ Φῶς καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ τὰ θέλει ὅλα αὐτὰ νὰ ἔλθουν καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐν μέσῳ αὐτῆς μὲ ἐπιδιώξεις αἱ ὁποῖαι ὁδηγοῦν ἀκριβῶς εἰς ἀντίθετον ἀποτέλεσμα, διότι ἀκριβῶς ἀντίκεινται πρὸς τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων αἱ ἐπαγγελίαι ἐκεῖναι καθίστανται πραγματικότητες. Ἀγάπη διὰ τῆς ἐξοντώσεως! Ἀλληλεγγύη διὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως! Χαρὰ διὰ τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως! Εἰρήνη διὰ τῶν ἀενάων ἀτομικῶν καὶ ὁμαδικῶν ἐξοπλισμῶν! Μὰ πῶς εἶνε δυνατὸν καὶ νὰ τὸ φαντάζεται κανεὶς ὅτι ἠμποροῦν νὰ ἐπιτευχθοῦν τοιαῦτα διὰ τοιούτων μέσων, ἀποτελέσματα;

Ναί! ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει — ἡ Ἀνθρωπότης — εἶδε φῶς μέγα καὶ διὰ τοὺς κατοικοῦντας ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλε. Εἶνε ἀληθές! Ἀλλ' οἱ ἰδόντες τὸ φῶς — ἡ Ἀνθρωπότης — μόλις τοῦτο ἔλαμψεν ἐν ὅλῃ του τῇ αἴγλῃ, μόλις κατηύγασεν αὐτούς, ἀμέσως ἐστράφησαν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος. Ἐπροτίμησαν τὸ σκότος εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν συνηθισμένοι· ἐπροτίμησαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὰς ἐπιδιώξεις των μὲ τὰς ὑλόφρονας ἀντιλήψεις των· ἐπροτίμησαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἀκαθοδήγητον πορείαν των! Καὶ ἔτσι ἡ ζωὴ δὲν ἔχει περιεχόμενον, ἡ πρόοδος τῆς Ἐπιστήμης γεννᾷ εἰς τὰς ψυχὰς ἀγωνιώδη καὶ διστακτικὰ ἐρωτήματα, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὠφέλιμον αὐτῆς, περιέργως δὲ ἀλλὰ φυσικῶς, ἡ κάθε ἐκπλήρωσις ἐπιθυμίας ἀτομικῆς ἢ ὁμαδικῆς δημιουργεῖ νέον μεγαλείτερον κενὸν ψυχικῆς ἀβεβαιότητος καὶ ἀγωνίας...

Τὸ Φῶς ὑπάρχει. Λάμπει· δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ σβεσθῇ, οὔτε νὰ μειωθῇ ἡ ἔντασίς του. Θὰ φωτίζῃ τὴν Ἀνθρωπότητα εἰς τὸ διηνεκές. Ἂς στρέψῃ πρὸς αὐτὸ ἡ Ἀνθρωπότης τὸ βλέμμα καὶ τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ψυχήν. Καὶ τότε θὰ ἴδῃ, ὡς ἐκ μαγείας, διαλυόμενα τὰ σκότη τοῦ Κακοῦ, καὶ ἐπικρατούσας αὐτομάτως ἐν αὐτῇ τὴν Χαράν, τὴν Εἰρήνην, τὴν Δικαιοσύνην, τὴν ἀνέσπερον Εὐδαιμονίαν!

ΣΤΥΛ. Γ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

Θεατρικὲς πρῶτες

«Μιντανάο»

Στὴ «Βρετάννια»

Τὶς πολλὲς κακοτυχίες ποὺ δοκίμασε ὁ θίασος τοῦ κ. Γιώργου Παππᾶ μὲ τὰ ἔργα ποὺ διάλεγε ὡς τὰ τώρα γιὰ νὰ παίξει, διαδέχτηκε καὶ μιὰ ἀναμφίλογη ἐπιτυχία μὲ τὸ «Μιντανάο», τὸ καινούργιο ἔργο τοῦ κ. Νίκου Τσιφόρου, ποὺ ἀνέβασε τὴν περασμένη Παρασκευή. Ὁ νέος συγγραφέας εἶναι πολὺ γνωστὸς στὸ θεατρικὸ κοινὸ τῆς Ἀθήνας, τόσο μὲ τὴν παλιά του ἐπιτυχία, τὴν «Πινακοθήκη τῶν Ἠλιθίων» ὅσο καὶ μὲ τὰ δυὸ τρία «βιομηχανικά του παραμυθιώματα»—ὁ χαρακτηρισμὸς εἶναι δικός του—ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται εἰδικὴ παρουσίαση. Μὰ μὲ τὸ «Μιντανάο» μᾶς ἀποκάλυψε συγγραφικὲς δυνατότητες, ποὺ δύσκολα θὰ μποροῦσες νὰ τὶς ὑποπτευθεῖς μέσα στὴν προηγούμενη παραγωγή του, ὅπου ζητοῦσε μόνο νὰ καταπλήξει μὲ μιὰ σπάταλη ἐπίδειξη χιοῦμορ.

Τὸ καινούργιο του ὅμως ἔργο δὲν εἶναι καθόλου μία «προσπάθεια» ὅπως ὁ ἴδιος ταπεινόφρονα τὴ χαρακτηρίζει στὸ προγραμματικό του σημείωμα. Εἶναι ἄρτιο ἀπὸ κάθε του ἄποψη ἔργο. Παρουσιάζεται ἄψογο σκηνικά, ἔχει τύπους ὁλοκληρωμένους κι ὁλότελα ἀνθρώπινους, ὁ διάλογός του συγκρατεῖ ἀμείωτο τοῦ θεατῆ τὸ ἐνδιαφέρο κι ὁ μῦθος του ξετυλίγεται μ' ἀπόλυτη συνέπεια. Ὁ κ. Τσιφόρος θέλησε νὰ μᾶς δείξει τὶς διάφορες πλευρὲς τῆς ἀνθρώπινης κακίας. Τὴν κακία μιᾶς πόρνης ποὺ συχαίνεται τὸν ἴδιο της τὸν ἑαυτό. Τὴν κακία ἑνὸς παλιανθρώπου ποὺ δὲ διστάζει μπροστὰ σὲ καμιὰ βρωμιά. Τὴν κακία ἑνὸς δολοφόνου ποὺ παρασύρθηκε στὸ ἔγκλημα γιὰ ν' ἀποτρέψει ἕνα ἄλλο ἔγκλημα. Τὴν κακία ἑνὸς ποὺ γέρασε βουτηγμένος στὴν ἁμαρτία, πασχίζοντας ταυτόχρονα νὰ παραστήσει τὸ θεοσεβούμενο. Κ' οἱ τέσσερις ταξιδεύουνε μέσα στὸν ὠκεανὸ ποθώντας ν' ἀράξουνε τέλος σ' ἕνα λιμάνι, ὅπου νὰ βροῦνε τὴν ἐξιλέωση. Μὰ εἶναι τόσο βουτηγμένοι στὴν ἁμαρτία, ποὺ δὲν τοὺς εἶναι πιὰ βολετὸ νὰ ἐξαγνιστοῦνε, ξαναρχίζοντας μιὰν καινούργια ζωή. Ἡ λύτρωσή τους ἀπ' τὴν ἴδια τους τὴν κακία γιὰ νὰ πραγματωθεῖ, ἀπαιτεῖ καὶ μιὰ μεγάλη ἀπ' τὸν καθένα τους θυσία. Γυρεύει νὰ θυσιάσουν οἱ δυὸ τὴ ζωή τους, νὰ κινδυνέψει ὁ τρίτος τὴ λευτεριά του, νὰ παραιτηθεῖ ὁ τέταρτος ἀπ' τ' ὄνειρό του νὰ περάσει ξεκούραστα κ' ἥσυχα γεράματα. Κι ὅταν συμπληρώνονται ὅλες αὐτὲς οἱ θυσίες ἔχει συντελεστεῖ κ' ἕνας ὁλάκερος κύκλος ζωῆς, ποὺ εἶναι ἀδυσώπητη κι ἀνελέητη στὴν ἀπόχτηση τῶν δικαιωμάτων της. Ἕνα τέτοιο κομμάτι ἀνθρώπινης ζωῆς ἀποδίνεται ρεαλιστικὰ στὸ «Μιντανάο», ποὺ δὲν εἶναι ὁλότελα στερημένο κι ἀπὸ ποίηση, τὴν ποίηση ποὺ αὐτόματα ξεπηδάει ἀπ' τὴν πιστὴ τῆς ζωῆς ἀπεικόνιση.

Τὸ «Μιντανάο», ποὺ δὲν εἶναι ἔργο πρόσφορο γιὰ βεντετισμοὺς καὶ χρειάζεται μιὰ συνολικὴ προσπάθεια ἀνεβάστηκε μ' ἀξιοπρόσεχτη ἐπιμέλεια, παρ' ὅλη τὴν ἔλλειψη ὑπεύθυνου σκηνοθέτη— στὸ πρόγραμμα τουλάχιστο δὲ διάβασα κανένα ὄνομα. Ἡ κ. Ἐλ. Χατζηαργύρη κ' οἱ κ. κ. Γ. Παππᾶς, Γιάν. Ἀποστολίδης καὶ Θ. Μορίδης στοὺς κύριους ρόλους, ὁ κ. Κ. Παπαγεωργίου κ' οἱ κυρίες Α. Ραυτοπούλου κι Α. Μηλιάδη» σὲ δευτερότερους, βοήθησαν ὅλοι τους γιὰ νὰ δημιουργηθεῖ πάνω στὴ σκηνὴ ἡ κοσμοπολιτικὴ καὶ ρεαλιστικὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ ἀπαιτοῦσε τὸ ἔργο. Ἡ παράσταση ἱκανοποίησε γενικὰ κ' εὔχομαι νὰ βρεῖ καὶ στὸ κοινὸ τὴν ἀπήχηση ποὺ τῆς ἀξίζει.

Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑΣ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ECHOPHONE
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Ἡ πνευματική μας Ζωή

ΑΝΑΓΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ

Τοῦ κ. Ἀνδρ. Καραντώνη

Σ' ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, ἀρέσει ἐξαιρετικὰ τὰ διάβασμα τῆς Ἱστορίας. Δὲν εἶνε μονάχα τὸ θέλγητρο τῶν ἱστορικῶν κειμένων ποὺ τραβάει τὸ ἐνδιαφέρον ἑνὸς Ἕλληνα ἀναγνώστη. Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη ἀκόμη αἰτία: Εἴμαστε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἱστορικοὺς λαοὺς ποὺ φανήκανε καὶ δράσανε στὴ γῆ. Ἡ ἱστορία μας δὲν εἶνε μονάχα πανάρχαια. Εἶνε καὶ πολύμορφη. Κανενὸς λαοῦ ἡ ἱστορία δὲν συνθέτει ἕνα τόσο πολύμορφο σύνολο, ἕνα τέτοιο πολύχρωμο μωσαϊκὸ διαφορετικῶν κάθε φορὰ περιστατικῶν, ὅσο ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἁπλωμένη σὲ μιὰ συνέχεια τριῶν χιλιάδων χρόνων. Ὁ Μινωϊκὸς πολιτισμὸς τὰ ἡρωϊκὰ χρόνια ποὺ βρίσκουνε ὄχι μονάχα τὴν ποιητικὴ μὰ καὶ τὴν ἱστορική τους ἔκφραση στὴν Ἰλιάδα τοῦ Ὁμήρου. Ἡ Ἀθήνα τοῦ Κόδρου, ἡ Ἀθήνα τῶν Σαλαμινομάχων καὶ τοῦ Περικλῆ ὕστερα οἱ Ἡγεμονίες τῆς Σπάρτης καὶ τῶν Θηβῶν τὸ καταπληκτικὸ φαινόμενο τῆς Μακεδονικῆς Ἡγεμονίας μὲ τὸν Φίλιππο καὶ τὸν Ἀλέξανδρο, ἡ πολύκλαδη ἱστορία τῶν ἐπιγόνων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὕστερα ἡ δραματικὴ περιπέτεια τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῶν Ρωμαίων, τὰ χίλια χρόνια τοῦ Βυζαντίου τὰ τετρακόσια χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, ἡ ἀνάσταση τοῦ γένους, τὰ ἑκατὸν εἴκοσι χρόνια τῆς ἐλεύθερης νεωτέρας Ἑλλάδος μὲ τὸ 1912, τὸ 1940, τὴν κατοχὴ καὶ τὴν ἀπελευθέρωση... Τὶ ἀπέραντο ἱστορικὸ ὑλικό, τὶ πολυποίκιλες ἱστορικὲς στιγμές, τὶ ἀνεβάσματα καὶ τὶ πεσίματα τῆς φυλῆς μας! Πόσες λαμπρὲς μορφὲς φωτίζουν τὴν ἱστορία αὐτὴ καὶ πόσες ἄλλες τὴν σκιάζουν! Καὶ συγχρόνως ποιὰ ἀδάμαστη βούληση γιὰ ζωὴ ποὺ ἔδειξε τὸ ἑλληνικὸ Ἔθνος μέσα ἀπὸ τὸ πέρασμα τόσων αἰώνων! Ἔχουμε τέτοιο ἀκαταμέτρητο ὑλικὸ ἀπὸ ἱστορικὰ γεγονότα ποὺ θὰ χρειάζονταν ἑκατοντάδες μεγαλοφυῶν ζωγράφων γλυπτῶν καὶ ἐπικῶν ἢ δραματικῶν ποιητῶν γιὰ νὰ τ' ἀναπαραστήσουν μέσα σὲ μιὰ χρονολογικὴ σειρὰ ποὺ νὰ ἀρχίζῃ ἀπὸ τὸν Μίνωα καὶ νὰ φτάνῃ ὡς τὸν ἁπλὸ στρατιώτη τοῦ Μοράβα καὶ τῆς Πίνδου. Κι' ὅμως ἐλάχιστα πράγματα ἀπ' ὅλον αὐτὸν τὸν θησαυρὸ ἔχουν ἐμπνεύσει τὴν καλλιτεχνία μας. Κι' ὄχι μονάχα αὐτό. Πολὺ λίγοι θὰ εἶνε ἐκεῖνοι, ἀσφαλῶς, ποὺ σήμερα θὰ ἔχουν κάποια σαφῆ παράσταση ἂν ὄχι ὅλων, τουλάχιστο τῶν κυριωτέρων γεγονότων τῆς ἱστορίας μας. Κι' ὅμως δὲν ξέρετε πόσο διαφορετικὴ θὰ ἦταν ἡ ζωή μας οἱ πολιτικές μας ἰδέες καὶ ἡ φυλετική μας συνείδηση ὡς σημερινῶν Ἑλλήνων ἂν εἴχαμε ὅλοι ἀνατροφὴ συστηματικὰ μὰ καὶ ζωντανὰ μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ἱστορίας μας. Εἶμαι βέβαιος καὶ πρέπει νὰ εἴσαστε κι' ἐσεῖς πὼς τίποτε ἀπὸ τὰ θλιβερὰ γεγονότα τῶν τελευταίων χρόνων δὲ θὰ εἶχε συμβῆ στὸν τόπο μας, ἂν ὅλοι μας εἴχαμε μελετήσῃ τὴν Ἱστορία μας. Γιατὶ δὲν εἶνε ἀρκετὸ νὰ φτιάχνῃ κανεὶς ἱστορία. Πρέπει καὶ νὰ τὴν ξέρῃ καὶ νὰ τὴν καταλαβαίνῃ. Γιατὶ ἀλλοιώτικα, πᾶνε χαμένες οἱ θυσίες τῶν γενναίων. Παράδειγμα ἔχουμε τὴν Ἀλβανία. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μακρολογήσουμε τονίζοντας πάλι ἐδῶ τὸν ὕμνο τῆς Ἑλληνικῆς ἀνδρείας. Εὐτυχῶς δὲν εἴμαστε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες μονάχα ποὺ ὑμνήσαμε καὶ τιμήσαμε τὴν ἐποποιΐα τῶν Ἠπειρωτικῶν Βουνῶν. Σ' ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου γράφτηκαν τὰ θερμότερα λόγια καὶ δὲν ἔμεινε ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς σ' ὅλα τὰ χρόνια τοῦ πολέμου ποὺ νὰ μὴν ἀναγνώριζε πανηγυρικὰ τὸ τὶ πρόσφερε καὶ πῶς τὸ πρόσφερε ὁ λαός μας στὴ μεγάλη ὑπόθεση τοῦ ἀγῶνα κατὰ τῆς βαρβαρότητας καὶ τῆς βίας. Ὡστόσο πολλὰ ἀπὸ τὰ ἡρωϊκὰ παιδιὰ καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς ἡγέτες τῆς ἐποποιΐας ἐκείνης, παρασυρθήκανε ἀργότερα σ' ἕναν ἀγῶνα κατὰ τῆς φυλῆς τους καὶ σηκώσανε τὰ ὅπλα κατὰ τῶν ἀδελφῶν τους καὶ τῶν συμμάχων τους! Γιατί; Γιατὶ ἁπλούστατα οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἴχανε ἱστορικὴ συνείδηση διαμορφωμένη ἑλληνικά. Δὲ διαβάσανε ποτὲ τὴν ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους κι' ἂν ἔτυχε κάτι νὰ μάθανε, δὲν τὸ καταλάβανε. Νομίσανε πὼς μπορούσανε νὰ ἀλλάξουνε τὰ ἱστορικά μας πεπρωμένα καὶ νὰ συνεχίσουνε αὐτοὶ τὴν ἱστορία μας σὰ νὰ μὴ βρούσανε στὸ χῶμα τῆς Ἑλλάδας, μὰ σὰ νὰ πολεμούσανε γιὰ τὰ ἱστορικὰ ἰδεώδη τῶν Ἀλβανῶν τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Ρώσσων. Πήγαινες νὰ συζητήσῃς μαζί τους, νὰ τοὺς ἀναπτύξῃς τὴν πιὸ ἁπλῆ καὶ τὴν πιὸ λογικὴ ἑλληνικὴ ἄποψη. κι' αὐτοὶ σὲ κυττάζανε σὰν ἄνθρωποι ποὺ μόλις πρὸ ὀλίγου ἤρθανε στὸν τόπο μας καὶ ποὺ λίγο πρὶν τὸν ἀγνοούσανε ὁλότελα.

Καὶ παρατοῦσες τὴ συζήτηση μελαγχολικὸς γιατὶ ἔβλεπες πὼς δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ συνεννοηθῇς μὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν εἴχανε διαβάσει ποτέ τους μήτε μιὰ σελίδα Παπαρρηγόπουλο, μήτε μιὰ φράση ἀπὸ τὸ Θουκυδίδη. Καὶ συμπέραινες πὼς ἂν ποτὲ ἐρχόταν στιγμὴ νὰ πήξῃ πάλι ὁ φλοιὸς τῆς ἑλληνικῆς γῆς καὶ νὰ σταθοῦμε μὲ κάποια σταθερότητα στὰ πόδια μας, ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ γίνῃ μιὰ σταυροφορία ἀπὸ ὅλους τοὺς διανοουμένους καὶ τοὺς ἐπιστήμονες ὥστε ἡ ἱστορία νὰ μπῇ μέσα στὴ ζωή μας σὰ ζωντανὸ στοιχεῖο πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ζωῆς, νὰ φυσήξῃ ἀναστάσιμα στὴ μνήμη μας καὶ νὰ καθαρίσῃ τὴ φαντασία μας ἀπὸ ὅλες τὶς ἀρρωστημένες παραστάσεις ποὺ ἀπόκτησε τὰ τελευταῖα χρόνια. Μὰ τὸ κήρυγμα αὐτό, δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ μείνῃ μόνο κήρυγμα. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ διάφορα πρακτικὰ καὶ συγκεκριμένα προβλήματα. Καὶ τὸ πρῶτο πρόβλημα θὰ ἦταν ἡ ὕπαρξη καταλλήλων ἱστορικῶν κειμένων ὥστε νὰ μὴν ἀποκοιμίζουν ἀπὸ τὴν πρώτη σελίδα τὸν ἀναγνώστη μὰ τὸ ἐναντίο, νὰ τὸν κάνουν νὰ γουρλώνῃ τὰ μάτια του ὁλοένα καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ σελίδα σὲ σελίδα. Ἔχουμε τέτοια κείμενα λιγοσέλιδα, συμπυκνωμένα παραστατικά, γραμμένα στὴ ζωντανὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ τυπωμένα σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα καὶ φτηνά, νὰ νὰ τὰ ἀγοράζουν εὔκολα ὅλοι; Ἔχουμε σύντομες ζωηρὲς καὶ ἑλκυστικὲς μονογραφίες τοῦ Βίου καὶ τοῦ ἔργου τῶν Μεγάλων Ἀνδρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡρώων, στρατηγῶν, Βασιληάδων αὐτοκρατόρων πολιτικῶν, φιλοσόφων, καλλιτεχνῶν ἀπὸ τὸν Μίνωα ὡς τὸν Βενιζέλο καὶ τὸν Παλαμᾶ: Ἔχουμε ἐπιδέξιες ἀφηγήσεις ἀγνώστων ὅμως πόσο σημαντικῶν ἱστορικῶν περιστατικῶν; Ἔχουμε καθόλου προπαγανδίσει καὶ ἐπιδιώξει τὴν εὐρύτατη διάδοση στὸ λαὸ τῶν μεγάλων ἱστορικῶν τῆς Ἀρχαιότητας μεταφρασμένων βέβαια δηλαδὴ τοῦ Ἡροδότου, τοῦ Θουκυδίδη τοῦ Ξενοφῶντα; Γίνονται συστηματικὲς καὶ ζωντανὲς διαλέξεις ἐπάνω σὲ ἱστορικὰ θέματα τῆς νεωτέρας ἱστορίας μας; Πῶς καὶ πόσο διδάσκεται ἡ ἱστορία μας στὰ σχολεῖα; Ποιὸ εἶνε τὸ ὕφος τῶν ἱστορικῶν ἔργων ποὺ γράφονται ἀπὸ συγχρόνους ἱστορικοὺς συγκριτικὰ μὲ τὸ ὕφος ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε; Νὰ πλῆθος ἐρωτήματα ποὺ δὲν εἶνε δυνατὸ παρὰ νὰ ἀπασχολοῦν ὅσους συλλογίζονται τὸ πρόβλημα αὐτό, σὰν ἕνα ἐπεῖγον πρόβλημα «ἀνοικοδομήσεως» τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς. Δὲ μᾶς χρειάζονται μονάχα δρόμοι καὶ λιμάνια καὶ σπίτια καὶ καλὰ ροῦχα. Θέλουμε καὶ ψυχὲς χτισμένες ἑλληνικὰ καὶ μυαλὰ ποτισμένα ἀπὸ τὸ ἀληθινὸ πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Γιατὶ ἂν εἴχαμε τέτοιες ψυχὲς καὶ τέτοια μυαλὰ ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ πρὸ παντὸς ἐκεῖνοι ποὺ καυχιοῦνται σήμερα πὼς ὁ δρόμος τῆς Ἑλλάδος εἶνε ἡ Σλαυοποίησή της καὶ πὼς αὐτοὶ ἀκολουθοῦνε ἕνα τέτοιο δρόμο, καὶ τὰ σπίτια μας δὲ θἄχαν γκρεμίση καὶ τοὺς δρόμους μας θἄχαμε καὶ δὲ θἆταν τὰ χέρια μας βαμμένα ἀπὸ ἀδελφικὸ αἷμα...

Τὸ μεγάλο λοιπὸν μέρος τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ ποὺ τοῦ ἀρέσει ἐξαιρετικὰ τὸ διάβασμα τῶν ἱστορικῶν κειμένων, πρέπει νὰ αὐξηθῇ κατὰ πολὺ καὶ νὰ τροφοδοτηθῇ μὲ κατάλληλα ἑλληνικὰ κείμενα, ζωντανά, πλούσια σὲ περιεχόμενο πειστικὰ σὰν ἔργα Τέχνης καὶ σὰ γεγονότα ζωῆς ποὺ τὰ βλέπουμε νὰ ξετυλίγουνται κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μας. Κι' ὅμως τίποτα πιὸ ἀπελπιστικὸ ὅσο κι' ἂν εἶνε βέβαια ἀναγκαῖο νὰ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ECHOPHONE
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ...

— Ἀγαπούλα μου, δὲν ἔχεις καθόλου φωτογένεια σήμερα... Θὰ βγῆς πολὺ ἄσχημη!...

διαβάζουμε νεοελληνικὰ καὶ πρὸ παντὸς σύγχρονα ἱστορικὰ κείμενα. Ἡ γλῶσσα τους εἶνε λογιωτατίστικη καὶ παγωμένη. Οἱ ἀπόψεις τους σχηματοποιημένες. Πνοὴ καμμιά. Ἴχνος παραστατικῆς φαντασίας καὶ ποιητικῆς γραφικότητας. Ὅλα αὐτὰ κι᾽ ἄλλα πολλὰ ἀκόμη, δίνουν στὰ κείμενα αὐτὰ κάτι τὸ τόσο ἀντιζωϊκὸ καὶ τὸ ἀποκρουστικὸ ὥστε νὰ ψάχνη κανεὶς μάταια νὰ βρῆ τὰ χεροπιαστὰ ἐκεῖνα σημεῖα ποὺ δένουν ὀργανικὰ τὴν πραγματικὴ ζωὴ μὲ τὴν προβολή της στὴν περιοχὴ τῆς ἱστορικῆς ἀφηγήσεως. Ἔχουμε βέβαια σοφοὺς ἱστορικούς, τὸν Παπαρρηγόπουλο, τὸν Λάμπρου, τὸν Καρολίδη μερικοὺς νεωτέρους. Μὰ δὲ μπορεῖ νὰ τοὺς διαβάση παρὰ μονάχα ἕνας πολὺ μορφωμένος καὶ πολὺ ἐξοικειωμένος μὲ τὴν καθαρεύουσα. Ἀσφαλῶς, ὁ Παπαρρηγόπουλος, εἶνε μεγάλη ἑλληνικὴ ἱστορικὴ συνείδηση, πνεῦμα συνθετικὸ καὶ φλεγόμενο ἀπὸ ἕναν φωτεινὸ Ἑλληνισμό. Ἀλλὰ σήμερα χρειαζόμαστε ἑκατὸ Παπαρρηγοπούλους, πιὸ ἐλαφρούς, πιὸ ἐμπεριστατωμένους στὴν ἀλήθεια τῆς ζωῆς, συγχρονισμένους γλωσσικὰ καὶ συντακτικά. Τί θὰ γίνη, λοιπόν; Πρέπει ν᾽ ἀπελπιστοῦμε; Ὄχι βέβαια. Ὑπάρχουνε μερικὰ παραδείγματα ποὺ πρέπει νὰ μᾶς δίνουν θάρρος. Τὰ παραδείγματα αὐτὰ δὲ μᾶς τὰ προσφέρουν τὰ ἔργα τῶν σοφῶν ἐπιστημόνων μας, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ ἀγράμματος Μακρυγιάννης κι᾽ ἐκεῖνος ὁ παράξενος Κασσομούλης. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ὁ Μακρυγιάννης, ὁ ἀγωνιστὴς τοῦ Εἰκοσιένα ποὺ ἔγραψε τὰ ἀπομνημονεύματά του ὅπως ὁ Θουκυδίδης τὸν Πελοποννησιακὸ Πόλεμο, μεταμόρφωσε τὴν ἄψυχη καὶ ἀφηρημένη ἱστορικὴ ἀφήγηση σὲ ζωντανὸ λόγο ὅπου τὸν πρῶτο ρόλο τὸν παίζει ὁ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Ὁ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ὅπως ζῆ στὴν πραγματικότητα καὶ λειτουργεῖ μὲ ὅλες του τὶς αἰσθήσεις. Ἱστορία εἶνε κι᾽ ἡ Ἰλιάδα, κι᾽ ὅσο κι᾽ ἂν δὲν ἔχουμε τὰ μέσα νὰ ἐξακριβώσουμε τὰ πραγματικὰ γεγονότα ποὺ ἐκτίθενται ἐκεῖ καὶ νὰ τὰ ξεχωρίσουμε ἀπὸ τὴν ποιητικὴ ἔκφραση ποὺ τὰ περιβάλλει, καὶ μᾶς τὰ προβάλλει, αἰσθανόμαστε τὴν Ἰλιάδα σὰν ἕνα κόσμο τόσο πραγματικὸ ὅσο καὶ τὸν κόσμο ποὺ ζοῦμε αὐτὴ τὴ στιγμή. Θέλουμε ἱστορικοὺς μὲ συνείδηση τόσο ἐπιστημονικὴ ὅσο καὶ ποιητική. Νὰ μᾶς ἐξιστοροῦν τὰ πράγματα τῆς Φυλῆς μας δίχως νὰ τὰ ἀποχωρίζουν ἀπὸ τὸν ζωϊκό τους πυρῆνα καὶ νὰ μᾶς τὰ παρουσιάζουν τυλιγμένα στὶς τυποποιημένες ἐκφράσεις μιᾶς γλώσσας ποὺ καὶ τὸ πνεῦμα της κι᾽ ἡ μορφή της σταθήκανε πάντα ξένα πρὸς τὴν οὐσία καὶ τὴ μορφὴ τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς. Νὰ διαβάζουμε μὲ ἀπληστία τὰ ἔργα τους καὶ νὰ βγαίνουμε ἀπὸ τὸν ἱστορικό τους κόσμο μὲ τὸ βαθὺ αἴσθημα ΠΩΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΥΤΟΣ ΥΠΗΡΞΕ, ΠΩΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΥΤΟΣ ΥΠΑΡΧΕΙ...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

Ἀπὸ τὴν Ἀρχαιότητα ἕως τώρα — **Κἄτι ποὺ πάντα ἀρέσει**

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Ἡ λέξη μῦθος καὶ στοὺς ἀρχαίους καὶ σήμερα ἔχει περισσότερες σημασίες καὶ δὲν φανερώνει ἕνα μόνο εἶδος μνημεῖο τοῦ λόγου. Πιὸ συνηθισμένο μὲ τὴ λέξη μῦθος ὀνομάζονται οἱ παραδόσεις γιὰ Θεοὺς καὶ ἥρωες τῶν ἀρχαίων, γι᾽ αὐτὸ καὶ Μυθολογία ἐλέχθη ἡ Ἐπιστήμη ποὺ καταγίνεται γιὰ τοὺς παρόμοιους μύθους. Μῦθο λέγοντας ἐννοοῦμε τὴν παροιμιώδη διήγηση ποὺ λέγεται γιὰ νὰ χαρακτηρίση τοὺς λόγους καὶ τὶς πράξεις ἐπὶ τὸ σκωπτικώτερο, ἢ ὡς συμβουλὴ παραδειγματικὴ γιὰ νουθεσία ἢ ἐπίκριση. Ὥστε ἔχουμε δυὸ λογιῶν μύθους ποὺ ξεχωρίζουν: τοὺς παροιμιώδεις καὶ τοὺς διδακτικούς. Οἱ παροιμιώδεις χρησιμεύουν ὡς παραδειγματικὲς παρομοιώσεις, οἱ δὲ διδαχτικοὶ ὡς γνωμολογικοὶ καὶ συμβουλευτικοί.

Ἕνας διδακτικὸς μῦθος εἶνε τοῦ Αἰσώπου. «Κάποιος εἶχε μιὰ ὄρνιθα ποὺ γεννοῦσε χρυσᾶ αὐγά. Νομίζοντας πὼς μέσα της ὑπάρχει ὄγκος ἀπὸ χρυσάφι τὴν ἔσφαξε μὰ τὴν βρῆκε ὅμοια σὰν τὶς ἄλλες. Ἔτσι ἐλπίζοντας πὼς θαῦρισκε πλούτη ἄφθονα, ἔχασε καὶ τὸ λίγο ποὺ εἶχε». Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι πρέπει ν᾽ ἀρκούμεθα στὰ ἐχόμενα καὶ ν᾽ ἀποφεύγουμε τὴν ἀπληστία.

Οἱ παροιμιώδεις μῦθοι πρῶτοι προσαρμόστηκαν σὲ σκοποὺς διδακτικοὺς κι᾽ ἔγιναν μῦθοι διδακτικοί. Οἱ μῦθοι αὐτοὶ εἶνε εὐτράπελες καὶ πειρακτικὲς διηγήσεις στὴν ἀρχή, ποὺ χρησιμοποιοῦνται ὡς τυπικὲς παρομοιώσεις καὶ παραδείγματα γιὰ νὰ χαρακτηρίσουν διάφορες ἀνόητες πράξεις ἢ λόγια μὲ κάποιο πείραγμα, κάποιο σκῶμμα. Ἀλλὰ μέσα σ᾽ αὐτὸ τὸ πείραγμα βρίσκεται ὁ σπόρος τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας.

♥♥♥

Εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ἡ ὕπαρξη καὶ ἡ χρησιμοποίηση τῶν μύθων καὶ μάλιστα τῶν μύθων τῶν ζώων ὡς μέσο διδακτικὸ εἶνε παλαιότατη καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ φαίνεται ἐντελῶς λαϊκιά.

Πόσο δὲ λαϊκὸς ἤτανε ὁ μῦθος καὶ πόση δύναμη εἶχε νὰ ξεσηκώνη τὴν προσοχὴ τῶν ἀκροατῶν δείχνει τὸ ἀνέκδοτο γιὰ τὸν ρήτορα Δημάδη. Αὐτὸς ἐπειδὴ δὲν πρόσεχαν κάποτε οἱ Ἀθηναῖοι στὰ λόγια του, τοὺς παρακάλεσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ διηγηθῆ ἕνα μῦθο: «Ἡ Δήμητρα εἶπε ἕνα χελιδόνι καὶ μία ἔγχελις πήγαιναν τὸν ἴδιο δρόμο. Ὅταν ἔφθασαν σ᾽ ἕνα ποτάμι τὸ μὲν χελιδόνι πέταξε, τὸ ψάρι βούτηξε στὰ νερά...». Ἐδῶ σταμάτησε ὁ ρήτορας. Οἱ Ἀθηναῖοι περίεργοι νὰ ἀκούσουν τὸ τέλος βιάσθηκαν νὰ ρωτήσουν: «Καὶ ἡ Δήμητρα τί ἀπέγινε;» «Ὠργίστηκε ἐναντίον σας, ἀπήντησε ὁ Δημάδης, γιατὶ ἀφήσατε τὶς ὑποθέσεις τῆς πόλεως καὶ κάθεστε καὶ ἀκοῦτε ἐδῶ μύθους».

♠♠♠

Μὰ καὶ οἱ φιλόσοφοι μεταχειρίστηκαν τοὺς μύθους.

Εἶνε γνωστὸς ὁ μῦθος τοῦ σοφιστοῦ Προδίκου γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν κακία, ποὺ παραθέτει στὰ ἀπομνημονεύματά του ὁ Ξενοφῶν.

Ὁ Σωκράτης μέσα στὴ φυλακὴ ἔκανε Αἰσώπιους μύθους εἰς στίχους. Οἱ κυνικοὶ φιλόσοφοι πιὸ κατόπι μεταχειρίζονταν πολὺ τοὺς μύθους γιὰ νὰ ἐπιδράσουν εὔκολα καὶ ὅμοια στὸν πολὺ ὄχλο καὶ νὰ μεταδώσουν διάφορες ἠθικὲς καὶ πρακτικὲς διδασκαλίες ἀπὸ τὴ φιλοσοφία.

Τόση μεγάλη κατάχρηση γινότανε, ὥστε ὁ φιλόσοφος αὐτοκράτορας Ἰουλιανὸς μὲ ἀγανάκτηση ὁμιλεῖ γιὰ τοὺς κυνικοὺς αὐτοὺς γιατὶ ἀντὶ ἄλλων πραγμάτων λένε μύθους στὸ λαό.

Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἀκόμη χρησιμοποιήθηκαν οἱ μῦθοι, γιὰ νὰ διδάσκωνται στὰ παιδιά. Ἡ παιδαγωγική τους σημασία γιὰ τὴν τρυφερὴ παιδικὴ ἡλικία εἶχε κατανοηθῆ καλὰ καὶ ὁ Πλάτων τοὺς ἐπιδοκιμάζει γιὰ πρώτη βαθμίδα διδασκαλίας. Καὶ ὅπως οἱ Ἕλληνες ἔτσι καὶ οἱ Ρωμαῖοι μεταχειρίσθηκαν τὸ μῦθο διδάσκοντας. Εἶχαν δὲ τὴ γνώμη γιὰ τοὺς Αἰσώπιους μύθους ὅτι προσελκύουν τὶς ψυχὲς καὶ μάλιστα τῶν ἀγροτῶν καὶ ἀμαθῶν, ποὺ ἀφελέστερα ἀκοῦνε τὰ πλάσματα αὐτὰ καὶ παρασυρόμενοι ἀπὸ τὴν εὐχαρίστηση εὔκολα συμφωνοῦν μ᾽ ἐκεῖνα ποὺ τοὺς εὐχαριστοῦν. Ἀναφέρει δὲ ὁ ρητοροδιδάσκαλος Κιντιλιανὸς καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Μεννίου Ἀγρίππα, ποὺ μὲ τὸν μῦθο ἔπεισε τοὺς Πληβείους νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Ρώμη, ὅταν δυσαρεστημένοι μὲ τοὺς πατρικίους, εἶχαν ἀποχωρήσει στὸ Ἱερὸ Ὄρος.

Νά τώρα, δύο δείγματα διδακτικῶν μύθων:

Ἕνα ἀντρόγυνο πήγαινε σ᾽ ἕνα μεγάλο πανηγῦρι. Στὸ δρόμο εἶδαν ἕνα κότσυφα πάνω σ᾽ ἕνα δέντρο. Λέγει ὁ ἄντρας τῆς γυναίκας του:

— Γιὰ δὲς ἕνα κότσυφα!

— Δὲν εἶνε κότσυφας, κοτσυφαρίνα εἶνε! ἀπαντᾶ ἐκείνη.

—Ὄχι κότσυφας εἶνε!

—Ὄχι κοτσυφαρίνα εἶνε!

Ὁ ἄντρας κατεβαίνει τότε ἀπὸ τὸ μουλάρι του, δέρνει τὴ γυναῖκα του καὶ γυρίζουν πίσω.

Τοῦ χρόνου σὰν τέτοια μέρα πήγαιναν πάλι στὸ ἴδιο πανηγῦρι. Στὸ ἴδιο μέρος λέγει ἡ γυναῖκα:

— Θυμᾶσαι ποὺ ἐδῶ νά, εἴδαμε μιὰ κοτσυφαρίνα καὶ σὺ ἔλεγες πὼς ἦταν κότσυφας;

— Βρέ, γυναῖκα, δὲν σοῦ εἶπα πέρσι πὼς ἦταν κότσυφας;

— Ὄχι, λέγει ἐκείνη, κοτσυφαρίνα ἦταν!

Κατεβαίνει πάλι κάτω ἀπὸ τὸ μουλάρι του ὁ ἄντρας, τὴν δέρνει καὶ γυρίζουν πίσω...

♥♥♥

Τὸ παρακάτω θέμα φανερώνει καλύτερα ἀκόμη τὶς διδακτικὲς τάσεις τοῦ μύθου.

Ἦταν ἕνα μοναστῆρι ξακουσμένο καὶ κεῖ πέρασε μιὰ μέρα μιὰ καρακάξα. Δυὸ καλόγεροι ποὺ τὴν πρωτόδανε, ὁ ἕνας ἔλεγε πὼς ἡ καρακάξα ἦταν ἄσπρη, ὁ ἄλλος ὅτι οἱ περισσότερο ἤτανε μαύρη. Τσακωθήκανε.

Οἱ ἄλλοι Πατέρες ἅμα τοὺς εἶδαν, ἐλάβανε κι αὐτοὶ μέρος οἱ μισοὶ μὲ τὸν ἕνα καλόγερο κι οἱ μισοὶ μὲ τὸν ἄλλο, καὶ μὲ τουφέκια καὶ σπαθιὰ σκοτωθήκανε ὅλοι!

Ἔμειναν οἱ δυό, ποὺ πρωτάρχισαν νὰ μαλώνουν. Γιὰ νὰ μὴ πάθουν τίποτε ἀπὸ τὴν Ἐξουσία, φύγανε ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια θυμηθήκανε νὰ γυρίσουνε καὶ νὰ δοῦν τί ἀπέγινε τὸ μοναστῆρι καὶ κατὰ σύμπτωση ἔφτασεν ὁ ἕνας στὸ μοναστῆρι, ἔφτασε κι ὁ ἄλλος. Εἶδαν τὴν ἐρήμωση τοῦ μοναστηριοῦ, ἐκλάψανε καὶ λέγανε ὅτι ἔγιναν ἀφορμὴ κι αἰτία νὰ καταστραφῆ τὸ καλὸ αὐτὸ μοναστῆρι. Ἐκεῖ κοντὰ στὸ μοναστῆρι ἦταν ἕνα ποτάμι ὅπου οἱ Πατέρες εἶχαν καμωμένο ἕνα γιοφῦρι γιὰ νὰ περνᾶνε. Ἐκεῖ φιληθήκανε γιὰ νὰ φύγουν. Τότε ὁ ἕνας λέει:

— Ἐσὺ φταῖς Ἀκάκιε, γιατὶ τὸ διαβολοποῦλι ἦταν περισσότερο ἄσπρο, ἀλλὰ ἐσὺ δὲν ἄκουγες...

— Ἄνθιμε, λέγει ὁ ἄλλος. Ὅ,τι τώρα ἔγινε... ἔγινε... ἀλλὰ μάθε πὼς ἦταν περισσότερο μαῦρο!...

— Ὄχι, λέγει ὁ ἄλλος.

Κι ἀπὸ τὰ λόγια πιαστήκανε πλάτη μὲ πλάτη ἀπάνω στὸ γιοφῦρι καὶ πέσανε μέσα στὸ ποτάμι καὶ πνιγήκανε.

Π. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΠΑΥΛΟΥ ΦΛΩΡΟΥ:
Η ΞΕΝΗ
Ἡ Ἐπιτυχία τῆς χρονιᾶς
Ἕνα συναρπαστικὸ αἰσθηματικὸ δράμα, μὲ βάθος τὸ ἐπιβλητικὸ τοπεῖο τῶν Δελφῶν καὶ τοῦ Παρνασσοῦ.
Σελίδες 256. Δραχ. 6000
Ἐκδότης:
Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΣ Α. Ε.
Εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ

«ΚΟΠΥΡΑ-Ι-Τ» ΤΟΥ «ΓΙΟΥΝΑ-Ι-ΤΕΝΤ ΠΡΕΣ» ΚΑΙ ΤΟΥ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΧΕΔΙΟΝ ΙΣΤ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ 3-4

3 Ὅταν ἀνεκοινώθη ἡ ἱστορία τῆς ἀτομικῆς βόμβας, ὁ καθηγητὴς Σμὶθ ἔγραψεν εἰς τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ὅτι «ἀνεκαλύφθη ὅπλον ὑπερβαῖνον εἰς καταστρεπτικότητα ὅ,τι δύναται νὰ συλλάβη ἡ ἀγριωτέρα φαντασία. Προσιδιάζει τόσον ἰδεωδῶς εἰς αἰφνιδιαστικὰς ἐπιθέσεις, ὥστε ἐντὸς μιᾶς νυκτὸς εἶνε δυνατὸν νὰ καταστραφοῦν ὅλαι αἱ μεγάλαι πόλεις μιᾶς χώρας. Τὸ ὅπλον δὲν ἐδημιουργήθη ἀπὸ κἄποιαν σατανικὴν ἔμπνευσιν ἀλλὰ ἀπὸ τὴν κοπιώδη ἐργασίαν χιλιάδων φυσιολογικῶν ἀνθρώπων ἐργασθέντων διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας».

4 Οἱ ἐπιστήμονες ἐφοβήθησαν μήπως αἱ ἀτομικαὶ βόμβαι δημιουργήσουν ἐπικίνδυνον ραδιενέργειαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μὲ ἐπιδράσεις ἀναλόγους πρὸς τὰ ἐγκαύματα τῶν ἀκτίνων Χ. Κατὰ τοὺς Ἰάπωνας, ἐργάται οἱ ὁποῖοι μετέβησαν εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Χιροσίμα δυὸ ἑβδομάδας μετὰ τὸν βομβαρδισμόν, ὑπέστησαν ἀλλοίωσιν τοῦ αἵματος!

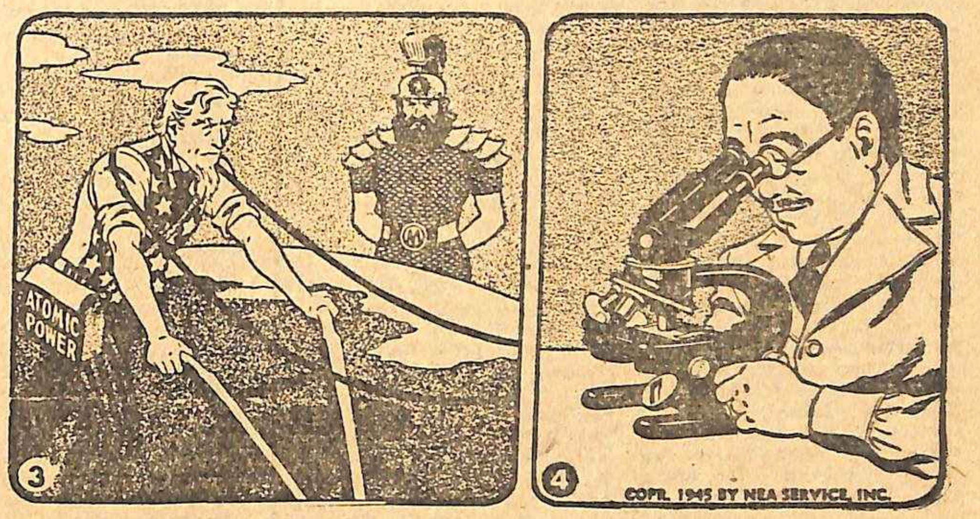

ΣΧΕΔΙΟΝ ΙΖ

ΕΙΚΟΝΕΣ 3

1 Ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια, μαζὶ μὲ τὸ Ραντὰρ τὴν τηλεόρασιν καὶ ἄλλας ἀνακαλύψεις τῆς Ἐπιστήμης ὅπως ἡ πενικιλλίνη, αἱ σουλφαμίδες κλπ., θὰ δημιουργήσουν νέαν ζωὴν εἰς ἕνα ὠργανωμένον κόσμον. Χρησιμοποίησις τῆς ἀτομικῆς δυνάμεως ἐν εἰρήνη θὰ ἐπιτρέψη τὴν κατασκευὴν μηχανημάτων μὲ ἐλάχιστον ποσοστὸν τῆς σημερινῆς δαπάνης. Ἕνα λίτρον οὐρανίου — 235 ἔχει δυναμικὴν ἀτομικὴν ἐνέργειαν ἴσην πρὸς 5.000.000 λίτρα ἄνθρακος καὶ 3.000.000 λίτρα γκαζολίνης. Μὲ τὴν δύναμιν αὐτὴν εἶνε δυνατὴ ἡ ἄντλησις ὕδατος ἀπὸ τοὺς ὠκεανοὺς εἰς τὰς ἐρήμους ἀφοῦ πρῶτον ἀπαλλαγῆ τοῦ ἅλατος μὲ μικρὰν δαπάνην. Ἡ νέα δύναμις θὰ δώση τὴν δυνατότητα εἰς τὸν ἀγρότην νὰ ἐφοδιάζη τὸ χωράφι του ὄχι μόνον μὲ νερὸ ἀλλὰ καὶ μὲ θερμότητα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δημιουργῆ ἴδιον καιρόν.

♥♥♥

2 Μεταλλεύματα διὰ τὴν παραγωγὴν ὑάλου ἀλουμινίου, μαγνησίου καὶ ἄλλων οἰκοδομικῶν ὑλικῶν ἀφθονοῦν εἰς τὴν γῆν καὶ χρειάζονται μόνον μεγάλες πηγὲς ἐνεργείας διὰ τὴν ἐπεξεργασίαν των. Μὲ τὰ ὑλικὰ αὐτὰ περιφέρειαι πολλῶν ἐκταρίων δύνανται νὰ ἐγκλεισθοῦν ἐντὸς ὑάλου καὶ νὰ δημιουργήσουν ἀρίστας συνθήκας διαβιώσεως. Ἀεροπλάνα κινούμενα δι᾽ ἀτομικῆς ἐνεργείας δύνανται νὰ μεταφέρουν ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τοὺς ἐπιβάτας.

♠♠♠

3 Πολλὰ φανταστικὰ σχέδια βελτιώσεως τῆς ζωῆς ὑπάρχουν. Πότε θὰ καταστοῦν πραγματοποιήσιμα; Ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἵδρυσεν εἰδικὴν ἐπιτροπὴν ἐπιστημόνων διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας εἰς εἰρηνικὰ ἔργα.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ECHOPHONE
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

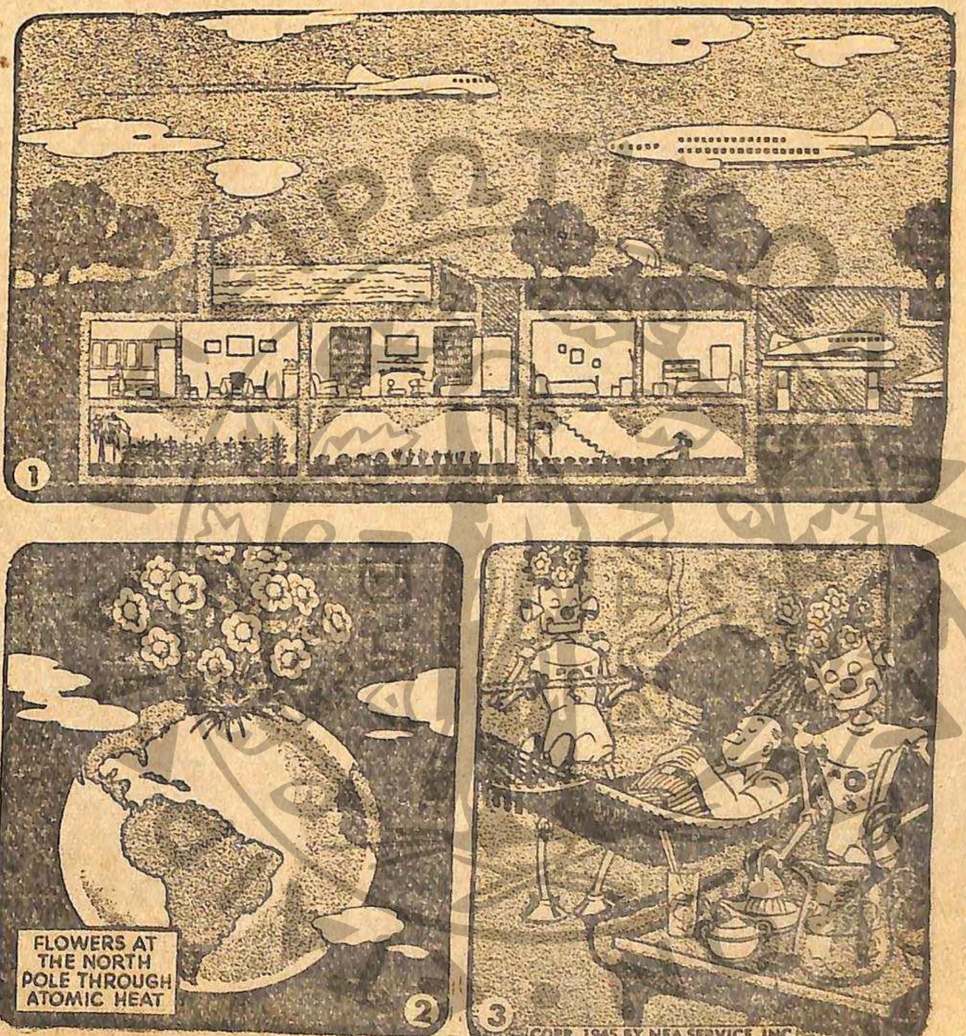

Ἐκείνη ποὺ τώρα...

Πεθαίνη ἀπὸ ἀγάπη!

Πῶς ἐδημιουργήθη ἡ Φονταὶν

Γιὰ νὰ ἀρχίση τὴν κινηματογραφικὴ σταδιοδρομία της καὶ νὰ φθάση στὸ ὑψηλὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται σήμερα ἡ Τζόαν Φονταὶν, ἔπρεπε νὰ ὑπερπηδήση πολλὰ ἐμπόδια. Σχεδὸν, ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν φτώχεια,ἦσαν ἐναντίον τῆς κοπέλλας ποὺ ἀργότερα κέρδισε τὸ Α΄ βραβεῖο ἠθοποιΐας τῆς Ἀκαδημίας Κιν)κῶν Τεχνῶν καὶ Ἐπιστημῶν. Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐμπόδια ἦταν ἡ πολὺ κακὴ ὑγεία της ἀπὸ μικρὸ κορίτσι. Φιλάσθενη καθὼς ἦταν τῆς δημιουργήθηκαν μὲ τὸν καιρὸ «συμπλέγματα κατωτερότητος». Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιο ἦταν ὅτι εἶχε ἀδελφὴ μιὰ γοητευτικὴ στὰρ τῆς ὀθόνης τὴν Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ καὶ ἔτσι φαίνονταν σὰν προωρισμένη νὰ μείνη στὴ σκιὰ τῆς δόξης τῆς ἀδελφῆς της.

Ἄρχισε νὰ χρησιμοποιῆ ὅλα τὰ ἰατρικὰ συστήματα γιὰ νὰ καλλιτερέψη τὴν ὑγεία της καὶ καθὼς αἰσθανόταν τὶς δυνάμεις της νὰ μεγαλώνουν ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀδελφῆς της τῆς ἔγινε ἔμπνευση καὶ πρόκληση γιὰ νὰ τὴν φθάση.

«Ἂν ἡ Λίββυ» μπόρεσε νὰ ἐπιτύχη, μπορῶ κι' ἐγὼ» τῆς ἄρεσε νὰ λέη.

Οἱ δυὸ ἀδελφὲς γεννήθηκαν στὸ Τόκιο τῆς Ἰαπωνίας, ἀπὸ Βρεταννοὺς γονεῖς. Ἡ Τζόαν ἦταν καταδικασμένη ἀπὸ τοὺς γιατροὺς νὰ ζήση πολὺ λίγο καιρό. Ἀλλὰ ὅταν ἔφθασε τὴν δεύτερη ἐπέτειο τῶν γενεθλίων της, αὐτοὶ εἶπαν ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ζήση, ἂν ἄλλαζε κλίμα. Γι' αὐτὸ ἡ οἰκογένεια πῆγε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ ἐγκατεστάθη στὴν Καλλιφόρνια. Ἡ Τζόαν ἔζησε ἀλλὰ ὑπέφερε ἀπὸ πολλὲς ἀρρώστειες καὶ μέχρι μεγάλης ἡλικίας ἦταν φιλάσθενη καὶ ἀδύνατη. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως μὲ τὴν θέληση καὶ τὴν ἐπιμονή της κατώρθωσε νὰ διορθώση τὴν ὑγεία της καὶ θέλησε νὰ μιμηθῆ τὴν ἀδελφή της ποὺ εἶχε ἤδη ἀρχίσει τὴν κινηματογραφική της σταδιοδρομία. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἦταν εὔκολο καὶ ἡ ἐπιτυχία δὲν ἦλθε ἀμέσως ὅπως στὴν Ὀλίβια. Μὲ διάφορα ὀνόματα ἔκανε πολλὲς κινηματογραφικὲς δοκιμές. Χωρὶς ὅμως κανένα ἀποτέλεσμα.

Ἐπὶ τέλους ὡς Τζόαν Φονταὶν, εἶχε ἐπιτυχία στὸν θίασο Χένρυ Ντάφφυ τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Ὁ παραγωγὸς τῆς Γουώρνερ Μπρὸς Τζέσε Λάσκυ τὴν εἶδε νὰ παίζη στὸ ἔργο CALL IT A DAY καὶ ἔκλεισε μαζί της συμβόλαιο.

Ἡ Τζόαν ἔπαιξε ἕναν μικρὸ ρόλο στὴν ταινία τῆς Κάθριν Χέπμπουρν «QUALITY STREETS», μαζὶ μὲ τὸν Φρὲντ Ἄσταιρ στὴν «DAMSEL IN DISTRESS» καὶ «THE MAN WHO FOUND HIMSELF» καὶ κατόπιν πῆρε τὸν πρῶτο σημαντικὸ ρόλο στὸ «Γκάνγκα - Ντίν».

Καὶ τέλος, ἡ τύχη τῆς χαμογέλασε. Ὁ παραγωγὸς Ντέϊβιντ Ο' Σέλζνικ τὴν διάλεξε μεταξὺ πολλῶν ὑποψηφίων γιὰ νὰ παίξη τὸν γυναικεῖο ρόλο στὴ «Ρεβέκκα». Ἡ δημιουργία της τὴν τοποθέτησε μεταξὺ τῶν καλλιτέρων ἀστέρων τῆς ὀθόνης καὶ τῆς ἔδωσε τὸ βραβεῖο τῆς Ἀκαδημίας. Ἡ δεύτερη μεγάλη ἐπιτυχία της ἦταν τὸ φίλμ «Ὑποψία».

Στὴν νέα της ταινία τῆς Γουώρνερ «Πεθαίνω ἀπὸ Ἀγάπη», ὅπου παίζει χωρὶς μακιγιάρισμα συνοδεύεται ἀπὸ τὸν Σὰρλ Μπουαγιέ. Τὸ φίλμ αὐτὸ ἔχει ὡς βάση τὸ μυθιστόρημα τῆς Μάργκαρετ Κένεντυ, σκηνοθετήθηκε ἀπὸ τὸν Ἔντμοντ Γκούλντιγκ παίζεται ἤδη εἰς τὰς Ἀθήνας ἐνῶ τὸ μυθιστόρημα ποὺ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν του, δημοσιεύεται ἀπὸ σήμερον εἰς τὸ «Ἐδῶ Ἀθῆναι».

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
Εἰδοποιεῖ τὴν πελατείαν του ὅτι παρέλαβε τὰ γνωστὰ προπολεμικὰ
ΑΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ LOTION
ΚΟΛΩΝΙΑ ATHENIA, LOTION
FOU GERE, ΚΙΟΥΝΟΥΚ ΚΑΙ
ΟΛΑ ΤΑ ΝΟΥΜΕΡΩΤΕ
τῆς προτιμήσεως ἑκάστου, ὅπως τὰ εἶχε γνωρίσει προπολεμικῶς.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

Η «ΝΕΡΑΪΔΑ»

Ἀνάμεσα στὸ πυκνὸ δάσος τῆς Τσερβένας ὑπάρχει ἕνα σπήλαιο γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα «Νεράϊδα». Τὸ περιβάλλον ἄγριο καὶ μεγαλοπρεπές, προξενεῖ μυστηριώδη τρόμο στὸν ἐπισκέπτη.

Τὸ σπήλαιο αὐτὸ ὁμοιάζει σὰν χωνί, ὁλοὲν δηλαδὴ γίνεται στενώτερο καὶ τέλος καταλήγει εἰς ἕνα ἀπότομο καὶ βαθὺν χάνδακα. Ὅταν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἶνε ἀρκετὸ, ἂν παρατηρήση κανεὶς πρὸς τὰ κάτω, θὰ ἰδῆ στὸ βάθος τοῦ χάνδακος νερό, τὸ ὁποῖον εἶνε τόσον καθαρό, ὥστε ἡ μορφὴ τοῦ παρατηρητοῦ καθρεπτίζεται στὴν ἐπιφάνειά του.

Ἰδοὺ τώρα ποιὰ εἶνε ἡ παράδοσι, τὴν ὁποία πολὺ ὡμορφα ἔπλασεν ἡ λαϊκὴ φαντασία.

«Ὑπῆρχε, ὅπως καὶ ὑπάρχει μέχρι σήμερον ὁ χρησμὸς ὅτι ὅποιος θὰ κατορθώση νὰ κατεβῆ μέσα στὸν ἀπόκρημνο αὐτὸν χάνδακα καὶ νὰ πιῆ ἀπὸ τὸ ἀμίλητο νερό του, χωρὶς νὰ βγάλη τὴν παραμικρὴ φωνὴ ἀπὸ τὸ στόμα του, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς χάρις στὴν θαυματουργὸ ἰδιότητα τοῦ νεροῦ, ποὺ ἐπιδρᾷ ὡσὰν ἄλλος δόκτωρ Βορονώφ, οἱανδήποτε ἡλικία καὶ ἂν ἔχη, μεταμορφώνεται εἰς νεαρὰν κόρην 18 - 20 ἐτῶν».

Ἐπεχείρησαν λοιπὸν ἀρκετοὶ νὰ κατεβοῦν καὶ νὰ πιοῦν ἀπὸ τὸ ἀμίλητο αὐτὸ νερό, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν.

Ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους καὶ ἕνας νεαρὸς βοσκὸς, φυσικὰ θαρραλέος, ἀπεφάσισε νὰ κατεβῆ στὸ ἀμίλητο νερό, ἀπὸ περιέργεια νὰ δοκιμάση ἂν ὅσα ἐλέγοντο γι' αὐτὸ θὰ βγοῦν ἀληθινά. Πῆρε μαζί του καὶ μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας διὰ νὰ τὸν βοηθάη, καὶ δύο μεγάλες λαμπάδες, τὶς ὁποῖες ἄναψε γιὰ νὰ βλέπη καλύτερα μέσα στὸν χάνδακα.

Ἑτοιμάσθηκε, σταυροκοπήθηκε καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνη στὸ βάθος τοῦ χάνδακος μὲ μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ μὴ γλυστρήση. Ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ φθάση τὸ θαυματουργὸ νερό, ἔπιε ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ θαῦμα ἀμέσως ἔγινε: μετεμορφώθη εἰς νεαρὰν παρθένον!

Ἀφοῦ ἔπιε τὸ νερὸ καὶ γυρίζοντας ἄρχισε νὰ ἀναβαίνη πάλι πρὸς τὰ ἐπάνω, θέλησε νὰ μάθη ἂν πραγματικὰ ἐνήργησε τὸ νερό. Γι' αὐτὸ στὸ μέσο τῆς ἀναβάσεώς του ἔστρεψε τὸ πρόσωπό του πρὸς τὰ κάτω γιὰ νὰ ἰδῆ τὴν εἰκόνα του ἐπάνω στὸ νερό. Καὶ τί βλέπει! Βλέπει μιὰ πανώρηα κοπέλλα καθρεφτιζομένη ἐπάνω στὰ νερά!

Ρίγος ἀπὸ ἀνέκφραστη χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι διεπέρασε τὸ σῶμα του καὶ δὲν κρατήθηκε, ἀλλὰ φώναξε :

— Τί ὡραῖα! τώρα εἶμαι τὸ εὐμορφώτερο κορίτσι

Ἐνῷ ὅμως ἔλεγε ταῦτα καὶ ἐκύτταξε τὴ μορφή του ἐπάνω στὸ νερὸ, ζαλίσθηκε, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του ἔπεσε καὶ πνίγηκε. Τοιουτοτρόπως ἐτιμωρήθη σὰν ἄλλη γυναῖκα τοῦ Λὼτ, διότι ἔστρεψε πίσω καὶ μίλησε, ἡ τιμωρία του δὲ αὐτὴ τοῦ ἔγινεν ἀπὸ τὴν Παναγία, διὰ τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὸν ἐγωϊσμὸ τὸν ὁποῖον ἔδειξε εὐθὺς ἀμέσως μόλις ἔγινε τὸ θαῦμα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη καὶ αἱ ἀναμμέναι λαμπάδες ἀπεκρυσταλλώθησαν καὶ ἔμειναν ἔκτοτε εἰς αὐτὴ τὴ θέση ὅπως τὶς βλέπομε, μαζὶ μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας· οἱ δὲ Χριστιανοὶ γιὰ νὰ δείξουν τὴν εὐλάβεια καὶ τὴν πίστιν των ὅταν μπαίνουν στὸ σπήλαιο παίρνουν μαζί τους καὶ κεριὰ τὰ ὁποῖα ἀφοῦ σταυροκοπηθοῦν τὰ ἀνάφτουν μπροστὰ στὴν ἅγια χάρι τῆς εἰκόνος τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἦχος ὅστις ἀκούεται ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ χάνδακος καὶ ὁμοιάζει ὡσὰν στεναγμὸς εἶνε ὁ λυπηρὸς ἀναστεναγμὸς, τὸν ὁποῖον βγάζει ὁ εἰς παρθένον μεταβληθεὶς βοσκὸς, διότι δὲν πρόφθασε νὰ χαρῆ τὰ ὡραῖα παρθενικὰ νειᾶτα. Ὁ βοσκὸς αὐτὸς ὅστις πνίγηκε, μένει καὶ θὰ ἐξακολουθῆ νὰ μένη πάντοτε εἰς τὸ βάθος τοῦ χάνδακος ὡς νεράϊδα πλέον, σύμφωνα πρὸς ὅσα παραδέχεται ἡ ἀρχαία μυθολογία γιὰ τὶς νεράϊδες, αἱ ὁποῖες ἦσαν αἱ γυμνὲς καὶ πανεύμορφες νύμφες, αἱ θεὲς τῶν ὑδάτων, καὶ κάθε πηγή, κάθε ρυάκιον κάθε ποταμὸς κάθε λίμνη εἶχε καὶ τὴ δική του νεράϊδα. Δι' αὐτὸ καὶ τὸ σπήλαιο εἶνε σήμερα γνωστὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα «νεράϊδα».

Ἡ ὡραία λοιπὸν παράδοσις αὐτὴ ἀποδεικνύει τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον γνωρίζει ὁ ἀείποτε εὐφάνταστος Ἑλληνικὸς λαὸς νὰ συνδυάζη τεχνικώτατα τὸν Χριστιανισμὸν πρὸς τὴν ἀρχαιότητα καὶ νὰ περιβάλλη αὐτοὺς μὲ ὡραίους θρύλους.

Σιάτιστα 1927.

Μὲ τὸ γάλα (Ντεμακιγιάζ)
KISS ME
VITAMINO
τὸ δέρμα σας δ' ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοὺς χονδροὺς πόρους, τὰ μπιμπίκια καὶ τὰ μαῦρα στίγματα

ΧΡ. ΚΟΡΔΩΝΗΣ Πραξιτέλους 20

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΤΟ ΓΚΡΕΜΟ

ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

7ΟΝ

— Ὥστε, πάλι μὲ τὴ βρῶμα.. ἔ;... Καὶ παίρνεις κι' αὐτὸν τὸν ἄγγελο μαζί της;... Κι' ἐνῶ σὲ παρακάλεσα... σὲ ὥρκισα!... Νὰ μὴ σὲ ἰδοῦν τὰ μάτια μου... Νὰ μὴ ζυγώσης σήμερα στὸ μαγαζί... Φεύγα... τράβα... πήγαινε ὅπου θέλεις!.. Ἕνα πρᾶμμα σοῦ λέω μονάχα: Κύττα νὰ μὴ σὲ βγάλω ἀπ' τὴν καρδιά μου... γιατὶ, πάει!... Χάθηκες ἀπ' τὸν κόσμο!...

Ἔτσι τὸν ἔψελνε, ὥς που νὰ σιγουρέψουν τὴ βάρκα καὶ νὰ βγοῦν στὴ στεριά. Ἦταν ἀναμμένη. Ἡ Μαργαρίτα ἔπεσε στὴ μέση :

— Αὐτὴ τὴ φορὰ—εἶπε σὲ τόνο σοβαρὸ, ποὺ δὲν ἔπαιρνε ἀντιλογία—σᾶς ὁρκίζομαι, κυρία Κατρῆ πὼς δὲ φταίει!...Ἐμεῖς πήγαμε μονάχοι μας, ὅπως πάντα, στὸ «φιὸρδ»... Αὐτὴ ὅμως μᾶς κυάλαρε, φαίνεται, ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο της... καὶ πῆρε τὸ βενζινάκι ἑνὸς φίλου της, κάποιου κυρίου Κουντούρη... καὶ μᾶς ἀνακάλυψε... Ὁ Ἀντώνης δὲν φταίει... Εἶνε ἐν τάξει..

— Ἐν τάξει!... Ἐν τάξει!.. φώναξε ἡ μητέρα τοῦ Ἀντώνη, ἀσυγκράτητη —ἐσὺ εἶσαι ἀθῶα... δὲν καταλαβαίνεις... Εἶσαι σίγουρη πὼς δὲν τῆς εἶχε δώσει ραντεβοῦ ;..

— Βάζω τὸ χέρι μου στὴ φωτιά—βεβαίωσε ἡ ἄλλη—πὼς ὁ Ἀντώνης ἦταν ἀνίδεος... Μὰ κι' αὐτὴ δὲν εἶχε τὸ ὕφος ποὺ τὴν περιμένουν...

— Ἔπρεπε νὰ μπῆτε ἀμέσως στὴ βάρκα.. καὶ νὰ φύγετε... νὰ τὴν ἀφήσετε μάσμαρο... Ὄχι νὰ κάνετε παρέα μὲ μιὰ βρῶμα!... Τὸ μάτι τῆς Ἄννας (ἦταν τ' ὄνομα τῆς μητέρας τοῦ Ἀντώνη) δὲ γελιέται!... Ἅμα εἶπα πὼς εἶνε λέρα.. τελείωσε, εἶνε λέρα!...

Ὁ Ἀντώνης ἔχασε τώρα τὴν ὑπομονή του :

— Μάννα !—τῆς φώναξε—εἶνε ντροπή... Ἔχουν ἀρχίσει νἄρχωνται πελάτες... Στὰ τραπέζια εἶνε τόσοι... Κύτταξε!.. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ σ' ἀκοῦνε νὰ μιλᾶς ἔτσι γιὰ μιὰ γυναῖκα... γιὰ μιὰ κυρία τοῦ κόσμου.

— Σκοτίστηκα!—ἔκαμε φρενιασμένη— Κυρία τοῦ κόσμου!... Ἔννοια σου καὶ τόσα χρόνια ἐδῶ, στὰ λουτρὰ, τὶς ἔνω μάθη ἀπ' τὴν καλὴ καὶ τὶς ξαίρω ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτά... μερικὲς - μερικές!... Πολὺ σωστὰ τὶς λένε κυρίες τοῦ κόσμου.. γιατὶ ἀνήκουν ἀλήθεια στὸν κόσμο...σ' ὅλο τὸν ἄλλον κόσμο ἔξω ἀπὸ τὸν ἄντρα τους!

— Μάννα—εἶπε παρακαλετὰ τώρα ὁ Ἀντώνης—γιὰ τὸ Θεό... Συλλογίσου πὼς μᾶς ἀκοῦνε..

— Σκοτίστηκα, στὸ ξαναλέω... Ἐμένα τὸ παιδί μου, δὲ θὰ μοῦ τὸ ξεμυαλίση αὐτή.. Θὰ ἰδῆς νὰ τῆς κάνω ἱστορία καμμιὰ ὥρα.. ποὺ δὲ θὰ ξαίρη κι' αὐτὴ ἀπὸ ποῦ νὰ φύγη...

Ἡ Μαργαρίτα ξαναμπῆκε στὴ μέση:

— Δὲν ἔχετε δίκηο—τῆς εἶπε μὲ σταθερὴ φωνὴ—δὲν ἔδειξε καμμιὰ συμπάθεια στὸν Ἀντώνη ὅσο ἦτανε μαζί μας... Ἀντίθετα μάλιστα, τοῦ τράβηξε διάφορες κοροϊδίες... Εἶνε μιὰ γυναῖκα ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ πλήξη.. ἡ συντροφιά της δὲν τῆς πολυαρέσει... καὶ κυττάζει νὰ περνάη τὴν ὥρα της μὲ καινούργιες.

—Ἔχω τὴν ἀξίωση νὰ μ' ἀκούη ὁ γυιός μου ἅμα τοῦ ζητάω μιὰ χάρη—ἔκαμε κάπως μαλακωμένη—τοῦ τὸ λέω γιὰ τελευταία φορά.

Γύρισε γοργὰ στὸν πάγκο κι' ἔσκυψε στὴ δουλειά της. Εἶχε μπροστά της ἕνα μεγάλο χαρτὶ, μ' ἀριθμημένα τετράγωνα. Κάθε τετραγωνάκι ἀντιπροσώπευε κι' ἀπὸ ἕνα τραπέζι. Παίρνοντας τὶς μάρκες ἀπ' τὸ γκαρσόνι σημείωνε μὲ τὸ μολύβι μέσα στὰ τετραγωνάκια, μὲ δικά της ἱερογλυφικὰ τὶ σερβίριζαν στὸ κάθε τραπέζι: «Φ... Μφ...—αὐτὸ σήμαινε—φ'άλη μποφίλιας»... Μερικὲς φορὲς, αὐτὰ τὰ σημεῖα μοιάζανε μ' ἀλγεβρικὲς παραστάσεις : «20+2Μ)α» —αὐτὸ εἶχε νὰ πῆ «δυὸ οὖζα μὲ δυὸ μεζέδες αὐγό»...

❤❤❤

Ὁ Ἀντώνης κι' ἡ Μαργαρίτα τράβηξαν σ' ἕνα τραπέζι ἀκρινὸ, κάτω ἀπὸ ἕνα πευκάκι κοντὰ στὴν ἄμμο. Ἦτανε τὸ συνηθισμένο ποὔπιαναν ἅμα γύριζαν ἀπ' τὸ λουτρὸ, νὰ πάρουν τ' ὀρεχτικό τους. Τὸ γκαρσόνι μόλις τοὺς ἔβλεπε, φρόντιζε νὰ τοὺς σερβίρη τὸ ἴδιο πάντα: Ἕνα βερμοὺτ μὲ τρία μύγδαλα γιὰ τὴ Μαργαρίτα, ἕνα οὖζο μὲ δυὸ ἐλιὲς γιὰ τὸν Ἀντώνη. Καὶ τούτη τὴ φορὰ ὁ δίσκος ἔφτασε:

— Εὐχαριστῶ, Χρῆστο, — ἔκαμε τὸ ἀγόρι μ' ἀνόρεχτο χαμόγελο.

Ἡ Μαργαρίτα πῆρε τὸ καραφάκι μὲ τὸ νερὸ κι' ἀραίωσε τὸ οὖζο τοῦ Ἀντώνη, ὅπως ἔκανε πάντα. Ὁ νέος ἄναψε τσιγάρο καὶ φυσοῦσε ψηλὰ τὸν καπνό, συλλογισμένος. Ἡ ἄλλη κατέβασε μιὰ γουλιὰ βερμοὺτ καὶ τὸν κύτταζε μὲ ματιὰ ἐρευνητική. Κάποια στιγμὴ τὴ ρώτησε :

— Δὲ μοῦ λές... μὰ θέλω τὴν ἀλήθεια!.. Τὰ πιστεύεις αὐτὰ ποὺ εἶπες πρωτήτερα στὴ μάννα μου γιὰ τὴ Λούση ;...

— Ὄχι!— τοῦ ἀποκρίθηκε κοφτὰ καὶ χωρὶς νὰ σκεφτῆ διόλου.

— Τότε γιατί τὰ εἶπες ;...

— Συμφωνήσαμε νομίζω νὰ μὴν ξαναμιλήσουμε πιὰ γι' αὐτήν!... Πιὲς τὸ οὖζο σου κι' ἂς ἀλλάξουμε κουβέντα... Ἂς μιλήσουμε γιὰ κολιτσιάκους... Λέω νὰ πᾶμε τ' ἀπόγεμα νὰ βγάλουμε μερικούς... Τί παράξενα ζωόφυτα!.. Γίνονται, λέει, περίφημοι κεφτέδες... Εἶνε πιὸ νόστιμοι κι ἀπὸ μυαλά... μοὔδωσαν τὴ συνταγή...

— Ἄσ' τ' αὐτά!.. — τῆς εἶπε σὰν προσταχτικά — θὰ μιλήσουμε γιὰ τὴ Λούση... γιὰ τελευταία φορά!.. Σὲ ρωτάω γιατὶ τὰ εἶπες, ἀφοῦ δὲν τὰ πίστευες ;

— Ἔ... μά, φίλε μου — ἔκαμε σ' ἕνα τόνο, ποὺ περνοῦσε συγκρατημένη ἀγανάχτηση — πρῶτα-πρῶτα γιὰ νὰ ὑπερασπίσω μιὰ γυναῖκα... Κι ἔπειτα...

Κόμπιασε. Τὸ ἀγόρι ρώτησε τώρα ἐπιταχτικά :

— Κι ἔπειτα ;...

— Ἔπειτα — εἶπε κοκκινίζοντας — γιὰ νὰ σέ... σκεπάσω.

— Νὰ μὲ σκεπάσης ;.. Ὥστε φαντάζεσαι... ὥστε γι' αὐτὸ ἔφυγες, ὅταν ἦρθε ἡ Λούση ;...

— Καί... βέβαια!.. Τί δουλειὰ εἶχα πιὰ ἐγώ... Αὐτὴ ἦρθε γιὰ σένα...

— Βλέπεις πὼς ἔχω δίκηο νὰ σὲ λέω σαχλὸ κορίτσι ;.. Ἔφυγες χωρὶς λόγο.. Δὲν εἴχαμε τίποτα νὰ ποῦμε... Μοὔλεγε ὅτι...

— Ἄ, ὄχι!.. Δὲ θέλω ν' ἀκούσω τί σοῦ εἶπε...

Καὶ βούλωσε τ' αὐτιά της μὲ τὶς παλάμες της.

— Δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ μοῦ ἐπαναλάβης τὶς κουβέντες σας... Οὔτ' ἔχουνε τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ μένα!...

Τῆς ἔπιασε δυνατὰ τὰ χέρια καὶ τὰ κατέβασε ἀπὸ τ' αὐτιά της :

— Καὶ ὅμως... εἶπες κάτι τὴ στιγμὴ ποὺ περνούσαμε ἀπὸ τὴν τράτα... Εἶπες πὼς μὲ βλέπεις σὰν μαριδίτσα μέσα στὸ δίχτυ... Γιατὶ τὸ εἶπες; Τί ἐννοοῦσες;

—Λόγια μιᾶς... φλομωμένης σμέρνας, καημένε!.. — ἔκαμε γελῶντας — Ἄφησέ με!... Θὰ χύσης τὸ οὖζο σου...

— Μὴ ζητᾶς νὰ ξεγλυστρήσης! — τῆς εἶπε χαμηλώνοντας παράξενα τὴ φωνή — σήμερα θὰ μιλήσης ξάστερα... Ζηλεύεις ; Μ' ἀγαπᾶς ;...

— Τί ἀνόητος ποὺ εἶσαι, καημένε! — ἀποκρίθηκε, κυττάζοντάς τον παιγνιδιάρικα στὰ μάτια — Δὲ νοιώθω τίποτε γιὰ σένα... Νά, ποὺ στὸ λέω... Μὰ κι ἂν ὑποθέσουμε πὼς ἔνοιωθα... ἂν ὑποθέσουμε, λέω... Θὰ στὤλεγα ποτέ ;...

— Θὰ μ' ἄφηνες νὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγώ! εἶπε λευτερώνοντας τὰ χέρια της. — Μὰ κάθε φορὰ ποὺ ἀρχίζω κάτι νὰ σοῦ πῶ, βιάζεσαι ν' ἀλλάξης τὴν κουβέντα!.. Τί θὰ πῆ αὐτό ;... Πρέπει νὰ ἐξηγηθῆς... Δὲ μ' ἀρέσουν οἱ γρῖφοι... καὶ μάλιστα μεταξύ μας...

— Ὁ γρῖφος στὴν ὑπόθεση αὐτή, ἀγόρι μου, δὲν εἶμ' ἐγώ... Εἶμαι πιὸ ξάστερη κι ἀπ' τὴν ἡμέρα... Ὁ γρῖφος εἶσαι σύ... Τὴ θέλεις τὴ Λούση ;... Ἔ, λοιπόν, παιδί μου, θὰ τὴν ἔχης... Δὲν εἶνε ἀπὸ κεῖνες ποὺ χαλᾶνε παλληκαριοῦ χατῆρι...

— Ἔτσι λές ; — Ρώτησε εἰρωνικά.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐντύπωσή μου — τοῦ ἀποκρίθηκε ὅσο παίρνει σοβαρά.

❤❤❤

Σώπασαν. Κύτταζαν κι οἱ δυὸ τους τὰ νερά, ποὺ λαμπύριζαν καὶ παιγνίδιζαν στὸ μπάτη, ποὺ δυνάμωνε, κι ἔκαναν πεταλοῦδες, μυριάδες χρυσὲς πεταλοῦδες..

Ἕνα μόνιππο ἐρχόταν ἀπὸ τὸ δρόμο, μ' ἀνοιχτὸ τροχασμό, μέσα σὲ σύγνεφο σκόνη. Ὁ Ἀντώνης γύρισε νὰ δῆ. Ἡ καρδιά του σκίρτησε. Σὰν νὰ ξεχώρισε μέσα τὴ μπλὲ σιλουέττα. Μὰ γλήγορα σφίχτηκε σὰ γροθιὰ μέσα στὸ στῆθος του. Ξεχώρισε δίπλα της ἕναν ἄντρα. Τ' ἁμάξι στάθηκε. Κατέβηκε πρῶτος. Ἕνα κορμὶ λιγνό, σπαθάτο, μέσα σ' ἀψεγάδιαστο κοστοῦμι ἀπὸ σετακρούτα, μὲ παναμᾶ κατεβαστὸ καὶ σκαρπίνι ἀπὸ καστόρι «γκρὶ-πέρλ». Τῆς ἔδωσε τὸ χέρι νὰ κατέβη. Τὸ τέλειο πόδι της φάνηκε τώρα στὸν Ἀντώνη κάπως βαρύτερο ἀπ' ὅ,τι τὸ εἶχε ἰδῆ στὸ «φιόρδ».

Ἔκανε πὼς δὲν τὸν εἶδε. Προχώρησε μὲ τὸν καβαλλιέρο της στὴν ἄλλη ἄκρη τῶν τραπεζιῶν. Κάθισαν κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο καὶ χαμηλὸ πεῦκο μὲ πυκνὴ σκιά. Ὁ κύριος ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, τὸ κρέμασε στὸ δέντρο, ξεσκεπάζοντας κεφάλι μὲ πλούσια γκρίζα μαλλιά. Ἦταν ἕνας ἄντρας ποὔχε περάσει τὰ σαράντα πέντε, μ' ἁδρὰ κι' ἁρμονικὰ χαρακτηριστικά, μορφὴ ἀρσενικοῦ ποὔχει κουραστῆ ἀπ' τὶς ἐπιτυχίες. Οἱ κινήσεις του εἴχανε κάτι τὸ βελουδένιο κι ἡ ματιά του χάϊδευε ὅ,τι ἀντίκρυζε.

Ἡ Λούση, πρὶν πάρει θέση στὸ τραπέζι, ἔβγαλε κι αὐτὴ τὸ καπέλλο της κι ἔσιαξε προσεχτικὰ τὰ μαλλιά της. Ὕστερα πουδραρίστηκε γοργὰ καὶ χαμογέλασε στὸν καβαλλιέρο. Κάθισε ἀγνάντια στὸν Ἀντώνη, κάνοντας πάντα πὼς δὲν τὸν βλέπει.

— Ἦρθε σήμερα μὲ τὸ σύζυγο! εἶπε χαμηλὰ ὁ νέος στὴ Μαργαρίτα.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει...

Οὔτε μιὰ κίνηση δὲν ἔχασε ἡ μάννα τοῦ Ἀντώνη ἀπὸ τὸν πάγκο της. Κάποια στιγμὴ ἄφησε τὸ μολυβάκι της, πέρασε μπρὸς ἀπ' τὸ ζευγάρι, ἔρριξε μιὰ ὠργισμένη ματιὰ στὴ Λούση καὶ τράβηξε ὁλόϊσα στὸν Ἀντώνη :

— Νά ποιὰ εἶνε, γυιόκα μου! τοῦ εἶ-

ΟΙ ΔΥΟ ΑΚΡΕΣ...

—Ποιὸς εἶναι κύριε;
—"Α!... Κάποιος ἠλίθιος βρίσκεται στὴν ἄκρη τοῦ σύρματος..
—Σὲ ποιάν ἀπὸ τὶς δυὸ ἄκρες κύριε;

πε σιγανά. 'Ηρθε νὰ φάη μὲ φίλο...

— Μάννα, μπορεῖ νὰ εἶνε ὁ ἄντρας της...

— "Οχι, τὸν ἄντρα της τὸν ξέρω... ἔννοια σου... Αὐτὸς εἶνε σίγουρα μουστερῆς...

— "Ε, τότε... — ἔκαμε χλωμιάζοντας ξαφνικά — αὐτὸ σοῦ δείχνει καθαρά, μάννα, πὼς δὲν ἔρχεται γιὰ μένα...

— Δὲν ξέρω... — εἶπε καθησυχασμένη κάπως μέσα της — ἐγὼ ἦρθα νὰ σοῦ πῶ νὰ μὴν τοὺς ζυγώσης γιατὶ θὰ κάνω πανηγύρι!.. Ξεκομμένες δουλειές...

Καὶ γύρισε στὸν πάγκο της. 'Ο 'Αντώνης τὴν παρακολούθησε μὲ τὴ ματιά, ὥς ποὺ ξανάσκυψε στὸ χαρτί της:

— Τί παράξενη ἀντίδραση αὐτῆς τῆς γυναίκας — ἀναστέναξε — σ' ἀνύπαρχτους κινδύνους!..

Καὶ γυρίζοντας στὴ Μαργαρίτα, ρώτησε:

— Ποιὸς νὰ εἶν' αὐτὸς ποὺ τὴ συνοδεύει;..

— "Ισως ὁ Κουντούρης...

— Λές;

— Μὰ δὲ φαντάζομαι νὰ τῆς πηγαίνη λουλούδια... γλυκά... νὰ τῆς δίνη βενζίνα του.. καὶ ποιὸς ξέρει τί ἄλλο ἀκόμα... καὶ νὰ μὴν παίρνη κι αὐτὸς κάτι...

— Καλά... κι ὁ ἄντρας της;.. Πῶς τὴν ἀφήνει νἄρχεται να τρώη μ' ἕναν ἄλλον τέ-ά-τέτ;...

— Αὐτὰ στὸν καλὸ κόσμο δὲν εἶνε τίποτα...

— "Εστω... Μὰ γιατί νἄρθη ἐδῶ, μπροστὰ σὲ τόσους ἀνθρώπους καί... μπροστά μας;...

— Δὲν ξέρω... Γι' αὐτὰ νὰ ρωτήσης τὴν ἴδια...

Σώπασαν. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως γιὰ νὰ θαυμάσουν καὶ οἱ δυὸ καὶ μ'ἄκρα εἰλικρίνεια τὴ Λούση ποὔτρωγε. 'Ο τρόπος ποὺ κρατοῦσε τὸ πηροῦνι καὶ τὸ μαχαῖρι, ὁ τρόπος ποὔκοβε τὸ κρέας καὶ τὄβαζε στὸ στόμα της, ὁ τρόπος ποὺ μασσοῦσε ἀκόμα, ὅλες αὐτὲς οἱ πεζότατες δουλειὲς ἔπαιρναν σ' αὐτὴ μιὰ χάρη, μιὰ τόσο κομψὴ ἁρμονία, ποὺ γίνονταν κάτι σὰν μουσική. Κάποια φορὰ σήκωσε τὰ μάτια. Καὶ σὰν νἄβλεπε τώρα μόλις τὸν 'Αντώνη, τοῦ χαμογέλασε καὶ κάτι μουρμούρισε στὸν καβαλλιέρο της. Σὲ λίγο γύρισε μὲ τρόπο, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἀγόρι καὶ γέλασαν μαζί.

— Σὲ κοροϊδεύουν! τοῦ εἶπε ἡ Μαργαρίτα, χωρὶς κακία.

Ψιλὸς-ψιλὸς ἵδρωτας παγωμένος φύτρωσε στὸ κούτελό του. Μὰ σὲ μιὰ στιγμὴ τοῦ φώναξε ἡ Λούση:

— Κύριε Κατρῆ... Δὲν ἔρχεστε νὰ σᾶς δοῦμε λίγο;...

❤ ❤ ❤

'Η μάννα τοῦ 'Αντώνη ἄφησε τὸ μολυβάκι της, σήκωσε τὸ κεφάλι, κύτταξε τὸ γυιό της. 'Ο νέος ἀντιμετώπισε θαρραλέα τὴ ματιά της, σηκώθηκε, ζύγωσε τὴ Λούση, τῆς φίλησε τὸ χέρι σὰν κύριος τοῦ κόσμου.

— 'Ο κύριος Κατρῆς!.. — εἶπε στὸν καβαλλιέρο της· καί, παρουσιάζοντας τὸ φίλο της: 'Ο κύριος Κουντούρης!.. Εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης τῆς βενζινίτσας, ποὺ σᾶς ἔλεγα... Καθῆστε!..

Κάθησε πλάϊ της.

— Πέστε καὶ τῆς μνηστῆς σας νἄρθη! πρόστεσε γελαστή.

'Ο 'Αντώνης κοκκίνισε ὥς τ' αὐτιά γι' αὐτὸ τὸ ψέμμα.

— Δὲν τῆς ἀρέσει νὰ κάνη γνωριμίες! εἶπε παραζαλισμένος. — "Εχει ἕνα εἶδος ἀνθρωποφοβίας, ξέρετε...

Τὸ ζευγάρι γέλασε μὲ τὴν καρδιά του. 'Ο 'Αντώνης δὲν αἰστανότανε διόλου καλά. "Ενοιωθε τὸν ἑαυτό του ταπεινωμένο, ξευτελισμένο, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη γιατί.

— Τί μπυροῦμε νὰ σᾶς προσφέρουμε; Ρώτησε ὁ Κουντούρης.

— Εὐχαριστῶ... τίποτα... Πῆρα ἐκεῖ... Σὲ λιγάκι θὰ φᾶμε... Τρῶμε πάντα μαζὶ μὲ τὴ μητέρα καὶ τὴ Μαργαρίτα...

— 'Ελ—ὲ—ζολὶ σὲτ πετίτ.

ἔκαμε ὁ Κουντούρης στὴ Λούση.

— 'Αντοράμπλ!...

Καὶ γυρίζοντας στὸν 'Αντώνη πρόστεσε:

— Τί κάνετε τ' ἀπόγεμα; Δὲν τὴν παίρνετε νἄρθῆτε στὸ ξενοδοχεῖο;... "Εχουμε φέρει μιὰ θαυμάσια ραδιόλα... Θὰ χορέψουμε!...

'Ο 'Αντώνης δὲν πρόλαβε ν' ἀποκριθῆ. 'Η μιλιὰ κόπηκε στὸ στόμα του. Εἶδε τὴ μάννα του νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸν πάγκο ἐξαγριωμένη καὶ νὰ προχωρῆ κατὰ πάνω τους!

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΑΛΗΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Πάρε μαχαῖρι κόψε με
καὶ ρίξε τὰ κομμάτια μου
Μάτια μου
Καὶ ρίξε τα μέσ' στὸ γιαλὸ
'Απ' τὴ στιγμὴ ποὺ μ' ἄφησες
τὸν κόσμο αὐτὸ συχάθηκα
Χάθηκα
Καὶ δὲν προσμένω πιὰ καλό.

"Αν βάζης τώρα τἄσπρα σου
καὶ τὰ μαλαματένια σου
"Εννοια σου
Θάρθῆ καιρὸς ποὺ θὰ θρηνῆς
Ποὺ θὲ νάρθῆς στὸ μνῆμα μου
νὰ πῆς ἕνα παράπονο
Κι' ἄπονο
θὰ μ' εὕρης, ὅσο κι ἂν πονῆς

Πάρε φωτιὰ καὶ κάψε με
κι ἀντάμα μὲ τὴ στάχτη μου
Τ' ἄχτι μου
Μέσ' τὰ πελάγη νὰ σκορπᾷς
Νὰ μὴ σ' εὕρῃ τὸ κρῖμα μου
Μαριόλα μου 'Ηπειρώτισσα
Ρώτησα
Καὶ μοὔπαν ἄλλον ἀγαπᾷς.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

«ΖΑΒΟΡΙΤΗ»

"Ενα κατάστημα πραγματικὰ Εὐρωπαϊκῆς ἐμφανίσεως, λεπτοῦ γούστου, πολυτελεστάτης διαρρυθμίσεως καὶ ἐπιπλώσεως· πραγματικὴ ἔκπληξις γιὰ τοὺς 'Αθηναίους, εὑρίσκεται τώρα στὸ κεντρικώτερο μέρος τῆς Πρωτευούσης. Εἶνε τὸ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΖΑΒΟΡΙΤΗ
στὴν Πλατεῖα Συντάγματος.

'Η ἁρμοδία ἀγορανομικὴ 'Επιτροπή, ἡ ὁποία τὸ ἐπεθεώρησε μετὰ τὴν τελευταίαν ἀνακαίνισι του, τὸ ἐχαρακτήρισε ὡς «Υπερπολυτελείας». 'Ο χαρακτηρισμὸς εἶνε ὀρθός.

'Ασφαλῶς ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ζαχαροπλαστείου ΖΑΒΟΡΙΤΗ προσεπάθησε νὰ ὑπερβῆ κάθε προηγούμενη προσπάθεια στὰς 'Αθήνας. Καθίσματα πέτσινα πολυτελέστατα, τραπέζια μαρμάρινα, καθρέφτες μεγαλοπρεπεῖς, φῶτα κουφωτά, διακοσμήσεις καλλιτεχνικώτατες, δάπεδον μὲ μοντέρνα περιποίησι, προθῆκες ἀνωτέρας αἰσθητικῆς. Αὐτὰ ὅλα συνθέτουν τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ζαχαροπλαστείου ΖΑΒΟΡΙΤΗ.

'Εθυσιάσθησαν πολλὰ ἑκατομμύρια γιὰ νὰ δοθῆ αὐτὴ ἡ αἴθουσα στοὺς 'Αθηναίους. 'Αλλὰ ἐπετεύχθη νὰ δημιουργηθῆ ἕνα κατάστημα τοῦ ἐνθυμίζει τὴν προπολεμικὴ ἀριστοκρατικὴ Βιέννη, ἢ — κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἑνὸς πολυταξιδεμένου πρεσβευτοῦ μας—«κάτι ἀπὸ τὸ καλύτερο Παρίσι». Πράγματι ὁ πελάτης μένει καταγοητευμένος ἀπὸ τὸ περιβάλλον, ἀπὸ τὴν ἐπίπλωσι, ἀπὸ τὴν περιποίησι, ἀπὸ ὅ,τι τοῦ προσφέρεται.

Διότι εἶνε ὠργανωμένο κατὰ τὸν τελειότερο καὶ πλέον σύγχρονο Εὐρωπαϊκὸ τρόπο καὶ τὸ ἐργοστάσιο τῆς ζαχαροπλαστικῆς. 'Εκεῖ τὸ πᾶν λάμπει ἀπὸ καθαριότητα καὶ ἀπὸ τάξι. Τὰ σκεύη ἀπαστράπτουν καὶ τὰ ὑλικὰ ἐκλέγονται μὲ τὴν μεγαλύτερη ἐπιμέλεια, ὥστε νὰ παραχθοῦν τὰ περιφημότερα γλυκίσματα καὶ τὰ ἐκλεκτότερα ἀπὸ τὰ ἄλλα προϊόντα τοῦ Ζαχαροπλαστείου ΖΑΒΟΡΙΤΗ.

Πραγματικὰ ἕνα Εὐρωπαϊκὸ κέντρον.!

ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ Μεγάλοι καὶ τὰ ἔργα των

ΝΤΕΜΠΙΣΥ

ΣΑΙΝ-ΣΑΝΣ: «ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ»

Δευτέρα 13 'Ιανουαρίου ὥρα 13.30.

'Η Σουΐτα αὐτή, ἐξετελέσθη ἰδιωτικῶς εἰς τὸ Παρίσι, τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1887, ὁπότε ὁ Σάν—Σάνς ἀπηγόρευσε τὴν ἐκτύπωσι ἢ τὴν δημοσία ἐκτέλεσί της, θεωρῶν ὅτι δὲν ἀποτελοῦσε τίποτε ἄλλο, ἀπὸ ἕνα μουσικὸ παιχνίδι. Τὸ μόνο μέρος τοῦ ὁποίου ἐπέτρεψε τὴν ἐκτέλεσι, ἦτο ἡ γνωστὴ μελωδία τοῦ «Κύκνου». Τὸ 1922, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ συνθέτου, ἐπαίχθηκε πλέον ὁλόκληρη ἡ Σουΐτα καὶ ἔκτοτε θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον πνευματώδη καὶ χαριτωμένα μουσικὰ ἔργα. 'Η Σουΐτα διαιρεῖται σὲ δεκατέσσαρα μέρη. 'Αρχίζει μὲ μίαν Εἰσαγωγὴ καὶ μὲ τὸ «Βασιλικὸν ἐμβατήριον τῶν λεόντων». 'Ακολουθοῦν τὰ τμήματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὶς «"Ορνιθες», εἰς τοὺς «'Αγρίους "Ονους», εἰς τὰς «Χελώνας» (ἀριθ. 4) ὅπου σατιρίζεται ἕνα θέμα τοῦ "Οφφεμπαχ παιζόμενον εἰς πολὺ βραδὺν ρυθμόν, εἰς τὸν «'Ελέφαντα» ὅπου τὰ κοντραμπάσσα ἐκτελοῦν ἕνα βαρὺ καὶ δυσκίνητον θέμα, εἰς τὰ «Καγκουρώ», εἰς τοὺς «'Ιχθεῖς», εἰς τὰ «Πρόσωπα μὲ τὰ μακρυὰ αὐτιά» (ἀριθ. 8) ὅπως ὀνομάζονται εἰρωνικὰ οἱ μουσικοκριτικοί, εἰς τὸν «Κοῦκκον», εἰς τὰ «Πουλιά» γενικῶς, καὶ εἰς τὸν «Κύκνον» (ἀριθ. 12) τοῦ ὁποίου τὸ τραγοῦδι ἐκτελεῖται ἀπὸ τὸ βιολοντσέλλο. Τὸ 13ον κομμάτι, «'Ο Πιανίστας», μιμεῖται τὰς ἀνιαρὰς ἀσκήσεις τοῦ πιάνου καὶ εἰς τὸ φινάλε ὑπάρχει μία ἀνακεφαλαίωσις ὅλων τῶν κυρίων θεμάτων τῆς Σουΐτας, ἡ ὁποία τελειώνει μὲ τρόπον ἐντυπωσιακόν

ΓΚΡΗΓΚ: ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ.

Δευτέρα 13 'Ιανουαρίου ὥρα 21.15.

Τὸ κοντσέρτο εἰς λὰ ἔλασσον (ἔργον 16), ἐξετελέσθη ἀπὸ τὸν Νορβηγὸ συνθέτην εἰς Λειψίαν τὸ 1879. Δέκα ἔτη ἐνωρίτερον εἶχε παιχθῆ εἰς Κοπεγχάγην ἀπὸ χειρογράφου, ἀπὸ τὸν πιανίσταν 'Εδμοὺνδ Νώϋπερτ, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶναι καὶ ἀφιερωμένον. 'Ο Γκρήγκ συνέθεσε τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ 1868, προέβη ὅμως εἰς πολλὰς τροποποιήσεις βραδύτερον. 'Ο Γκρήγκ, ἠρέσκετο νὰ διηγῆται ὅτι ὁ Λίστ εἶχε παίξη τὸ κοντσέρτο του «ἀ Πρίμα βίστα» ἐμπρὸς σὲ μικρὸ ἀκροατήριον, καὶ εἶχεν ἐκφρασθῆ μὲ ἐνθουσιασμό

Τὸ πρῶτον μέρος ἀρχίζει μὲ μία τρίλλια τῶν τυμπάνων, καὶ τὸ πιάνο εἰσέρχεται κατ' εὐθεῖαν μὲ συγχορδίες ποὺ κατεβαίνουν καὶ δίδουν τὴν ἐντύπωσι συνεχῶν ἐρωτήσεων. 'Η ὀρχήστρα ἀπαντᾷ, στὴν ἀρχὴ μὲ τὸ σιγανὸ θέμα τῶν ἐγχόρδων. Μετὰ τὸ λαμπρὸν πρῶτον μέρος, ἀκολουθεῖ τὸ ἑλκυστικὸν ἀντάτζιο. 'Η κυρία μελωδία εἰσάγεται ἀπὸ τὰ ἔγχορδα μὲ σουρντίνα. Μεταξὺ δευτέρου καὶ τρίτου μέρους δὲν ὑπάρχει διακοπή. Τὸ πιάνο ἐκτελεῖ μία βραχεῖα «καντέντσα», ἀπὸ τὰς πλέον κομψάς, καὶ κατόπιν εἰσέρχεται εἰς τὸ κύριον θέμα, τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσεται μὲ ζωηρότητα καὶ κρατεῖ ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον μέχρι τέλους

Τὸ κοντσέρτο τοῦ Γκρήγκ, εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον δημοφιλῆ καὶ ἀγαπητά, τόσον διὰ τοὺς ἐκτελεστὰς ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἀκροατάς.

ΝΤΕΜΠΥΣΣΥ: «ΓΙΟΡΤΕΣ».

Τρίτη, 14 'Ιανουαρίου ὥρα 16.30.

"Οπως προκύπτει ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴ τοῦ Ντεμπυσσύ, τῆς 22 Σεπτεμβρίου 1894, ὁ συνθέτης προέβλεπε τὴν σύνθεσιν τῶν «Νυκτερινῶν» εἰς τρία μέρη γιὰ βιολὶ καὶ ὀρχήστραν. Εἰς τὸ δεύτερον μέρος, «Γιορτές», ἡ ὀρχήστρα θὰ συνίστατο ἀπὸ εὐθυαύλους, 4 κόρνα, τρεῖς σάλπιγγες καὶ δύο ἅρπες. Τὸ 1897, ἐγκατελείφθη ἡ ἀρχικὴ μορφὴ καὶ ὁ συνθέτης μετέγραψε τὸ ἔργον γιὰ ὀρχήστρα μόνον χωρὶς σόλο βιολιοῦ.

Εἰς τὸ χειρόγραφον τῶν «Νυκτερινῶν» ὑπάρχει μία θερμὴ ἀφιέρωσις τοῦ ἔτους 1901, πρὸς τὴν Λιλή—Λιλό, μία μικρὴ ἐπαρχιώτισσα, τὴν ὁποίαν ὁ Ντεμπυσσὺ ἐνυμφεύθη τὸν 'Οκτώβριο τοῦ 1899, διὰ νὰ τὴν ἐγκαταλείψη τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1904 πρὸς χάριν τῆς "Εμμας Μπαρντάκ. 'Η Λιλὴ ἀπεπειράθη τότε νὰ αὐτοκτονήση. Τὸ 1905 ὁ Ντεμπυσσὺ ἐπῆρε διαζύγιον καὶ ὀλίγον κατόπιν ἐνυμφεύετο τὴν "Εμμα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποκτήση καὶ μίαν θυγατέρα.

'Ως ἑξῆς περιγράφει ὁ Ντεμπυσσὺ σὲ ἐλεύθερη ἀπόδοσι, τὸν τρόπο τῆς ἐκτελέσεως τῶν «Νυκτερινῶν». 'Ο τίτλος πρέπει νὰ ἐννοηθῆ ὡς τελείως γενικὸς καὶ διακοσμητικός. Δὲν ἐπιδιώκεται ν' ἀποδοθῆ μὲ αὐτὸν ἡ συνηθισμένη μορφὴ τῶν νυκτερινῶν κομματιῶν, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ ποικιλία τῶν ἐντυπώσεων καὶ ἰδίως σχετικῶς μὲ τὸ φῶς κατὰ τὴν νύκτα.. Οἱ «Γιορτές» θέλουν ν' ἀποδώσουν τὴν παλλόμενη ἀτμοσφαῖρα ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἀπρόοπτη ἐμφάνισι ἀπὸ φωτεινὲς δέσμες. 'Υπάρχει βέβαια καὶ μία φευγαλέα ὀπτασία, μιᾶς στρατιωτικῆς παρελάσεως, ποὺ περνᾷ μέσα ἀπὸ τὴν ἑορταστικὴ σκηνή. 'Αλλὰ τὸ φόντο παραμένει τὸ ἴδιο πάντοτε, ἡ ἑορτὴ μὲ τὴν ἐκτυφλωτικὴ μουσικὴ καὶ τὰ φωτεινὰ μετέωρα.

Στὶς «Γιορτές» νομίζει κανείς, «ὅτι βλέπει ἕνα ζωγραφικὸ τοπίον τοῦ Ρενουάρ». 'Η σκηνὴ ἀναπαριστάνει μιὰ λαϊκὴ γιορτὴ σ' ἕνα δάσος. 'Ο ρυθμὸς εἶναι ζωηρός. "Ενας φαντασμαγορικὸς χορὸς ἐκτυλίσσεται. Σὲ κάποια στιγμὴ τὰ τύμπανα, οἱ ἅρπες καὶ τὰ πιτσικάτα τῶν ἐγχόρδων, παίρνουν μορφὴν ἐμβατηρίου. Καὶ τότε τρεῖς σάλπιγγες «φραγμιναι» ὅπως τὰς ὀνομάζει, ὁ Ντεμπυσσύ, ἀγγέλλουν τὴν παρέλασιν τῶν στρατιωτῶν, ποὺ πλησιάζουν ἀπὸ μακρυά, περνοῦν καὶ ἐξαφανίζονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

ΜΠΕΤΟΒΕΝ: ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΑΡ. 1.

Τρίτη, 14 'Ιανουαρίου ὥρα 22.00

'Η Πρώτη Συμφωνία τοῦ Μπετόβεν εἰς ντὸ μεῖζον, ἔργ. 21, συνεπληρώθη τὸ 1800 καὶ ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Βιέννην τὴν 2 'Απριλίου τοῦ ἰδίου ἔτους. Σαφῶς διακρίνεται εἰς τὴν Συμφωνίαν αὐτὴν ἡ ἐπιρροὴ τῶν Μότσαρτ καὶ Χάϋδν.

Τὸ πρῶτον θέμα παραβάλλεται συνήθως μὲ τὸ ἀντίστοιχον τῆς Συμφωνίας τοῦ Διὸς τοῦ Μότσαρτ. 'Αλλ' ὁ Μπετόβεν, ἀκολουθῶν τὴν συνήθειαν τοῦ Χάϋδν προτάσσει τοῦ ἀλλέγκρο, εἰσαγωγὴν εἰς βραδὺν ρυθμόν. 'Απὸ τὸ δεύτερον θέμα εἰς σὸλ μεῖζον, λέγεται, ὅτι ἔχει ἐμπνευσθῆ ὁ Βάγκνερ εἰς τὴν «Βαλκυρία». 'Η ἀνάπτυξις τοῦ δευτέρου θέματος ὁδηγεῖ εἰς ἐπανάληψιν τοῦ πρώτου

Τὸ δεύτερον μέρος (ἀντάντε καντάμπιλε κόν μότο) εἶναι εἰς φὰ μεῖζον, καὶ περιέχει ἀντιστικτικὸν θέμα, τὸ ὁποῖον ἠχεῖ ἁρμονικῶς, ἐξελισσόμενον μόνον του. 'Η μέθοδος αὐτὴ ἦτο προσφιλὴς καὶ εἰς τὸν Μότσαρτ. "Ενα δεύτερον θέμα, ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ πρώτου, διακρίνεται διὰ τοὺς τέσσαρας πρώτους φθόγγους, οἱ ὁποῖοι καὶ βραδύτερον ἐπαναλαμβάνονται εἰς ἕνα διάλογον μεταξὺ βιολιοῦ καὶ κόρνου. Τὸ μέρος αὐτό, δὲν πρέπει νὰ ἐκτελῆται πολὺ ἀργά.

Τὸ τρίτον μέρος φέρει τὸν τίτλον «Μενουέττο», εἶναι ὅμως εἰς τὴν πραγματικότητα ἕνα Σκέρτσο, νεωτερισμὸν τὸν ὁποῖον ὁ Μπετόβεν εἰσήγαγε, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ συμβατικοῦ χορευτικοῦ Μενουέττου τῶν Συμφωνιῶν τῶν Μότσαρτ καὶ Χάϋδν. 'Ακολουθεῖ τὸ ἤρεμον «Τρίο», ἐντελῶς ἀντιθέτου χαρακτῆρος πρὸς τὸ «Μενουέττο».

Εἰς τὸ φινάλε, ὁ Μπετόβεν φαίνεται ὡς νὰ ἀναζητῇ τὴν μελωδίαν, ἐκτελῶν βαθμηδὸν ὁλόκληρον κλίμακα εἰς διάστημα ὀγδόης, μέχρις ὅτου καταλήξῃ εἰς τὸ ζωηρὸν θέμα τοῦ ρόντο. "Ενα δεύτερον μοτίβο χορευτικοῦ χαρακτῆρος ἐμφανίζεται συμπλεκόμενον μὲ τὸ πρῶτον. 'Ακολουθεῖ «Κόντα», εἰσάγουσα νέον ὑλικὸν ὑπὸ τύπον ἐμβατηρίου καὶ προετοιμάζουσα τὸ τέλος.

ΧΟΥΜΠΕΡΝΤΙΝΚ: «Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΑ».

Παρασκευὴ 17 'Ιανουαρίου ὥρα 12.00

'Ο Γερμανὸς "Ενγκελμπρεχτ Χοῦμπερντινκ (1854 — 1921), ἔχει συνθέση διάφορες ὄπερες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ πλέον γνωστὴ καὶ ἐπιτυχὴς εἶναι «'Ο Γιαννάκης καὶ ἡ Μαρούλα». 'Η εἰσαγωγή της, ἐπαίχθη διὰ πρώτη φορὰ εἰς Βαϊμάρην τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1803, διευθύνοντος τοῦ Ριχάρδου Στράους. 'Αρχίζει μὲ τὸ γνωστὸ θέμα τῆς Προσευχῆς εἰς ντὸ μεῖζον καὶ ἐξελίσσεται σὲ ζωηρότερο ρυθμό, ὅπου διακρίνεται καὶ ἡ μουσικὴ τῆς Μάγισσας. 'Η προσωπικότης τοῦ Χοῦμπερντινκ ἀποκλίνει πρὸς τὰ παιδικὰ πρωτόγονα τραγούδια. 'Απόγονος τῶν ρωμαντικῶν συνθετῶν, ἐκφράζει μὲ ἱκανότητα τοὺς ἤχους καὶ τοὺς ρυθμοὺς τῆς φύσεως. 'Αναμιγνύει τὰς λαϊκὰς μελωδίας καὶ τὰς ἐμφανίζει κατὰ τρόπον πνευματώδη καὶ πολυφωνικόν. Τὸν κόσμο τῶν παραμυθιῶν, τὸν ζωντανεύει μὲ ἐπιτυχία στὴ μουσική του, ἡ ὁποία δὲν στερεῖται καλαισθησίας, ἀλλὰ καὶ δραματικότητος ἀκόμη.

Γ. ΡΟΠΑΪΤΗΣ

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

"Οταν ὁ κουρέας ἐχρημάτισε καὶ κουρεὺς ζώων...

ΤΟ ΚΑΛΛΥΤΕΡΟ
ECHOPHONE
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»

Τὴν Κυριακὴν 19 Ἰανουαρίου, ὥρα 13.30'

«Σᾶς χαρίζουμε Μισὴ" Ὥρα ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν Ἀθηνῶν»

Τὸ Πρόγραμμα καὶ οἱ Ἐκτελεσταὶ ποὺ ἐψηφίσθησαν ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας

Ἡ Σοφία Βέμπο

Ἡ Στέλλα Γκρέκα

Ἡ Κούλα Νικολαΐδου

Ἡ Καίτη Παρίτση

Ὁ κ. Φώτης Πολυμέρης

Ὁ μαέστρος Μ. Σουγιούλ

Τὸ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» ἀπὸ το πρῶτο του τευχος προεκήρυξε Διαγωνισμὸ γιὰ τὸν καταρτισμὸ ἑνὸς Προγράμματος ἐλαφρῶν τραγουδιῶν ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν του, διαρκειας μισῆς ὥρας. Το Πρόγραμμα θὰ μετεδίδετο σὲ μιὰ εἰδικὴ ἐκπομπὴ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν, ἀφιερωμένη στοὺς ἀναγνώστες τοῦ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ».

Ὁ Διαγωνισμὸς ἔγινε καὶ εσημείωσεν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Ἡ συμμετοχὴ τῶν ἀναγνωστῶν σ' αὐτὸν ὑπῆρξεν ἀθρόα ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα. Ὅταν ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ ἐτελείωσε, τὰ δελτία ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπὸ τὴν Κύπρο, τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Κωνσταντινούπολι ἀπετέλουν σεβαστὸν ὄγκο.

Αὐτὰ ὅλα συνεκεντρώθησαν, ἀνετέθη δὲ σὲ μιὰ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ εἰδικοὺς ἡ ταξινόμησίς των, ἡ ὁποία ὁλοκληρώθη καὶ ὁ καταρτισμὸς αὐτοῦ τοῦ Προγράμματος βάσει τῶν δελτίων καὶ ἀναλόγως πρὸς τὰς προτιμήσεις τῶν ἀναγνωστῶν. Τὰ δελτία ἀριθμηθέντα εὑρέθησαν 12.138. Ἐν συνεχείᾳ κατεγράφησαν τὰ τραγούδια τὰ ὁποῖα συνεκέντρωσαν τὰς περισσοτέρας προτιμήσεις, καὶ οἱ καλλιτέχναι τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ ποὺ ἐψηφίσθησαν γιὰ νὰ ἐκτελέσουν αὐτὰ τὰ τραγούδια.

Ἐν συνεννοήσει μὲ τὴ Διεύθυνσι Προγράμματος τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ καὶ μὲ τὸ Μουσικὸ Τμῆμα του, ὡρίσθη ἡ ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΑ 13.30 γιὰ τὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Περιοδικοῦ.

Σύμφωνα μὲ τὰ ἐξαχθέντα ἀποτελέσματα καὶ τὴν ἀπόφασι τῆς Ἐπιτροπῆς, τὸ Πρόγραμμα κατηρτίσθη ὡς ἑξῆς:

Ἡ ἐλαφρὰ ὀρχήστρα τοῦ συνθέτου κ. ΜΙΧΑΛΗ ΣΟΥΓΙΟΥΛ θὰ συνοδεύσῃ τοὺς ἑξῆς καλλιτέχνας στὰ ἐπόμενα τραγούδια:

ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ : «Δυὸ λουλούδια σὲ μιὰν ἄκρη» (Μοσχούτη).
ΣΤΕΛΛΑ ΓΚΡΕΚΑ : «Τρεχαντήρι» (Ἀττίκ).
ΚΟΥΛΑ ΝΙΚΟΛΑΙΔΟΥ : «Γιὰ σένα» (Μωράκη).
ΚΑΙΤΗ ΠΑΡΙΤΣΗ : «Ποιὸς σὲ πῆρε καὶ μοῦφυγε» (Σουγιούλ).
ΝΙΚΟΣ ΓΟΥΝΑΡΗΣ : «Κρητικὲς μαντινάδες».
ΦΩΤΗΣ ΠΟΛΥΜΕΡΗΣ : «Πόσα καράβια φεύγουν μακρυά» (Πόγκη).
ΧΟΡΩΔΙΑ ΓΕΩΡΓ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ : «Στὶς Πλάκες τῆς ἀνηφορίες».
Ὁ ΟΜΙΛΟΣ ΣΙΜΩΝΟΣ ΚΑΡΑ : Δυὸ δημοτικὰ τραγούδια.

Θὰ ἠμποροῦσε βεβαίως τὸ Πρόγραμμα νὰ εἶνε ἐκτενέστερο καὶ νὰ περιλαμβάνῃ περισσότερα τραγούδια καὶ ἄλλους ἐκτελεστάς. Διότι καὶ ἄλλοι καλλιτέχναι ὅπως ἡ Ἰωάννα Ἄλβα, ὁ Κώστας Μοσχιατάκης, ἡ Δανάη, ὁ Τώνης Μαρούδας, συνεκέντρωσαν τὶς προτιμήσεις τῶν ἀναγνωστῶν σὲ ὡραιότατα τραγούδια. Ἀτυχῶς ὅμως αἱ ὧραι τοῦ Ραδιοφωνικοῦ μας Σταθμοῦ εἶνε περιωρισμέναι, οἱ μόνιμες ἐκπομπὲς προκαθωρισμένες καὶ ἦτο ἀδύνατον κάποια ἀπὸ τὶς ἄλλες ἐκπομπὲς νὰ συγχωνευθῇ στὴν ἐκπομπὴ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ».

Θὰ ἔπρεπε ἐπίσης ἡ ἐκπομπὴ νὰ γίνῃ τὶς βραδυνὲς ὧρες. Αὐτὸ θὰ διηυκόλυνε τοὺς ἀκροατὰς τῶν ἐπαρχιῶν νὰ ἀκούσουν τὸ Πρόγραμμα μὲ ἄνεσι, δεδομένου ὅτι τὶς μεσημβρινὲς ὧρες δὲν ὑπάρχει ἠλεκτρικὸ ρεῦμα στὶς περισσοτέρες ἐπαρχιακὲς πόλεις καὶ σ' ὅλα σχεδὸν τὰ χωριά. Ἀτυχῶς αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐπιτευχθῇ γιὰ λόγους τεχνικούς. Τὸ Πρόγραμμα ποὺ θὰ δώσῃ ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Ἀθηνῶν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» εἶνε μιὰ μικρὴ συμβολὴ στὸ ἐλαφρὸ ἑλληνικὸ Τραγούδι, ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ μὲ τὸν καιρὸ καθαρῶς ἑλληνικό, καὶ ἀπηλλαγμένο ἀπὸ ξενικὲς ἐπιδράσεις. Σ' αὐτὴ τὴ προσπάθεια ὅπως γνωρίζουμε, εἶνε πρόθυμα νὰ βοηθήσῃ τὸ Ἐθνικὸ Ἵδρυμα Ραδιοφωνίας καὶ τὸ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» μὲ τὶς μικρές του δυνάμεις. Εἶνε ἀνάγκη ὅμως νὰ βοηθήσῃ καὶ τὸ Κράτος. Κάποια ἡμέρα θὰ ὑποδείξουμε πῶς πρέπει καὶ πῶς ἠμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τὸ Κράτος τὴν σχετικὴ προσπάθεια.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Θύελλα σὲ μητρικὴ καρδιὰ

ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΑΙΗΝ

7ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

Τὸ κέντρο ποὺ ἄνοιξε ἡ Μίλντρεντ «ἔπιασε» ἀπὸ τὴν πρώτη βραδυὰ Τὰ πολυτελῆ αὐτοκίνητα σχημάτιζαν ἀτέλειωτη οὐρὰ ἀπ' ἔξω. Καὶ γύρω ἀπὸ τὰ κομψὰ τραπεζάκια συγκεντρώθηκε ὅ,τι ἐκλεκτὸ εἶχε νὰ παρουσιάσῃ ἡ κοινωνία τοῦ Λὸς Ἄτζελες, σὲ γοητευτικὲς κυρίες μὲ βαρύτιμες τουαλέττες καὶ πολυτάλαντους κυρίους. Ἡ Μίλντρεντ, λάμποντας ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὸν θρίαμβό της, δεχότανε τοὺς πελάτες μ' ἐξαιρετικὴ εὐγένεια καὶ φρόντιζε ὥστε νὰ μὴ μείνῃ κανεὶς δυσαρεστημένος. Στὸ ταμεῖο στεκόταν ἡ Ἄντα, ἡ παληὰ διευθύντριά της, ποὺ τὴν πῆρε μαζί της, σὰν κυριώτερη συνεργάτιδα. Ὁ Βάλλυ Φέϋ, ποὺ εἶχε μερίδιο στὴν ἐπιχείρηση κορδωνότανε πέρα - δῶθε, λὲς κι' ἡ ἐπιτυχία ἦταν ὅλη δική του.

Τὴν ἴδια αὐτὴ βραδυὰ τῶν ἐγκαινίων, ἐπάνω στὴ μεγάλη φούρια τῆς δουλειᾶς, ἔφεραν στὴ Μίλντρεντ ἕνα μπουκέττο σπάνια λουλούδια.

— Ἀπὸ ποιὸν εἶνε : ρώτησε ἡ Μίλντρεντ.

— Ἀπὸ ἕναν ἀτσίγγανο ποῦ λέει τὴ μοῖρα... Ἔτσι μοῦ εἶπε νὰ σᾶς πῶ ὁ κύριος ποὺ μοῦ τἄδωσε, ἀπήντησε τὸ γκαρσόνι.

Ἡ Μίλντρεντ κατάλαβε ὅτι τὰ λουλούδια ἦσαν ἀπὸ τὸν Μόντε. Ἐπειδὴ ἦταν πνιγμένη στὴ δουλειά, τἄδωσε στὸ Βάλλυ ποὺ βρισκότανε δίπλα της, γιὰ νὰ τὰ τοποθετήσῃ κάπου. Ἐκεῖνος τὰ πῆρε καὶ σκασμένος ὅπως ἦταν ἀπὸ τὴ ζήλεια τὰ πέταξε στὸν... τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν, στὴν κουζίνα !

Στὸ μεταξύ, ὁ Μόντε Μπέραγκον ποὺ δὲν εἶχε δῆ ἀκόμα τὴ Μίλντρεντ κάθησε σ' ἕνα τραπεζάκι ποὺ ἦταν ἐλεύθερο σὲ μιὰν ἄκρη καὶ παρακολουθοῦσε τὴν κίνηση τοῦ κέντρου, χαιρετῶντας δεξιὰ κ'ἀριστερά. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς ἀριστοκράτης μὲ τὸ κουρασμένο ὕφος γνώριζε ὅλον τὸν κόσμο.

Κάποια στιγμὴ ἦρθε καὶ κάθησε στὸ ἴδιο τραπέζι μ' αὐτὸν ἡ Βέτα, ἡ κόρη τῆς Μίλντρεντ. Τὸ κοριτσόπουλο αὐτὸ τῶν δέκα ἑπτὰ Μαΐων εἶχε ἐξελιχθῆ τὸν τελευταῖο καιρὸ σὲ κοσμικώτατη δεσποινίδα. Ἡ φυσικὴ ὠμορφιά της καὶ ἡ ἔμφυτη κλίση της στὴν κομψότητα τὴν ἔκαναν ἐξαιρετικὰ θελκτική. Ἐξ ἄλλου, ἡ μητέρα της δὲν τσιγκουνευότανε καθόλου σὲ ὅ,τι τῆς ζητοῦσε.

Μόλις τὴν εἶδε ὁ Μόντε, σηκώθηκε νὰ φύγῃ, λέγοντας :

— Μὲ συγχωρεῖτε δεσποινὶς ποὺ κάθησα. Δὲν ἤξερα ὅτι τὸ τραπέζι ἦταν πιασμένο...

Ἡ Βέτα ποὺ τὸν ἤξερε πολὺ καλὰ καὶ ποὺ τὸ θεωροῦσε μεγάλη ἐπιτυχία νὰ καθήσῃ μαζί του, διεμαρτυρήθη.

— Παρακαλῶ! Καθῖστε, κύριε Μπέραγκον.

Ὁ Μόντε ἔκανε πὼς ξαφνιάζεται

— Ὥστε μὲ γνωρίζετε; ρώτησε.

— Καὶ ποιὸς δὲν γνωρίζει τὸν κύριο Μπέραγκον; εἶπε ἡ Βέτα. Παίζετε ὑπέροχα πόλο. Ὅλα τὰ περιοδικὰ δημοσιεύουν τὶς φωτογραφίες σας... Ἐπίσης τὸ ὄνομά σας δὲν λείπει ποτὲ ἀπὸ τὴν κοσμικὴ στήλη... Συχνάζετε μὲ νεράϊδες καὶ ἀριστοκράτισσες...

Στὸ μεταξὺ ὁ Μόντε [illegible] Κα καθὼς ἐκείνη τοῦ μιλοῦσε, αὐτὸς τὴ κύτταζε μὲ ὕφος γεμάτο δονζουανισμό. Ὅταν ἡ Βέτα τέλειωσε τῆς πῆρε τὸ δεξὶ χέρι καὶ εἶπε:

— Δόστε μου τὸ χεράκι σας νὰ διαβάσω τὸ ὄγομά σας...

Τὸ κύτταξε καλὰ - καλὰ καὶ συνέχισε:

— Τί χαριτωμένο χεράκι!... Μιλάει μόνο του...

— Καὶ τί λέει: ρώτησε ἡ Βέτα, καταγοητευμένη ἀπὸ τὸ ἀνεπάντεχο αὐτὸ φλέρτ.

— Λέει ὅτι μοιάζετε πολὺ μὲ τὴ μαμά σας... Τὸ ὄνομά της εἶνε... Μπῆρς... Πῆρς... καὶ τὸ δικό σας... Βέτα!...

Ἡ Βέτα ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια

— Μὰ ἐσεῖς εἶσθε μάγος !... φώναξε... Πῶς τὰ ξέρετε ὅλα αὐτά:

— Αὐτὰ μόνο: εἶπε ὁ Μόντε. Ξέρω κι' ἄλλα πολλὰ γιὰ σᾶς... Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὰ πῶ τώρα... Ἄλλη φορά... ποὺ θάμαστε μόνοι...

Ἐκείνη ἅρπαξε τὴν εὐκαιρία.

— Πότε θὰ ξαναϊδωθοῦμε, ἀλήθεια κύριε Μπέραγκον;... Θέλετε αὔριο στὶς κοῦρσες:... Ποιὸ ἀπὸ τὰ ἄλογά σας τρέχει ;

— Πολὺ εὐχαρίστως ἀπήντησε ὁ Μόντε... Ἂν ἔλθη καὶ ἡ μητέρα σας...

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ τὸ εἶπε ὁ Μόντε, γιατὶ ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ πλησίαζε στὸ τραπέζι τους ἡ Μίλντρεντ. Ὁ κόσμος εἶχε ἀρχίσει ν' ἀραιώνῃ καὶ τώρα μόλις βρῆκε εὐκαιρία νὰ ἔλθη.

Ὁ Μόντε σηκώθηκε.

— Τὰ θερμά μου συγχαρητήρια! εἶπε. Ποτὲ δὲν φανταζόμουνα τόση μεγάλη ἐπιτυχία... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι σᾶς ἀξίζει.

Εἶσθε ἀληθινὴ νεράϊδα... Τὸ μαγαζὶ ἔγινε ἀγνώριστο χάρις στὴν ἐξαιρετική σας καλαισθησία...

Ἡ Μίλντρεντ τοῦ ἀπήντησε μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο εὐγνωμοσύνη. Ἡ Βέτα, ἀκούγοντας τόσα κομπλιμέντα γιὰ τὴ μητέρα της γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό της δυσαρεστημένη...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πλησίασε στὸ τραπέζι καὶ ὁ Βάλλυ. Μόλις τὸν εἶδε ἡ Μίλντρεντ εἶπε :

— Βάλλυ, πήγαινε σὲ παρακαλῶ, τὴ Βέτα στὸ σπίτι.

Καὶ χαϊδεύοντας τὴν κόρη της στὸν ὦμο προσέθεσε :

— Ναί, κόρη μου εἶνε ἀργά. Πρέπει νὰ πᾶς... Ἐγὼ θὰ μείνω ἀκόμα. Ἔχω πολλὴ δουλειά... Καὶ ὅταν κλείσουμε θὰ συνοδεύσω τὴν Ἄντα μέχρι τὸ σπίτι της...

Ἡ Βέττα δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Γὴν πρόλαβε ὁ Βάλλυ :

— Ὡραία μοῦ τὰ κατάφερες Μίλντρεντ! εἶπε. Ἤρθα νὰ σὲ βοηθήσω καὶ τώρα ποὺ φεύγει ὁ κόσμος κι' ἔλεγα νὰ διασκεδάσω λιγάκι, μοῦ φορτώνεις μιὰ προσκοπίνα, νὰ τὴν πάω σπίτι της γιὰ ὕπνο !...

Ἡ Μίλντρεντ ὅμως, ἦταν κατηγορηματική. Καὶ ὁ Βάλλυ, θέλοντας καὶ μὴ, πῆρε τὴ Βέτα καὶ τράβηξαν πρὸς τὴν ἔξοδο, ἀφοῦ προηγουμένως ἡ μικρὴ ἀποχαιρέτησε τὸν Μόντε μὲ τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ τὸν ξανάβλεπε γρήγορα.

❦❦❦

Τὸ κέντρο εἶχε ἀδειάσει τελείως...Δὲν εἶχαν μείνει οὔτε τὰ γκαρσόνια. Ἡ Μίλντρεντ, ὄρθια πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο τοῦ μπὰρ τακτοποιοῦσε τοὺς λογαριασμούς της... Ἀπορροφημένη ὅπως ἦταν, δὲν εἶδε τὸν Μόντε ποὺ μπῆκε μέσα ἀθόρυβα καὶ πλησίαζε σὰν γάτος στὸ μπάρ. Ἡ φράση ποὺ τῆς πέταξε ὅταν βρέθηκε ἀπέναντί της, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ πάγκου τὴν ἔφιαξε.

— Μὰ δὲν σταματᾶτε ποτὲ τὴ δουλειά σας; τὴ ρώτησε.

Ἡ Μίλντρεντ χαμογέλασε. Κι' ἀμέσως ἐσυνέχισε τὴν ποόσθεση ποὺ εἶχε ἀφήσει στὴ μέση. Ἐκεῖνος ὅμως τῆς πῆρε τὸ μολύβι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ κόλλησε τὰ χείλη του στὰ δικά της, σ' ἕνα παρατεταμένο φιλί...

Ὁ κρότος τῆς ἐξώπορτας τοὺς ἔκανε νὰ χωρισθοῦν. Ἡ Μίλντρεντ ἔγινε κατακόκκινη. Ὁ ἄνδρας ποὺ μπῆκε μεσα καὶ τοὺς εἶδε νὰ φιλιοῦνται ἦταν ὁ συζυγος της ὁ Μπέρτ Πῆρς!...

Σὰν νὰ μὴν εἶδε τίποτε, ὁ Μπέρτ πλησίασε στὸ μπάρ. Ἡ Μίλντρεντ βγῆκε ἀπὸ τὸν πάγκο καὶ στάθηκε ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὸν Μόντε.

— Νὰ σᾶς συστήσω, ψιθύρισε... Ὁ σύζυγός μου... Ὁ κ. Μόντε Μπέραγκον ... ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κέντρου.

Ὁ Μπέρτ ὑποκλίθηκε κι' ἀμέτως εἶπε:

— Θάθελα νὰ μιλήσω στὴ Μίλντρεντ...

Ὁ Μόντε ὑποκλίθηκε κι' αὐτὸς κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας μόνους τοὺς δυὸ συζύγους. Ἡ Μίλντρεντ τὰ εἶχε τελείως χαμένα.

Πρῶτος μίλησε ὁ Μπέρτ.

— Μίλντρεντ εἶπε μοῦ εἶνε δύσκολο νὰ σοῦ πῶ αὐτὸ ποὺ θέλω... Τὸ σκέφθηκα πολύ... Πρόκειται γιὰ τὸ διαζύγιο...

Ἡ Μίλντρεντ τὸν κύτταξε φοβισμένα. Ποῦ ἤθελε νὰ κατολήξῃ ;

— Γιὰ τὸ διαζύγιο: εἶπε. Ἐπιμένεις νὰ ἀρνήσαι, Μπέρτ :

— Ὄχι ἔκανε ἐκεῖνος. Θὰ τὸ ἔχης... Ἡ ἄρνησή μου εἶχε ἄλλους λόγους... Νόμιζα πὼς δὲν θὰ ἔκανες χωρὶς ἐμένα... Δὲν φαντάζόμουν ποτὲ ὅτι θὰ πετύχαινες... Τώρα ξέρω. Βλέπω ὅτι τὰ κατάφερες περίφημα... Ἐπὶ πλέον περνᾶς ὡραία...

Χαμήλωσε τὸ κεφάλι του καὶ προσέθεσε:

— Λυποῦμαι πολὺ Μίλντρεντ, ποὺ θάσαμε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο... Ποιὸς ξέρει τὶ τέλος θὰ ἔχουν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα...

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι σηκώθηκε κι' ἔφυγε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6ον

Ἡ ἐπιχείρηση τῆς Μίλντρεντ πῆρε τεράστια ἀνάπτυξη. Πολὺ γρήγορα. Ἄνοιξε καὶ δεύτερο κέντρο τοῦ ἰδίου τύπου. Μέσα σὲ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ

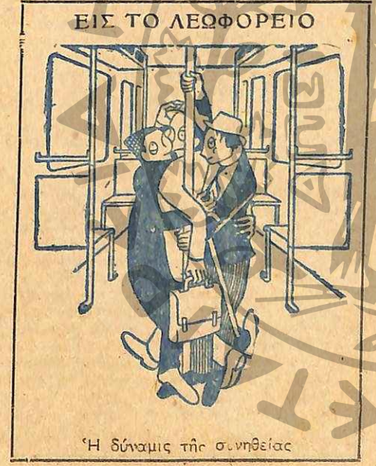

Ἡ δύναμις τῆς συνηθείας

τρία χρόνια εἶχε ἱδρύσει πέντε μεγάλα ρεστωρὰν ὅπου σύχναζε ὁ ἐκλεκτότερος κόσμος. Τὰ κέρδη της ἦσαν ἐξαιρετικὰ μεγάλα. Καὶ ἡ Βέτα, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχε γίνει μιὰ ἀπὸ τὶς κοσμικώτερες φυσιογνωμίες τῆς Καλλιφορνίας, ἱκανοποιοῦσε ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες της. Ἡ μητέρα της τῆς εἶχε ἀνοίξει ἀπεριόριστη πίστωση ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς ἀσυλλόγιστες σπατάλες της. Ὤ! τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ ἡ Μίλντρεντ τὴν κόρη της... Γι' αὐτὴν ἄλλως τε κι' ἐργαζόταν...

Ὁ Μόντε Μπέραγκον ἦταν ὁ ἐπίσημος καβαλλιέρος τῆς Βέτας. Τοῦ εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη ἡ Μίλντρεντ. Ἐξ ἄλλου, τὸ νὰ συνοδεύεται μιὰ κοπέλλα ἀπὸ ἕνα δανδῆ σὰν τὸν Μόντε, αὐτὸ ἱκανοποιοῦσε καὶ τὴ ματαιοδοξία τῆς Βέτας, ποὺ πρόσεχε πολὺ ὥστε οἱ σχέσεις της νὰ εἶνε διαλεχτές. Ἔτσι τὸ ζεῦγος Μόντε - Βέτας ἔκανε παντοῦ τὶς ἐμφανίσεις του, στὶς κοῦρσες στὰ νυκτερινὰ κέντρα στὶς συναυλίες στὸ τέννις παντοῦ τέλος πάντων, ὅπου ἔδιναν τὸ ραντεβοῦ τους οἱ κοσμικοὶ τύποι.

Μιὰ μέρα, ποὺ ἡ Μίλντρεντ καθόταν στὸ γραφεῖο της καὶ κύτταζε τὰ κατάστιχά της μπῆκε μέσα ὁ Μπέραγκον μὲ ὕφος περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ κουρασμένο. Ἀφοῦ μίλησαν γιὰ τὸ ἕνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο, ἔφεραν ὕστερα τὴν κουβέντα στὴ Βέτα.

— Μοῦ φαίνεται πὼς γλυκοκυττάζει τὸν Τὲδ Φόρεστερ, εἶπε κάποια στιγμὴ ἡ Μίλντρεντ.

—Καὶ ποιὰ δὲν τὸν γλυκοκυττάζει; εἶπε ὁ Μόντε. Ἕνα τόσο πλούσιο ὠμορφόπαιδο, τὸ βλέπουν ὅλες σὰν τὸ μαγεμμένο βασιλόπουλο... Ὁ Τὲδ ἔχει κολοσσιαία περιουσία...

Ἡ Μίλντρεντ τὸν διέκοψε.

— Σὲ βλέπω σὰν ἀφηρημένο, εἶπε... Τί σοῦ συμβαίνει ;

— Ὤ!... Τίποτε εἶπε ὁ Μόντε... Εἶμαι λίγο ζαλισμένος... Αὐτὲς τὶς μέρες ξώδεψα πολλὰ λεφτά... Ἔχασα καὶ σὲ κάτι στοιχήματα, στὶς κοῦρσες... Ἀλλὰ τί σ' ἐνδιαφέρουν ἐσένα ὅλα αὐτά!... Ἂς μιλήσουμε γιὰ τὴ Βέτα.

Ἡ Μίλντρεντ ἄνοιξε τὸ συρτάρι της καὶ πῆρε τὸ καρνὲ τῶν τσέκ.

— Χρειάζεσαι χρήματα; τοῦ εἶπε

Ὁ Μόντε ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῆ.

— Σὲ παρακαλῶ, Μίλντρεντ... Δὲν εἶνε σωστό...

Ἐκείνη ξανάβαλε τὸ καρνὲ στὸ συρτάρι καὶ παίρνοντας ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα μάτσο τραπεζογραμμάτια, τἄβαλε χωρὶς νὰ τὰ μετρήση, στὴν τσέπη τοῦ Μόντε.

— Κράτησέ τα, σὲ παρακαλῶ, τοῦ εἶπε. Στάθηκες τόσο καλὸς γιὰ μᾶς... Ἔπειτα ξοδεύεις ἕνα σωρὸ λεπτὰ μὲ τὴ Βέτα ...Σοῦ τὰ χρωστοῦσα...

Ὁ Μόντε ἔχωσε τὰ λεπτὰ πιὸ βαθειὰ στὴν τσέπη του καὶ εἶπε:

— Πολὺ καλά, Μίλντρεντ... Τὰ κρατῶ, γιατὶ τὰ ἔχω ἀνάγκη... Θὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψω ὅμως, μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία...

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, ὁ Μπέραγκον ἄρχισε νὰ ζητάη συστηματικὰ χρήματα ἀπὸ τὴ Μίλντρεντ... Στὴν ἀρχὴ μὲ διάφορες δικαιολογίες... Ὕστερα χωρὶς καμμιὰ πρόφαση.. Ἔτσι, μέσα σὲ ἕνα ἑξάμηνο, ἡ Μίλντρεντ τοὔδωσε 1400 δολλάρια δανεικὰ κι' ἀγύριστα... Φυσικά, μὲ τὴν ἐξέλιξη ποὺ πῆραν οἱ σχέσεις τους, ἡ Μίλντρεντ δὲν ἔτρεφε πιὰ γι' αὐτὸν κανένα αἴσθημα ἀγάπης... Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε αἰσθανθῆ κάποτε γι' αὐτὸν τὸν ἄνδρα, εἶχε ἐξατμισθῆ, εἶχε σβήσει τελείως...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἑπόμενο.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Τὸ νέον ἀντρόγυνο ἀπέκτησε τὸ πρῶτο παιδί, ἕνα ὤμμορφο ἀγοράκι ἢ κοριτσάκι. χαρὰ στὸ σπίτι, ὁ παπποὺς καμαρώνει ποὺ τὸ ἐγγονάκι του θἄχη τὄνομά του ἡ γιαγιὰ ξελυγώνεται μπροστὰ στὸ πρῶτο της ἐγγόνι, ὁ νέος πατέρας θαυμάζει τὸ ἔργο του καὶ ἡ μητέρα ἀφίνει νὰ ἐκδηλώνεται ὅλη ἡ στοργή της.

Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὴ γενικὴ χαρὰ στὸ σπίτι ἀρχίζουν καὶ κάτι μικροστενοχώριες. Ἡ γιαγιὰ παλαιικιὰ γυναῖκα θέλει τὸ παιδὶ νὰ τὸ φασκιώνουν, ἡ μαμὰ σὲ κάθε κλάψιμο τοῦ παιδιοῦ της θέλει νὰ τὸ θυλάση μήπως τὸ μικρὸ πεινάει, ὁ παπποὺς καὶ ὁ μπαμπὰς θέλουν νὰ τὸ χορτάσουν καὶ ὁ καθένας δίνει τὶς συμβουλές του ποὺ ἔχει εἴτε ἀπὸ πεῖρα ἀτομική, εἴτε γιατὶ ἄκουσε πὼς ἔτσι κάνουν στὰ μικρὰ καὶ τὸ παιδάκι βασανίζεται ἄδικα τῶν ἀδίκων.

Σὰν τί λοιπόν, πρέπει νὰ γίνη ;

Πρῶτα - πρῶτα οἱ φασκιὲς δὲν χρειάζονται. Καμμιὰ γάτα ἢ σκύλλα δὲν φασκιώνει τὸ παιδί της καὶ ὅμως τὸ παιδί της ἀναπτύσσεται λαμπρά. Ἔτσι καὶ τὸ μωρὸ δὲν θέλει φάσκιωμα. Μόνον σὲ θερμὰ καὶ εὐρύχωρα ρουχαλάκια νὰ τὸ τυλίγετε καὶ ἄλλαγμα καὶ καθαριότης ὅταν τὸ παιδάκι βρέχεται καὶ ξάπλωμα στὸ κρεββατάκι του ἥσυχο χωρὶς χορέματα καὶ κουνήματα, καὶ κανονισμὸς τοῦ θηλασμοῦ κάθε τέσσερις ὧρες καὶ τὸ παιδάκι μὲ τὴν πάστρα μὲ τὴν κανονικὴν τροφὴ θὰ μεγαλώνη ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Ἕνα πρᾶγμα πρέπει νὰ προσέξη ἡ μητέρα : τὸ γ ά λ α της. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε ἀρκετὸ καὶ νὰ περιέχη ὅλα τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ τρέφεται καλὰ τὸ μωρό. Γι' αὐτὸ ἡ ἐξέταση τοῦ γάλακτος τῆς μητέρας καὶ ὁ ζυγισμὸς τοῦ μωροῦ εἶνε ἀπαραίτητος: καὶ εἰ δυνατὸν ἡ μητέρα μὲ τὸ γάλα της νὰ θρέψη τὸ μωρό της.

Εἶπα παραπάνω γιὰ τὸ ζήτημα τῆς καθαριότητος. Ὄχι μόνο ἀτομικὰ στὸ παιδάκι ἀλλὰ καὶ σ' ὅλο τὸ περιβάλλον κάθε πρᾶγμα ποὺ θὰ μεταχειρισθοῦμε γιὰ τὸ παιδί, πρέπει νὰ εἶνε σχολαστικὰ καθαρὸ γιατὶ μιὰ μόλυνση τοῦ παιδιοῦ θὰ φέρη ἐντερικὴ διαταραχὴ καὶ τὸ παιδὶ ποὺ παθαίνει ἐντερικὰ κατὰ τὴν βρεφικὴν ἡλικία ὄχι μόνον δὲν ἀναπτύσσεται κανονικά, ἀλλὰ — πρᾶγμα φοβερὸν — γίνεται ρ α χ ι τ ι κ ὸ στραβώνουν τὰ κόκκαλά του, τὰ πόδια του τὰ χέρια του, ἡ σπονδυλική του στήλη οἱ πλευρές του, καὶ ἂν δὲν στραβώσουν ὅταν εἶνε μωρό, θὰ στραβώσουν σὲ ἡλικία ἀπὸ 10—14 ἐτῶν ἀπὸ τὸν λεγόμενον λ α ν θ ά ν ο ν τ α ρ α χ ι τ ι σ μ ὸ ν, ποὺ φανερώνεται σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία καὶ ποὺ εἶνε ἀγιάτρευτος. Λοιπὸν προσοχή! Τὸ γερὸ κορμί, ἐκτὸς ποὺ εἶνε βάση τῆς ὑγείας, εἶνε καὶ βάση τῆς ὠμορφιᾶς. Ἕνα ὡραῖο κεφάλι ἐπάνω σ' ἕνα ἄσχημο καμπούρικο σῶμα προκαλεῖ τὸν οἶκτον. Ἕνα κεφάλι ὑποφερτὸ ἐπάνω σ' ἕνα ὡραῖο σῶμα προκαλεῖ εὐχαρίστηση.

❤❤❤

Τὸ παιδάκι μεγάλωσε ἄρχισε νὰ περπατάη νὰ τρέχη, νὰ λέη τὰ λογάκια του καὶ νὰ παίζη. Ἐδῶ χρειάζεται πολὺ προσοχὴ ἐκ μέρους τῶν γονέων καὶ πρῶτα - πρῶτα καλὰ θὰ κάνη ἡ μητέρα νὰ μὴν ἐμπιστεύεται τὸ παιδί της σὲ νταντάδες δασκάλες κτλ. Μόνη της νὰ ἔχη τὴν ἐπίβλεψη τοῦ παιδιοῦ. Αὐτὸ θὰ τὴν στερήση τῆς κοσμικῆς ζωῆς, ἂν ἡ κυρία εἶνε κοσμική, ἀλλὰ θὰ ὠφελήση τὸ παιδί.
Βασικὸ εἶνε νὰ μὴ φοβίζετε τὸ παιδὶ ὁ «μπαμπούλας» ὁ «γέρος» ποὺ ἁρπάζει τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ μπαίνουν μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ παιδιοῦ, γιατὶ στὸ παιδάκι πρέπει ἀπὸ μικρὸ νὰ τοῦ καλλιεργοῦμε τὸ θάρρος. Αὐτὸ θὰ τοῦ χρησιμεύση στὴ μετέπειτα

ζωὴ πολύ. Ἂν τὸ παιδάκι ἔσπασε κάτι δὲν πρέπει νὰ τ' ὀδείρουμε ἂν ἔπεσε κάτω καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη, νὰ τὸ περιποιηθοῦμε χωρὶς νὰ τὸ μαλώσουμε· καὶ πρὸ παντὸς νὰ τὸ συνηθίσουμε νὰ ζῆ καὶ νὰ παίζη στὸ ὕπαιθρο.

Τὸ παιχνίδι εἶνε μιὰ ἄσκηση ἀναπνευστικὴ ποὺ ἔχει μεγάλη σημασία στὴν ἀνάπτυξη τοῦ θώρακος καὶ στὸ δυνάμωμα τῶν πνευμόνων τοῦ παιδιοῦ· ἡ παραμονή του στὸ ὕπαιθρο, ἰδίως ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα μὲ τὶς 300 ἡμέρες τὸ χρόνο μὲ ἥλιο, τοῦ κάνει περισσότερο καλὸ ἀπὸ ὅλα τὰ δυναμωτικὰ φάρμακα ποὺ δίδουμε ἐμεῖς οἱ γιατροί. Ἀλλὰ προσοχὴ πολὺ στὰ παιχνίδια. Τὸ ἀνακάτωμα ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν στὰ παιχνίδια δὲν ἔχει καλὸ ἀποτέλεσμα Τὰ ἀγόρια πρέπει νὰ παίζουν ἀγορίστικα παιχνίδια καὶ τὰ κορίτσια κοριτσίστικα. Ὅταν τ' ἀγόρια παίζουν μὲ κορίτσια καὶ ἀρχίζουν τὶς κοῦκλες, τὶς κουμπάρες καὶ ἄλλα τέτοια παιχνίδια γ υ ν α ι κ ο π ο ι ο ῦ ν τ α ι. Ἕνας μεγάλος Γάλλος ἰατρὸς ὁ Lagrange ποὺ ὅλα του τὰ ἔργα ἔχουν βραβευθῆ ἀπὸ τὴν Ἰατρικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων, γράφει σ' ἕνα βιβλίο του ἐπιγραφόμενο: «Ἡ ὑγιεινὴ τῆς ἀσκήσεως τῶν παιδιῶν» τὰ ἑξῆς: «Ἐὰν ἕνα ἀγόρι δὲν ἔχει διάθεση γιὰ παιχνίδι καὶ ἑπομένως πρὸς κίνηση, ἢ θὰ εἶνε σωματικῶς ἄρρωστο ἢ θὰ παρουσιάζη πνευματικὰς καὶ ψυχικὰς διαταραχὰς οἱ ὁποῖες εἰς μεγαλυτέραν ἡλικίαν, θὰ ἐκδηλωθοῦν μὲ φαινόμενα εἴτε μισανθρωπισμοῦ καὶ κακίας εἴτε πνευματικῶν, εἴτε ὅπερ καὶ σπουδαιότερον μὲ ἐντόνους σεξουαλικὰς διαστροφάς !

Ἐρευνῶν κατωτέρω ὁ Lagrange τὴν ἐπίδραση τῶν διαφόρων εἰδῶν παιχνιδίων, ἐπὶ τῶν παιδιῶν λέγει, κατηγορηματικῶς: ὅτι «τὰ ἀγόρια ποὺ παίζουν παιχνίδια κοριτσιῶν, οὐδέποτε ἐξελίσσονται καλῶς ἀλλὰ γίνονται μαλθακὰ ἄτολμα, ἀδύνατα ἀνίκανα πρὸς τὴν ζωὴ καὶ παρουσιάζουν βραδύτερον ΠΑΘΗΤΙΚΑΣ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΑΣ ΔΙΑΣΤΡΟΦΑΣ.

Ἂς προσέξουν λοιπὸν οἱ γονεῖς στὶς λεπτομέρειες αὐτὲς καὶ ἂς γίνουν καθοδηταὶ τῶν παιδιῶν των.

Τὰ ἴδια ἀλλ' ἀντιθέτως ἰσχύουν καὶ γιὰ τὰ κορίτσια αὐτὰ ποὺ παίζουν ἀγορίστικα παιχνίδια γίνονται ἀ ν τ ρ ο κ ό ρ ι τ σ α.

❤❤❤

Ὅταν τὸ παιδὶ μεγαλώση περισσότερο πρέπει νὰ γυμνάζεται, χωρὶς νὰ κάνη κατάχρηση τῆς γυμναστικῆς γιατὶ αὐτὸ εἶνε βλαβερό.

Ὁ Παῦλος Αἰγινίτης ἕνας σοφὸς ἰατρὸς τῆς ἀρχαιότητος, γράφει:

«Εἶνε ἀνάγκη τὰ παιδιὰ ὅταν φθάσουν δώδεκα ἐτῶν νὰ γυμνάζωνται. Ὅταν γίνουν δεκατεσσάρων ἐτῶν πρέπει νὰ γυμνάζωνται περισσότερον καὶ διὰ νὰ ἰσχυροποιοῦν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ μὴ παρασύρωνται εἰς ἀκολασίας σαρκικάς».

Αὐτὲς τὶς συμβουλὲς εἶχα νὰ δώσω στοὺς γονεῖς. Ἂν τὶς ἀκούσουν θὰ μὲ θυμηθοῦν κάποια μέρα.

Καθηγητὴς Μ. Ε. ΧΡΥΣΑΦΗΣ

Τὸ παιδὶ τοῦ Εὐσέβιου

Τοῦ ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΞ

Ὅταν ἡ Σιμόνη Ρεναιτοὺρ ἔφερε στὸν κόσμο τὸ δεύτερο ἀγοράκι της τὰ λαδικὰ τῆς γειτονιᾶς ἔτρεξαν ὁμαδικῶς νὰ τὴ συγχαροῦν. Καὶ ἀφοῦ περιεργάσθηκαν τὸ μωρό, μ' ἐξαιρετικὴ προσοχή, ἀποτραβήχθηκαν ἔπειτα στὸ σαλόνι ὅπου σὲ λίγο ἦρθε καὶ ἡ μαμμή.

Καὶ ἡ «συνεδρίαση» ἄρχισε. Πρώτη πῆρε τὸ λόγο ἡ κυρία Κλημεντίνη Μπουφάν, μιὰ φαλακρὴ γρηὰ μὲ ψεύτικα δόντια καὶ σουβλερὴ μύτη, ποὺ μόλις τὴν ἔβλεπες θυμόσουνα, χωρὶς νὰ τὸ θέλης, τίς... μπεκάτσες!

— Χαριτωμένο μωρό! εἶπε. Φαντάζομαι καμάρι ποὺ θὰ κάνει ὁ πατέρας του!..

Οἱ ἄλλες κυττάχθηκαν. Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ λὲς καὶ κάποιος τὶς κούρδισε, μπήξανε τὰ γέλια.

— Σιγώτερα καλέ! Θὰ μᾶς ἀκούση ἡ Σιμόνη! εἶπε ἡ μαμμή, ποὺ μὲ κόπο προσπαθοῦσε νὰ συγκρατηθῆ.

Καὶ προσέθεσε χαμηλόφωνα:

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ παιδὶ δὲν ἔχει τίποτε ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ὁ κὺρ Εὐσέβιος εἶνε γαλανομμάτης καὶ ξανθὸς σὰν τὴ Σιμόνη. Κι αὐτὸ τὸ διαβολάκι εἶνε μελαχροινὸ καὶ μὲ μάτια μαῦρα σὰν κάρβουνα!.. Ποιανοῦ ἔμοιασε ἀλήθεια; Ἡ Σιμόνη λέει ὅτι ἔμοιασε τοῦ παπποῦ του...

— Μὰ εἶνε νὰ ρωτᾶμε; εἶπε ἡ κυρία Ὀρτάνς, ἡ αὐγουλοῦ τῆς συνοικίας. Τὸ πρᾶγμα εἶνε φῶς φανερό! Τὸ παιδὶ εἶνε ἴδιος κι ἀπαράλλακτος ὁ πατέρας του!

— Ποιὸς καλέ; ἔκανε ἡ χοντρο - Μελανία, ἡ γυναῖκα τοῦ ἀντικρυνοῦ μπακάλη. Ποιὸς πατέρας του; Ὁ κύριος Εὐσέβιος;

— Ποιὸς μίλησε γιὰ τὸν κύριο Εὐσέβιο; ἐκάγχασε ἡ κ. Ὀρτάνς. Ἀφῆστε καλὲ τὸν ἄνθρωπο ἥσυχο στὸ χάλι του... Πατέρας τοῦ παιδιοῦ εἶνε ὁ Ζεράρ, ὁ καπνοπώλης τῆς γωνίας, ἐκεῖνος ὁ μάγκας μὲ τὸ μαῦρο μουστακάκι, ποὺ δὲν ἀφίνει γυναῖκα γιὰ γυναῖκα ἀπείραχτη...

— Λὲς νὰ εἶνε αὐτός; εἶπε μιὰ ἄλλη, ἡ μαντὰμ Λωράνς, ἡ χήρα μὲ τὰ τρία παιδιὰ ποὺ δὲν τῆς καλάρεσε καθόλου αὐτὴ ἡ ὑπόθεση.

Οἱ ἄλλες ποὺ κάτι ἤξεραν, κρυφοκυττάχθηκαν. Καὶ ἡ κ. Κλημεντίνη ποὺ ἦταν μάννα σὲ κάτι τέτοια, ἔσπευσε νὰ διορθώση τὴ γκάφφα τῆς αὐγουλοῦς:

— Ἀδύνατον! εἶπε. Εἶμαι σὲ θέση νὰ ξέρω ὅτι ἡ Σιμόνη δὲν σήκωσε ποτὲ τὸ κεφάλι νὰ δῆ τὸν Ζεράρ. Αὐτὸς ἄλλως τε εἶνε προσεκτικός. Μπορεῖ νὰ γλυκοκυττάζη τὶς γυναῖκες, ἀλλὰ ποτὲ δὲν προχωρεῖ στὸ ἀπροχώρητο. Ξέρω τί λέω! Τὸ παιδὶ μοιάζει μᾶλλον μὲ τὸν... ταχυδρομικὸ διανομέα τῆς συνοικίας! Ἔχει τὰ ἴδια αὐτιά!

— Ἐσὺ ὅλα τὰ ξέρεις!... φώναξε ἡ δεσποινὶς Ὑβόννη ἡ καπελλοῦ, μιὰ ξερακιανὴ γεροντοκόρη ποὺ οἱ κακὲς γλῶσσες λένε ὅτι βάζει μαξιλαράκια στὸ στῆθος της. Πὼς σοῦ φάνηκε ὅτι, μοιάζει μὲ τὸν ταχυδρόμο: Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε πολὺ σοβαρός. Τὸν ξέρω...

Ἡ αὐγουλοῦ ἔκλεισε τὸ μάτι στὴν κυρία Κλημεντίνη. Ἡ τελευταία κατάλαβε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιμένη.

— Μπορεῖ, εἶπε, νὰ κάνω καὶ λάθος. Βέβαια, οὔτε λόγος, ὁ ταχυδρόμος μας εἶνε πολὺ σοβαρὸ παιδί... Καὶ ἂν κυττάζη καμμιά, τὴν κυττάζει μὲ καλὸ σκοπό... Ἀλλὰ τότε ποιανοῦ μοιάζει αὐτὸ τὸ διαβολάκι;

— Μὰ θέλει καὶ ρώτημα; πετάχθηκε ἡ κ. Λουκία ἡ γυναῖκα τοῦ φουρνάρη ποὺ δὲν εἶχε μιλήσει μέχρις ἐκείνη τὴ στιγμή. Ὁ μικρὸς μοιάζει τοῦ ἠλεκτρολόγου ποὺ κάθεται στὸ διπλανὸ σπίτι! Στραβὲς εἴσαστε καὶ δὲν τὸ βλέπετε; Ἡ μύτη του εἶνε ἴδια!...

— Μονάχα γιὰ τὸν ἠλεκτρολόγο δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε! πετάχθηκε ἡ Ζινέττα, ἡ ὑπηρέτρια τῆς Σιμόνης, ποὺ εἶχε πάρε κι αὐτὴ μέρος στὴ «συνεδρίαση». Ὁ Ζὰν ὁ ἠλεκτρολόγος εἶνε ἀρραβωνιαστικός μου καὶ ποτὲ δὲν θἄκανε τέτοιο πρᾶγμα! Ἐξάλλου ἐγὼ ποὺ ἔχω τὰ μάτια μου;

— Σωστά! Σωστά!.. ἔκαναν οἱ ἄλλες ἐν χορῷ.

Καὶ ἡ μιὰ σκουντοῦσε τὴν ἄλλη κρυφά, γιὰ νὰ μὴ τὴν δῆ ἡ Ζινέττα.

Ξαναπῆρε τὸ λόγο ἡ μαμμή:

— Τελειώσατε;... ρώτησε. Μπορῶ τώρα νὰ μιλήσω κι ἐγώ;

Οἱ ἄλλες πλησίασαν τὶς καρέκλες τους. Εἶχαν κυριολεκτικὰ κρεμασθῆ ἀπὸ τὰ χείλη της.

—Λέγε λοιπὸν εὐλογημένη! φώναξε ἡ κ. Κλημεντίνη γεμάτη ἀνυπομονησία. Μᾶς ἔσκασες!

— Λοιπόν... Ἔχετε πέσει ὅλες ἔξω! Ἄδικα τὴν παίρνετε στὸ λαιμό σας τὴ γυναῖκα! Τὸ παιδὶ δὲν εἶνε οὔτε τοῦ ἠλεκτρολόγου, οὔτε τοῦ ταχυδρόμου, οὔτε τοῦ καπνοπώλη!... Μοῦ τὤπε ἡ ἴδια ἡ Σιμόνη καὶ μὲ ὥρκισε νὰ μὴ τὸ πῶ σὲ κανένα... Τὸ παιδὶ τὸ ἔχει μὲ τὸν ἄνδρα της, τὸν κύριο Εὐσέβιο... Εἶνε ἀπολύτως βέβαια γιατὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν τσακωμένη μὲ τὸν παιδικό της φίλο, κάποιον ἀξιωματικό, ποὺ λείπει τώρα στὸ Ἀλγέρι!... Ὅσο γιὰ τὸν τωρινό της φίλο κάποιον ζωέμπορο ἀπὸ τὸ Τούρ αὐτὸν τὸν γνώρισε μόλις πρὸ τεσσάρων μηνῶν... Ἑπομένως τὸ παιδὶ εἶνε γνήσιο τέκνο τοῦ κυρίου Εὐσεβίου!...

ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΞ

Τὰ...πρώην γένεια μας!

Εἶνε βέβαιον ὅτι τὰ γένεια εἶνε δεῖγμα ἀνδρικότητος καὶ μεγαλοπρεπείας. Οἱ Θεοὶ εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς ἀπεικονίζοντο μὲ σεβαστὰς γενειάδας. Οἱ γυμνοσοφισταί, ἀρχαῖοι φιλόσοφοι τῶν Ἰνδιῶν περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο τὰς μακρὰς γενειάδας των συμβολιζούσας τὴν σοφίαν των. Ὁμοίαν ὑπερηφάνειαν ἠσθάνοντο οἱ Ἀσσύριοι. Ὁ Χρυσόστομος ἀναφέρει ὅτι οἱ Πέρσαι βασιλεῖς ἔπλεκον τὰ γένεια των μὲ χρυσᾶς κλωστάς. Τὰ Ἀσσυριακὰ ἀνάγλυφα τῆς Περσεπόλεως ἀναπαριστοῦν πυκνὰς καὶ καλοχτενισμένας γενειάδας. Ὁ ἱερώτερος ὅρκος ἄλλοτε τοῦ Ἀνατολίτου ἦτο ἐπὶ τῆς...γενειάδος του. Δι' ἕνα Τοῦρκον ἦτο μεγάλη προσβολὴ νὰ τὸν πιάσης ἀπὸ τὰ γένεια. Εἰς τὴν Τουρκίαν ἡ μὴ διατήρησις γενείου ἦτο σημεῖον δουλικότητος καὶ κατωτερότητος. Ὁ Ναπολέων θέλων νὰ ἐκθειάση κάποιαν ἔλεγε: «Ἦτο ἀξία νὰ ἔχη γενειάδα».

Οἱ Ἀθηναῖοι διετήρουν γενειάδα μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ὁ πρῶτος ἐν Ἀθήναις ξυρισθεὶς ὠνομάσθη κόρσης (ξυρισμένος). Ὁ Ἀλέξανδρος διέταξεν ὅπως οἱ Μακεδόνες κόπτουν τὰ γένεια των διὰ νὰ μὴ τοὺς συλλαμβάνουν οἱ ἀντίπαλοι κατὰ τὰς μάχας ἀπὸ τά... γένεια!

Οἱ Ἕλληνες τὰ ἔκοπτον μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὁπότε ἐπανῆλθεν ἡ μόδα τῶν γενείων διατηρηθεῖσα μέχρι τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων (1453). Ἐν Ρώμη κατὰ τοὺς Ἀρχαίους χρόνους ἤκμαζεν ἡ πωγωνοτροφία ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἔτους 300 π. Χ. εἰσήχθη ἐκ Σικελίας ἡ συνήθεια τῆς κουρᾶς. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι Σκηπίων ὁ Ἀφρικανὸς ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ποὺ ἐξυρίζετο καθ' ἑκάστην. Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ νεαρὸς Ρωμαῖος τὸ πρῶτον ἐξυρίζετο ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς εἰσόδου του εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν καὶ ἑωρτάζετο. Περιέκλειον τὰς τρίχας αὐτὰς ἐντὸς ἀγγείου καὶ τὰς ἀφιέρωνον εἰς ἕνα τῶν Θεῶν. Οἱ ἱστορικοὶ ἀναφέρουν ὅτι ὁ Νέρων ἀνῆλθεν εἰς τὸ Καπιτώλιον διὰ νὰ καταθέση εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Διὸς τὰς πρώτας τρίχας τοῦ γενείου του κλεισμένας εἰς ἕνα χρυσοῦν δοχεῖον στολισμένον μὲ μαργαριτάρια ἀμυθήτου ἀξίας. Ὁ Ἀδριανὸς ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος Αὐτοκράτωρ ὅστις ἔφερε γένεια διὰ νὰ κρύψη τὶς οὐλὲς τῶν τραυμάτων ποὺ ἦτο γεμᾶτο τὸ πρόσωπό του λέγει ὁ Πλούταρχος. Τὸν ἐμιμήθησαν οἱ διάδοχοί του, ἀλλὰ κυρίως οἱ Ρωμαῖοι ἔτρεφον ἀπέχθειαν πρὸς τὰ γένεια καὶ μόνον ἐν περιπτώσει πένθους τὰ διετήρουν ὡς συνέβη μὲ τὸν Αὔγουστον διατηρήσαντα ἐπὶ 17 ἔτη ἄκοπτην τὴν γενειάδα διὰ νὰ πενθήση τὸν Ἰούλιον Καίσαρα. Οἱ Ἑβραῖοι ἐθεώρουν τὴν

Ὁ ἀφηρημένος βιολίστας. . .

κοπὴν τῶν γενείων μεγάλην ἀτίμωσιν. «...Οὐ φθερεῖτε τὴν ὄψιν τοῦ πώγωνος ὑμῶν», λέγει ὁ Μωσαϊκὸς νόμος. «...Καὶ ἔλαβεν Ἀννὼν τοὺς παῖδας Δαυῒδ καὶ ἐξύρισε τοὺς πώγωνας αὐτῶν καὶ ἦσαν οἱ ἄνδρες ἠτιμασμένοι σφόδρα». Ὁμοίως οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας: «Οὐ μέντοι παντελῶς ψιλωτέον τὸ γένειον, αἰσχρὸν γὰρ τὸ θέαμα» καὶ οἱ Ἀπόστολοι: «Μὴ φθείρειν τρίχας γενείου». Οἱ Βυζαντῖνοι τὴν κοπὴν τὴν ἐπέβαλλον ὡς πρόσθετον τῇ κυρίᾳ ποινῇ ποινήν: «Ἐν χρῷ κουρείᾳ ἀτιμασθήσεται». Εἰς Ρωσσίαν πρὸ χιλίων ἐτῶν ὁ Ὑαροσλαβικὸς Κῶδιξ κατέτασσε τὴν κοπὴν τοῦ πώγωνος μεταξὺ τῶν ἀδικημάτων, τιμωρῶν αὐτὴν μὲ δώδεκα γρίβνας καὶ ἀποζημίωσιν τοῦ παθόντος. Ἀλλὰ καὶ αἱ σημεριναὶ ἀντιλήψεις δὲν ἀφίστανται τῶν παλαιῶν. Ὁ μύσταξ ἑνὸς ἀνδρὸς εἶνε σημεῖον τῆς ἀνδρικῆς φιλοτιμίας καὶ εὐθιξίας. Συνήθως ἡ φράσις: «Νὰ μοῦ ξυρίσης τὸ μουστάκι τρίχα - τρίχα, ὑποδηλοῖ, ὅτι ὁ δηλῶν δέχεται νὰ ὑποστῆ τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ τῆς ταπεινώσεως. Καὶ εἰς τὰς γυναῖκας τὸ κούρεμα ἀποτελεῖ δεινὴν ὕβριν. Εἰς τὴν Γερμανίαν πολλαὶ Γερμανίδες ἐκουρεύθησαν διότι ἐθεάθησαν συνοδευόμεναι ὑπὸ στρατιωτῶν τῶν στρατευμάτων κατοχῆς καὶ εἰς Ἑλλάδα ἐπίσης πολλαὶ αἱ ὁποῖαι πρὸς δημόσιον σκάνδαλον συνώδευον Γερμανοὺς καὶ Ἰταλοὺς στρατιώτας. Ἡ διὰ τῆς βίας γενομένη ὡς ἄνω κουρὰ τί ἀδίκημα ἀποτελεῖ; Τῆς ἀδίκου ἐπιθέσεως τοῦ ἄρθρου 207 Π.Ν.; Ὄχι. Μᾶλλον ἀπαρτίζει τὸ ἀδίκημα τῆς ἔργῳ ἐξυβρίσεως τιμωρούμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 25 Ν. 5.060 μὲ φυλάκισιν μέχρι ἓξ μηνῶν. Ἡ οὕτω κουρευθεῖσα δύναται νὰ ζητήση ἀποζημίωσιν: Ὄχι, ἀπαντοῦν αἱ πηγαὶ «ἐὰν βλαβῆ σῶμα ἐλεύθερον ἡ καταδίκη γίνεται εἰς τὴν δαπάνην τῆς ἰατρείας ἀπώλειαν τῆς ἐργασίας... Οὐ μὴν τῆς ἀμορφίας σῶμα γὰρ ἐλεύθερον οὐ διατιμᾶται», ἐὰν ὅμως ὑπέστη ζημίαν ἐκ τῆς πράξεως αὐτῆς (διάλυσις μνηστείας ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀποχὴ τῆς κου-

ρευθείσης ἐκ τῆς ἐργασίας κ. τ. λ.) δύναται βεβαίως νὰ ζητήσῃ ἀνόρθωσιν πάσης ἐπελθούσης ζημίας της. Τὰ ἄνω ἰσχύουν καὶ ἐπὶ κουρᾶς τῆς γενειάδος ἢ τοῦ μύστακος.

❤❤❤

Καὶ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐπεβάλλετο ὡσπρόσθετος ποινὴ ἡ κοπὴ τῶν γενείων. Οὕτω οἱ μοιχοὶ ἐτιμωροῦντο διὰ παρατιλμῶν (ἀποτριχώσεων) καὶ ραφανιδώσεως. Οἱ Σπαρτιᾶται ἔκοπτον τὰ γένεια τῶν κατὰ τὴν μάχην ἐκ δειλίας τραπέντων εἰς φυγὴν στρατιωτῶν. Οἱ Ἰνδοὶ ὡσαύτως ἐξύριζον τοὺς ἐγκληματίας. Οἱ ἀρχαῖοι Κρῆτες τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς ἐμπρηστάς. Οὕτως ἡ ἀρχαιότης ἐμφανίζεται τιμῶσα καὶ σεβομένη τὴν γενειάδα.

Πολλάκις ἡ γενειὰς ὑπῆρξεν αἰτία μακρῶν καὶ αἱματηρῶν πολέμων καὶ ἐπαναστάσεων. Εἰς Ρωσσίαν ὁ Μ. Πέτρος ἐκινδύνευσε νὰ χάσῃ τὸν θρόνον του διότι ἠνάγκασε τοὺς ὑπηκόους του νὰ ξυρίζουν τὰ γένεια των. Ὁμοίως εἰς Γαλλίαν οἱ Μεροβιγκιανοὶ βασιλεῖς ἔτρεφον γένεια. Ὁ Κλόβις διεκρίνετο διὰ τὴν μακρὰν γενειάδα του καταστᾶσαν ἱστορικήν: Ὁ Κλόβις ἀπέστειλε πρέσβεις πρὸς τὸν Ἀλάριχον βασιλέα τῶν Βησιγότθων ὅπως προσέλθῃ οὗτος καὶ τοῦ ἐγγίσῃ τὰ γένεια ὡς σημεῖον συμμαχίας τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ συνάψῃ μετ' αὐτοῦ. Οἱ Βησιγότθοι ἀντὶ νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὴν πρόσκλησιν, ἀντιθέτως συνέλαβον τοὺς πρέσβεις ἀπὸ τὰ γένεια τῶν τοὺς τὰ ξεριζώσωσιν καὶ τοὺς ἀπέστειλαν μαδημένους τελείως πρὸς τὸν Κλόβιν. Ὁ Κλόβις ἐθεώρησε τοῦτο μεγίστην προσβολὴν συνεκάλεσε ὅλους τοὺς βαρώνους τοῦ Βασιλείου του καὶ ὅλοι ὡρκίσθησαν ἐπὶ τῶν.. γενειάδων των νὰ ἐκδικηθοῦν τὴν ὕβριν τὴν γενομένην κατὰ τῶν ἀπεσταλμένων καὶ τὸν ὅρκον των τοῦτον πιστώτατα ἀλλὰ καὶ αἱματηρώτατα ἐτήρησαν.

❤❤❤

Οἱ κληρικοὶ τοῦ Δυτικοῦ δόγματος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς τοῦ Ἀνατολικοῦ, ἐπέβαλλον τὸ ξύρισμα. Μεγάλαι συζητήσεις ἔλαβον χώραν διὰ τὴν διατήρησιν ἢ μὴ τῆς γενειάδος μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων. Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς, Ἅγ. Κυπριανὸς Ἅγ. Χρυσόστομος, Ἅγ. Ἐπιφάνειος Ἅγ. Ἱερώνυμος κλπ. ἦσαν ὑποστηρικταὶ τῆς γενειάδος. Οἱ Πάπαι Λέων ὁ Θ΄ ὁ περίφημος Γρηγόριος ὁ Ζ΄ κ. ἄ. ἦσαν δεινοὶ διώκται τῆς γενειάδος. Ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου Αἰῶνος εἰς τὴν Δύσιν μιμούμενοι τοὺς κληρικοὺς ἤρχισαν νὰ ξυρίζωνται καὶ οἱ λαϊκοί, περιορίσαντες ὅλην τὴν λατρείαν ποὺ εἶχον ἄλλοτε διὰ τὴν γενειάδα εἰς τὸν μύστακα τὸν ὁποῖον καὶ διετήρουν μὲ ἰδιαιτέρας φροντίδας. Διὰ νὰ καταδειχθῇ πόσην λατρείαν ἔτρεφον πρὸς τὸν μύστακα καὶ τὴν γενειάδα ἀναφέρω ὅτι εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουΐ Λεζὲν καύσαντα ἐντὸς μιᾶς ἐκκλησίας 300 ἀστοὺς τοῦ Βιτρύ, ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ ἡ θεωρηθεῖσα ὡς λίαν αὐστηρὰ τοῦ νὰ ξυρισθῇ. Ἡ ξυρισθεῖσα γενειὰς καὶ ὁμόσταξ τοῦ βασιλέως τούτου προυκάλεσαν ὄχι μόνον τὸ διαζύγιόν του ἀπὸ τὴν σύζυγόν του Ἐλεωνώραν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπώλειαν διὰ τὴν Γαλλίαν τριῶν πλουσιωτάτων ἐπαρχιῶν ἀπαρτιζουσῶν τὴν προῖκα της. Αἱ περίφημοι μάχαι τοῦ Ποὐατιὲ Γκρεσὺ καὶ Ἀζινκοὺρτ ἦσαν ἐπακόλουθαν τοῦ ἐνλόγῳ... ξυρίσματος. Ὁ Δαυὶδ κατέστρεψε τὴν χώραν τῶν Ἀμμωνιτῶν διότι οὗτοι ἐκόψαν τὴν μισὴ γενειάδα τῶν ἀποσταλέντων παρὰ τοῦ ἰδίου πρέσβεων. Εἰς τὴν Ρουέννην προεκλήθη ἐμφύλιος πόλεμος ὁ ἐπιλεγόμενος τῆς γενειάδος ἐξ αἰτίας διαταγῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τῆς Ρουέννης ὅπως ὅλοι οἱ πολῖται ξυρισθοῦν. Τοιαύτης σπουδαιότητος οὔσης τῆς γενειάδος δὲν εἶνε καθόλου ἄπορον πῶς δυνάμει «ὁρντονάνς» τοῦ 1533 ἐθεσπίσθη ὅπως οἱ φέροντες γενειάδα ἄνευ εἰδικῆς ἀδείας καὶ χωρὶς νὰ ἔχουν προηγουμένως καταβάλη τὸν σχετικὸν φόρον ἐστέλλοντο εἰς τὰς γαλέρας.

Μόνον οἱ εὐγενεῖς ἠδύναντο νὰ τὴν φέρουν ἐλευθέρως. Ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ἤρχισεν ἡ παρακμὴ τῆς γενειάδος καὶ τοῦ μύστακος, ὅστις παρέμεινε γνώρισμα κυρίως τῶν στρατιωτικῶν. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Γ΄ ἐπεκράτησεν ἡ μόδα τοῦ «μπὰ τοελελὲ» (παραφθορὰ τοῦ μπάρμπ' - ἀ-λ' αμπρέρ), ἀλλὰ διὰ λίγο χρονικὸν διάστημα.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας σώζεται ἐπὶ τοῦ πώγωνος τῶν ἱερωμένων καὶ ἐνίων γηραιῶν διανοουμένων καὶ καθηγητῶν.. ἀλλ' ἡ ἐξαπλωθεῖσα ἀνὰ τὴν Ὑφήλιον ἀγγλο-αμερικανικὴ συνήθεια τοῦ καθολικοῦ ξυρίσματος ἐξεπόρθησε καὶ ἀπεψίλωσε καὶ τοὺς τελευταίους πώγωνας, ρίψασα τὴν γενειάδα εἰς ἄδοξον λήθην.

Ἡ Κρέμα Πενικιλλίνης διὰ τὴν ὑγιεινὴν καὶ θεραπείαν τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου

ΠΡΟ·Ι·ΟΝ

ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Ι. ΒΑΓΕΝΑ

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7

Χρησιμοποιήσατε ἀντὶ πάσης ἄλλης κρέμας διὰ τὸ ντεμακιγιάζ κάθε βράδυ τὴν ἀλοιφὴν Πενικιλλίνης. Θὰ ἔχετε καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα

Ἀπαλλάσσει τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος ἀπὸ κάθε μολυσματικὴν ἑστίαν.

Ἡ Κρέμα Πενικιλλίνης παρασκευάζεται ἀπὸ στοιχεῖα γνωστὰ καὶ ἀπαραίτητα διὰ τὴν καλὴν συντήρησιν τῆς ἐπιδερμίδος.

EUCAIBINE-LANOLINE

Θεραπεύει τὴν ἀκμὴν τὸ σπυρί, καὶ παντὸς εἴδους μολυσματικὰς καταστάσεις

Γήϊνα συσκευασία

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ι. ΒΑΓΕΝΑ

Τὸ παιγνίδι μὲ τὰ σπίρτα

ΤΑ ΕΦΑΠΤΟΜΕΝΑ ΣΠΙΡΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΚΤΩ ΤΡΙΓΩΝΑ

Θὰ σᾶς δώσουμε σήμερα δυὸ ὡραιότατα προβλήματα μὲ σπίρτα. Δὲν εἶνε πολὺ δύσκολα. Ἂν ἐπιμείνετε λίγο, θὰ τὰ λύσετε χωρὶς κόπο.

1) Ἔχετε ἓξ σπίρτα. Μπορεῖτε νὰ τὰ τοποθετήσετε σὲ τρόπο, ὥστε τὰ κάθε σπίρτο ν' ἀκουμπάῃ στὰ ἄλλα πέντε;

Ἂν δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ βρῆτε, διαβάστε τὴν ἀπάντηση ποὺ δημοσιεύεται σὲ ἄλλη σελίδα.

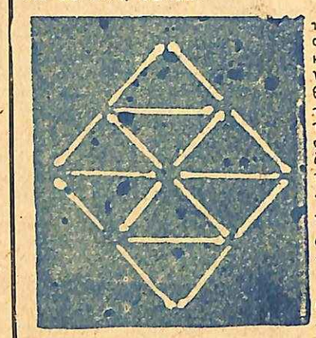

2) Νὰ τώρα κι ἕνα ἄλλο παιγνίδι μὲ τὰ σπίρτα ἐπίσης. Παίρνετε 16 σπίρτα, καὶ τὰ τοποθετεῖτε σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο ποὺ παραθέτουμε παραπλεύρως ἔστε νὰ σχηματίζωνται ὀκτὼ τρίγωνα τῶν αὐτῶν διοστάσεων. Μπορεῖτε τώρα, βγάζοντας 4 σπίρτα νὰ ἐλαττώσετε τὸν ἀριθμὸ τῶν τριγώνων, ὥστε ἀπὸ 8 νὰ μείνουν 4; Προσέξτε ὅμως, ὥστε νὰ μὴ περισσεύῃ κανένα σπίρτο.

Ἂν δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ βρῆτε διαβάστε τὴν ἀπάντηση σὲ ἄλλη σελίδα.

Μια κατοπληκτικὴ ὑπόθεσις,

Ἐπέθανε, ἐτάφη καὶ ὅμως... ζῇ!

■

Ἡ ἀμερικανικὴ κοινὴ γνώμη εἶνε ἀνάστατη ἀπὸ τὴν πρωτάκουστη περιπέτεια μιᾶς κυρίας τῆς Βερενίκης Ἔβανς, ἡ ὁποία ἐνῶ πέθανε, ταριχεύθηκε καὶ ἐτάφη στὸ νεκροταφεῖο ἐξακολουθεῖ νὰ... ζῇ καὶ νὰ διεκδικῇ ὅλα τὰ δικαιώματά της στὴ ζωή!...

Τὸν περασμένον Αὔγουστο, ὁ αὐτοκινητιστὴς Τζὼν Μπέρνς ἔλαβε στὸ Τσένταρ, ὅπου διαμένει ἕνα τηλεγράφημα ποὺ τοῦ ἀνήγγελλε τὸν θάνατο τῆς κόρης του Βερενίκης Ἔβανς, στὸ Σικάγο.

Ὁ κ. Μπέρνς, βαρύθυμος ἀπὸ τὸν ἀπροσδόκητο θάνατο τῆς κόρης του ἐτηλεγράφησε ἀμέσως νὰ ταριχεύσουν τὸ πτῶμα καὶ νὰ τὸ στείλουν στὸ Τσένταρ.

Ὅπως καὶ ἔγινε. Τρεῖς μέρες ἀργότερα, τὸ ταριχευμένο πτῶμα ἔφθανε στὸ Τσένταρ μαζὶ μὲ τὸν λογαριασμὸ τοῦ ἐργολάβου κηδειῶν κάπου 270 δολλάρια. Ἡ ταφὴ ἔγινε τὴν ἴδια μέρα. Ὁ πατέρας ὅμως μὴ μπορῶντας ν' ἀντικρύσῃ τὸ λείψανο τῆς κόρης του, δὲν παρέστη στὸ ἄνοιγμα τοῦ φερέτρου. Τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ πτώματος τὴν ἔκανε ἕνας μακρυνὸς θεῖος τῆς οἰκογενείας.

Πέρασαν τρεῖς μῆνες. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Τζὼν Μπέρνς πενθοῦσε γιὰ τὴν κόρη του. Ὅπου ἔξαφνα, ἕνα Σαββατόβραδο τοῦ περασμένου Δεκεμβρίου ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν...ἴδια τὴν κόρη του ἡ ὁποία τοῦ ἀνήγγελλε ὅτι ἐρχότανε τὴν ἄλλη μέρα στὸ Τσένταρ, πρὸς συνάντησή του!

Πράγματι τὴν ἄλλη μέρα ὁ κ. Μπέρνς πῆγε στὸ Σταθμό, ὅπου ὑποδέχθηκε τὴν κόρη του μὲ ἀπίστευτη χαρά.

Τί εἶχε συμβῆ: Κανένας δὲν ξέρει ἀκόμα. Ἡ κυρία Βερενίκη Ἔβανς, ὅταν πληροφορήθηκε ὅτι, τὴν θεωροῦσαν γιὰ πεθαμένη πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὸν τρόμο της.

Ἀπὸ τὴν αὐτοψία ποὺ ἔγινε στὸ νεκροταφεῖο δὲν βγῆκε τίποτε τὸ διαφωτιστικό. Μέσα στὸ φέρετρο ὑπῆρχε πάντοτε ἕνα πτῶμα διατηρημένο σὲ καλὴ κατάσταση λόγῳ τῆς ταριχεύσεως ἀλλὰ κανείας δὲν ξέρει ἀκόμα σὲ ποιὸν ἀνήκει αὐτὸ τὸ πτῶμα.

Αἱ ἀνακρίσεις συνεχίζονται. Στὸ μεταξύ, ἡ κ. Ἔβανς ποὺ θεωρεῖται ἐπιστήμων ὡς πεθαμένη ἔνει βοῆ τὸν μπελᾶ της γιατὶ ἡ Τράπεζα ὅπου ἔνει τὶς καταθέσεις της δὲν τῆς δίνει οὔτε ἕνα δολλάριο!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ὁ δολοφόνος τοῦ Χὰνς Ντίμερ

Τοῦ ΠΙΕΡ ΒΑΛΕΝΤΕΝ

Ἡ Κλαίρη, μ' ὅλο ποὺ εἶχε κλειστὰ τὰ μάτια της, αἰσθάνθηκε, ὅτι ἕνα βλέμμα εἶχε καρφωθῆ ἐπάνω της. Τί παράξενο ποὺ εἶνε ἀλήθεια τὸ βάρος τοῦ βλέμματος! Ἀνοίγει τὰ μάτια της καὶ παρὰ λίγο νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴ συγκίνηση! Μπροστὰ στὸ κρεββάτι της στεκόταν ἕνας ἄγνωστος ἄνδρας, ποὺ τὴν κύτταζε μ' ἕνα χαμόγελο σὰν φεβισμένο.

❤❤❤

— Ποιὸς εἶσθε; Τί θέλετε; ψιθύρισε ἡ Κλαίρη.

— Μὴ φοβεῖσθε δεσποινίς! ἀπήντησε ὁ ἄγνωστος. Εἶμαι Ἄγγλος ἀεροπόρος κι' ἔπεσα μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο, γιατὶ τὸ ἀεροπλάνο μου κατεδτράφη ἀπὸ ἕνα ἀντιαεροπορικὸ βλῆμα. Σώστε με!... Κρύψτε με!... Ξέρω τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχετε, κρύβοντας ἕναν Ἄγγλο... Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ πιστέψω ὅτι μιὰ Γαλλίδα, μιὰ σύμμαχος, θ' ἀρνηθῆ νὰ μὲ βοηθήσῃ σὲ μιὰ τόσο δύσκολη στιγμή...

Ἡ Κλαίρη τὸν ἄκουγε μ' ἕνα παράξενο καρδιοχτύπι, τοῦ πρώτη φορὰ τὸ αἰσθανότανε. Ὁ οὐρανοκατέβατος ἐπισκέπτης ποὺ βρισκότανε μπροστά της σὲ μιὰ τόσο ἀκατάλληλη ὥρα — μεσάνυχτα περασμένα — ἦταν ψηλός, ξανθός, λεβέντορμος. Τὰ γαλλικά του πρώτης τάξεως, μὲ μιὰ ἐλαφρὴ ξενικὴ προφορά. Ἡ ἀεροπορική του μπλοῦζα ἦταν ξεσκισμένη καὶ γεμάτη αἵματα.

Μιὰ κουτὴ ἰδέα ἦρθε ξαφνικὰ στὸ κεφάλι τῆς Κλαίρης, ποὺ μ' ὅλη τὴ δραματικότητα τῆς σκηνῆς, τὴν ἔκανε νὰ χαμογελάσῃ. Θέλει νὰ βοηθήσῃ τὸν Ἄγγλο, θέλει νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, ἀλλὰ...ντρέπεται νὰ τοῦ πῆ: «Γυρίστε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ φορέσω τὴ ρόμπα μου!». Εὐτυχῶς ποὺ τὸ κατάλαβε μόνος του ἐκεῖνος. Καὶ σὲ λίγο οἱ δύο νέοι ἦσαν κοθισμένοι σ' ἕναν καναπὲ κι' ἔπιναν τὸ τσάϊ τους, ἐνῶ ὁ ἀεροπόρος περιέγραφε τὶς λεπτομέρειες τῆς διασώσεώς του καὶ τὸ ἐντελῶς τυχαῖο περιστατικὸ ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ζητήσῃ ἄσυλο στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι τῆς Κλαίρης.

Στὸ τέλος ὁ Τζὼν — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά του — εἶπε μὲ μιὰ παράξενη γλυκύτητα στὴ φωνή του:

— Ποῦ νὰ φαντασθῶ, ὅταν ἔφευγα ἀπὸ τὴν Ἀγγλία ὅτι θὰ ἔπεφτα μπροστὰ σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς γοητευτικώτερες Γαλλίδες!

Ἡ Κλαίρη χαμήλωσε τὰ μάτια της. Ἐκεῖνος ξεκολούθησε:

— Δὲν ξέρω τί μοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον, ἀλλὰ δὲν λυποῦμαι κοθόλου γιὰ τὴν κακοτυχία μου, ἀφοῦ ἔγινε αἰτία νὰ σᾶς γνωρίσω.

❤❤❤

Ὁ Τζὼν ἔμεινε τέσσερα μερόνυχτα στὸ σπίτι τῆς Κλαίρης, ποὺ κατὰ σύμπτωσιν ἐκεῖνες τὶς μέρες ἦταν ὁλομόναχη. Ὁ ἀδελφός της Πέτρος, ἀνακατεμένος σὲ μιὰ μυστικὴ ὀργάνωσι τῆς Ἀντιστάσεως, εἶχε φύγει πρὶν μιὰ ἑβδομάδα καὶ οἱ γονεῖς της εἶχαν πάει σ' ἕνα γειτονικὸ χωριό, σὲ μιὰν ἄρρωστη συγγενή τους. Τὴν τετάρτη ὅμως μέρα ὁ Πέτρος γύρισε καὶ ἡ γνωριμία του μὲ τὸν Ἄγγλο ἀεροπόρο τὸν ἐνθουσίασε πραγματικά.

— Θὰ σὲ βοηθήσω, τοῦ εἶπε, νὰ φύγῃς γιὰ τὴν Ἀγγλία, ἑκτὸς ἂν θέλῃς νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃς στὰ βουνά.

Ὁ Τζὼν προτίμησε τὸ πρῶτο. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Πέτρος ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε τὰ μαλλιὰ καὶ τὸν ἔντυσε μὲ πολιτικά, τὸν ὁδήγησε σ' ἕνα σπίτι, ὅπου συνεδρίαζαν τὰ μέλη τῆς ὁμάδας του. Πρὶν φύγουν ὅμως ἀπὸ τὸ σπίτι, ὁ Τζὼν πῆρε τὴν Κλαίρη στὸν κῆπο καὶ τὴ ρώτησε:

— Πρὶν φύγω θέλω νὰ βεβαιωθῶ γιὰ ἕνα πρᾶγμα, Κλαίρη. Δέχεσαι νὰ γίνῃς γυναῖκα μου, ὅταν τελειώσῃ ὁ πόλεμος;

— Θὰ σὲ περιμένω ἀγαπημένε μου πάντοτε...

— Αὐτὸ ποὺ σοῦ ζήτησα εἶνε πολὺ σοβαρό!...

— Θέλεις νὰ πῆς ὑπέροχο, Τζών!...

Καὶ σφίχτηκαλάσθηκαν...

❤❤❤

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἡ Κλαίρη δημάτζε νευρικὰ μέσα στὴν τραπεζα... Κάποιος στιγμὴ τέλος στάθηκε καὶ ρώτησε τὸν ἀδελφό της:

— Μὰ εἶσαι βέβαιος γι' αὐτὰ ποὺ λές; Κοντεύω νὰ τρελαθῶ!

— Εἶνε ὅπως σοῦ τὰ λέω, ἀπήντησε ὁ ἀδελφός της. Ὁ Ἄγγλος μας εἶνε Γερμανὸς τῆς Γκεστάπό! Μοῦ μίλησε χωρὶς περιφράσεις. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω τὰ ἴδια του τὰ λόγια: «Σὲ ἀφίνω ἐλεύθερον, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ ἔλθῃ ἡ ἀδελφή σου αὔριο τὸ μεσημέρι στὸ γραφεῖο μου. Διαφορετικά, θὰ σὲ ξαναπιάσω καὶ θὰ διατάξω νὰ σὲ τουφεκίσουν!»

—Ψέμματα! φώναξε ἡ Κλαίρη. Δὲν εἶνε δυνατόν!

— Μὴν εἶσαι ρομαντική!... εἶπε ὁ Πέτρος. Ὁ Τζὼν εἶναι Γερμανὸς καὶ μᾶς χρησιμοποίησε γιὰ νὰ πιάσῃ τὴν ὁμάδα μου... Μᾶς «δούλεψε» καλὰ καὶ τοὺς δυό...

Καὶ πάνω σ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Πέτρος τινάχθηκε ὄρθιος. Τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀστραπές.

— Ξέρεις γιατί ἦρθε, Κλαίρη; Ὄχι βέβαια γιὰ νὰ σὲ στείλῃ σ' αὐτὸ τὸ κτήνος ποὺ θέλει νὰ παζαρέψῃ τὴ ζωή μου. Ἦρθε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πάρῃ τὸ πιστόλι μου. Θὰ τὸν καθαρίσω! Θὰ ἐκδικηθῶ γιὰ τοὺς δέκα συντρόφους μου ποὺ τοὺς ἔπιασε ἀπὸ δική μου ὑπαιτιότητα...

— Δὲν θὰ πᾶς, Πέτρο!

— Τὸ ὡρκίσθηκα!

— Θὰ πάω ἐγὼ ἀντὶ γιὰ σένα!

Ὁ Πέτρος κύτταξε τὴν ἀδελφή του ξαφνιασμένος:

— Καὶ γιατί ἐσύ; τὴ ρώτησε.

— Γιατὶ εἴμαστε ἀροαβωνιασμένοι!..

❤❤❤

Τὸ ἴδιο μεσημέρι ἡ Κλαίρη ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τόσο εἶχε ἀναστατώσει τὴ ζωή της. Ὁ ψευτοαεροπορος τὴν ὑποδέχθηκε μὲ μεγάλη χαρά, τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ καὶ ὕστερα στάθηκε μπροστά της σὲ στάση προσοχῆς:

— Ἐπιτρέψτε με νὰ σᾶς παρουσιασθῶ μὲ τὸ πραγματικό μου ὄνομα: Ὑπολοχαγὸς Χὰνς Ντίμλερ. Μὴν φοβεῖσθε! Εἶμαστε ὁλομόναχοι. Τοὺς ἐσύωξα ὅλους γιὰ νὰ μιλήσουμε ἐλεύθερα. Ἐλπίζω νὰ μὲ συγχωρήσετε γιὰ τὸν ὄχι, καὶ τόσο ἴσιο δρόμο ποὺ ἀκολούθησα γιὰ νὰ φθάσω στὸ σπίτι σας καὶ νὰ γνωρισθῶ μαζί σας. Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω διαφορετικά... Ἐξάλλου ὁ ἐρχομός σας στὸ γραφεῖο μου δείχνει ὅτι ἐσεῖς εἴσθε καὶ τόσο πειραγμένη μαζί μου...

— Καὶ ἂν δὲν ἐρχόμουνα; ρώτησε ἡ Κλαίρη μὲ πικρερὸ τόνο.

Τὸ βλέμμα τοῦ Γερμανοῦ ἄστραψε σὰν ἀτσάλι. Ἀλλὰ μονάχα γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀμέσως ὕστερα χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Ἂν δὲν ἐρχόσασταν;..

Ἤμουνα βέβαιος ὅτι θὰ ἤρθατε.

— Μαντεύετε λοιπὸν τὸν σκοπό τῆς ἐπισκέψεώς μου;

Ὁ Χὰνς ἀπάντησε:

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀρκετὰ καθαρό. Μοῦ ἀρκεῖ νὰ θυμηθῶ τὶς τέσσερις μέρες ποὺ πέρασα στὸ σπίτι σας...

Κι ἔκανε νὰ τῆς πιάσῃ τὸ χέρι.

Ἡ Κλαίρη ὅμως τραβήχθηκε. Καὶ μὲ φωνὴ γεμάτη ἀποστροφὴ εἶπε:

— Πρέπει ν' ἀπελευθερώσετε καὶ τοὺς συντρόφους τοῦ ἀδελφοῦ μου!

— Σὲ παρακαλῶ! Σὲ ἱκετεύω, Τζών! Σῶσε αὐτὰ τὰ παιδιά!

— Εἶνε τρομοκράτες! Εἶνε ἐχθροὶ τῆς Γερμανίας!

— Εἶνε πατριῶτες καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐσὺ μόνο μπορεῖς νὰ ἐπαναθεώσῃς τὸ κακὸ ποὺ τοὺς ἔκανα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω! Ἂν μ' ἀγαπᾶς πραγματικά, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆς αὐτὴ τὴ χάρη!

— Τί σ' ἐνδιαφέρει, γιὰ πρόσωπα ποὺ σοῦ εἶνε ξένα; Τὸν ἀδελφό σου τὸν ἀπελευθέρωσα. Μὴ ζητᾶς περισσότερα!

— Δὲν φοβᾶσαι μήπως μέχρις ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ Τζών;

Ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ὀνομάζῃ Τζών, μ' ὅλο ποὺ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἦταν ψεύτικο.

— Ὄχι Κλαίρη! Ἔνα τὴν ὑπόσχεση ποὺ μοῦδωσες ποὺν χωρισθοῦμε... Μοῦ εἶπες ὅτι

θὰ γίνης γυναῖκα μου ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν συμβῆ στὸ μέλλον...

Ἡ Κλαίρη ἔκανε τρία βήματα πρὸς τὸν τοῖχο. Αἰσθανόταν ὅτι πλησίαζε ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ κατέφευγε στὸ τελευταῖο της ἐπιχείρημα.

— Τζών, πρέπει νὰ διαλέξης ἕνα ἀπὸ τὰ δυό: Ἢ τοὺς ἀπελευθερώνεις, ἢ...

— Ἀρνοῦμαι νὰ τοὺς ἀπελευθερώσω...

— Εἶσαι ἕνα τέρας!

— Εἶμαι Γερμανὸς καὶ κάνω τὸ καθήκον μου!

— Εἶνε ἡ τελευταία σου λέξη αὐτή, Τζών;

Ὁ Γερμανὸς χαμογέλασε. Καὶ παίρνοντας παιγνιδιάρικο ὕφος ἔκανε νὰ τὴν πλησιάσῃ. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ σωριάζονταν χάμω νεκρός! Ἡ Κλαίρη εἶχε ἐκδικηθῆ μὲ τρεῖς πιστολιές!

♥ ♥ ♥

— Καὶ τί ἀπέγινε κατόπιν; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τὸν Γάλλο ἀντάρτη ποὺ διηγεῖτο αὐτὴ τὴν ἱστορία.

— Ἡ ἱστορία δὲν ἔχει ἐξακριβωμένο τέλος. Ὅλη αὐτὴ τὴν περιπέτεια ἡ Κλαίρη τὴ διηγήθηκε στὴν ἀδελφή μου, ποὺ τὴν ἔκρυψε μετὰ τὸ φόνο τοῦ Γερμανοῦ. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶνε αὐτό: Τὴν ἄλλη μέρα τοῦ φόνου, οἱ Γερμανοὶ τοιχοκόλλησαν στοὺς δρόμους μίαν ἀνακοίνωση, ὅπου ἀπειλοῦσαν ὅτι, ἂν δὲν παραδοθοῦν οἱ δολοφόνοι τοῦ Χάνς Ντίμλερ, θὰ τουφέκιζαν 50 ὁμήρους. Ἡ Κλαίρη ἅμα διάβασε αὐτὴ τὴν ἀνακοίνωση στὴν ἐφημερίδα, δὲν ἔδειξε καμμιὰ συγκίνηση. Εἶχε διαρκῶς ἕνα ὕφος ἀνέσοποῦλο καὶ μελαγχολικό, τὸ ὕφος ποὺ πῆρε μετὰ τὸν φόνο τοῦ Ντίμλερ. Τὸ ἀπόγευμα ὅμως τῆς ἴδιας ἡμέρας ἡ Κλαίρη βγῆκε χωρὶς νὰ πῇ τίποτε στὴν ἀδελφή μου. Ἀπὸ τότε, κανένας δὲν τὴν ξαναεῖδε. Τὸ μόνο ἀπόλυτα ἐξακριβωμένο εἶνε ὅτι 50 ὁμηροι δὲν τουφεκίσθηκαν...

ΠΙΕΡ ΒΑΛΕΝΤΕΝ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἀνεξάρτητον ὄργανον ἐρεύνης τῶν οἰκονομικῶν καὶ βιομηχανικῶν προβλημάτων τῆς Χώρας.

Ὁ ἀρτιώτερος δημοσιογραφικὸς Ὀργανισμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ οἰκονομικοῦ Τύπου.

Διευθυντής :
ΣΠΥΡ. Α. ΒΟΒΟΛΙΝΗΣ
ΓΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ : Εἰδικοὶ ἐπιστήμονες καὶ διαπρεπεῖς δημοσιογράφοι.

Ἐκδίδεται ἐν Ἀθήναις
Ἔτος Ἱδρύσεως 1934

Γραφεῖα : Λεωφόρος Ε. Βενιζέλου 16. Τηλέφωνα 22.604 καὶ 35.221

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ Γραφεῖα μας, ὅπου πωλοῦνται καὶ ὅλοι οἱ τόμοι τῶν προηγουμένων ἐτῶν

ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΝΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ραδιόφωνα κάτω ἀπὸ τό... προσκέφαλο

Ὑπάρχουν πολλοὶ ἀσθενεῖς, ποὺ εἶνε ἀναγκασμένοι νὰ μένουν μῆνες ὁλόκληρους ἀκίνητοι στὸ κρεββάτι τους καὶ νὰ μὴ μιλοῦν, γιὰ νὰ μὴ κουράζουν τὸ ἀναπνευστικό τους σύστημα, ὅπως π. χ. οἱ φυματικοί. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲν μποροῦν οὔτε νὰ διαβάζουν, γιατὶ τὸ διάβασμα τοὺς κουράζει. Πῶς νὰ περάσουν τὶς ὧρες τῆς ἀνίας των ; Μ' ἕνα ραδιόφωνο.

Συμβαίνει ὅμως πολλὲς φορὲς νὰ μένουν σ' ἕνα θάλαμο πέντε ἢ ἕξη ἀσθενεῖς ποὺ νὰ μὴ συμφωνοῦν οὔτε στὸ εἶδος τῆς μουσικῆς, οὔτε στὴν ὥρα. Ὅταν ὁ ἕνας θέλη ν' ἀκούσῃ ράδιο, ὁ ἄλλος νυστάζει. Καὶ ὅταν ὁ ἕνας θέλη τραγούδια, ὁ ἄλλος θέλει ν' ἀκούσῃ μιὰ διάλεξη.

Τί πρέπει νὰ γίνῃ λοιπὸν ; Τὴ λύση στὸ δύσκολο αὐτὸ πρόβλημα τὴν ἔδωσε ἕνας Ἀμερικανὸς κατασκευαστὴς ραδιοφώνων. Τὰ εἰδικὰ ραδιόφωνα ποὺ κατεσκεύασε, εἶνε μικροσκοπικὰ καὶ τοποθετοῦνται κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι ὥστε νὰ ἀκούωνται μόνο ἀπὸ τὸν ἐνδιαφερόμενο.

Ἔτσι καταργεῖται τὸ σύστημα τῶν ἀκουστικῶν ποὺ κουράζουν πολὺ τὸν ἀσθενῆ καὶ τοῦ φέρνουν πόνο στὸ κεφάλι.

Βουλευτικὲς ἀσχολίες.

Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ὁλονύκτιας συνεδριάσεως τῆς Νεοζηλανδικῆς Βουλῆς, ἕνας βουλευτὴς ὁ κ.Κάρρ... ἐμαντσᾶριζε τὶς κάλτσες του! Σὲ σχετικὴ παρατήρηση ἑνὸς συναδέλφου του, ὁ κ. Κὰρρ ἀπήντησε ὅτι τὸ ἔκανε γιὰ νὰ μὴ νυστάξη. Πάντως παρ' ὅλο τὸ μαντάρισμα παρακολουθοῦσε προσεκτικὰ τὴ συνεδρίαση, καὶ πολλὲς φορὲς ἄφησε τὴν κάλτσα καὶ τὴ βελόνα, γιὰ νὰ μιλήσῃ. Οἱ ἐφημερίδες ποὺ δημοσιεύουν τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν λόγω συνεδριάσεως μὲ κάθε λεπτομέρεια, ἕνα μόνον παραλείπουν: Ἂν οἱ κάλτσες ποὺ ἐμαντάριζε ὁ κ Κὰρρ ἦσαν αὐτὲς ποὺ φορᾶσε !...

Τὰ παγωτὰ προκαλοῦν φυματίωση ;

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Χοῦμπερ ἔγραψε ἕνα ἄρθρο, ὅπου ἀποφαίνεται ὅτι ὅσοι κάνουν κατάχρηση ἀπὸ παγωτά, γίνονται ὑποψήφιοι φυματικοί!

«Στὴν Εὐρώπη, γραφει οἱ ἄνθρωποι πεινοῦν, γιατὶ δὲν τρέφονται ἀρκετά. Ἐδῶ στὴν Ἀμερική, οἱ κοπέλλες ὑποβάλλονται σὲ δίαιτα, γιὰ νὰ μὴ παχύνουν! Μένουν ὁλόκληρες μέρες νηστικὲς γιὰ νὰ χάσουν βάρος. Ἀντὶ νὰ πιοῦν γάλα, πίνουν σόδα καὶ ἀντὶ νὰ γευμα τίσουν τρῶνε μονάχα ἕνα σάντουϊτς κι' ἕνα παγωτό». Μὲ τὴν ἀνόητη, ὅμως, αὐτὴ δίαιτα γράφει ὁ κ. Χοῦμπερ ὅλες αὐτὲς οἱ κοπέλλες θὰ γίνουν μιὰ μέρα φυματικές!...

Ἕνας θηλυκὸς Μαθουσάλας

Ἕνα παρισινὸ περιοδικὸ δημοσιεύει τὴν ἀνωτέρω φωτογραφία τῆς κυρίας Γκαλλιάς, ἡ ὁποία γεννήθηκε τὴν 20 Νοεμβρίου 1846 καὶ ἡ ὁποία ζῆ ἀκόμα στὸ Παρίσι, ὅπου εἶνε ἐγκατεστημένη ἀπὸ 70ετίας !

Ἡ ἑκατόχρονη αὐτὴ γρηοῦλα, ποὺ διατηρεῖ ἀκμαίας τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς δυνάμεις της, δηγεῖται ὁλοκληρη τὴν ἱστορία τῆς Γαλλίας τοῦ περασμένου αἰῶνος. Ὅποτε τὴν ἐρωτοῦν γιὰ τὴν ὑγεία της λέγει ὅτι αἰσθάνεται πολὺ καλὰ καὶ ὅτι ἔχει σκοπὸ νὰ ζήσῃ ἄλλα 50 χρόνια!..

Ἡ Ἀτλαντὶς ὑπῆρξε πράγματι

Ἕνας Ἰνδὸς σοφὸς ἀνεκάλυψε τελευταίως ἕνα πλῆθος ἀπὸ πανάρχαιες ἐπιγραφές, ποὺ βρέθηκαν στὴ Βιρμανία. Ἀπὸ τὶς ἐπιγραφὲς αὐτὲς προκύπτει ἀναμφισβήτητα ὅτι ἡ Ἀτλαντίς, ἡ μυθικὴ αὐτὴ χώρα ποὺ ὑπῆρξε πρὸ πολλῶν χιλιετηρίδων, στὸν Εἰρηνικὸ καὶ κατεπόντισθη ἀπὸ ἰσχυροὺς σεισμούς, ὑπῆρξε πράγματι καὶ δὲν εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας τῶν ἀρχαίων συγγραφέων.

Μιὰ ἐπιγραφὴ ἀναφέρει ὅτι πολλὲς οἰκογένειες τῆς φυλῆς Ναακάλ μετηνάστευσαν ὁμαδικῶς σὲ μιὰ μακρυνὴ χώρα, ὅπου ἔφθασαν μὲ πλοῖα. Ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸ ἡ ἐπικοινωνία ἦταν πυκνὴ μὲ τὴ χώρα αὐτή, ποὺ ὅπως εἰκάζεται ἀπὸ τὸ κείμενο τῆς ἐπιγραφῆς βρισκότανε στὸ κέντρο τοῦ Εἰρηνικοῦ. Κατόπιν ὅμως ἔγινε ἕνας μεγάλος σεισμὸς καὶ ἡ μακουνὴ αὐτὴ νῆσος κατεποντίσθη.

Κατὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς ἀρχαιολόγους ἡ νῆσος Ἀτλαντὶς εὑρίσκετο μεταξὺ τῶν νήσων Χαβάϊ καὶ τῆς νήσου τοῦ Πάσχα.

Ἡ δύναμις τοῦ ὑπνωτισμοῦ

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Μιλάνου ἐκινητοποιήθη τελευταίως ὁλόκληρη ν' ἀνακαλύψῃ τὸν δράστη ἢ τοὺς δράστες μιᾶς μυστηριώδους δολοφονίας.

Ἐπρόκειτο γιὰ τὸ φόνο τοῦ Γκιουζέππε Ριτσιάρντι καὶ τῶν τριῶν τέκνων του. Οἱ ὑποψίες τῆς ἀστυνομίας εἶχαν ἐντοπισθῆ ἐναντίον τῆς Κατερίνας Φόρτι ἡ ὁποία καὶ συνελήφθη. Ἀπόδειξις ὅμως δὲν ὑπῆρχε καμμιά. Καὶ ἡ κατηγορουμένη ἠρνεῖτο ἐπίμονα τὴν ἐνοχή της.

Τελικὰ ἡ ἀστυνομία κατέφυγε σ' ἕναν ὑπνωτιστή Ὁ τελευταῖος ἀπεκοίμησε τὴν Κατερίνα καὶ ὕστερα ἀπὸ μεγάλην προσπάθεια τὴν ἔκανε νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτὴ πράγματι διέπραξε τὸ ἔγκλημα. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, ἡ Κατερίνα εἶπε ὅτι στὴ σκηνὴ τοῦ φόνου παρίστατο καὶ κάποιο ἄλλο πρόσωπο. Ἡ ἀστυνομία ἀνεῦρε τὸ πρόσωπο αὐτὸ καὶ τὸ ἐξήτασε. Ἀπὸ τὴν κατάθεση τοῦ τελευταίου αὐτοῦ προέκυψε ὅτι ὅλα ὅσα εἶπε ἡ Κατερίνα στὸν ὕπνο της ἦσαν ἀληθινά.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΜΑΣ

«Ἑστιάδες» — Γρυπάρης

ΤΟΥ κ. ΓΙΑΓΚΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Βαθειὰ ἄκραχτα μεσάνυχτα,
τρισκότεινοι οὐρανοὶ
πάν' ἀπ' τὴν Πολιτεία
τὴν κοιμισμένη··
κι ἄξαφνα σέρνει τοῦ Κακοῦ
τὸ Πνεῦμα μιὰ φωνή,
τρόμου φωνή—κι ὅλοι πετιοῦνται ἀλλαλιασμένοι!

«Ἔσβησε ἡ ἄσβηστη φωτιά!»
κι ὅλοι δρομοῦν φόρα
τυφλοὶ μέσα στὴ νύχτα
νὰ προφτάσουν,
ὄχι, μ' ἐλπίδα πὼς μπορεῖ
νἄν' ψεῦτρα ἡ συμφορά,
παρὰ νὰ δοῦν τὰ μάτια τους
καὶ τὴ χορτάσουν.

Θαρρεῖς νεκροὶ κι ἀπάρησαν
τὰ μνήματ' ἀραχνὰ
σύγκαιρα ὀρθοὶ
γιὰ τὴ στερνὴ τὴν κρίση,
κ' ἐνῶ οἱ ἀνέγνωμοι σπαρνοῦν
μὲς σὲ κακὸ βραχνὰ
μὴν τύχῃ τρέμουνε κανεὶς
καὶ τοὺς ξυπνήσῃ.

Μ' ἕνα πνιχτὸ μονόχνωτ'
ἀναφυλλητὸ σκυφτοὶ
ποὺς τῆς Ἑστίας τὸ Ναὸ
τραβοῦνε
καὶ πρὸς στὴν Πύλη διάπλατα
τὴ χάλκινη ἀνοιχτὴ
ἕνα καὶ μύρια γίνονται μάτια
νὰ ἰδοῦνε.
Καὶ βλέπουν: μὲ τῆς γνώριμης
ἀρχαίας των ἀρετῆς
τὸ σχῆμα τ' ἀνωφέλευτο
ντυμένες
στὸν προδομένο τὸ Βωμὸ
ἐμπρὸς γονυπετεῖς
τὶς Ἑστιάδες τὶς σεμνές,
μὰ κολασμένες.

Τὸ κρῖμα τους ἐστάθηκε
μιὰ ἄβουλη ἀναμελιὰ
κι ἀραθυμιὰ—
σὰν τῆς δικῆς μας νειότης!
μὰ ἡ Ἁγία ἡ Φωτιά, μιὰ
πῶσθησε. δὲν τὴν ἀνάβει πλιὰ
ἀνθρώπινο προσάναμμα
ἡ πυροδότης.

Κι ὅσο κι ἂν μὲ τὶς φοῦχτες
τὴν σκορπίζουν στὰ μωλλιὰ
μὲ συντριβὴ καὶ μὲ ταπεινωσύνη,
τοῦ κάκου! στὴ χλιὰ χόβολη
καὶ μὲς στὴ στάχτη πλιὰ
σπίθας ἰδέα οὐδ' ἔλπιση
δὲν ἔχει μείνῃ.

Κ' εἶνε γραμμένη τοῦ χαμοῦ
ἡ Πολιτεία ἐχτὸς
ἂν πρὶ ὁ καινούργιος
ὁ ἥλιος ἀνατείλη
κάμη τὸ θᾶμα του ὁ οὐρανὸς
καὶ στ' ἄωρα τῆς νυχτὸς
μακρόθυμος τὸν κεραυνό του κάτω
στείλη.

Κι' ἂν εἶν' καὶ πέση ἀπάνω
τους, ἂς πέσῃ! ὅπως ζητᾶ
τὸ δίκηο κι οἱ Περιθένες
τὸ ζητοῦνε,
ποὺ ἰδοῦ τις, μὲ τὰ χέρια τους
στὰ οὐράνια σηκωτὰ
καὶ τὴν ψυχὴ στὰ μάτια τους
τὸν προσκαλοῦνε.

... ...

Τάχα τὸ θᾶμα κ' ἔγινε;—
πές μου το νὰ στὸ πῶ,
γνώμη ἄβουλη.
γνώμη ἄδικη μιᾶς νειότης
σὰν τὴ δικιά μας, ποὖσδησεν
ἔτσι χωρὶς σκοπὸ
κι ἀκόμα ζῆ καὶ ζένεται—
μὲ τὸ σκοπό της!

«Ἑστιάδες».—Τὸ ποίημα τοῦτο τοῦ Ι. Γρυπάρη εἶνε ἀπὸ τὰ φιλοσοφικώτερα καὶ βαθύτερα ποιήματα, ποὺ ἔχει, νὰ μᾶς δείξῃ ἡ σύγχρονη ἑλληνικὴ Ποίησις. Ὁ ποιητὴς στὸ ποίημα αὐτό, καθὼς καὶ στὴ «Σάτιρα» του, εἶχε ἰδιαίτερη ἀγάπη — κατὰ προσωπικὴ ὁμολογία πρὸς τὸν ὑποφαινόμενο.— Τὶς «Ἑστιάδες» καὶ τὴ «Σάτιρα» τὰ θεωροῦσε ὁ Γρυπάρης ὡς τὰ καλλίτερά του ποιήματα.

Ὁ Φῶτος Πολίτης ἔγραφε γιὰ τὶς «Ἑστιάδες»: «Πὼς θὰ πρεπε ἀπαραίτητα νὰ διδάσκωνται σ' ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ κράτους». Καὶ ζήτημα εἶνε ἂν ἀπὸ τὰ δεκάδες ποὺ ἔχουν συνταχθῆ ἴσαμε σήμερα «Νεοελληνικὰ ἀναγνώσματα» ἔχουν τὸ ποίημα τοῦτο ἕνα ἢ δύο ἀπ' αὐτά!

Βέβαια δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ ποιήματα ποὺ προσφέρονται εὔκολα. Οἱ «Ἑστιάδες» περικλείνουν ἕνα δραμα, ποὺ εἶνε περισσότερο διανοητικό, εἶνε τὸ δράμα ποὺ παίζεται στὴ σκέψη τοῦ ἀνθρώπου μὲ ἀνώτερη διανόηση. Γι' αὐτὸ ἔχει καὶ μεγαλείτερη σημασία καὶ θάπρεπε πράγματι νὰ διδάσκεται στὰ παιδιὰ στὶς τελευταῖες τάξεις τοῦ σχολείου. Γιατὶ τὸ ποίημα ἔχει γενικώτερο νόημα. Παίρνει τὴν ἔννοια ποιήματος ἔξω τόπου καὶ χρόνου, ἀλλὰ καὶ περισσότερο, γιὰ τὸ βαθὺ, διδακτικὸ του νόημα. Στὸ ποίημα κυριαρχεῖ ἡ ἰδέα, ὁ συμβολισμός. Καὶ καθολικώτερη ἔχει σημασία ἀλλὰ καὶ μερικώτερη. Ὅσο μπορεῖ ν' ἀφορᾷ ἕναν ὁλόκληρο λαό, ἄλλο τόσο ἠμπορεῖ ν' ἀφορᾷ καὶ τὸ κάθε ἄτομο. «—Τὸ κρίμα τους, (τῶν «Ἑστιάδων») — μᾶς λέγει ὁ ποιητὴς — ἐστάθηκε μιὰ ἄβουλη ἀναμελιὰ κι' ἀραθυμιά, σὰν τῆς δικῆς μας νειότης! — Δραματικὴ ἡ θέση τοῦ ἀνθρώπου — τοῦ κάθε ἀνθρώπου — ποὺ θ' ἀφήσῃ νὰ σβηστῇ μέσα του ἡ ἁγία πού τὸν καίει φωτιά!

Οἱ «Ἑστιάδες» ποὺ τὸ «ἱερὸν πῦρ» διατηροῦσανε ἀσβηστο, ἀκοίμητο, μὲς στὸ ναὸ τῆς Ἑστίας, οἱ ἱέρειες τῆς σεμνῆς αὐτῆς θεότητας, ποὺ προστάτευε τὸν οἰκογενειακὸ βίο, καὶ γενικώτερα ὁλάκερη τὴν πολιτεία, εἶνε σύμβολο τῆς καθόλου προκοπῆς καὶ ἐνεργείας, τῆς ἀρετῆς τῆς ἠθικότητας. Καὶ νά, ποὺ — καθὼς εἴπαμε — ἀπὸ μιὰν ἄβουλη ἀναμελιὰ κι ἀραθυμιά, ἀφησαν κι ἐσβησε ἡ ἱερὴ φωτιά. Σύμβολο τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ ξεπεσμοῦ, ποὺ βρῆκε τότε τοὺς ἀνθρώπους. Κι ὅσο κι ἂν οἱ Ἑστιάδες μὲ συντριβὴ καὶ μὲ ταπεινωσύνη, δέωνται, γιὰ νὰ ξανανάψῃ ἡ φωτιά,«τοῦ κάκου!» Δὲν εἶνε πιὰ δολερτὸ — μᾶς λέει ὁ ποιητὴς — μ' ἀνθρώπινα μέσα νὰ τὸ ἐπιτύχουν. Καμμιὰ ἐγκόσμια δύναμη δὲ θὰ τὸ κατορθώσῃ. «Ἐχτὸς ἂν πρὶ ὁ καινούργιος ὁ ἥλιος ἀνατείλη, κάμη τὸ θᾶμα του ὁ οὐρανὸς καὶ στ' ἄωρα τῆς νυχτός, μακρόθυμος τὸν κεραυνό του κάτω στείλη» Μόνο δύναμη ἀνώτερη, δύναμη θεϊκὴ ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ν' ἀνάψῃ ἡ φωτιά, νὰ λυτρωθῇ, νὰ ποῦμε, ν' ἀναγεννηθῇ ὁ λαὸς ἐκεῖνος.

Καὶ περιμένουν οἱ Ἑστιάδες σὲ τραγικὴ ἀπόγνωση τὴν κάθαρση, ἂς ἦταν καὶ μὲ προσφορὰ καὶ μὲ θυσία τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ τους, νὰ κεραυνωθοῦνε, νὰ καοῦν οἱ ἴδιες, ἂν εἶνε κι ἀπὸ τὴν ἴδια τους τὴ φλόγα ν' ἀνάψῃ πάλι τὸ «ἱερὸ πῦρ» τῆς Θεᾶς.

Τὸ ποίημα τοῦτο τοῦ Γρυπάρη, ἂν τὸ καλοεξετάσῃς, εἶνε «σάτιρα». Τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς ποίησης ποὺ φανερώνει ἀποστροφὴ καὶ ἀπέχθεια, συνθέμενο ὡστόσο καὶ δεμένο στὰ σκαριὰ τῆς δραματικῆς ἔκφρασης. Μιὰ ὁλάκαιρη πολιτεία, ἕνας λαὸς μέσα στὴν ἁμαρτία καὶ τὸν ξεπεσμό. Χαῦνος καὶ κούφος, ἀσυλλόγιστος, καὶ ἀνάμελος — καθὼς παρουσιάζεται — παραδέρνει μέσα στὴ σκοτάδι τῆς ἀφροσύνης καὶ τῆς ἐπιπολαιότητας. Καὶ εἶνε ἀκόμα ἀπὸ τὰ ποιήματα ἐκεῖνα, ποὺ μᾶς ἀγγίζουν πιὸ σαστερα στὸ νοῦ καὶ στοχαστικοὶ μᾶς κάνουν νὰ μένουμε μπροστὰ στὴν κατάντια ἑνὸς λαοῦ, στὴ μωρία του, στὴν ἀθλιότητα καὶ στὸν ὁλο ξεπεσμό του. Φουντώνει καὶ μᾶς ἀνάβει ἀκόμα τὴ σκέψη τὴ δραματικὴ γιὰ τὴν ὅλη συμφορὰ ποὺ βρῆκε τὸ λαὸ τῆς παλιᾶς ἐκείνης ἐποχῆς καὶ ποὺ ὁ ποιητὴς γερὰ καὶ δυνατά, μᾶς ἔδωσε τὴν εἰκόνα του ξεπεσμοῦ του, μὲ χρώματα ἀπαράμιλλα, ποὺ μᾶς γεννᾶ εὐθὺς τὸν ἔλεο. Ἀλλὰ καὶ ὁ φόβος, τὸ ἕτερο παράπλευρο στοιχεῖο ποὺ ζητᾶ καὶ θέλει στὸν ὁρισμὸ ποὺ ἔδωσε στὴν τραγωδία ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ ἐδῶ μᾶς κατακυριεύει. Ὁ φόβος μὴ βρεῖ κι ἐμᾶς ἡ ἴδια συμφορά. Πλὰ δέ, στὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πλάτι στὸν μωρὸ κι ἄβουλο ἐκεῖνο λαό, ὁ ποιητὴς βάζει τὴν ἐποχή του, τὴ συγκαιρινὴ ἐποχή, ὅταν μᾶς λέει: «Τὸ κρῖμα τους ἐστάθηκε μιὰ ἄβουλη ἀναμελιὰ κι ἀραθυμιά — σὰν τῆς δικῆς μας νειότης!» Νά ἡ μερικότητα καὶ ὁ φόβος ποὺ μᾶς κατέχει, μὴ συμβῇ καὶ σὲ μᾶς τὸ ἴδιο. Τὸ ὅλο δραματικὸ ποίημα γίνεται ἀκόμα συνθετώτερο. χωρὶς — καὶ τὸ χειρότερο — νὰ φαίνεται πουθενὰ ἡ κάθαρση, ἡ λύτρωση.«Τοῦ κάκου! στὴ χλιὰ χόβολη καὶ μὲς στὴ στάχτη πλιά, σπίθας ἰδέα οὐδ' ἔλπιση δὲν ἔχει μείνῃ». Βαθειὰ ἡ σκέψη καὶ βαθὺς ὁ στοχασμὸς τοῦ ποιητῆ. Στίχοι δραματικώτατοι, ποὺ σφιχτὰ μᾶς δένουν μὲ τὸν πόνο γιὰ ὅ,τι ἔγινε καὶ πιότερα ἀκόμα, γιὰ ὅ,τι μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ὁ παντοτεινὸς ἄνθρωπος — κάθε καιροῦ καὶ τόπου — τῆς ἀσκοπης ζωῆς, χωρὶς ἀνωτερότητα καὶ χωρὶς ἰδανικό. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἄφησε κι ἔσβησε μέσα του ἡ ἱερὴ φωτιά. Καὶ τελειώνει τὸ ποίημα μὲ τοὺς στίχους : «Τάχα τὸ θᾶμα κ' ἔγινε; — πές μου το νὰ στὸ πῶ, γνώμη ἄβουλη, γνώμη ἄδικη μιᾶς νειότης σὰν τὴ δικιά μας, ποὖσδησεν ἔτσι χωρὶς σκοπὸ κι ἀκόμα ζῆ καὶ ζένεται — μὲ τὸ σκοπό της!». Εἶνε ἡ ἁγία μέσα μας φωτιὰ νὰ μὴ σβήσῃ! Νὰ μὴ σβήσῃ ἡ ψυχή μας, πρὶν μᾶς ἔρθῃ ὁ σωματικὸς θάνατος. Γιατί, ἀλλοιῶς ἡ φωτιὰ μόνο μὲ θᾶμα μπορεῖ νὰ ξαναναψῃ. Καὶ τὸ θαῦμα δὲν εἶνε κάτι συνηθισμένο. Τὰ νειάτα ἰδιαίτερα ἂς κρατοῦν πάντα μέσα τους ἀσβη στη τὴ φωτιὰ κάθε ἀνώτερης ἰδεολογικῆς προσπάθειας καὶ καθθόλου δημιουργικότητας, ποὺ δίνουν μορφὴ καὶ νόημα στὴ ζωή, καὶ δικαίωση στὴν ὕπαρξή μας. Ἡ ζωὴ εἶνε δράση, ἡ ζωὴ εἶνε ἐνέργεια, καὶ δὲ διαπρέπει ἀλλοιῶς, παρὰ «δρῶσα, λειτουργοῦσα». Ὁ καθένας ἂς γρηγορῇ. κι ἂς συδαυλίζῃ πάντα τὸ ποὺ κρύβει μέσα του «ἱερὸ πῦρ».

ΓΙΑΓΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ παιγνίδι μὲ τὰ σπίρτα

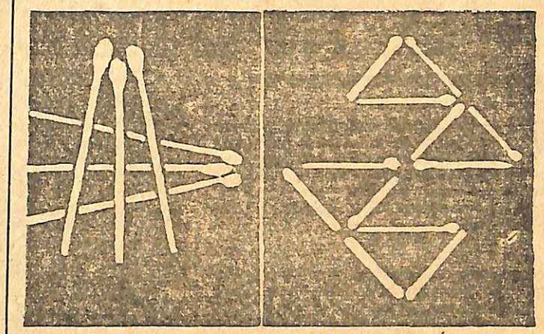

Στὶς εἰκόνες ποὺ βλέπετε, σᾶς δίνουμε τὴ λύση τῶν δύο παιγνιδιῶν μὲ τὰ σπίρτα, ποὺ δημοσιεύουμε σὲ ἄλλη σελίδα. Ὅπως βλέπετε, τὰ προβλήματα αὐτὰ δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολα. Δὲν χρειάζεται γιὰ τὴ λύση τους παρὰ λίγη ὑπομονὴ μονάχα. Ἡ πρώτη εἰκόνα δίνει τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τοποθετοῦνται τὰ ὁ σπίρτα γιὰ νὰ ἀκουμποῦν ὅλα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Ἡ δεύτερη εἰκόνα σᾶς δείχνει τὰ 4 σπίρτα ποὺ πρέπει νὰ βγάλετε γιὰ νὰ γίνουν τέσσερα τὰ 8 τρίγωνα.

ΝΟΥΒΕΛΛΕΣ ΤΟΥ 1947

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ

Τοῦ ΖΩΡΖ ΟΣΤΡΟΓΚΑ

Εἴχαμε φθάσει στὸ δέκατο πέμπτο ποτῆρι, ὅταν ἐπὶ τέλους ὁ Μανοὲλ Φερρέϊρα πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ μοῦ διηγηθῆ τὴν ἱστορία του. Θὰ σᾶς τὴ μεταδώσω, ὅπως ἀκριβῶς τὴν ἄκουσα, χωρὶς νὰ προσθέσω ἢ ν' ἀφαιρέσω ἔστω καὶ μιὰ λέξη.

❤ ❤ ❤

Κατάγομαι ἄρχισε νὰ διηγῆται ὁ Μανοὲλ ἀπὸ φτωχικὴ οἰκογένεια ψαράδων. Ὁ πατέρας μου, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, εἶχε κι' ἄλλα τέσσερα παιδιὰ νὰ μεγαλώση. Ἤμουν ὁ πρῶτος. Ὅταν ἔκλεισα τὰ δέκα ἑφτά μου χρόνια, μ' ἔβαλε στὴ Σχολὴ Ναυτοπαίδων. Δυὸ χρόνια ἀργότερα, μπαρκάριζα στὸ «Ντὸν Σεμπαστιὰν» μιὰ κανονιοφόρο τῶν 310 τόννων, μήκους 45 μέτρων καὶ πλάτους ἑπτά. Ἦταν ἕνα σκάφος νεότευκτο μὲ πλήρωμα ἀπὸ 45 ἄνδρες ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀξιωματικούς. Λίγες μέρες μετὰ τὶς γιορτὲς τοῦ Σὰν Ἀντόνιο, περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου, πήραμε τὴ διαταγὴ νὰ ξεκινήσουμε γιὰ τὴ χιλιοτραγουδημένη Ἄπω Ἀνατολή, ποὺ τόσο τὴν ὠνειρευόμουνα.

Ξέρετε πόσο ἀγαποῦν οἱ Πορτογάλοι τὰ λαχεῖα. Τὸ μεγαλύτερο λαχεῖο εἶνε αὐτὸ ποὺ κληρώνεται τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Ὁ πρῶτος λαχνὸς κερδίζει 1.600.000 σκοῦδα.

Τὴ μέρα ποὺ θὰ ξεκινούσαμε γιὰ τὸ μακρυνό μας ταξίδι ὁ κυβερνήτης μας, ὑποπλοίαρχος Χουὰν Ἀλφάϊτε ντὲ Μπάρρος Πίντο ντὰ Φονσέκα ἄνοιξε ἕνα κατάλογο ἐγγραφῶν γιὰ τὴν ἀγορὰ ἑνὸς τέτοιου λαχείου, ποὺ ὅπως ξέρετε διαιρεῖται σὲ εἰκοστὰ καὶ τὰ εἰκοστὰ πάλι ὑποδιαιροῦνται σὲ τέταρτα. Τὰ λεφτὰ γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ λαχείου ἦσαν πάρα πολλά: 1600 σκοῦδα. Τὰ πλήρωσε ὅλα ὁ καπετάνιος καὶ συμφωνήσαμε νὰ πληρώνουμε τὴν ἀναλογία μας, μὲ δόσεις, κάθε φορὰ ποὺ θὰ γινόταν μισθοδοσία. Οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ πῆραν ἀπὸ ἕνα εἰκοστό. Ἐμεῖς οἱ ναῦτες μοιρασθήκαμε τὰ ὑπόλοιπα ποσοστά, ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ καθενὸς καὶ σηκώσαμε ἄγκυρα, μὲ γέλια καὶ μὲ τραγούδια.

Γιὰ τὸ ταξίδι μας, δὲν πρόκειται νὰ σοῦ πῶ λεπτομέρειες. Ἡ σκληρὴ ζωὴ τοῦ καταστρώματος καὶ ἡ ἐναλλαγὴ ἐντυπώσεων ἀπὸ λιμάνι σὲ λιμάνι, ἔκανε τοὺς περισσότερους νὰ ξεχάσουν καὶ αὐτὴν ἀκόμα τὴν ὕπαρξη τοῦ λαχείου. Μερικοὶ ὅμως, ὅπως ἐγώ, παρακινημένοι ἀπὸ τὴ δίψα μεγαλύτερου κέρδους, ἐπεδίωκαν ν' αὐξήσουν τὸ ποσοστὸ τῆς ἐνδεχόμενης ἐπιτυχίας. Ἔτσι, ἀπὸ τὸ ἕνα λιμάνι στὸ ἄλλο, γινόταν ἕνα εἶδος ἀνακατανομῆς τῶν λαχείων, ποὺ ἄλλαζαν διαρκῶς κατόχους. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν πολλοὶ ναῦτες βρέθηκαν νὰ ἔχουν πουλήσει τὸ λαχεῖο τους καὶ νὰ χρωστοῦν ἀκόμα δόσεις γιὰ τὴν ἐξόφλησή του.

Λοιπόν: Αὐτὸ ποὺ μαντεύετε ἔγινε!

❤ ❤ ❤

Τὸ «Ντὸν Σεμπαστιὰν» ἦταν ἀγκυροβολημένο στὸ λιμάνι τοῦ Μακάο, μπροστὰ σὲ μιὰ προκυμαία γεμάτη ἐξωτικὰ κέντρα.

Ἦταν τέλη τοῦ Δεκέμβρη κι' ἔκανε τσουχτερὸ κρύο. Σύννεφα. Βροχή, ἀέρας καὶ παγωνιά, ποὺ νὰ σὲ κάνουν νὰ βλαστημᾶς σὲ κάθε σου βῆμα. Τὸ καράβι μας ἦταν νὰ μείνη σ' αὐτὸ τὸ λιμάνι μέχρι τὸ Πάσχα. Ἔτσι ἡ γνωριμία μας μὲ τὴν πόλη αὐτὴ τῶν 160.000 κιτρίνων κατοίκων, καὶ τῶν 5.000 Πορτογάλων ἀποίκων γινότανε χωρὶς καμμιὰ βιασύνη. Ὢ! Ποτέ μου δὲν θὰ ξεχάσω τὴ μακρυνὴ αὐτὴ ἀποικία μας ὅπου γνώρισα τὸ χαμόγελο τῆς Τύχης. Θυμᾶμαι σὰν νἆτανε χθὲς τὴν κεντρικὴ της λεωφόρο, τὴ «Ρούα ντὰ Φελισιντάντε» μὲ τὶς πεντάμορφες γυναῖκες της, ποὺ θέλουν τόσο νὰ τὶς παρακαλᾶς γιὰ μιὰ νύχτα ἔρωτος. Ἔπειτα τὴ θορυβώδη συνοικία Μπαζαρίνο, μὲ τὶς φανταχτερὲς φωτεινὲς ἐπιγραφὲς τῶν νυκτερινῶν της κέντρων καὶ τῶν χαρτοπαικτικῶν λεσχῶν. Κατόπιν, τὸν γραφικὸ λόφο τῆς Πένχα, ὅπου κάθονται οἱ Πορτογάλοι ἄποικοι μὲ τὶς κομψὲς βιλλίτσες τους, τὶς χρωματισμένες μπλέ, κίτρινες, κόκκινες τριανταφυλλένιες...

Πρέπει νὰ σᾶς πῶ, σενιὸρ, ὅτι ἡ κλήρωση τοῦ μεγάλου πορτογαλικοῦ λαχείου γίνεται τὸ τελευταῖο Σάββατο τοῦ ἔτους. Ἐκείνη τὴ χρονιά, ἡ πρώτη τοῦ Νέου Ἔτους ἔπεφτε ἡμέρα Πέμπτη. Ἐξ ἄλλου, τὰ νέα ἀπὸ τὴ Μητρόπολη μᾶς μετεδίδοντο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ ἡ ραδιοφωνία ἦταν στὰ πρῶτα της βήματα μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Λισσαβῶνος. Ὁ ναυτικὸς ραδιοτηλεγραφικὸς Σταθμὸς τοῦ Μακάο, ποὺ τὰ ἔπαιρνε κάθε βράδυ, τὰ μεσάνυχτα τὰ ἔδινε στὴν τοπικὴ ἐφημερίδα, ποὺ τὰ δημοσίευε τὴν ἄλλη μέρα. Ὁ ἀσυρματιστὴς τοῦ καραβιοῦ μας, ποὺ ἦταν μανιακὸς χαρτοπαίκτης καὶ φανατικὸς ἀγοραστὴς λαχείων, συνεννοήθηκε μὲ τοὺς συναδέλφους του, τοῦ ραδιοτηλεγραφικοῦ Σταθμοῦ, νὰ τοῦ ἀναγγείλουν ἀμέσως τὰ ἀποτελέσματα τῆς κληρώσεως γιατὶ δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένη μέχρι τὸ πρωῒ τὴν ἐφημερίδα. Τοὺς εἶπε μάλιστα ὅτι τὸ νούμερο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε ἦταν τὸ 4.018.

Ἐκεῖνο, λοιπόν, τὸ Σάββατο ὁ ἀσυρματιστὴς μας ἔμεινε κοντὰ στὸ μηχάνημα λήψεως (ποὺ ἦταν ἐλαχίστης ἐντάσεως), περιμένοντας μὲ ἀδημονία τὰ νέα. Ὅλα ἦσαν ἥσυχα. Οἱ περισσότεροι ναῦτες ἦσαν στὴν πόλη. Πότε - πότε, ἀκουγόταν στὸ κατάστρωμα τὸ ρυθμικὸ βῆμα τοῦ σκοποῦ. Ἀπὸ τὸ καρρὲ τῶν ἀξιωματικῶν ἔφθαναν οἱ θλιμμένοι ἦχοι μιᾶς κιθάρας. Ὁ νεαρὸς σημαιοφόρος τῆς ὑπηρεσίας συλλογιζόταν ἀσφαλῶς τὸ κορίτσι ποὺ εἶχε ἀφήσει στὴν πατρίδα του.

❤ ❤ ❤

Ἡ εἴδηση ὑπῆρξε λακωνική: «Συγχαρητήρια! Τὸ νούμερό σου 4918 βγῆκε πρῶτο. Μεγάλη τύχη!»

Τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του, ὁ ἀσυρματιστὴς πετάχθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν καμπίνα του μπῆκε στὸ καρρὲ τῶν ἀξιωματικῶν χωρὶς νὰ χτυπήση τὴν πόρτα κι' ἁρπάζοντας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κατάπληκτου σημαιοφόρου τὴν κιθάρα ξέσπασε σ' ἕναν καταρράκτη λέξεων: «Τὸν τσακώσαμε, Χοσέ!... Τὸν κρατᾶμε στὸ χέρι μας!... Κι' ἐσύ!... Κι' οἱ ἄλλοι!... Ὅλο τὸ πλήρωμα!... Ὁ ἀριθμός μας βγῆκε πρῶτος!... Κερδίζουμε τὸν πρῶτο ἀριθμό!... Αὐτὸ ἦρθα νὰ σᾶς πῶ!.. Καὶ φεύγω ἀμέσως!... Ἔχω ἄδεια!... Βγαίνω ἔξω νὰ βρῶ τὰ παιδιά!... Ζήτω ἡ Πορτογαλία!..» Καὶ πρὶν ὁ ἀξιωματικὸς συνέλθη ἀπὸ τὴν κατάπληξη, ὁ ἀσυρματιστὴς μας πήδησε στὴ βάρκα κι' ἔτρεξε στὴν ταβέρνα τοῦ Ἀνανία, ὅπου τὸν περίμενε ἡ παρέα του.

❤ ❤ ❤

Ἡ παρέα τοῦ ἀσυρματιστῆ σκότωνε τὴν ὥρα της στὴν ταβέρνα τοῦ Ἀνανία γύρω ἀπὸ μιὰ πιατέλλα καβούρια, κουτσοπίνοντας Καρτάξο, τὸ δυνατὸ ἐκεῖνο κόκκινο κρασὶ τῆς Πορτογαλίας ποὺ σίγουρα θὰ τὤχετε δοκιμάσει, καὶ σεῖς σενιόρ. Εἴμασταν καμμιὰ δωδεκαριὰ ναῦτες καὶ περνούσαμε τὴν ὥρα λέγοντας ἱστορίες, ποὺ κατὰ βάθος δὲν ἐνδιέφεραν οὔτε αὐτὸν ποὺ τὶς διηγεῖτο. Ὅλοι μας τὴν ξέραμε ἀλλὰ κανένας δὲν ὡμολογοῦσε τὴν ἀληθινὴ αἰτία τῆς ἄκεφης αὐτῆς συγκεντρώσεώς μας. Ὁ καθένας μας ὡστόσο, κύτταζε φαρκῶς τὸ ρολόγι καὶ τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ λέη τίποτε. Ξέρει κανεὶς τί γίνεται, καμμιὰ φορά; Κι' ὅλοι μας ὑπολογίζαμε μέσα μας: «Τὰ νέα φθάνουν στὶς ἕνδεκα καὶ μισή. Ὅσο νὰ τὰ πάρουν στὸ Σταθμὸ δώδεκα. Ὅσο νὰ τὰ μεταδώσουν στὸ καράβι, δώδεκα καὶ μισή. Ὅσο νὰ φύγη ὁ ἀσυρματιστὴς ἀπὸ τὸ καράβι καὶ νἄρθη ἐδῶ, μία!... Γιὰ νὰ δοῦμε!...».

Ἡ ἀπότομη εἴσοδος τοῦ ἀσυρματιστοῦ στὴν ταβέρνα, ἔκανε ὅλον τὸν κόσμο νὰ χλωμιάση. Ἡ παρουσία του ἐσήμαινε καλὴ εἴδηση. Σηκωθήκαμε ὅλοι. Ἐκεῖνος ἔξαλλος ἀπὸ χαρά, φώναξε: «Ἀπίστευτο!... Ὁ πρῶτος λαχνός!... Ὁ δικός μας ἀριθμός!... Εἴμαστε ὅλοι πλούσιοι! ...Κι' ἀρχίσαμε ὅλοι τὶς ἀγκαλιὲς καὶ τὰ φιλιά....

Ὡστόσο, μετὰ τοὺς πρώτους ἐνθουσιασμούς, κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα, περισσότερο σκεπτικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ρώτησε: «Εἶσαι ἀπολύτως βέβαιος, Τσίκο;».

— Τί θὰ πῆ βέβαιος; εἶπε ὁ ἀσυρματιστής. Βεβαιότατος!... Ἀφοῦ μοῦ τὸ διεβίβασε ὁ Σταθμός; Ἐξ ἄλλου νὰ καὶ τὸ μήνυμα, τὸ ἔχω φέρει μαζί μου.

Καὶ ξεδίπλωσε τὸ χαρτὶ ὅπου διάβασε: «Συγχαρητήρια! Τὸ νούμερό σου 4918 βγῆκε πρῶτο. Μεγάλη τύχη!».

Γενικὴ ἀπογοήτευση!... Μᾶς ἦρθε σὰν ψυχρολουσία ὕστερα ἀπὸ ἕνα ζεστὸ μπάνιο!... Γιατὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ λαχείου μας δὲν ἦταν 4918 ἀλλὰ 4018. Διαφορὰ σ' ἕνα νούμερο... Ὤ!... Ν' ἀκούγατε τὶς βρισιὲς καὶ τὶς βλαστήμιες ποὺ ἀκούσθηκαν ἐκείνη τὴν ὥρα!... Καὶ ὅλοι τἄβαλαν μὲ τὸν Τσίκο λὲς καὶ ἦταν αὐτὸς ὑπεύθυνος ποὺ δὲν κερδίσαμε τὸ λαχεῖο!..

Ὡστόσο δὲν θέλαμε νὰ καταθέσουμε τὰ ὅπλα καὶ νὰ ἐγκαταλείψουμε τὶς ἐλπίδες... Ποιὸς ξέρει; εἴπαμε. Μπορεῖ νὰ κερδίσαμε στ' ἀλήθεια καὶ νἄγινε λάθος στὴ μετάδοση... Δύσκολο εἶνε ν' ἀλλάξη ἕνα νούμερο τὸ μηδὲν νὰ γίνη ἐννέα;.. Ὅλα γίνονται... Κι' ἀποφασίσθηκε νὰ τρέξη ἕνας ἀπὸ μᾶς στὸ ραδιοτηλεγραφικὸ Σταθμό, νὰ μάθη ποιὸς ἀκριβῶς ἀριθμὸς βγῆκε πρῶτος. Ξεκινήσαμε ὅλοι μαζί!..

Λοιπόν: Εἶχε γίνει λάθος στὴ μετάδοση. Ὁ ἀριθμὸς ποὺ κέρδιζε ἦταν ὁ δικός μας 4018. Εἴμασταν πλούσιοι!...

Οἱ ἀλλεπάλληλες αὐτὲς συγκινήσεις ποὺ ἔμοιαζαν μὲ σκωτσέζικο λουτρὸ—μιὰ κρύο καὶ μιὰ ζεστὸ —μᾶς ἔκανε ὅλους, κατόχους καὶ μὴ λαχείων, νὰ παραφρονήσουμε κυριολεκτικῶς. Ἀντίο πειθαρχία!... Ὅσα λεφτὰ εἴχαμε, τὰ σκορπίσαμε στοὺς δρόμους!... Καὶ τρέχαμε, χοροπηδῶντας καὶ φωνάζοντας σὰν τρελλοί. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο οἱ ταβερνιάρηδες τοῦ Μακάο θὰ τὸ θυμοῦνται ἀκόμα!... Γιατὶ μὲ τὴν πίστωση ποὺ μᾶς ἄνοιξαν ὅλα τὰ κέντρα, ζήσαμε μιὰ βραδυὰ κεφιοῦ, σὰν ἐκεῖνες ποὺ διαβάζουμε στὰ μυθιστορήματα...

❤ ❤ ❤

Ὁ κυβερνήτης μας ἔμαθε τὸ νέο, ποὺ τὸ εἶχε μάθει ὅλη ἡ πόλις, τελευταῖος. Εἶχε περάσει τὴ βραδυά του στὸ θέατρο «Ντὸν Πέντρο V» κι' ὕστερα πῆγε στὴ λέσχη. Ἂν καὶ ἦταν κάτοχος ἑνὸς εἰκοστοῦ τοῦ λαχείου δὲν τὸ εἶχε καθόλου στὸ νοῦ του καὶ δὲν ἀνέθεσε σὲ κανένα ἀξιωματικὸ νὰ τοῦ ἀνακοινώση τὰ ἀποτελέσματα τῆς κλήρωσης. Τὴ μεγάλη εἴδηση τοῦ τὴν ἀνεκοίνωσε ἕνας συμπαίκτης του στὸ τραπέζι τοῦ πόκερ, ποὺ τὸν συνεχάρη.

Χωρὶς νὰ δείξη τὴν παραμικρὴ συγκίνηση, ὁ καπετάνιος διέταξε ἕνα γκαρσόνι νὰ τὸν συνδέσουν τηλεφωνικῶς μὲ τὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας. Κι' ἐξηκολούθησε νὰ παίζη. Ἀπὸ τὸν τρόπο ὅμως, ποὺ δάγκωνε τὸ ποῦρο του, οἱ ἄλλοι καταλάβαιναν ὅτι εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμία του.

Ἡ σύνδεση μὲ τὸν ἀστυνομικὸ διευθυντὴ ἐβράδυνε κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὅταν ἐπὶ τέλους πραγματοποιήθηκε, ὁ καπετάνιος σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ παιγνιδιοῦ κι' ἀπομονώθηκε μέσα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο. Βγαίνοντας δήλωσε ὅτι διέκοπτε τὸ παιγνίδι καὶ πήγαινε στὸ πλοῖο γιὰ ὕπνο. Τὴν ὥρα ποὺ κατέβαινε τὶς σκάλες τῆς λέσχης, ἀκούσθηκε νὰ ψιθυρίζη: «Θἄχουμε μεγάλες ἱστορίες!..».

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Γιὰ τὸν κυβερνήτη ἑνὸς πλοίου δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρξη πιὸ δυσάρεστη ὑπόθεση. Καὶ θὰ δῆτε γιατί.

❤ ❤ ❤

Πολλοὶ ναῦτες ποὺ εἶχαν πάρει ἄδεια πρὶν ἀπὸ τὴν κλήρωση τοῦ λαχείου, θὰ γύριζαν στὸ πλοῖο τὴ Δευτέρα. Ἐκεῖνοι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὴν ἄδειά τους τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ, δὲν ἐπέστρεψαν, ἐκτὸς ἀπὸ τρεῖς. Σαράντα πέντε ἄνδρες, κάτοχοι καὶ μὴ λαχείων, τὥρριξαν σ' ἕνα πρωτοφανὲς ὄργιο κραιπάλης. Τὸ Μακάο ἄλλαξε ὄψη. Σ' ὅλα τὰ κέντρα δὲν ἔβλεπες παρὰ ναῦτες μεθυσμένους, ποὺ σκόρπιζαν τὰ λεφτὰ μὲ τὶς δυὸ χοῦφτες. Ὡστόσο, κανένα σοβαρὸ ἔκτροπο δὲν ἔγινε μέχρι τὴν ὥρα ποὺ αἱ περίπολοι τῆς Ἀστυνομίας ἄρχισαν νὰ «τσιμποῦν» τοὺς πρώτους μεθυσμένους καὶ νὰ τοὺς ὁδηγοῦν στὴ φυλακὴ τοῦ Σὰν Ἀντόνιο. Ἡ ἀστυνομία εἶχε πράγματι λάβει αὐστηρὲς ἐντολές, γιατὶ τὸ Μακάο δὲν εἶνε Λισσαβὼν καὶ πρέπει νὰ λαμβάνονται σοβαρὰ μέτρα προστασίας γιὰ τοὺς παραστρατημένους ναυτικούς, σὲ μιὰ νἄγνωστη πόλη, ὅπου οἱ κίτρινοι ξέρουν νὰ ἐξαφανίζουν μιὰ χαρὰ ἕναν λευκόν, ὅταν τοὺς τὸ ὑπαγορεύη τὸ συμφέρον τους καὶ ὅταν τὸ θῦμα προσφέρεται βλακωδῶς σ' αὐτούς.

Τὰ παιδιά, ὅμως, τοῦ «Ντὸν Σεμπαστιὰν» μισοῦσαν τοὺς ἀστυνομικούς. Τὸ νὰ τοὺς πιάση μιὰ στρατιωτικὴ περίπολος, πήγαινε κι' ἐρχότανε. Νὰ πιασθοῦν, ὅμως, ἀπὸ ἀστυνομικούς, αὐτὸ τὸ θεωροῦσαν σὰν μεγάλη προσβολή. Ἐξ ἄλλου τὸ «νὸ-μάϊ-τσάο» τὸ δυνατὸ αὐτὸ οἰνοπνευματῶδες ποτὸ ποὺ γίνεται ἀπὸ ρύζι καὶ ποὺ σὲ χτυπάει κατακούτελα, τοὺς εἶχε κάνει ὅλους νὰ μὴ λογαριάζουν τίποτε. Καὶ σημειώθηκαν πολλὲς συγκρούσεις μὲ τὴν ἀστυνομία. Ὁ ἀπολογισμὸς τῆς Δευτέρας, ὑπῆρξε τρομακτικός: Δέκα τέσσερις ἄνδρες στὸ πλοῖο ἄρρωστοι ἀπὸ τὸ πολὺ πιοτό. Δέκα ἕξ ἄνδρες στὴ φυλακή. Τέσσερις στὸ νοσοκομεῖο. Ἕνδεκα ἀγνοούμενοι!...

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας, οἱ φυλακισμένοι ὕστερα ἀπὸ διαβήματα τοῦ καπετάνιου, ἐπέστρεψαν στὸ πλοῖο. Οἱ ἀγνοούμενοι βρέθηκαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, σὲ διάφορα κέντρα ἡδονῆς. Τί κάνει ἡ κραιπάλη καὶ ἡ ἀφύπνιση ὕστερα ἀπὸ ἕνα ὀργιαστικὸ ὄνειρο!... Ἡ συναδελφωσύνη ποὺ ἐπικρατοῦσε τὸ Σάββατο βράδυ μεταξὺ τῶν ναυτῶν εἶχε μεταβληθῆ σ' ἕνα εἶδος ἀμοιβαίας ἀντιπαθείας. Ὅσοι εἶχαν πουλήση τὸ μερίδιό τους ἀπὸ τὸ λαχεῖο, λησμόνησαν τὴ γενναιοδωρία ποὺ τοὺς ἔδειξαν οἱ ἄλλοι, παίρνοντάς τους συντρόφους στὰ γλέντια τους. Ἡ σκέψη ὅτι κρατοῦσαν τὴν τύχη τους στὰ χέρια καὶ τὴν ἄφησαν νὰ τοὺς ξεφύγη τοὺς ἔκανε νὰ λυσσοῦν. Ἄρχισαν τρομερὲς φιλονικεῖες. Ἡ Τρίτη πέρασε μὲ συνεχεῖς ρήξεις καὶ καυγάδες. Ὁ διαχειριστὴς τοῦ πλοίου μὲ τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ποὺ ἦρθε ἐπίτηδες στὸ πλοῖο, εἶδαν κι' ἔπαθαν μέχρις ὅτου ἐλέγξουν τοὺς τίτλους τοῦ καθενὸς καὶ κανονίσουν τὴν περιουσιακὴ κατάσταση μετὰ τὸν ἀνεπάντεχο πλουτισμό. Τὸ βράδυ τῆς Τρίτης ὅταν πιὰ ὁ καθένας ἤξερε πόσα εἶχε στὴν Τράπεζα, τὰ πράγματα εἶχαν καλμάρει κάπως. Γιὰ τὸν καπετάνιο ὅμως, ἄρχισε νέο δρᾶμα ποὺ συνεχίσθηκε καὶ τὴν Τετάρτη.

Ὅλοι πήγαιναν στὸν καπετάνιο καὶ τοὔλεγαν στερεοτύπως αὐτὰ τὰ λόγια: «Εἶμαι πλούσιος. Θέλω ν' ἀφήσω τὸ ναυτικὸ καὶ νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα». Ὡστόσο, κανένας δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιστρέψη στὴν Πορτογαλία πρὶν ἀπὸ τὸ «Ντὸν Σεμπαστιάν». Τὸ πλοῖο ὅμως αὐτὸ ἦταν ὑποχρεωμένο νὰ μείνη στὴν Ἄπω Ἀνατολή, δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς ἦσαν δεμένοι μὲ συμβόλαια γιὰ δυό, γιὰ τρία καὶ γιὰ πέντε ἀκόμα χρόνια. Ἄλλοι, δὲν ἤξεραν πιὰ τί ζητοῦσαν. Ἄκουγες τὶς πιὸ παράδοξες προτάσεις. Ἕνας θερμαστὴς δήλωσε στὸν καπετάνιο ὅτι θὰ ἔκανε εὐχαρίστως ὅλη τὴ θητεία του στὸ πλοῖο, ἀλλ' ἐννοοῦσε νὰ προσλάβη δυὸ...Κινέζους, ποὺ νὰ κάνουν αὐτοὶ τὴ δουλειὰ τοῦ θερμαστοῦ! Καὶ θὰ τοὺς πλήρωνε ἀπὸ τὴν τσέπη του! Γιὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ, ἡ πειθαρχία εἶχε πάη περίπατο...

❤ ❤ ❤

Καὶ ὅμως, σενιὸρ, ὅλα τακτοποιήθηκαν, χάρις στὴ σωφροσύνη καὶ τὴν ψυχραιμία τοῦ καπετάνιου μας. Ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν στεκόταν στὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του, ἡ ἀνταρσία ἦταν ἀναπόφευκτη καὶ ἕνας Θεὸς ξέρει τί καταστροφὲς θὰ προξενοῦσε. Ὁ κυβερνήτης κατάλαβε ὅτι μὲ τὰ λόγια δὲν γινότανε τίποτε καὶ ὅτι χρειαζόταν κάτι τὸ πιὸ ἀποφασιστικὸ καὶ κεραυνοβόλο. Συνεννοήθηκε λοιπὸν μὲ τὸν κυβερνήτη τοῦ Μακάο, ποὺ κι' ἐκεῖνος ζήτησε ὁδηγίες ἀπὸ τὴ Λισσαβῶνα. Τέλος, τὸ ἀπόγευμα τῆς Τετάρτης, τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι οἱ ναῦτες ἦσαν ἕτοιμοι νὰ βγοῦν στὴ στεριά, γιὰ νὰ περάσουν χαρούμενα τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ὁ καπετάνιος μᾶς συγκέντρωσε ὅλους στὸ κατάστρωμα, ἀνήγγειλε ὅτι ἐχάριζε ὅλες τὶς ποινές, ὅτι λησμονοῦσε ὅλα ὅσα ἔγιναν καὶ δήλωνε ὅτι πῆρε τὴν ἀπόφαση, γιὰ νὰ περισώση τὸ γόητρο τοῦ πορτογαλικοῦ ναυτικοῦ καὶ τὴν ἀτομικὴ ἀξιοπρέπεια τοῦ καθενὸς ἀπὸ μᾶς, νὰ σηκώσουμε ἀμέσως ἄγκυρα, γιὰ τὴν Τιμόρ.

Κανένας δὲν τόλμησε νὰ φέρη ἀντίρρηση. Καὶ τὴν παραμονὴ ἐκείνης τῆς Πρωτοχρονιᾶς τὴν περάσαμε στὴ θάλασσα...

❤ ❤ ❤

Ποτὲ οἱ ναῦτες ἑνὸς πολεμικοῦ πλοίου δὲν στάθηκαν τόσο ἑνωμένοι, ὅσο τὰ δυὸ ἐκεῖνα χρόνια ποὺ κάναμε ἐμεῖς στὴν Ἄπω Ἀνατολή. Εἴχαμε ξεχάσει ὅτι κερδίσαμε τὸ λαχεῖο καὶ δουλεύαμε ὅλο, σὰν ἀληθινοὶ μοῦτσοι. Σιγὰ - σιγά, τὸ «Ντὸν Σεμπαστιὰν» πῆρε γιὰ μᾶς τὴν ὑπόσταση θεότητας. Νοιώθαμε ὅτι ἂν γίναμε πλούσιοι, αὐτὸ τὸ χρωστούσαμε στὴν ἑνότητά μας, στὸ γεγονὸς ὅτι ἀποτελούσαμε ὅλοι τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τοῦ πλοίου. Διαφορετικὰ δὲν θ' ἀγοράζαμε τὸ λαχεῖο. Ἔτσι, τὰ δυὸ χρόνια πέρασαν χωρὶς πίκρες καὶ μονάχα μὲ μιὰ λαχτάρα: Πότε νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν πατρίδα, ν' ἀκολουθήση ὁ καθένας τὴν τύχη του...

Καὶ μιὰ μέρα γυρίσαμε. Τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγα ἀπὸ τὸ «Ντὸν Σεμπαστιάν», ἔσκυψα καὶ φίλησα τὸ κατάστρωμά του. Μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ ἀπέσυρα ἀπὸ τὴν Τράπεζα, ἄνοιξα μιὰ καλὴ ἐπιχείρηση. Καὶ σιγὰ - σιγὰ ἔγινα αὐτὸς ποὺ εἶμαι σήμερα, σενιόρ. Ἐβίβα!...

ΖΩΡΖ ΟΣΤΡΟΓΚΑ

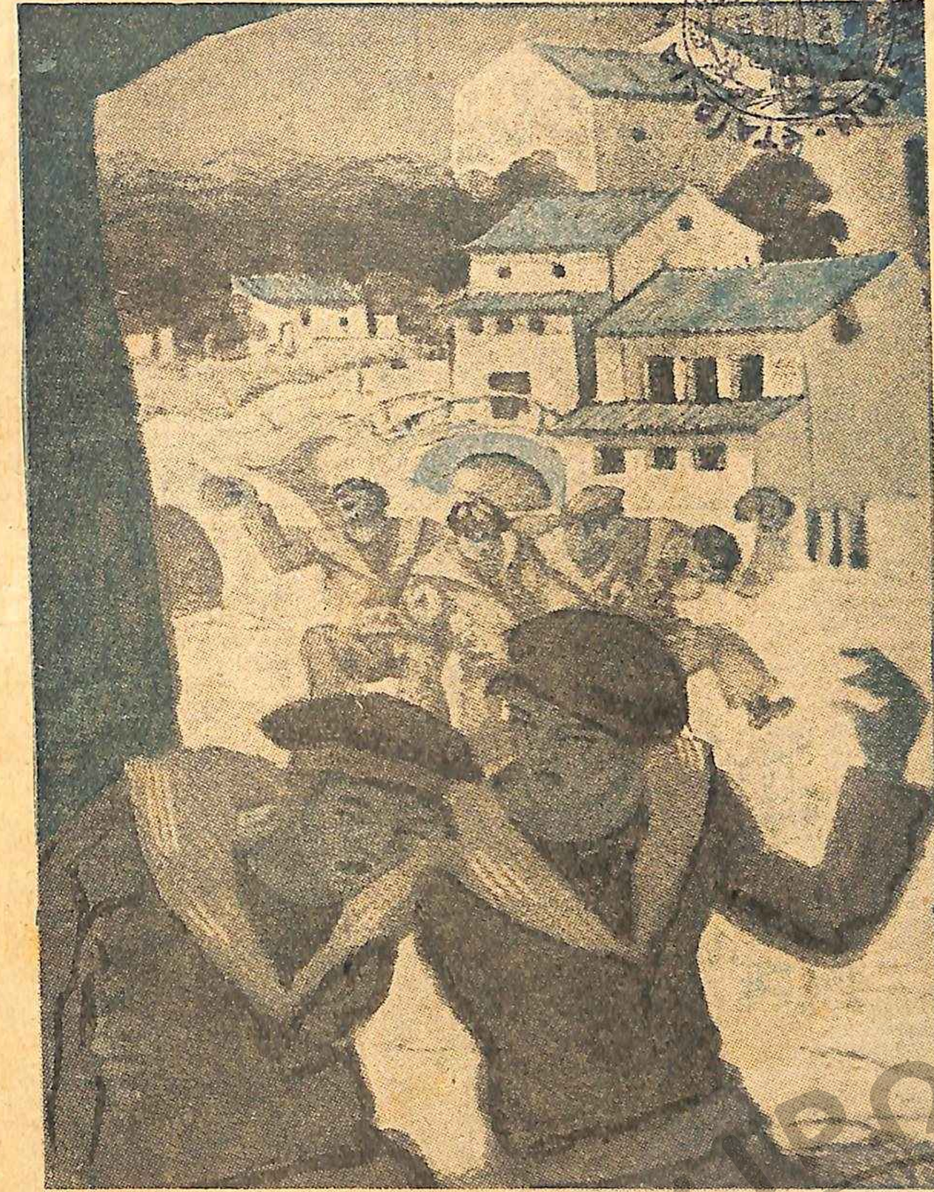

Τὰ πρῶτα θέατρα

2ον

Δὲ σταματάει ὅμως ἕως ἐδῶ ὁ Γερμανὸς καθηγητής, ἀλλὰ μᾶς δίνει καὶ μερικὲς ἄλλες πληροφορίες. Ἔτσι, ἀφοῦ κάνει λόγο στὸ φίλο του γιὰ τὴν «ἀνατολικὴ στασιμότητα», ποὺ δὲν ἐπιτρέπει στὴ γυναῖκα ν' ἀνέβῃ στὴ Σκηνή, τοῦ γράφει τὰ ἑξῆς γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Κοινοῦ :

«Τὸ Κοινὸν εἰς τὸ θέατρον ναὶ μὲν συμπεριφέρεται λίαν ἐνθουσιωδῶς ἀκοῦον χωρία τοῦ ἔργου, ὅπου ὁ λόγος ἦτο περὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὅμως συμπεριεφέρετο τὸ Κοινὸν εὐπρεπέστερον ἢ εἰς πολλὰς ἐκ τῶν κυριωτέρων πόλεων τῆς Γερμανίας».

«Ἡ πρώτη θεατρικὴ περίοδος ἄρχισε τὸν Μάη τοῦ 1836 καὶ τὸ πρῶτο ἔργο ποὺ παίχθηκε ἦταν τὸ δρᾶμα τοῦ Μεταστασίου «Ὀλύμπια». Ἡ περίοδος ἔληξε τὸν Ὀχτώβρη, μὲ τελευταῖον ἔργο τὴν «Πολυξένη» τοῦ Ρίζου Νερουλοῦ.»

Ἀξιοσημείωτο εἶνε πὼς τὴν παράσταση τῆς «Πολυξένης» παρακολουθήσανε καὶ παπάδες, παρὰ τὶς Πατερικὲς διατάξεις καὶ τὶς προλήψεις κατὰ τοῦ θεάτρου. Καὶ καθὼς παρατηρεῖ ὁ σεβαστός μας Καθηγητὴς «Ἡ περίπτωση εἶνε ἡ ἀρχαιοτέρα καθ' ἣν εἰς νεοελληνικὴν θεατρικὴν παράστασιν ἐνεφανίσθησαν καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ καθ' ἡμᾶς Κλήρου.»

Τὸ θέατρο ὅμως αὐτὸ δὲν ἔζησε καὶ πολύ, καὶ τὸ τέλος του μάλιστα ἦταν πολὺ ἀποκαρδιωτικό.

Ὁ Σεπτέμβριος τοῦ 1836 βρῆκε τὸν Σκοντζόπουλο καταχρεωμένο καὶ τὴν Πολιτικὴ Δικονομία νὰ κυνηγάῃ μ' ὅλα τὰ ἄρθρα κα ἐδάφια τον ἄτυχὴ ἐπιχειρηματία. Στὴν Ἑλληνογερμανικὴ ἐφημερίδα «Ἡ Ἐλπίδα» βλέπομε νὰ δημοσιεύεται στὶς 28 τοῦ Ὀχτώβρη 1836 ἡ «Ἔκθεσις ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως» καθὼς καὶ ἡ «Κοινοποίησις πλειστηριασμοῦ» τοῦ θεάτρου. Ἀπὸ τὴν πρώτη μαθαίνουμε τὴ λεπτομέρεια πὼς ὁ Σκοντζόπουλος χρωστοῦσε στὸ Γλέπη 2381 δραχμὲς ἀπὸ «ἀγορὰν ξυλείας» κι ὁ δικαστικὸς κλητήρας γιὰ νὰ πληρωθῇ ὁ δανειστὴς κατάσχεσε τὸ θέατρο ποὺ σύγκειται, καθὼς γράφει, ἀπὸ τάβλας βενέτικας καὶ τριεστίνικας καὶ ἀπὸ διάφορα πάτερα καὶ καδρόνια.»

Ἔτσι ὁ κλητήρας αὐτὸς ποὺ λεγόταν Ἰωάννης Νικολαΐδης, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ, ἔπαιρνε μιὰ μικρὴ θέσι στὴν ἱστορία τοῦ πρώτου ἀθηναϊκοῦ θεάτρου μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ μᾶς ἔδινε γι αὐτό, καὶ πρὸ πάντων τὴν τελευταία γιὰ τὶς σανίδες του.

Θλιβερὸ λοιπὸν τὸ τέλος τοῦ πρώτου Θεάτρου, ἀλλ' ἀκόμη πιὸ θλιβερὸ τὸ τέλος τοῦ ἰδιοκτήτου : ὁ ἀτυχὴς Σκοντζόπουλος κηρύχθηκε σὲ πτώχευση, καὶ πέθανε «ἐλεεινὸς καὶ τρισάθλιος»! Λένε ὅτι κάποιος φερετροποιὸς εἶχε τὴ μεγαλοψυχία νὰ φτειάσῃ δωρεὰν τὸ φέρετρο τοῦ δυστυχισμένου Σκοντζοπούλου ἀπὸ μερικὲς σανίδες ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τὸ «διαμελισθὲν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη θέατρόν του»!

Ὁ σπόρος ὅμως ποὺ ἔσπειραν οἱ εὐγενεῖς νέοι οἱ ποδοπατήσαντες πᾶσαν κοινωνικὴν πρόληψιν καὶ ἀνελθόντες τὰς σκωληκοβρότους σανίδας τῆς ἑλληνικῆς Σκηνῆς, ἐπρόκειτο ν' ἀποδώσῃ τοὺς πρώτους καρπούς του. Ἔτσι καὶ κυβερνητικὸ ἐνδιαφέρο ἄρχισε ἀργότερα νὰ ἐκδηλώνεται καὶ ἄλλοι επιχειρηματίες ἀνέλαβαν νὰ παρουσιάσουν θέατρα καὶ θιάσους.

Μ' ἕνα Βασιλικὸ Διάταγμα τὸ 1838 παρεχωρεῖτο στὸν Ἰωσὴφ Καμηλιέρη δωρεὰν ἕνα γήπεδο στὴ θέση Γερανι γιὰ νὰ γίνῃ λίθινο θέατρο. Τὸ δικαίωμα μάλιστα αὐτὸ τὸν ἑπόμενο χρόνο 1839 ἀνακλήθηκε καὶ μεταβιβάσθηκε μὲ ἄλλο Διάταγμα στὸ Βασίλειο Σανσώνη. Ἕνα χρόνο ἔπειτα κατὰ τὸ 1840 ἔγινε τὸ πρῶτο λίθινο θέατρο τῶν Ἀθηνῶν, τὸ γνωστὸ θέατρο Μπούκουρα, ποὺ τὴν πρώτη παράστασή του ἔδωσε ἕνας ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θίασος μὲ τὴν «Λουκία τοῦ Λαμερμούρ». Τὸ 1871 ὅταν ἦτανε δήμαρχος ὁ Κυριακὸς ἀποφασίσθηκε νὰ γίνῃ τὸ Δημοτικὸ θέατρο στὴν πλατεῖα Λουδοβίκου ἀπέναντι ἀπ' τὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα. Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες ἀποπερατώθηκε τὸ 1888. Τέλος τὸ 1900 ἀποφασίσθηκε νὰ γίνῃ τὸ Ἐθνικὸ θέατρο στὴν ὁδὸ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ ἀπέναντι στὸν ὁμώνυμο ναό. Εἶνε ἐντελῶς ἴδιο μὲ τὸ Φόλκστεάτερ, τὸ λαϊκὸ θέατρο τῆς Βιέννης, καὶ τὰ ἐγκαίνιά του ἔγιναν στὶς 24 τοῦ Νοέμβρη τοῦ 1901.

Αὐτὰ συνέβαιναν στὴν Ἀθήνα, γιατὶ στὶς ἄλλες ἑλληνικὲς πόλεις τὰ πράγματα ἔχουν διαφορετικά. Ἀξιοσημείωτο εἶνε πὼς στὴν πρώτη Πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου οὔτε θέατρο ἔγινε, οὔτε καμμιὰ παράσταση παραστάθηκε. Κατὰ τὸ 1832 ὁ Δημήτριος Καλλέργης ἐπρότεινε νὰ παιχθῇ σπίτι του μιὰ κωμῳδία. Ἡ πρόταση ὅμως θεωρήθηκε «ἀνήθικη» καὶ «ἀντιθρησκευτικὴ» καὶ ναυάγησε. Παρὰ ταῦτα οἱ πιὸ μορφωμένοι ἄρχισαν νὰ συζητᾶνε τί ἔργο νὰ προτιμήσουν, ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς ὑπεστήριξε πὼς ἡ πρώτη παράσταση στὴν ἐλευθερωμένη Ἑλλάδα πρέπει νὰ γίνῃ μὲ ἔργο ἑλληνικό. Ἀλλὰ τότε παρουσιάσθηκε μιά, φυσικὰ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δυσκολία: Καμμιὰ κυρία, ἀπ' ὅσες ἦσαν στὸ σπίτι τοῦ Καλλέργη δὲν ἤθελε νὰ λάβῃ μέρος στὴν παράσταση. Ὁ Ραγκαβῆς ὅμως ἀκάθεκτος δὲν ὑποχωρεῖ· κλείνεται στὸ γραφεῖο του δυὸ μέρες καὶ δυὸ νύκτες καὶ γράφει τὴν κωμῳδία «Γάμος ἄνευ νύμφης», ὅπου δὲν ὑπάρχει ρόλος γυναικεῖος. Πλὴν καὶ τότε παρουσιάσθηκε ἕνα ἄλλο ἐμπόδιο. αὐτὴ τὴ φορὰ ἀνυπέρβλητο: Στὸ Ναύπλιο εἶχανε φθάσει ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες δύο ξένες κυρίες. Ὑπῆρχε λοιπὸν ὁ φόβος ἂν παιζότανε ἡ κωμῳδία νὰ νομίσουν πὼς παίζεται γι αὐτές ! Ἔτσι, τύχη σκληρὴ καὶ ἀπηνής, κατεδίωξε τὸν ἰδεολόγο Ραγκαβῆ κι ἐματαίωσε μὲ κάθε τρόπο τὴν ὡραία προσπάθειά του. Ἐπὶ τέλους ἀντὶ τῆς κωμῳδίας παίχθηκε μιὰ παντομίμα, ὅπου μάλιστα τὸ γυναικεῖο πρόσωπο ἀνέλαβε ὁ ἴδιος ὁ Ραγκαβῆς, ἀφοῦ καμμιὰ κυρία δε δεχότανε ν' ἀνεβῇ στὴ σκηνή.

Ἀλλὰ «ἐνῷ τοιαῦτα θεατρικὰ παρατράγουδα, καθὼς γράφει ὁ Λάσκαρης, συνέβαιναν ἐν τῇ πρώτῃ Πρωτευούσῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν εἰς μίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, ἐν Σύρῳ, ἱδρύετο ἡ πρώτη συστηματικὴ σκηνὴ τῆς ἐλευθέρας πλέον Ἑλλάδος».

Τὸ θέατρο τῆς Σύρου παρουσιάσθηκε τὸ 1830. Τὰ πρῶτα κεφάλαια κατέβαλαν «δύο φιλόμουσοι ἄνδρες Ματζουράνης καὶ Καλόγνωμος», καὶ στὴν ἀρχὴ στεγάσθηκε σ' ἕνα κατάστημα. Τὸ 1836 ἡ Σύρος εἶχε ἕνα ἀρκετὰ καλὸ κι εὐπρόσωπο θέατρο, καὶ γι αὐτὸ μᾶς μιλεῖ ὁ Γερμανὸς περιηγητὴς Πούκλερ Μουσκάου ποὺ ἐπεσκέφθηκε τὴν πόλη τὸ 1837.

«Ἡ Σύρος ἔχει ἀληθῆ αἴθουσαν θεάτρου, μίαν πλατεῖαν καὶ δύο σειρὰς θεωρείων, φωτιζομένων ὑπὸ πολυφώτων καὶ ποικιλόχροα γυαλιά». Στὸ θέατρο αὐτὸ τῆς Σύρου παίχθηκε ἀπὸ ἐρασιτέχνες καὶ τὸ ἔργο «Νικήρατος» ποὺ ἔγραψε ἡ ἀδελφὴ τοῦ Θεόφιλου Καΐρη Εὐανθία, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν ἐποποιΐα τοῦ Μεσολογγίου καὶ εἶνε «τὸ πρῶτο δρᾶμα τὸ ὁποῖον ἐγράφη, ἀλλὰ καὶ ἐξεδόθη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως».

Γιὰ τὴν ὁλοκλήρωση τοῦ θέματος, πρέπει νὰ ἀναφέρουμε καὶ τὴ θεατρικὴ κίνηση τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ ὅπου μάλιστα τὸ Θέατρο παρουσιάζεται καὶ πολὺ νωρίτερα ἀπὸ δῶ. Ἔτσι στοὺς ἑλληνικοὺς Κύκλους τῆς Ὀδησσοῦ παρουσιάσθηκε τὸ Θέατρο ἀπὸ τὸ 1814, ἐνῷ στὸ Βουκουρέστι ἀνέλαβε «τὸ πρὸς ἀνάστασιν τῆς ἑλληνικῆς Σκηνῆς ἔργον» ἡ Δομνίτσα Ραλλοῦ Καρατζᾶ, πιὸ μικρὴ κόρη τοῦ ἡγεμόνα Καρατζᾶ. Πρέπει νὰ ὑπενθυμίσουμε πὼς κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Ὀδησσὸς καὶ τὸ Βουκουρέστι ἦσαν τὰ δύο κέντρα τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας, ὅπου μὲ τὸν γνωστὸ προεπαναστατικὸ ὀργασμὸ ἑτοιμαζότανε ἡ Ἀνάσταση τοῦ Γένους. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ στὴ δεύτερη μεγάλη πόλη θεωρήθηκε «λυσιτελεστάτη ὑπὸ ἐθνικὴν ἔποψιν ἡ ὕπαρξις τῆς ἑλληνικῆς Σκηνῆς καὶ ὁ ἡγεμόνας Καρατζᾶς κατέβαλε κάθε προσπάθεια γιὰ τὴν ταχύτερη ἐμφάνισή της. Μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες ἐνέργειές του διώρισε καὶ «Ἐποπτικὸν συμβούλιον τοῦ θεάτρου», στὸ ὁποῖο συμμετέσχε καὶ ὁ ἐπίσκοπος Βουζαίου Κωνστάντης. Ἡ συμμετοχὴ αὐτὴ τοῦ ἐπισκόπου ἔγινε γιὰ ν' ἀποφύγουν κάθε παρεξήγηση ποὺ θὰ πήγαζε ἀπὸ τὶς γνωστὲς προλήψεις κατὰ τοῦ θεάτρου, ἀφοῦ μάλιστα τὸ θέατρο ἐκεῖνο εἶχε καὶ ἕνα τόσο ἐθνικὸ καὶ χριστιανικὸ σκοπό. Πρέπει δὲ νὰ σημειώσουμε πὼς ἡ περίπτωση αὐτὴ εἶνε μοναδικὴ στὰ θεατρικὰ χρονικά, ποὺ κληρικὸς ἔγινε μέλος ἐπιτροπῆς θεάτρου.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ γυρίσουμε στὸ πρῶτο ἀθηναϊκὸ θέατρο, ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία εἶνε ὅτι μὲ τὰ πρῶτα βήματα τοῦ μικροῦ Βασιλείου συνδέονται καὶ τὰ πρῶτα βήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικὰ προκειμένου γιὰ τὴν ἔνδοξη Πόλη τῆς κοσμοξακουσμένης Ἄκρης τῆς Εὐρώπης. Στὴν ἱστορικὴ Πόλη τῆς Ἀθήνας ἀπ' τὴν ἀρχέγονη λατρεία τοῦ Διονύσου διαμορφώθηκε ὁ Διθύραμβος καὶ διαπλάσθηκε τὸ δρᾶμα. Κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ Παρθενῶνα «ὅπου τὸ ἑλληνικὸ δημιουργικὸ πνεῦμα ἐκολπώθη εἰς κῦμα θεσπέσιον» ἡ προχριστιανικὴ κοινωνία εἶνε ἀνέβει κατὰ τὸν Σατωβριάνδον τόσο ψηλά, ὥστε νὰ τὴν συναρπάζῃ ἡ μάγος φωνὴ τοῦ Σοφοκλῆ. τοῦ Ὁμήρου τῆς Σκηνῆς. Στὴν περίκλειστη Ἀθήνα τὰ ἑδώλια τοῦ βακχικοῦ θεάτρου «ἐρρίγησαν ὑπὸ τοὺς φθόγγους ὑπερτάτης τραγικῆς φρίκης» καὶ «ἐμαρμάρωσαν μὲ τὸν τελευταῖον τρόμον πρὸ τῶν λιθίνων ὀφθαλμῶν τῆς ἐσχάτης ἀληθείας», ὅπως ἐκήρυξε στὸ ἰδεοπλαστικὸ ἐγερτήριό του ὁ ἀλησμόνητος Χρηστομάνος κατὰ τὴν ἵδρυση τῆς Νέας Σκηνῆς. Καὶ «τὰ μαρμαρωμένα ἑδώλια» τοῦ Τεμένους τοῦ Βάκχου δὲν ἐπερίμεναν στοὺς αἰῶνες, ποὺ θρῦλοι καὶ Μοῖρες ἔκλωθαν τὸ νῆμα τῆς Συνεχείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, παρὰ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου γιὰ νὰ καλέσουν καὶ πάλιν τοὺς Ἀθηναίους στὴ σεμνὴ λατρεία τῆς Θάλειας καὶ τῆς Μελπομένης.

Τὸ ἀκόνι τοῦ μυαλοῦ

Ἀπαντῆστε γρήγορα!

1. Ποιὸς ἦταν ὁ ἄγγελος ποὺ ἀνήγγειλε στὴν Παρθένο ὅτι θὰ ἔφερνε στὸν Κόσμο τὸ θεῖον Βρέφος ;
2. Ποιὰ ἐποχὴν ὡρίσθηκε ὡς ἡμέρα ἑορτασμοῦ τῶν Χριστουγέννων ἡ 25η Δεκεμβρίου ;
3. Ποιὰ εἶνε τὰ δῶρα ποὺ προσέφεραν οἱ τρεῖς Μάγοι στὸν Ἰησοῦ Χριστό ;
4. Ποιὸς ἔγραψε τὸν ὕμνο καὶ τὴ μουσικὴ τοῦ «Μινουΐ Κρετιέν», τοῦ ὕμνου ποὺ ψάλλεται τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων στὶς Καθολικὲς ἐκκλησίες ;
5. Ποῦ καὶ σὲ ποιὰ ἐποχὴ ἡ 1η τοῦ νέου ἔτους ἑωρτάζετο τὰ Χριστούγεννα ;
6. Γιατί ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ Μαρία φεύγοντες ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ, ἐπῆγαν στὴ Βηθλεέμ ;
7. Σὲ ποιὰ γλῶσσα ἐγράφη γιὰ πρώτη φορὰ ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ — ὅπως τὴ διαβάζουμε στὰ Εὐαγγέλια ; Στὴν Ἑβραϊκή, στὴν Ἑλληνικὴ ἢ στὴ Λατινική ;

Οἱ ἀπαντήσεις εἰς τὴν παραπλεύρως Σελίδα.

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΣΚΕΛΕΤΟΣ

ΜΑΡΣΕΛ ΑΛΛΑΙΝ

4ΟΝ

Πρόκειται γιὰ τὸν κύριο Δομήνικο Τρυσσέν. Δεῖξτε μου ποῦ κάθεται καὶ θὰ σᾶς πῇ ὁ ἴδιος νὰ μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ μένα..

Ὁ ἄλλος σούφρωσε τὰ φρύδια του καὶ ρώτησε:

— Ἄ!... Ὥστε ἤρθατε νὰ δῆτε τὸν Δομήνικο Τρυσσέν; Ἔκτακτα!... Αὐτὸ πίστευα κι' ἐγώ... Καὶ τί θέλετε νὰ πῆτε στὸν κ. Τρυσσέν ;

— Αὐτὸ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει, ἀγαπητέ μου κύριε, εἶπε ὁ Λεόν.

— Ἀλήθεια λές, νεαρέ μου;

— Ἀφῆστε τὶς εἰρωνίες κατὰ μέρος, κύριε καὶ ἂς τελειώνουμε! Καὶ μὴ κουνᾶτε πολὺ τὸ πιστόλι σας, σᾶς παρακαλῶ...

— Πολὺ καλὰ νεαρέ μου, μὴν ἀνησυχεῖς... Καὶ τώρα, μάθε ὅτι ὁ Δομήνικος Τρυσσὲν εἶμαι ἐγώ!... Τί μὲ θέλετε;

Ὁ Λεὸν Ροὺντ δὲν ταράχθηκε. Ἀντιθέτως ἔδειξε μεγάλη χαρά.

— Ἀλήθεια ; φώναξε. Εἶσθε ὁ κύριος Δομήνικος Τρυσσέν ; Ὤ! Εἶμαι κατενθουσιασμένος. Ἐγὼ εἶμαι.... ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀστυνομίας! Νά ἡ κάρτα μου... Κι ἐρχόμουνα νὰ σᾶς δῶ γιὰ τὸ ἐπεισόδιο ποὺ ἔγινε στὸ νεκροτομεῖο σας...

— Ἄ!.. Μπᾶ;...

Καὶ ἀμέσως ὁ Τρυσσὲν ἄλλαξε ὕφος.

Ἡ ἀστυνομικὴ ταυτότητα ποὺ τοὔδειξε ὁ Λεὸν τὸν καθησύχασε. Ὅσο γιὰ τὴν ταυτότητα αὐτή, πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι δὲν ἦταν ψεύτικη, ὅπως θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὁ ἀναγνώστης. Ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ μας ἦταν ἐφωδιασμένος ἀπὸ τὴν ἀστυνομία μὲ τέτοια ταυτότητα, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἦταν ἀστυνομικὸς τῆς καρριέρας.

Ὁ Δομήνικος Τρυσσὲν λοιπὸν ἔβαλε πάλι τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του καὶ εἶπε ἀνακουφισμένος :

— Ἐπὶ τέλους! Ἀπεφάσισαν νὰ μοῦ στείλουν κάποιον...

— Ναί, εἶπε ὁ Λεόν. Ἦρθα νὰ κάνω ἀνακρίσεις...

— Τί θέλετε νὰ μάθετε ; Εἶμαι πρόθυμος..

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅ,τι συνέβη! εἶπε ὁ Λεόν.

— Μὰ δὲν σᾶς τὰ εἶπαν στὴν ἀστυνομία ;

— Μοῦ τὰ εἶπαν, ἀλλὰ πολὺ ἀόριστα...

— Καλοὶ εἶσθε καὶ σεῖς οἱ ἀστυνομικοί! εἶπε ὁ Τρυσσέν, γελῶντας. Μέχρις ὅτου καταλάβετε ἕνα πρᾶγμα, πρέπει νὰ περάσουν πέντε ὧρες... Καὶ κάθε τόσο παρουσιάζεται κάποιος ἀπὸ σᾶς καὶ σᾶς βάζει ν' ἀρχίσετε πάλι ἀπὸ τὸ Ἄλφα... Ἀλλὰ δὲν θέλετε νὰ πᾶμε ἐδῶ δίπλα, σ' ἕνα μικρὸ μπάρ, νὰ πιοῦμε κανένα ποτηράκι ; Θὰ τὰ ποῦμε καλλίτερα!...

Ὁ Λεὸν Ροὺντ δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Καὶ σὲ λίγο οἱ δύο ἄνδρες βρισκόντουσαν σ' ἕνα μικροσκοπικὸ μπάρ, μπροστὰ σὲ δυὸ ποτήρια κονιάκ.

— Λοιπόν ; ρώτησε ὁ Λεόν, ποὺ δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ χάνῃ τὴν ὥρα του. Τί συνέβη ἀκριβῶς στὸ νεκροτομεῖο σας ; Βρήκατε ἕνα πτῶμα παραπάνω ;...

— Ναί. Εἶνε ἀκριβῶς ὅπως τὸ λέτε. Ἕνα πτῶμα παραπάνω!... Φυσικά, αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς πῶ, πρέπει νὰ τὰ κρατήσετε γιὰ τὸν ἑαυτό σας.. Φοβᾶμαι νὰ μὴν ἔχω τίποτε ἱστορίες, καταλάβατε ; Λοιπόν... Τὸ ἐπάγγελμά μου εἶνε ὅπως ξέρετε ἐμπόριο σκελετῶν ποὺ τοὺς προμηθεύω σὲ γιατροὺς καὶ σὲ σχολεῖα...

— Ποῦ τὰ βρίσκετε τὰ πτώματα ; ρώτησε ὁ Λεόν.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω... Ἔχω στὸ Ἀνατομεῖο τοῦ Πανεπιστημίου μερικοὺς ὑπαλλήλους, ποὺ μ' ἕνα καλὸ πουρμπουὰρ μοῦ φέρνουν κάθε τόσο μερικὰ πτώματα φτωχῶν διαβόλων... Ἔτσι τὸ μαγαζί μου εἶνε πάντοτε γεμᾶτο ἀπὸ ἀνθρώπινους σκελετούς... Ἄ! Πρόκειται γιὰ πολὺ ἐπικερδῆ δουλειά, πιστέψτε με!.. Κάθε σκελετὸς μοῦ στοιχίζει τετρακόσια φράγκα, ὄχι περισσότερα... Κι ἐγὼ τοὺς πουλῶ πρὸς δυὸ χιλιάδες φράγκα!.. Λοιπόν, δὲν εἶνε προτιμώτερο, νὰ πουλάω σκελετοὺς παρὰ πουλερικά ;

— Καλὰ ὅλα αὐτά, εἶπε ὁ Λεὸν Ρούντ, μὲ ἀνυπομονησία. Ἐξηγῆστε μου τώρα τί σᾶς συνέβη...

— Ἄ! Εἶνε πολὺ ἁπλό.. Ἡ ὥρα ἦταν ἑπτὰ τὸ βράδυ. Ἴσως κάτι περισσότερο. Μεταξὺ ἑπτὰ καὶ ὀκτώ. Κατέβηκα στὸ ὑπόγειο γιὰ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στοὺς «τροφίμους» μου... Αὐτὲς τὶς μέρες δὲν ἔχω πολλούς. Δυὸ μονάχα... Ἕναν πανύψηλον κρεμανταλᾶ, καὶ μιὰ γυναῖκα.. Καθὼς ἀνοίγει ἡ πόρτα ὑπάρχει ἕνα τραπεζάκι γιὰ ν' ἀκουμπάω τὴ λάμπα. Λοιπόν, μόλις ἔκανα ἔτσι τὸ χέρι μου, μοῦ φάνηκε πὼς κάτι σάλευε!.. Τέντωσα τ' αὐτιά μου ν' ἀκούσω.. Μὲ εἶχε πιάσει μεγάλος φόβος... Ἀνάβω ἀμέσως τὴ λάμπα καὶ τὰ μαλλιά μου σηκώθηκαν ἕνα μέτρο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου! Ἐνῷ εἶχα δυὸ πτώματα μονάχα, εἶδα μπροστά μου τρία!..

— Τρία ;

— Τρία! Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι. Τὸ τρίτο μόλις εἶχε ἔλθει ..

— Μόλις εἶχε ἔλθει ; Δὲν καταλαβαίνω! Πῶς ἦλθε μόνο του ἀφοῦ ἦταν πτῶμα ;

— Ξέρω κι ἐγώ ! Πάντως στὸ στόμα κρατοῦσε... τσιγάρο καὶ φοροῦσε καὶ παπούτσια στὰ πόδια του!

— Μὰ τί λέτε ; Τί παραμύθια εἶνε αὐτά ;

— Ἄκουσε νεαρέ μου! εἶπε ὁ Τρυσσέν. Σοῦ λέω αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω... Μὴ μὲ κάνεις νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνω!... Τὰ πράγματα εἶνε ὅπως σοῦ τὰ λέω... Εἶχα δυὸ «τροφίμους» στὸ ὑπόγειό μου. Βρῆκα τρεῖς. Καὶ ὁ τρίτος ἐκάπνιζε! Καὶ τώρα, γιὰ πέστε μου σᾶς παρακαλῶ... Ἐσεῖς δὲν θὰ τρομάζατε στὴ θέση μου ;

Ὁ Λεὸν Ροὺντ δὲν ἀπήντησε. Πῶς νὰ δώσῃ βάση στὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ μεθύστακα, ποὺ κατέβαζε τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ποτήρια τοῦ κονιάκ ;

Ὁ Τρυσσὲν ἐξακολούθησε, σὰν νὰ μονολογοῦσε :

— Ὅποιος μ' ἀκούσῃ, θὰ μὲ πάρῃ γιὰ μεθυσμένο !... Ἔτσι εἶνε... Καὶ ὅμως ἐγὼ ξέρω τί λέω... Τὰ πράγματα εἶνε ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως τὰ διηγοῦμαι.. Μόλις εἶδα ὅτι ὑπῆρχε καὶ τρίτος «τρόφιμος» στὸ ὑπόγειό μου, ἕνα τρίτο πτῶμα, ἔμεινα σὰν καρφωμένος στὴν πόρτα! Δὲν μποροῦσα νὰ σαλέψω ἀπὸ τὴ θέση μου. Ἐπὶ πλέον, ἡ βρύση τοῦ νεροῦ ποὺ τὴν εἶχα ἀνοικτὴ κι ἔτρεχε διαρκῶς πάνω ἀπὸ τὰ δυὸ πτώματα, γιὰ νὰ διαλύσῃ τὶς σάρκες τους καὶ νὰ μείνουν μόνο τὰ κόκκαλα, ἦταν κλεισμένη ! Δὲν ἔτρεχε πιὰ νερό... Ποιὸς τὴν εἶχε κλείσει ; Ἄ! Τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ μυστηριῶδες !... Αὐτὴ ἡ βρύση ἦταν ἀνοιχτὴ ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα χρόνια κι ἔτρεχε διαρκῶς, ἀκατάπαυστα !..

— Λοιπόν ; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Λεόν.

— Ἔμπηξα τὶς φωνές! Κλείνω γρήγορα-γρήγορα τὴν πόρτα, τὴν κλειδώνω ἀπ' ἔξω, ἀνεβαίνω τὶς σκάλες καὶ μπήγω κάτι ἀγριοφωνάρες ποὺ ἀνεστάτωσαν ὅλη τὴ γειτονιά! Βγαίνοντας στὸ δρόμο ἔπεσα πάνω σ' ἕναν ἀστυφύλακα... Τοῦ λέω τί συμβαίνει καὶ κατεβαίνουμε στὸ ὑπόγειο μαζί. Τὸν ἤξερα, ἦταν γνωστός μου. Ἀνοίγω τὴν πόρτα καὶ τί νὰ δῶ ; Τὸ τρίτο πτῶμα εἶχε ἐξαφανισθῆ!!!.. Καὶ ἡ βρύση ἔτρεχε πάλι! Λόγο τιμῆς! Ὁ ἀστυφύλακας μοῦ εἶπε ὅτι ὠνειρεύτηκα, ὅτι ἤμουνα μεθυσμένος κι ἔβλεπα τὰ δύο τρία! Στὴν ἀστυνομία, τὸ ἴδιο... μὲ πήρανε στὸ ψιλό! Ἄ!...

Καὶ πάνω σ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Δομήνικος Τρυσσὲν ποὺ τὸ κονιὰκ τὸν εἶχε ζαλίσει τρομερά, ἔκρυψε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ δυό του χέρια κι ἔμεινε ἀμίλητος. Μισὸ λεπτὸ ἀργότερα ρουχάλιζε...

Ὁ Λεὸν περίμενε μερικὰ λεπτὰ ἀμίλητος. Ὕστερα ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι ὁ Τρυσσὲν ἀποκοιμήθηκε γιὰ καλά, σηκώθηκε, πλήρωσε τὸ γκαρσόνι καὶ βγῆκε ἔξω, στὸν ἔρημο καὶ κατασκότεινο δρόμο..

Μιὰ τρελλὴ ἰδέα τοῦ κατέβηκε τότε... Ἂν αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶχε διηγηθῆ ὁ Τρυσσὲν εἶχαν κάποια δόση ἀληθείας ;.. Ἂν πράγματι στὸ ὑπόγειό του εἶχαν συμβῆ πράγματα περίεργα ; Χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ Λεὸν τράβηξε γραμμὴ γιὰ τὸ ἄντρο τοῦ Τρυσσὲν καὶ μὲ τὸ ἴδιο ἀντικλεῖδι ἄνοιξε πάλι τὴν πόρτα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν σίγουρος ὅτι δὲν θὰ συναντοῦσε κανένα στὸ δρόμο του... Ὁ Τρυσσὲν κοιμότανε στὴν ταβέρνα...

Ἡ λάμπα βρισκότανε στὴν κόχη τοῦ τοίχου ὅπου τὴν εἶχε ἀφήσει ὁ Τρυσσέν. Ὁ Λεὸν τὴν πῆρε, τὴν ἄναψε καὶ εἰσεχώρησε μέσα στὸ μακάβριο σπίτι, ὅπου ἔβλεπε πάνω στὰ τραπέζια σωροὺς ἀπὸ κρανία καὶ ἄλλα ἀνθρώπινα κόκκαλα!

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὸ ἑπόμενο.

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΠΟΡΙΑ!

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὸ Θεό τους !.. Εἶνε δυνατὸν νὰ τρέξῃ κανεὶς 30 χιλιόμετρα μὲ τέτοιο φορτίο ;..

Τὸ ἀκόνι τοῦ μυαλοῦ

Τὰ 7 ἐρωτήματα

1. Ὁ Ἄγγελος Γαβριήλ. 2. Ἀρχικῶς ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἦτο κινητή, ὅπως τὸ Πάσχα. Κατόπιν ὡρίσθηκε στὶς 6 Δεκεμβρίου. Ἀργότερα, στὶς 28 Μαρτίου. Τέλος, στὸ 1351 ὁ πάπας Ἰούλιος 1ος, ὕστερα ἀπὸ τὴ γνωμοδότηση σοφῶν τῆς ἐποχῆς του, τὴν ὥρισε στὶς 25 Δεκεμβρίου. 3. Ἡ σμύρνα, ὁ χρυσὸς καὶ τὸ λιβάνι. 4. Τὴ μουσικὴ τὴν ἔγραψε ὁ Ἀντὰμ καὶ τὰ λόγια ὁ Καπὼ ντὲ Ροκεμώρ. 5. Στὴν Ἀγγλία, ἀπὸ τὸν 7ον μέχρι τὸν 8ο αἰῶνα. 6. Γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὴν ἀπογραφὴ τοῦ πληθυσμοῦ. 7. Στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

'Ανέκδοτα Λασκαράτου

«Στοχασμοί»

Κάθε ἄλλο μου σύγγραμμα, εἶνε ἁπλῶς μόνον σύγγραμμά μου· οἱ Στοχασμοί μου ὅμως εἶμαι ἐγώ.

Ὅταν ἕνας πολιτικὸς χάρτης ἀρχίζῃ νὰ γίνεται 'μπόδιο στὴν εὐημερία τῆς κοινωνίας, ὁ χάρτης ἐκεῖνος δὲν πρέπει πλέον νὰ ἔχῃ ἄλλην ἀξίαν, παρὰ ἐκείνην ὁποὺ ἤθελε δώσει ὁ μπακάλης γιὰ νὰν τὸν πάρῃ.

Ἔθνος μου εἶνε ἡ τάξη ἐκείνη τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι αἰσθάνουνται σὰν ἐμέ, φρονοῦν σὰν ἐμέ, καὶ διάγουνε σὰν ἐμέ. Καὶ πατρίδα μου εἶνε ὁ τόπος ἐκεῖνος, ὅπου οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι, ἐχτιμοῦνται.

Οἱ ἐλευθερίες εἰς τοὺς λαοὺς εἶνε σὰν τὲς ἀπολυταρὲς εἰς τ' ἀμπέλια. Τ' ἀμπέλια, κατὰ τὲς δυνάμεις τους, μποροῦνε νὰ βαστάξουνε περσότερες ἢ λιγώτερες ἀπολυταρὲς χωρὶς νὰ ἀλαφθοῦνε. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ λαοὶ μὲ τὲς ἐλευθερίες.

Δὲν εἶνε δύο σώματα ἴσα μεταξύ τους. Δὲν εἶνε δύο ψυχὲς ὁποὺ νὰ μὴ διαφέρουν ἀνάμεσό τους. Ἡ φύση φρίττει ἀπέναντι τῆς ἰσότητος, τὴν ὁποίαν κηρύττουν οἱ νεώτεροι. Ἡ ἰσότης τῶν πολιτῶν ἐμπρὸς εἰς τὸν νόμον εἶνε νομοθετικὴ ἀνάγκη· ὄχι φυσικὴ ἀλήθεια. Νομοθετικὴ ἀνάγκη στὴν ὁποίαν ἀδικεῖται τὸ καλήτερο μέρος τῆς κοινωνίας ὑπὲρ τοῦ κατωτέρου.

Ἡ πολιτικὴ τῶν μεγάλων πολιτικῶν τοῦ Κόσμου εἶνε ἀκόμη στὴν ἀγρίαν κατάστασίν της· ἐπειδὴ συνίσταται εἰς τὸ πῶς, ζημιώνοντας τὰ ἄλλα ἔθνη, νὰ ὠφελοῦν τὸ ἐδικό τους. Σώα πολιτικὴ μιὰ μέρα θὲ νὰ ἦναι τὸ νὰ ζητῇ κάθε ἔθνος τὸ συμφέρον του εἰς τὸ κοινὸ παγκόσμιο συμφέρον.

Διὰ νὰ εἶνε σωστὲς οἱ ἰδέες μου, φθάνει μόνον νὰ πηαίνουνε στὸ σκοπό. Διὰ νὰ εἶνε δίκαιες, πρέπει νὰν τὲς ἐγκρίνῃ ἡ συνείδηση.

Ἡ μεγαλοπρεπέστερη ἐργασία τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος εἶν' ἐκείνη διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰ φαντασθῇ τὸν Θεόν. Καταπίπτε, δὲ ὅταν, μὴ ἀρκούμενος εἰς σὲ τόσο, βάνεται νὰν τὸν πλάσῃ. Καὶ μωρολογεῖ ὅταν τὸν πλάθῃ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσήν ἐδικήν του.

Ὅποιος μὲ παροχαιρετᾷ καὶ μὲ παραχαϊδεύει,
Κάτι ἀπὸ μένα θέβαια νὰ καρπιστῇ γυρεύει.

Δὲν εἶνε παρὰ οἱ σκύλλοι ποὺ παίρνουν ξελάκκου τοὺς κατατρεγμένους.

Ὁ μὴ ἐνάρετος θαυμάζει τὴν ἀρετή, ὡς ὁ μὴ ζωγράφος τὴ ζώγραφία.

Μία ἀπὸ τὲς ἀπόδειξες ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἦτον μονάκριβος, εἶνε καὶ τὸ ὅτι δὲν ἦτον ἀνόητος.

Ὅποιος θέλει βρίσκει καιρό. Ὅποιος δὲ θέλει, βρίσκει πρόφαση.

Ἡ καρδιὰ χωράει πολλὲς ἀγάπες· μὰ δὲ χωράει παρὰ ἕναι ἔρωτα.

Βγάνε καλὰ τὴ σφαλαγγουνιά! — Ὅσο δὲ βγάνεις καὶ τὸ σφαλάγγι, δὲν κάνεις τίποτα.

Συνήθως — Ὁ ρήτορας δουλεύει διὰ τὸν ἑαυτό του. Ὁ συγγραφεὺς δουλεύει διὰ τοὺς ἄλλους.

Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ ὅτι δὲν μὲ ἔκαμε παλιάνθρωπο, ἀλλὰ τὸν μέμφομα· ὅτι μὲ ἔβαλε νὰ ζῶ ἀνάμεσα σὲ παλιανθρώπους.

ΑΝΔΡ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Κυρίες μου,

Μόνον ἐμεῖς μὲ τὸ ἀμερικανικὸν φάρμακον REVE σᾶς παρουσιάζομεν τὴν πλέον φυσικὴν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, ἐπιτυγχάνει καὶ εἰς τὰ πιὸ κατεστραμμένα μαλλιά. ΒΑΦΑΙ ΜΑΛΛΙΩΝ εἰς ὅλους τοὺς γρωματισμούς.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20, Τηλέφωνον 54.287

Τὸ ξένο χιοῦμορ

ΑΠΟΛΕΘΕΝΤΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ..

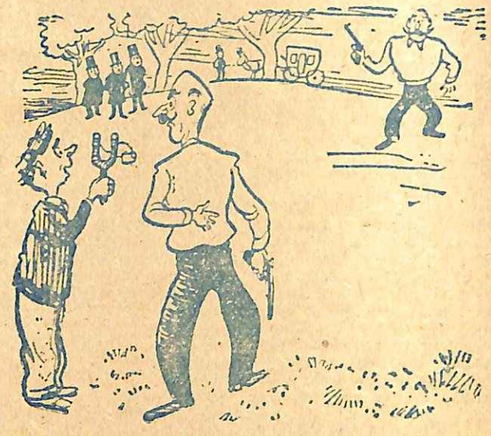

— Μήπως χάσατε κανένα λάστιχο, κύριε;...

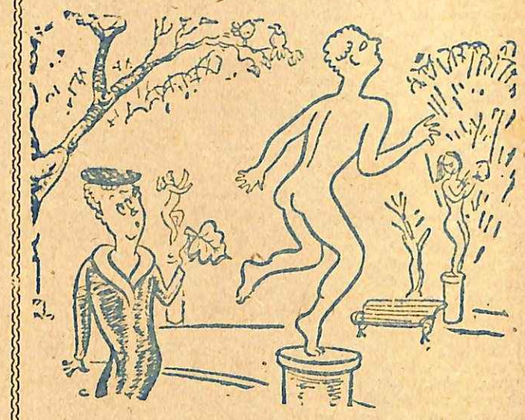

— Δικό σας εἶνε αὐτὸ τὸ φύλλο συκῆς;.

— Μήπως χάσατε καμένα πριόνι, γιατρέ;...

ΠΑΡΑΓΟΥΑΗ, ἡ χώρα τῶν ἀντιθέσεων

Τῆς JOSETTE LHOU

Δὲν ὑπάρχουν πιὰ ἔρημα νησιά. Δὲν ὑπάρχουν ἀνεξερεύνητοι κόσμοι. Ἀλλὰ ὑπάρχουν ἄγνωστες χῶρες.

Γνωρίζετε τὴ χώρα αὐτή;

Εἶνε ἕνα νησὶ περιτοιγυρισμένο ἀπὸ διάφορες ἐκτάσεις γῆς, χωρὶς δρόμους, χωρὶς σιδηροδρόμους...

Ποῦ βρισκόμαστε λοιπόν; Σὲ ποιὰ παράξενη χώρα;

Ἀκοῦμε λέξεις πολιτισμένων ἀνθρώπων: Ἀεροπλάνο, παγωνιέρα ράδιο, τὶς εἰδήσεις γιὰ τὸν Πόλεμο, τὶς γενικὲς ἐκλογές. Βλέπουμε Ἰνδοὺς, δάση παρθένα, ἄγρια θηρία κι ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι δὲν φαίνονται ὅτι, ξέρουν νὰ χρησιμοποιήσουν οὔτε τὰ παγωνιέρες οὔτε τὰ ἀεροπλάνα οὔτε τὰ ραδιόφωνά τους.

Βρισκόμαστε σὲ μιὰ χώρα ἀσφαλῶς μοναδικὴ στὸν κόσμο, ὅπου ὁ ἀναχρονισμὸς καὶ ὁ πολιτισμὸς ζοῦν ὁ ἕνας σφιχτὰ δεμένος μὲ τὸν ἄλλον!

Ἡ Παραγουάη τώρα καὶ 20 χρόνια καλεῖ τὸν πολιτισμό. Ἀπὸ δύο ἢ τρία χρόνια ἀεροπλάνα προσγειώνονται παντοῦ σὰν ἀκρίδες καὶ συνδέουν μὲ τὸ Ἐξωτερικὸ τὰ κυριώτερα Κέντρα τῆς Χώρας: Ἀνσοπσιὸν Κονσεπσιὸν Μπέλλα - Βίστα. Ἀπὸ τὴν Παραγουάη πηδᾶ κανεὶς σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας στὴ Βραζιλία, στὴν Ἀργεντινὴ ἢ στὴν Βόρειο Ἀμερική. Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς μεταδίδει τζὰζ, Ραβὲλ ἢ Στραβίνσκυ ἐκεῖ ὅπου πρὸ 20 χρόνων δὲν ἐγνώριζαν παρὰ τὶς πόλες τῆς Παραγουάης. Πάντως ἕνα πιάνο ὅσο σπάνιο κι' ἕνα θαλάσσιο φεῖδι καὶ τὰ διολιὰ δὲν ὑπάρχουν παρὰ στὶς ζωγραφιές. Μερικὰ αὐτοκίνητα κατώρθωσαν νὰ φθάσουν ἕως ἐδῶ. Ἀλλὰ μόλις σπάσουν ἢ χαλάσουν δὲν ὑπάρχει δυνατότης νὰ ἐπιδιορθωθοῦν. Οἱ μόνες ἐπιδιορθώσεις ποὺ γίνονται εἶνε μὲ.. τενεκέδες καὶ μὲ κουτιὰ ἀπὸ κονσέρβες.

Ἔτσι οἱ δύο πόλοι τῆς ἀνθρώπινης ἐξελίξεως συναντῶνται χωρὶς νὰ ἀποκλείῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Πελώριες ἐκτάσεις γεμᾶτες ἀπὸ Ἰνδοὺς «Γκαρανίς», οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν ἔφυγαν ἀπὸ τὸν τόπο τους, περιλαμβάνουν καὶ κέντρα ἐξαιρετικοῦ πολιτισμοῦ ποὺ ἀναπτύχθηκαν σὰν καρκίνοι.

Τὸ Πέντρο-Χουὰν-Καμπαλλέρο εἶνε ὁ τόπος τῶν κέντρων αὐτῶν. Ἡ τοποθεσία αὐτὴ προφοδοτεῖται μόνο ἀπὸ τὸ Ἀνσοπσιὸν μέσῳ τῆς Κονσεπσιὸν. Τὸ ἀλεῦρι, ἡ ζάχαρι, τὸ ρύζι δὲν μποροῦν νὰ ἔρθουν ἀεροπορικῶς. Ἀπὸ τὸ Ἀνσοπσιὸν στὸ Κονσεπσιὸν τὸ πρόβλημα εἶνε μᾶλλον εὔκολο. Εἶνε ζήτημα χρόνου. Ὑπάρχει ὁ ποτσιός. Ὑπάρχουν καὶ βαπόρια. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Κονσεπσιὸν στὸ Πέντρο-Χουὰν-Καμπαλλέρο ἀρχίζει, δὲν τολμᾶ κανεὶς νὰ πῇ ὁ δρόμος, οὔτε τὸ μονοπάτι, ἀλλὰ ἡ πιὸ ἀπίστευτη δισδοπιμὴ ἡ ὁποία συνδέει δύο κέντρα. 360 χιλιόμετρα ἀπάνω στὰ ὁποῖα ξεκινοῦν φορτηγὰ αὐτοκίνητα καὶ βωδάμαξαι!

Ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε καλός, τὸ ταξίδι αὐτὸ γίνεται σὲ δυὸ μέρες. Ὅταν ὅμως εἶνε ἄσχημος χρειάζονται 6, 12, 14 ἢ καὶ περισσότερες. Ἀπάνω στὴ διαδρομὴ αὐτὴ βρίσκεται καὶ τὸ περίφημο «Σιριγκελὲ» γνωστὸ σ' ὅλη τὴν περιοχή. Στοὺς ξένους οἱ Παραγουανοὶ μιλοῦν γιὰ τὴν τοποθεσία αὐτὴ μὲ κάποια προσποιητὴ ντροπή. Στὴν πραγματικότητα εἶνε ὑπερήφανοι γιατὶ βεβαίως πρόκειται περὶ «μοναδικῆς» εἰς τὸ εἶδος της τοποθεσίας ἀρκετὰ ἰδιόρρυθμης. Κάτι σὰν πετρῶδες χάος ὅπου συνεχῶς βρέχει.

Τὸ «Σιριγκέλε» εἶνε ἕνας βράχος. Ἀλλὰ πιὸ πέρα ἐμφανίζεται ἡ ἄμμος. Ὅταν δὲν βρέχει κάθε ὁ μέτρα οἱ σωφὲρ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητά τους γιὰ νὰ ξεβουλώσουν τὰ μοτέρ. Μὲ βροχὴ ἡ διαδρομὴ παίρνει τὴν ἔκτοσι τραγωδίας. Ἡ κίνηση εἶνε ἐξαιρετικὰ μεγάλη. Βωδάμαξαι, φορτηγά, βάδια, ἁρνιὰ ποὺ ἀνεβοκατεβαίνουν τὸ «πετρῶδες χάος». Ἡ διασταύρωσις εἶναι ἀδύνατος. Πρέπει μία ἐκ τῶν δύο ὁμάδων νὰ γυρίσῃ πίσω πολλὰ μέτρα ἢ καὶ χιλιόμετρα ἀκόμα. Ὑπάρχει καὶ... πρωτεραιότης τὴν ὁποίαν ἔχουν τὰ κοπάδια γιατὶ φοβισμένα ἀπὸ τὸ συνωστισμὸ μπορεῖ νὰ χαθοῦν στὰ δάση ἂν σταματήσῃ ἡ πορεία τους.

Οἱ ἰθαγενεῖς εἶνε συνηθισμένοι στὸ δρόμο αὐτόν.

Ποτὲ δὲν εἶνε διαστικοί. Δὲν εἶνε ἀκόμα δοῦλοι ἑνὸς «κενφόρ» ποὺ γι' αὐτοὺς παίρνει τὴ μορφὴ ἑνὸς μαγικοῦ παιχνιδιοῦ. Σταματοῦν στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ δὲν πολυσκοτίζονται γιὰ νὰ στείλουν τηλεγράφημα γιὰ τὴν ἀργοπορία στὴν οἰκογένειά τους.

Στὴν Παραγουάη βρίσκει κανεὶς ἀκόμη σήμερα ὁλόκληρες φυλὲς Ἰνδῶν.

Ἕνας Ἰδιοκτήτης ἑνὸς ράντς κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἀεροπλόνο σὲ κάποια ἀπόσταση ἀπὸ τὸ κτῆμα του. Πηγαίνει στὸ σπίτι του, παίρνει τὸ μπάντο του, πηδᾶ σ' ἕνα ἄλογο καὶ μιστὴ ὥρα ἀργότερα βρίσκεται μέσα στὰ δάση ὅπου ζοῦν οἱ Ἰνδοὶ «Γκαρανίς» ποὺ ποτὲ δὲν πάτησαν τὸ πόδι τους στὴν πόλι. Ἄτομα ἄγνωστα στὸ Κράτος, χωρὶς ταυτότητα, χωρὶς στρατιωτικὲς ὑποχρεώσεις. Τὰ πρόσωπά τους ἔχουν ἕνα σωρὸ ζωγραφιὲς καὶ εἶνε κόκκινα. Ἡ πρωτόγονος διάλεκτός τους ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσερις ἀριθμούς

Ὁ κτηματίας ποὺ τοὺς ἐπισκέπτεται ξεχνᾶ ἀνάμεσά τους τὶς ἀνέσεις του. Ὄχι γιατὶ θέλει νὰ εἶνε δημοφιλὴς. Ἀλλὰ γιατὶ εἶνε ἀναγκασμένος. Πίνει οὐΐσκυ στὴν πόλι ἢ τὸ περίφημο «τερερέ», ποτὸ τῶν Ἰθαγενῶν. Ἀκούει ραδιόφωνο ἢ κιθάρες. Βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο γιὰ ν' ἀνέβῃ στὰ ἄλογο. Θάβει τοὺς νεκροὺς του γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι του. Πηγαίνει στὶς πόλεις ὅπου τὰ σπίτια εἶνε ξύλινα παραπήγματα. Ἐκεῖ στοὺς δρόμους ἄνθρωποι καὶ ἀγελάδες περπατοῦν μαζί. Οἱ νέες γυναῖκες φοροῦν κάτι πελώρια καπέλλα, τὶς περιοδῆτες «σοῦκες» ἐνῶ οἱ ἡλικιωμένες χτενίζονται κατὰ τὸν παλιὸ τρόπο: Τὰ μαλλιὰ ἀνεβασμένα πρὸς τὰ ἀπάνω τοῦ κεφαλιοῦ σχηματίζουν ἕναν μικρὸ πυργίσκο ποὺ συχνὰ ἔχει ἀρκετὸ ὕψος.

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ

Μεταξὺ τῶν τριῶν Μεγάλων Συμμάχων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τῆς Μεγάλης Βρεταννίας καὶ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἄρχισε φοβερὸς ἀνταγωνισμός, ποὺ ἀποβλέπει στὸ ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴ συνεργασία τῶν Γερμανῶν ἐφευρετῶν. Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις πρὸ πάντων, προσφέρει μυθώδη ποσὰ στοὺς Γερμανοὺς σοφούς, ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ συνεχίσουν τὶς ἐπιστημονικές των ἔρευνες στὴ Ρωσσία. Οἱ περισσότεροι, ὅμως, ἐπιστήμονες τῆς Γερμανίας προτιμοῦν τὴν Ἀμερική, γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, ἀδιαφορούντες γιὰ τὶς δελεαστικὲς προσφορὲς τῆς Μόσχας.

Σήμερα βρίσκονται στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες πάνω ἀπὸ διακόσιοι Γερμανοὶ ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι, προσφέρουν πολύτιμες ὑπηρεσίες στὰ πολεμικὰ ἰδίως, ἐργοστάσια ὅπου ἀσχολοῦνται μὲ τὴν τελειοποίηση δι' φόρων ὅπλων. Ὅλοι αὐτοί, ὅπως ἀποκαλύπτει μιὰ ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα, ἔφεραν ἀπὸ τὴν Γερμανία ἕνα πλῆθος μυστικῶν ἐφευρέσεων, τὶς ὁποῖες ἐπώλησαν στὴν ἀμερικανικὴ κυβέρνηση.

Ἡ .... μετανάστευσις τῶν γερμανικῶν ἐφευρέσεων στὴν Ἀμερικὴ ἄρχισε εὐθὺς μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐχθροπραξιῶν. Ὁ συνταγματάρχης Τότφυ διηγεῖται ὅτι ὅταν βρισκότανε στὸ Κάσσελ τῆς Γερμανίας εἶδε νὰ καταφθάνουν στὸ γραφεῖο του ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἐπιτελείου μιᾶς γερμανικῆς μονάδος, ποὺ ἔφεραν μαζί τους καὶ τὰ μυστικὰ σχέδια πολλῶν γερμανικῶν ἐφευρέσεων.

Οἱ Ἄγγλοι δὲν μιλοῦν καὶ πολὺ γιὰ τοὺς Γερμανοὺς ἐπιστήμονες ποὺ συνεχίζουν τὶς ἐρευνές των στὴν Ἀγγλία. Εἶνε, ὅμως, γνωστὸν ὅτι ὁ πολὺς Μέσσερσμιτ βρίσκεται «κάπου στὴ Σκωτία».

ΚΡΗΤΙΚΗ ΛΑΪΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗ

2ον

Οἱ Σφακιῶνοι πολεμᾶνε παν τοῦ σὰν λιοντάρια, ἀλλὰ εἶνε ἀμέτρητο, οἱ Τοῦρκοι. Καίγεται τὸ Μεσοχῶρι, τὸ Γεωργίτσι, ὁ Θόλος, ὁ 'Ομπροσγιαλός. Σφάζονται χιλιάδες τὰ γυναικόπαιδα ! Καὶ οἱ Τοῦρκοι ὅμως ποὺ σκοτώνονται εἶνε χιλιάδες ! Γι αὐτὸ ὁ Πασσᾶς στέλνει γράμματα στὸν Δασκαλογιάννη καὶ τοῦ ζητάει νὰ ἀνταμώσουνε νὰ πάψουν οἱ σφαγές.

'Ο Δασκαλογιάννης μαζεύει τοὺς προεστοὺς τῶν Σφακιῶν στὰ Κρούσια, μιὰ πυκνοφυτεμένη τοποθεσία στὸ βουνὸ Ζαράνι στοὺς πρόποδες τῶν Λευκῶν 'Ορέων καὶ τοὺς λέει πὼς εἶνε ἕτοιμος νὰ παραδοθῆ γιὰ νὰ σταματήση τὸ ματοκύλισμα τοῦ τόπου. 'Ακολουθεῖ μιὰ σκηνὴ 'Ομηρικῆς μεγαλοπρέπειας: 'Ο ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον οἱ προεστοὶ τῶν Σφακιῶν, ὁ Μπουνατογιάννης, ὁ Δασκαλομανιῶσος, ὁ Παπαμανουσάκης, ὁ Βαλουδάκης, ὁ Μανούσακας, ὁ Πετρογιώργης, ὁ Πρωτόπαπας, ζητᾶνε νὰ ἐξακολουθήση ὁ ἀγώνας καὶ δὲν ἀφίνουν τὸν Δασκαλογιάννη νὰ παραιτηθῆ. 'Η ἀπάντησή τους στὸν Πασσᾶ εἶνε αὐτούσιο τὸ ἀρχαῖο «Μολὼν λαβέ!».

Γράμματα πέμπου τοῦ πασσᾶ μὲ τσοὶ μαντατοφόρους, πὼς θὰ τὸν ἀνημένουσι στοῦ Φάραγγα τσοὶ πόρους πὼς ὥστε ν' ἀναπνέουσι καὶ νὰ χτυπᾶ ἡ καρδιά των, εἰς ἔντροπήν των τοὺς λέει νὰ δώσουν τ' ἅρματά των Κι αὐτόνος ποὺ τὰ γύρεψε σὰν εἶνε παλληκάρι ἀπὸ τὴν μπούκα δίδουν τα κι ἂς πάει νὰ τὰ πάρει».

'Ο πόλεμος ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπάντηση αὐτὴ ἐξακολουθεῖ ἀγριώτερος. Οἱ Σφακιανοὶ πολεμᾶνε πάντοτε παλληκαρίσια, οἱ Τοῦρκοι ὅμως προχωροῦν μὲ μάχες δραματικῆς κρισιμότητας. Βγαίνουν στὴν 'Αράδοινα, ὄνε ἐσαίνουν στὸ 'Αόρι τοῦ Κάστρου, τὴν κορυφὴ τῶν Λευκῶν 'Ορέων καὶ κατεβαίνουν ἐπειτα στὴν "Αγια Ρούμελη, καίγοντας, σφάζοντας, λεηλατώντας παντοῦ ὅπου περνανε. Οἱ Σφακιανοὶ κλείνονται στὸ φαράγγι τῆς Σαμαριᾶς καὶ τότε ὁ Δασκαλογιάννης ἀποφασίζει ὁριστικὰ νὰ παραδοθῆ καὶ φεύγει γιὰ τὸ 'Ηράκλειο μὲ τὴ συντροφιὰ κάπου 70 παλληκαριῶν ποὺ δὲν θελήσανε νὰ τὸν ἀφήσουν μόνο.

'Η σκηνὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ του ἀπὸ τὴν γυναίκα του εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ δραματικὲς τοῦ ἔργου. 'Η γυναίκα του τὸν ἀποχαιρετάει μὲ μοιρολόϊ :

«Μισεύγεις, Δάσκολε Γιαννιέ, κι' ἴντα μοῦ παραγγέλνεις ; Θωρῶ το καὶ κατέχω το πὼς δὲν ξαναγαγιέρνεις! "Ως πότε νὰ σὲ καστερῶ, πότε νὰ σ' ἀνημένω, νὰ 'γω τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ τὸ τεφὶ στρωμένο ; »

'Ακολουθεῖ ὁ χαιρετισμὸς τοῦ Δασκαλογιάννη :

'Ἀπού τὸ κάστρο νὰ ἔρθω ἐγὼ θ'ἀργήσ'ὅπως κι'ἂν διάξω, μὰ σὰν γιαγείρω το γιαμιᾶς τὰ σπίθια μας θὰ σιάξω. Νὰ κάτσεις σὰν ἀρχόντισσα, ὡς ἤσου μαθημένη, νὰ χεις τὴν πόρτα σου ἀνοιχτὴ την ταβλα σου στρωμὲνη. τὰ μοιρολόϊα σώπασε, ἔλα στὸ λοΐσμό σου μὰ ζωντανό τονε θωρεῖς ἀκόμη τὸν Γιαννιό σου».

Στοὺς ἑπόμενους στίχους ὁ Μπάρμπα Πεντζελιὸς μᾶς διηγεῖται, τὴν εἴσοδο τοῦ Δασκαλογιάννη στὸ σεραῖ τοῦ Πασσᾶ, τὴ συνομιλία ποὺ εἶχαν οἱ δυὸ ἀρχηγοί, καὶ τέλος τὸ μοιρολόϊ τοῦ ἡρωικοῦ πατριώτη. Τὸ ποίημα εἶνε ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα. Οἱ περίεργες φές, οἱ διάλογοι, ἡ γλῶσσα, οἱ ἰδέες του, τὸ κάνουν νὰ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ σπάνια κείμενα στὴ νέα ἑλληνικὴ λογοτεχνία.

Στὴ σύντομη τούτη ὁμιλία, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἰπωθοῦν βέβαια περισσότερα. Σὰν κατακλεῖδα μόνο θὰ ἀναφέρω τοὺς στίχους ποὺ περιγράφει ὁ ποιητὴς τὴν καταστροφὴ τῶν Σφακιῶν. Οἱ 70 ἄντρες ποὺ ἀκολουθήσαν τὸν Δασκαλογιάννη στὸ 'Ηράκλειο, ἔμειναν 3 χρόνια στὴ φυλακὴ καὶ ἔπειτα κατώρθωσαν νὰ σπάσουν τὰ σίδερα καὶ νὰ γυρίσουν στὰ χωριά τους. Τὸ θέαμα ὅμως ποὺ εἶδαν ἦταν τρομερό :

Εἰς τὰ Σφακιὰ ἀποσώσασι καὶ πᾶν εἰς τὰ χωριά των, μὰ ποῦ νὰ βροῦν γυναῖκες των καὶ ποῦ νὰ βροῦν παιδιά των! ποὺ τρεῖς χρόνοι ἐπεράσασι ποὺ τὰ ξεχωρίστηκαν κι ἄλλα σκλάβοι ἐπιαστῆκα· κι ἐπέρασέ των ἡ χαρὰ πὼς ἐξεσκλαβωθῆκα γιατ' ἄλλα πάλ, βάσανα κι ἄλλοι καϋμοὶ τσ' ἐβρῆκα. 'Αγνώριστά 'δραν τὰ Σφακιά, τσῆ γειτονιὲς ξεχνοῦσι κι ὄνειρο τῶν ἐφαίνεντο ἐκεῖ ποὺ τσὶ θωροῦσι. Κανένα σπίτι ποῦ καὶ ποῦ ἀνατροχαλισμένο καὶ σὰν μετατοκάθισμα χτισμένο, σκεπασμένο. Πεῖνα καὶ φτώχεια κι ἐρημιά, κλάψα, μοιρολόγια, ἀκούρευσιν εἰς τσὶ γιορλιὲς καὶ βλέπουν εἰς τ' ἀόρια. 'Αναστενάζουν θλιβερὰ καὶ κλαῖσι βουρκωμένα πὼς ἀποδῶκα τὰ Σφακιά, τὰ πολυσπαινεμένα. κονάκια καὶ σεραγια ἀπού εἰχαν χάραν καὶ χωριὰ, κι ἄντρες λεβέντες στὴ θωριὰ κι εἰς τὴν καρδιὰ λιοντάρια ποὺ ε·χσι νειοὺς γιὰ τ'ἅματα γέρους νὰ συμβουλεύγου καὶ γεροντάδες κι ἄρχοντες ἄξους νὰ δασκαλεύγου. Νοικοκυράδες τοῦ σπιτιοῦ, καμῶτρες γιὰ τὴ ρόκα. γερόντισσες νὰ κάθωνται νὰ ξαίνουν εἰς τὴν πόοτα. 'Αυυφαντοῦδες γνωστικές, νὰ κάνουν τὸ δισσίδι, κοράσια γιὰ τὸ ξόμπλιασμα καὶ νειὲς γιὰ τ' ἀργαστήρι. "Αντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ στὰ μαῦρα δουτημένους κι ἀπὸ τὰ πάθη τὰ πολλὰ καὶ λύπες χλωμιασμένους. Δὲν βλέπουν νειοὺς μὲ τ'ἅρμα- ἀσημοκουκλωμένους, (τα ψηλοὺς καὶ λιγνομέσηδες, σὰν βιόλες στολισμένους. νὰ γαϊτανίζουν τὸ χορό, νὰ λέσι μαντινάδες, νὰ σειοὔνται, νὰ λυνίζονται μὲ τόσες ταπεινάδες· καὶ γέρους κι ἀσπρομάλληδες νὰ κάθονται στὴ τάβλα, νὰ τρῶσι καὶ νὰ πίνουσι, νὰ τραγουδοῦν μεγάλα. νὰ λὲν τραγούδια τοῦ σκαμνιοῦ καὶ τοῦ πολέμου βάλη κι ἡ τάβλ' ἀπού τὴ μιὰ μερὲ ν' ἀντιλαλεῖ ὥς τὴν ἄλλη. Οἱ γιεγλεντζέδες πάψασι, πᾶσιν οἱ χαροκόποι, κι ἀγνώριστος ἐγίνηκεν ὁ τόπος κι οἱ γανθρῶποι.

'Η γλῶσσα τοῦ ἀποσπάσματος αὐτοῦ, τὰ θέματά του, οἱ εἰκόνες του καὶ γενικὰ τὸ ἦθος του εἶνε ἴσως μοιωδικὰ στὴ νεοελληνικὴ λογοτεχνία.

'Ο Μπάρμπα Πεντζελιὸς ἦταν βέβαιν ἀγράμματος, ἀλλὰ ἡ ψυχή του ἦταν φωτισμένη ἀπὸ τὸ παμπάλαιο, στέρεο, ἀνδρίκειο ἦθος τοῦ "Ελληνα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ λόγος βγῆκε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιὰ του σοφετὸς καὶ καλόδετος, ὅπως κάθε γνήσιος λόγος.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΛΑΟΥΡΔΑΣ

'Η στήλη τοῦ Μπρίτζ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Μπ. Ρ.8.6
Κπ. Ρ.10.4
Κρ. Α.3.2
Σπ. 8.7.6.2

Μπ. Α.Ν.Φ.7
Κπ. 7
Κρ. Φ.8.7.4
Σπ. Ρ.Φ.10.9

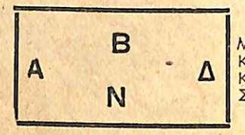

Μπ. 9.4.3.2
Κπ. 8.6.5.2
Κρ. Ν.9.6
Σπ. 5.4

Μπ. 10.5
Κπ. Α.Ν.Φ.9.3
Κρ. Ρ.10.5
Σπ. Α.Ν.3

'Ο Νότος παίζει 4 κοῦπες. 'Η 'Ανατολὴ ἐπιτίθεται μὲ τὸ 4 καρρό. 'Η Δύσις βάζει τὴν Ντάμα καὶ ὁ Νότος παίρνει τὸν Ρήγα.

Λύσις τοῦ ὑπ' ἀρ. 13 προβλήματος

'Ο Νότος βλέπει ὅτι μπορεῖ νὰ κάνη 9 λεβέ. Διὰ νὰ κάνη τὴν 10ην λεβὲ δὲν ἔχει καιρὸν νὰ κόψη ἕνα καρρὸ διότι οἱ ἀντίπαλοι μποροῦν νὰ τοῦ βγάλουν προηγουμένως τὰ δύο ἀτοῦ τοῦ Βορρᾶ (Μὸρ). Πρέπει λοιπὸν νὰ «μαϊτράρη» ἕνα σπαθὶ τοῦ Βορρᾶ, κόβοντας δύο φορὲς σπαθὶ ἀπὸ τὸ χέρι. Κατὰ συνέπειαν θὰ ἀφήση τὸν Ρήγα ἀτοῦ εἰς τὸν Βορρᾶ διὰ «ραντρὲ» καὶ νὰ πάρη τὸ 10 μὲ τὸν Φάντη ἀτοῦ. 'Ακολούθως παίζει σπαθί, παίρνει μὲ τὸν Ρήγα παίζει μικρὸ σπαθὶ καὶ κόβει, κατεβαίνει εἰς τὸν Βορρᾶ μὲ τὸν Ρήγα ἀτοῦ καὶ παίζει σπαθὶ τὸ ὁποῖον καὶ κόβει. Παίρνει τὸ τελευταῖο ἀτοῦ τῶν ἀντιπάλων. Κατεβαίνει εἰς τὸν Βορρᾶ μὲ τὸν Ρήγα μαστοῦνι καὶ ἔγει 2 σπαθιὰ καλά.

'Ορθὰς λύσεις τῶν ὑπ' ἀρ. 8, 9 καὶ 11 προβλημάτων μᾶς ἀπέστειλεν ὁ κ. Κωνταντῖνος Ψυχογιουδάκης Ρέθυμνον.

'Ορθὴν λύσιν τοῦ ὑπ' ἀρ. 9 προβλήματος ἀπέστειλεν ὁ κ. Κ. Σεβαστόπουλος.

Μάθημα 14ον δι' ἀρχαρίους

ΟΤΑΝ Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΒΟΗΘΗΣΗ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΛΩΘΕΝ ΧΡΩΜΑ

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὑ πολογίσατε τὸ σύνολον τῶν λεβὲ καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ὑ ποδείξεις τοῦ 3ου Μαθήματος. "Αν εἶνε 5 πρέπει νὸ πῆτε πάσσο. Μὲ 5 1)2 λεβὲ ντ' ὀνὲρ, ζητήσατε τὴν τρίτην χαρτωσιὰν εἰς τὸ χρῶμα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει πρόκλησην πρὸς τὸν σύντροφον νὰ δῶση τὴν τετάρτην ἐκτὸς ἂν ἡ βοήθειά του ἦτο προστατευτική. Μὲ σύνολον 7 ἢ πλέον λεβὲ κλείσατε ἀπ' εὐθείας τὴν μὰνς. "Αν ἔχετε τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν δι' ἐπαναγορὴν δύνασθε νὰ ὑποδείξετε δεύτερον χρῶμα σας ΔΗΛΩΣΙΜΟΝ ἢ νὰ ἀπαντήσετε «2 χωρὶς ἀτού».

'Η διπλὴ βοήθεια (μὲ πήδημα) εἶνε προτροπὴ διὰ μάνς.

ΑΝΤΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ «Ι ΧΩΡΙΣ ΑΤΟΥ»

Γνωρίζομεν ἤδη, ὅτι ἡ ἀπάντησις «Ι χωρὶς ἀτοῦ» στηρίζεται καμμιὰ φορὰ εἰς 1 λεβὲ ντ' ὀνὲρ. 'Επομένως ἐφ' ὅσον ἡ δηλωσίς σας ἔγινε μὲ τὸ ἐλάχιστον τῆς ἀπαιτουμένης δυναμικότητος πρέπει νὰ ἀπαντήσετε «πάσσο». "Αν ἔχετε ἐπὶ προσθέτους ἀξίας, ἐπανέρχεσθε εἰς τὸ δηλωθὲν χρῶμα, ἐφ' ὅσον εἶνε ΕΠΑΝΑΔΗΛΩΣΙΜΟΝ ἢ ἐπιδείξατε νέον δηλώσιμον χρῶμα.

Πῶς θὰ γίνετε Ραδιο-ἐρασιτέχνες

Τὸ ἐναλλασσόμενο ρεῦμα δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ συνεχὲς μονάχα κατὰ τὸ ὅτι ἀλλάσσει διεύθυνσι πολλὲς φορὲς στὸ δευτερόλεπτο, ὅπως π. χ. τὸ ἐναλλασσόμενο ρεῦμα ποὺ διαρρέει τὴν κεραία τοῦ Πομποῦ 'Αθηνῶν καὶ ποὺ ἀνεβοκατεβαίνει σ' αὐτὴ 601.000 φορὲς στὸ δευτερόλεπτο, ἀλλὰ διαφέρει καὶ γιὰ μιὰ ἄλλη ἐξαιρετικὴ ἰδιότητα : Τὸ ἐναλλασσόμενο ρεῦμα ὅταν ἡ συχνότης του περάση τὶς 16.000 περίπου περιόδους στὸ δευτερόλεπτο δὲ μπορεῖ νὰ μείνη ἀπάνω στὴν κεραία ἀλλὰ ἐξαναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείψη τὸ σύρμα καὶ νὰ ἀκτινοβοληθῆ.

Αὐτό, λένε οἱ σοφοί, γίνεται γιατὶ ὅσω ἡ συχνότης εἶνε μικρή, ὅπως στὴν περίπτωσι τοῦ ρεύματος τοῦ ἠλεκτροφωτισμοῦ 'Αθηνῶν, ποὺ εἶνε μόνο 50 περιόδων, τὸ ρεῦμα κυκλοφορεῖ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σύρματος. "Οσω μεγαλώνει ἡ συχνότης τόσο καὶ τὸ ρεῦμα ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ἀνέρχεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ σύρματος καὶ τέλος ἅμα περάση τὶς 16 χιλιάδες περιόδους ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείψη τελείως τὸ σύρμα καὶ νὰ ἀκτινοβοληθῆ ὑπὸ μορφὴν «ἠλεκτρομαγνητικῶν κυμάτων».

Κύματα ἀκτινοβολούμενα πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις ἀπὸ τὴν κεραία τοῦ πομποῦ.

Πῶς ἀκριβῶς γίνεται αὐτὴ ἡ ἀκτινοβολία δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς πῆ ἡ 'Επιστήμη σήμερα. 'Εκεῖνο ποὺ ξέρουμε εἶνε ἐτι τὰ κύματα αὐτὰ εἶνε παλμικαὶ δονήσεις μιᾶς μυστηριώδους οὐσίας ποὺ τὴν ἀπεκάλεσαν αἰθέρα, ὅπως τὰ ἠχητικὰ κύματα εἶνε παλμικαὶ δονήσεις τοῦ ἀέρα. 'Ο αἰθὴρ αὐτὸς δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὸν φαρμακευτικὸ αἰθέρα.

Μακρὰ, μεσαῖα, βραχέα καὶ ὑπερβραχέα

"Οπως κι' ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, μιὰ κεραία, ἕνα σύρμα ἐνάεριο δηλαδή, ὅταν συνδεθῆ μὲ ἐναλλασσόμενο ρεῦμα ποὺ ἔχει συχνότητα πάνω ἀπὸ 16.000 περιόδους, ἀκτινοβολεῖ τὸ ρεῦμα μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός (300.000.000 μ.) ὑπὸ μορφὴν κυμάτων. "Οσο γιὰ τὸ μῆκος τῶν κυμάτων αὐτῶν, τὰ πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι ὅσω ἡ συχνότης μεγαλώνει τόσο τὸ μῆκος τοῦ κύματος μικραίνει. "Ετσι ὁ Σταθμὸς 'Αθηνῶν τοῦ ὁποίου ἡ κεραία διαρρέεται ἀπὸ ρεῦμα συχνότητος 601.000 περιόδων ἐκπέμπει σὲ μῆκος 500 περίπου μέτρων (γιὰ τὴν ἀκρίβεια 499,2 μ.) κι ἕνας ἀπὸ τοὺς Στεθμοὺς τοῦ Λονδίνου μὲ συχνότητα 10.000.000 περιόδων ἐκπέμπει στὰ 30 μ. (300.000.000 : 10.000.000 = 30).

Στὴ Ραδιοφωνία χρησιμοποιοῦν συχνότητες ἀπὸ 150.000 ἕως 21.000.000 περιόδους ἢ ἀντιστοίχως κύματα μήκους 2.000 ἕως 13 μ. Τὰ κύματα αὐτὰ τὰ διήρεσαν σὲ 4 ζῶνες:

1) Τῶν μακρῶν κυμάτων 2.000 ἕως 660 μ. περίπου.

2) Τῶν μεσαίων κυμάτων 660 ἕως 200 μ.

3) Τῶν βραχέων κυμάτων 49 ἕως 13 μ.

Καὶ 4) τῶν ὑπερβραχέων, κάτω τῶν 13 μ. ποὺ κυρίως χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν τηλεόρασι.

'Η ζώνη ἀπὸ 200 - 50 χρησιμοποιεῖται ἀπὸ ἀεροπλάνα, πλοῖα, ἐρασιτέχνας καὶ δι' ὅλας διεθνεῖς ἀνάγκας.

"Οσο γιὰ τὰς περιόδους χρησιμοποιοῦν κι ἄλλα ὀνόματα. Τὶς λένε κύκλους (σάϊκλ) οἱ 'Αγγλοσάξωνες, χέρτς οἱ Γερμανοί. "Ολα σημαίνουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Γιὰ οἰκονομία στὰ μηδενικὰ στὶς μεγάλες συχνότητες χρησιμοποιοῦνται οἱ ὅροι «χιλιοπερίοδοι» (χίλιαι περίοδοι) ἢ «χιλιόκυκλοι» ἢ «κιλοχέρτς» καὶ στὶς πολὺ μεγάλες, οἱ ὅροι «μεγάκυκλοι» ἢ «μεγαχέρτς» (1.000.000 περίοδοι)

Κύματα ἐδάφους. Κύματα χώρου.

'Η ἀκτινοβολία τοῦ ρεύματος ἀπὸ μιὰ κεραία γίνεται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις ὑπὸ μορφὴν σφαιρικῶν κυμάτων (βλ. σχ.).

Τὰ κύματα, λένε οἱ ἐρευνηταί, ἀκολουθοῦν δύο δρόμους, ὅταν φεύγουν ἀπὸ τὴν κεραία : "Αλλα γλυστροῦνε ἀπάνω στὸ ἔδαφος (κύματα ἐδάφους), καὶ ἄλλα, τὰ περισσότερα, ἀκτινοβολοῦνται στὸ διάστημα (κύματα χώρου).

Τὰ βραχέα κύματα διαδίδονται κατὰ προτίμησι διὰ τοῦ χώρου, 'Αλλὰ καθὼς διασχίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ τόσι νὰ τὴν ξεπεράσουν καὶ νὰ διασπαροῦν στὸ ἄχανες, συναντοῦν στὰ ἀνώτατα αὐτῆς στρώματα τὴν ΙΟΝΟΣΦΑΙΡΑΝ, δηλαδὴ ἰσχυρῶς ἠλεκτρισμένη ἀτμοσφαιρικὴ ζώνη ποὺ τὰ ἐξαναγκάζει μὲ ἀνάκλασι, ἀκρι βῶς ὅπως καὶ ἕνας καθρέπτης τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, νὰ γυρίσουν πίσω στὴ γῆ. Κι ἐπειδὴ ὅπως εἴπαμε, εἶνε σφαιρικά, φθάνουν σὲ πολλὰ σημεῖα (θεωρητικῶς σὲ ὅλα τὰ σημεῖα) τῆς γῆς. "Ετσι ἐξηγεῖται γιατὶ ἕνας Σταθμὸς ἀμερικανικὸς π. χ. ἀκούεται καὶ στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν 'Αφρικὴ καὶ στὴν 'Ιαπωνία. Καὶ δὲν εἶνε μόνο γενικὰ αἰσθητὴ ἡ παρουσία των, ἀλλὰ εἶνε καὶ ταυτόχρονη σχεδόν, γιατὶ ὅπως εἴδαμε, ἡ ταχύτης των εἶνε 300 ἑκατομ. μέτρα στὸ δευτερόλεπτο.

'Αντίληψι τοῦ πράγματος σὰ φέστερη σχηματίζει κανένας ὅταν ἀναλογισθῆ ὅτι ὁ γύρος τῆς γῆς ποὺ εἶνε στὸν 'Ισημερινὸ 40.000 χιλιόμετρα περίπου, διανύεται ἀπὸ ἕνα τοιοῦτο ἀεροπλάνο σὲ 80 - 100 ὥρες, κι ἀπὸ τὰ ἠλεκτρομαγνητικὰ κύματα στὸ δευτερόλεπτο ἑπτὰ φορές !

Ε. Μπ.

ΣΗΜ. Σὲ ποσηγούμενα μαθήματά μας παρεισέφρησαν μερικὰ τυπογραφικὰ σφάλματα, ἀνάπτφεύκτα στὰ τεχνικὰ θέματα. Ἀπ' αὐτὰ διορθώνουμε δύο τὰ κυριώτερα : 'Αντὶ ταλαντεύσεις, νὰ διαβασθῆ ταλαντώσεις καὶ ἀντὶ ἀντεπαγωγὴ καὶ πηνίο ἀντεπαγωγῆς, νὰ διαβασθῆ ΑΥΤΕΠΑΓΩΓΗ καὶ πηνίο ΑΥΤΕΠΑΓΩΓΗΣ. Ε.Μπ.

ΧΙΤΛΕΡ - ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ

"Ολος ὁ κόσμος θυμᾶται τὶς «μικρὲς ἱστορίες» ποὺ ψιθυρίζομε ὅλοι στὸ αὐτὶ τῶν φίλων μας κατὰ τὴν περίοδο τῆς προσκαίρου ἐπικρατήσεως τοῦ "Αξονος στὴν Εὐρώπη. Πολλὲς ἀπὸ τὶς ἱστορίες αὐτὲς ποὺ ἐσατύριζαν τὸν Χίτλερ καὶ τὸν Μουσσολίνι καὶ ποὺ μᾶς τὶς μετέδιδε συχνὰ τὸ Ραδιόφωνο τοῦ Λονδίνου, λησμονήθηκαν. Χάρις ὅμως στὴν πρόνοια ἑνὸς ὑπομονητικοῦ ἀκροατοῦ τοῦ Ραδιοφώνου, ποὺ τὶς συγκέντρωνε μεθοδικά, μποροῦμε σήμερα νὰ ξαναθυμηθοῦμε μερικές.

Τὸ γουροῦνι.

'Ο Χίτλερ καὶ ὁ Γκαῖριγκ διασχίζουν μὲ τὴν πολυτελῆ τους κούρσα τὸν κεντρικὸ δρόμο ἑνὸς γερμανικοῦ χωριοῦ. "Εξαφνα βρίσκονται μπροστὰ σ' ἕνα γουροῦνι. 'Ο Γκαῖριγκ φρενάρει, ἀλλὰ εἶνε ἀργά... Τὸ αὐτόκινητο ἔχει κάνει τὸ γουροῦνι λυώμα!...

— "Ακουσε "Ερμαν, λέγει τότε ὁ Χίτλερ στὸν Γκαῖριγκ. Πρέπει νὰ πᾶς ἀμέσως νὰ βρῆς τὸν κάτοχο τοῦ γουρουνιοῦ καὶ νὰ τὸν ἀποζημιώσης. Θὰ εἶνε πολὺ ἄσχημο γιὰ μᾶς ἂν γίνη γνωστὸ ὅτι προξενήσαμε μιὰ τέτοια ζημιὰ σ' ἕναν φτωχὸ χωρικό...

'Ο Γκαῖριγκ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ τρέχει νὰ βρῆ τὸν κάτοχο τοῦ γουρουνιοῦ. Σὲ λίγο ἐπιστρέφει φορτωμένος μὲ μιὰ κόφκα γεμάτη δῶρα.: Ζαμπόν, τυριά, ἄσπρο ψωμί, χυλοπῆττες, μουστοκούλουρα κτλ.

— Ποῦ τὰ βρῆκες ὅλα αὐτά ; ρωτάει ὁ Χίτλερ κατάπληκτος Τὰ ἀγόρασες ;

— "Οχι, ἀπαντᾶ ὁ Γκαῖριγκ. Μοῦ τὰ χάρισαν οἱ χωρικοί. 'Ακόμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰ ποιὸ λόγο μοῦ τὰ ἐδώρισαν... Μόλις μπῆκα σὲ μιὰ καλύβα, εἶπα : «Χάϊλ Χίτλερ! Τὸ γουροῦνι σκοτώθηκε!...». Καὶ ἀμέσως μὲ φόρτωσαν μὲ αὐτὰ τὰ δῶρα!..

Ὁ Ἰταλὸς νεοσύλλεκτος

"Οταν οἱ 'Ιταλοὶ νεοσύλλεκτοι πορευσιάζονταν στὰ ἔμπεδα τῆς 'Ιταλίας γιὰ νὰ καταταγοῦν στὸ στρατό, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς τοὺς ρωτοῦσε ἂν ἦσαν φασίστες. Σὲ καταφατικὴ ἀπάντησι τοὺς διευκόλυνε νὰ καταταγοῦν στὸ ὅπλο τῆς προτιμήσεώς των. 'Ο πρῶτος νεοσύλλεκτος παρουσιάζεται, χαιρετάει φασιστικὰ καὶ λέγει :

— Εἶμαι φασίστας καὶ ζητῶ νὰ καταταγῶ στὸ Πυροβολικό.

— Σύμφωνοι, ἀπαντᾶ ὁ ἀξιωματικός.

'Ο δεύτερος νεοσύλλεκτος ζητεῖ νὰ καταταγῆ στὴν 'Αεροπορία.

— Σύμφωνοι, ἀπαντᾶ ὁ ἀξιωματικός.

'Ο τρίτος νεοσύλλεκτος στέκεται προσοχὴ καὶ λέγει :

— Εἶμαι φιλελεύθερος καὶ ζητῶ νὰ καταταγῶ στὸ Πεζικό.

— Φιλελεύθερος ; ρωτάει κατάπληκτος ὁ ἀξιωματικός. Πῶς μπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς φιλελεύθερος ,

— Νὰ σᾶς ἐξηγήσω, ἀπαντᾶ ὁ νεοσύλλεκτος. 'Ο πατέρας μου ἦταν φιλελεύθερος, ὁ παππούς μου τὸ ἴδιο. Γιατί νὰ μὴν εἶμαι κι ἐγώ ;...

— Μά, βλάκα! τοῦ λέγει ὁ ἀξιωματικός. "Αν ὁ πατέρας σου καὶ ὁ παππούς σου ἦσαν δολοφόνοι, θὰ ἤθελες νὰ γίνης καὶ σὺ δολοφόνος ;

— "Ω! ὄχι! λέγει ὁ νεοσύλλεκτος. Θὰ γινόμουνα... φασίστας!...

Ὁ ἀπογοητευμένος.

Στὸν καιρὸ τῆς Κατοχῆς στὴ Γαλλία, ἕνας νεαρὸς Παρισινὸς ποὺ τὸν ἐγκατέλειψε ἡ ἀγαπημένη του, ἀπεφάσισε νὰ αὐτοκτονήση. Δὲν εὑρίσκε ὅμως πουθενὰ πιστόλι ἢ μαχαίρι. Οἱ Γερμανοὶ τὰ εἶχαν πάρει ὅλα. Τί νὰ κάνη ; Πηγαίνει σὲ μιὰ κεντρικὴ πλατεία καὶ βρίσκει ἕναν Γερμανὸ ὑπολοχαγό. Τὸν σταματάει καὶ τοῦ λέγει :

— 'Ο Χίτλερ εἶνε γουροῦνι!...

'Ο Γερμανὸς ὅμως ἀντὶ νὰ θυμώση, χαμογελάει κι ἀπομακρύνεται. Πεισμωμένος ὁ Γάλλος μας, σταματάει ἕναν Γερμανὸ ταγματάρχη, καὶ τοῦ λέγει :

— 'Ο Χίτλερ εἶνε γουροῦνι!...

— Ναί, ἐχεις δίκηο! τοῦ λέγει ὁ ταγματάρχης καὶ συνεχίζει τὸν δρόμο του.

"Εξω φρενῶν ὁ νεαρὸς τρέχει καὶ βρίσκει ἕναν Γερμανὸ στρατηγό.

— 'Ο Χίτλερ εἶνε γουροῦνι!... τοῦ λέγει.

— Σούτ!.. λέγει ὁ στρατηγός. Μὴν φωνάζεις πολὺ δυνατά, γιατὶ μπορεῖ νὰ σ' ἀκούσουν οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ... Λοβάλ!..

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ἡ Τύχη

ΤΟΥ κ. Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ-ΛΑΥΡΑ

Λέγεται ὅτι ἀπὸ τὴν Περσία ὅθεν καὶ οἱ Μάγοι, μᾶς ἦλθαν καὶ ὁ Ρήγας καὶ ὁ Φάντης καὶ ὁλόκληρη ἡ τράπουλα. Κατ' ἄλλους τὰ πρωτεῖα διεκδικεῖ ἡ Ἄπω Ἀνατολὴ καὶ ἰδίως ἡ Κίνα.

Ὁπωσδήποτε ἐξ Ἀνατολῶν τὸ φῶς... διὰ τοὺς μέν, σκότος δὲ διὰ τοὺς ἄλλους. Καθ' ὅλον τὸ δεκαπενθήμερον ὁ κόσμος διαιρεῖται εἰς ἀνθρώπους μὲ πασίχαρον πρόσωπον, λάμπουσαν ἀπὸ χαρὰν φυσιογνωμίαν, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ κατηφεῖς καὶ ἐλεεινοὺς, τὴν ὄψιν ἀνθρώπους. Εἰς τοὺς πρώτους, ἐμειδίασε τὸ μυστήριον αὐτὸ τὸ καλούμενον Τύχη, εἰς τοὺς ἄλλους ἔδειξε τὸ στρυφνὸν καὶ διεστραμμένον πρόσωπόν της.

Τὸ νανούρισμα τοῦ μωροῦ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἐπίκλησις πρὸς τὴν παντοδυναμία της νὰ φανῆ συγκαταβατικὴ καὶ νὰ δείξῃ τὴν εὐμένειά της πρὸς τὸ ταλαίπωρο νεογέννητο. Τὴν ἔννοια, τὴν κατάλαβε καλὰ ὁ ἄνθρωπος ἀπ' ἀρχῆς· ὅτι τίποτε δὲν ἰσχύει ν' ἀνατρέψῃ τὰ θελήματά της, νὰ τροποποιήσῃ τὸ πρόγραμμά της γιὰ τὸν καθένα. Ἕνα νεῦμα, καὶ ὁ εὐνοούμενος γίνεται, καὶ ζῇ εὐτυχισμένος· μ' ἕνα θυμό της κι' ἕνα πεῖσμα ἀκατανόητο, παίρνει τὸν κατήφορο σ' ὅλη του τὴ ζωή. Ὅλος ὁ βίος παίζεται ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι πράσινο. Ὅσες φορὲς ἀντίκρυσα αὐτὸ τὸ τραπέζι, τὸ εἶδα ἔτσι σὰ σύμβολο τῆς ζωῆς. Εἴτε τὸ θέλουμε εἴτε ὄχι, ὅλοι, μας παίζουμε. Τὸ ὀκτάρι καὶ τὸ ἐννιάρι, ἡ μπάκα, τὸ τράβηγμα στὸ πεντάρι, ἡ σειρά, τὸ βιολὶ καὶ τὸ ραζοὰρ τῆς μπάνκας εἶνε τὰ ἀπαραίτητα, τὰ ἀναπόφευκτα σημάδια τῆς ἡμέρας μας. Ποντάρουμε διαρκῶς μὲ νέο θάρρος· μὲ πεῖσμα καὶ μὲ τὴν αἰώνια ἐλπίδα πῶς θὰ γυρίσῃ τὸ χαρτί. Αὐτὴ ἐξακολουθεῖ τὸν ἀμείλικτο δρόμο της καὶ τὸ ἀδιάφορο τὸ σκληρὸ παιχνίδι της.

Πέφτουμε ἐπάνω σὲ ραζοὰρ· καὶ τὸ πεῖσμα θολώνει τὸ μάτι μας καὶ τὰ χέρια μας τρέμουν, καὶ ἡ καρδιὰ χτυπάει ἄτακτα καὶ μᾶς πιάνει ἡ ἀπελπισία καὶ ρωτᾶμε, γιατί;... μὰ γιατί;...

Καὶ κανένα «γιατὶ:» δὲν ὑπάρχει. Γιατὶ ἁπλούστατα ὁ ἕνας πρέπει νὰ κερδίζῃ, καὶ γιὰ νὰ κερδίσῃ πρέπει, νὰ χάνῃ ὁ ἄλλος. Καὶ γιατὶ κι ἐγὼ νὰ μὴν εἶμαι μὲ τοὺς κερδισμένους; Καὶ ἔτσι ρωτῶντας φθάνουμε εἰς τὸ πολύπλοκον καὶ ἀξεδιάλυτον πρόβλημα, εἰς τὴν μεγάλην μας ἀπορίαν: γιατὶ νὰ γεννιέται ὁ ἕνας Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων, καὶ ὁ ἄλλος Θερσίτης; Γιατί ὁ ἕνας γίνεται ἔξυπνος καὶ ὁ ἄλλος ἠλίθιος; Γιατί ὁ ἕνας φθάνει ἐνενηντάρης καὶ ὁ ἄλλος ἀποχαιρετάει τὴ ζωὴ πρὶν ἀκόμα τὴν νοιώσει καὶ τὴ χαρῆ;...

— Θὰ παίξετε: Ἀντήχησε γλυκύτατη ἡ φωνὴ τῆς οἰκοδέσποινας. Πρέπει νὰ παίξετε γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου...

— Ὄχι κυρία μου! Πρωτ...

μῶ τοὺς ἀφράτους κουραμπιέδες σας, τὴ ροδοψημμένη πήττα σας εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ὑπάρχῃ βέβαια κρυμμένον εἰς τὰ βάθη ἕνα «πρῶτον», ἢ τουλάχιστον, «δεύτερον», ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ὁ σύζυγός σας κυνηγάει καὶ πιάνει κάθε μέρα εἰς τὴν Ἀγορά! Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μοῦ τύχῃ, ὅπως δὲν μοῦ τυχαίνουν καὶ ἄλλα πολλά. Ἐσυνήθισα εἰς τὴν ὡροίαν κατάστασιν νὰ εἶμαι χαμένος, νὰ περιφρονῶ τὴν μεγάλην καὶ παντοδύναμον αὐτὴν Κυρίαν ἢ Θεὰν καὶ νὰ περνῶ περίφημα μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν θὰ μοῦ χαμογελάσῃ ποτέ!..

Τουλάχιστον μοῦ χαμογέλασεν ἡ οἰκοδέσποινα ἀλλὰ ταχύτατα μοῦ ἐγύρισε κιι αὐτὴ τὴ ράχη, ἡ ὁποία ἦτο ἀσυγκρίτως πλέον ὑποφερτὴ ἀπὸ τὰ χείλη μὲ τὸ μειδίαμα. «Ἰδού, εἶπα, καὶ μιὰ φορὰ ποὺ ἡ Τύχη μοῦ φάνηκε εὐμενής!»

Ἐκάθησα σ' ἕνα καναπὲ κι' ἐξηκολούθησα νὰ βλέπω τὶς πλάτες της. Ἔκανε μπάγκα ἕως τὰ μεσάνυχτα. Ἀπὸ τὶς κινήσεις της, ἀπὸ τὴν συνεννόησιν ποὺ εἶχε διὰ νευμάτων μὲ τὸν κρουπιέ της ἀντίκρυ, νεαρὸν εὐειδέστατον καὶ καλοκαμωμένον κύριον, ἀπὸ τὰ κατηφῆ πρόσωπα τῶν πονταδόρων, ἐννόησα διατί ὁ σύζυγός της εἶχε τέτοιον τύχην ἀλλοῦ, ἐκτὸς τοῦ οἴκου! Διατί ἡ κυρία ἦτο κατευχαριστημένη καὶ διατί τέλος πάντων ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι παίζοντες ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου ἦσαν ἠλίθιοι! Καὶ αἰσθάνθηκα μεγάλην ὑπερηφάνειαν ὅτι καθόμουν εἰς τὸν καναπὲν, καὶ ὄχι μαζί τους.

Καταδιώκεται τὸ χαρτοπαίγνιον διότι εἶνε, λεγουν, ἀνήθικος πρᾶξις. Ἀκμάζουν ὅμως αἱ ἱπποδρομίαι, τὸ χρηματιστήριον, τὰ τράστ, καὶ παντὸς εἴδους ἐπιχειρήσεις. Καὶ ἔρχεται ἐπικαίρως ἡ ἔξοχος φράσις τοῦ ἀειμνήστου Πολυβίου Δημητρακοπούλου: Ὁ μικρὸς κλέπτης εἶνε ἁπλῶς ἄτιμος· ὁ μεγόλος εἶνε πάντοτε μεγάτιμος. Περιττὰ τὰ μεγάλα λόγια. Οἱοσδήποτε παίκτης εἶνε ἁπλούστατα βλάξ!

Τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀλήθειαν δὲν θέλουν νὰ τὴν παραδεχθοῦν οἱ ἄνθρωποι. Καὶ τρέχουν κι αὐτοὶ νὰ κυνηγήσουν τὸν τροχὸ ἐπάνω στὸνόποῖο μὲ κλειστὰ τὰ μάτια σφιχτοδεμένα μὲ τὸ μαντῆλι της τρέχει ἡ μυστηριώδης, ἡ ἀκατανόητη καὶ ἄπονη Θεά.

Σ' αὐτὴν ἀφιερώνουν καὶ τὴν 1η κάθε χρόνου· καὶ εἶνε ἄξιον ἀπορίας πῶς δὲν βρέθηκε ἕνας πρωτότυπος καὶ πρωτοπόρος καλλιτέχνης ζωγράφος ἢ γλύπτης ὁ ὁποῖος ν' ἀφήσῃ τὴν παραδεδομένην ἀπὸ αἰώνων ἀπεικόνισιν καὶ νὰ τὴν παραστήσῃ νεωτεριστικώτατα δείχνουσαν πρὸς τοὺς ἀφελεῖς μίαν τράπουλαν. Θὰ ἦτο ὁ μοναδικὸς κράχτης καὶ ἀβαντοδόρος δι' ὅλα τὰ κοττόπουλα λεσχῶν, σαλονιῶν καὶ κοφενέδων

ΛΑΥΡΑΣ

Ξένη γελοιογραφία

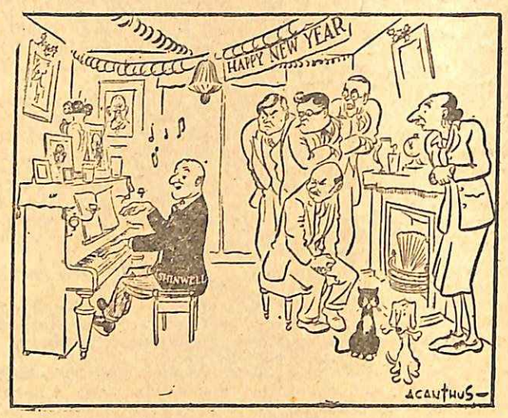

Οἱ προσκεκλημένοι: — Ἀρκετά, μαέστρο!.. Τὸ ἀκούσαμε!... Ἦρθε ὁ καινούργιος Χρόνος... Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μᾶς τὸ λὲς δυὸ ὧρες!...

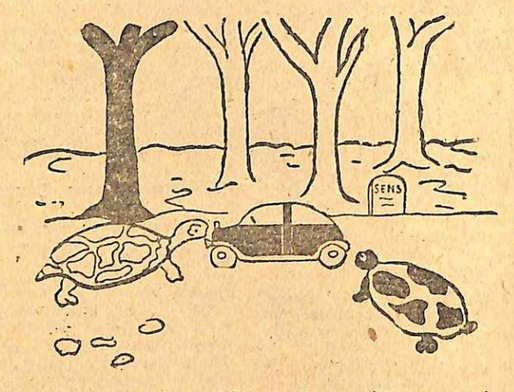

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί σόϊ εἶνε αὐτὴ ἡ χελῶνα!..
— Οὔτε κι' ἐγώ!...

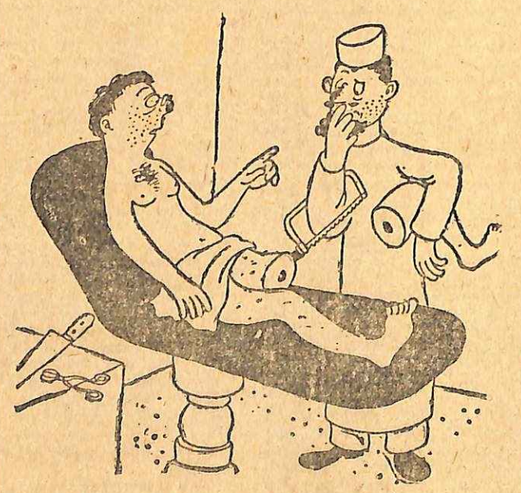

Ὁ ἄρρωστος: — Ἐγὼ ἔβλεπα, γιοτρέ, ὅτι μοῦ κόβατε τὸ γερὸ πόδι. ἀλλὰ δὲν θέλησα νὰ μιλήσω!...

Ἡ Σάτιρα τῆς Ἑβδομάδος

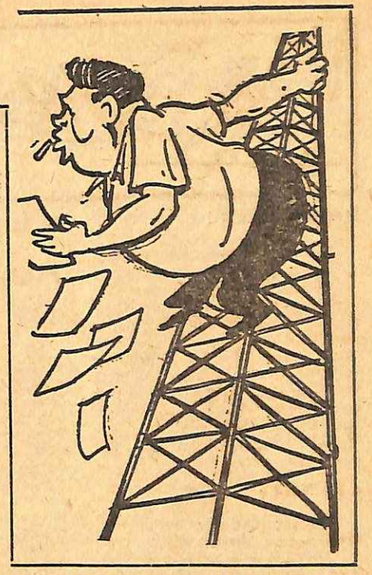

ΚΥΜΑΤΑ ΨΥΧΟΥΣ...

Εἰς τὴν Εὐρώπη μαίνεται
Λοιπὸν κακοκαιρία
Κι' ὅπως τὸ λὲν καὶ φαίνεται
Τὸ ψῦχος θ' ἀναμένεται
Καὶ στὴν Ἑλλάδα ἐπίσης
Ἔρχονται ψύχους κύματα
Ἀπὸ τὴ Σιβηρία
Ὁπότε πιὰ βλαστήματα
Γιὰ νὰ μὴ βλαστημήσης!...

Δὲν εἶνε ἀνεξήγητον
Καθόλου αὐτὸ τὸ ψῦχος
Οἱ Ἕλληνες τὰ ρίγη των
Εἰς τὴν Ρωσσία ὀφείλουν
Ἀφοῦ μᾶς ἀγαπήσανε
Οἱ Ρῶσσοι ὁλοψύχως
Γι' αὐτὸ ἀποφασίσανε
Κἄτι κι' αὐτοὶ νὰ στείλουν!

Ἐκεῖ τὸ κούο τῶχουν στὸκ
Χιόνια μὲ τὸ καλάθι
Φεύγει ἀπ' τὸ Βλαδιβοστὸκ
Καὶ φτάνει ὡς τὴ.. Βάθη
Καὶ τουρτουρίζει ὁ ντουνιᾶς
Καὶ τρέμει κάθε κλῶνος
Σὰν θῦμα τέτοιας παγωνιᾶς
Σοβιετικοῦ κυκλῶνος!

Ἡ Σιβηρία τιμωρεῖ
Καὶ ἡ Ρωσσία ἐπίσης
Γι' αὐτὸ μᾶς στέλνουν αὐθωρεὶ
Τὸ κρύο τὸ παμφάγον
Καὶ δὲν τὶς νοιάζει φυσικὰ
Κοσμάκη ἂν τουρτουρίσης
Γιατὶ μὲ κόλπα ρωσσικὰ
Ἁπλῶς... μᾶς βάζουν πάγον!..

Ὁ Βάγγος

Παραίτησις

Σαφῶς κι ὑπερηφάνως
Ὁ Μπὲρνς ὁ Ἀμερικάνος
Μανιώ μου παρητήθη
Κι ἐγὼ λοιπὸν Μανιώ μου
Ποὺ τὄχω τὸ νιονιό μου
Στὸ λέω τὸ παραμῦθι:

Σὲ κάθε μιὰ εὐκαιρία
Μοῦ κάνεις τὴν Κυρία
Καὶ λὲς πὼς εἶσαι κάτι
Πὼς ἔζησες στὸ χρῆμα
Κι ἀπ' τὴν πολλή σου λίμα
Μοῦ τὄπρηξες τὸ μάτι...

Κι ἀκούω μ' εὐκολία
νὰ λὲς γιὰ μεγαλεῖα
Μὲ λόγια μασσημένα...
Ἐφ' ὅσον τέτοια εἶσαι
Γιατὶ δὲν παραιτεῖσαι
Μανιώ μου κι ἀπὸ μένα;

Ἄντε βρέ... παραιτήσου.
Πᾶρε ὅ,τι θὲς μαζί σου
Νὰ πῶ κι ἕνα χαλάλι
Παράτα με ρὲ σπλάχνο
Γιατὶ ἀπὸ τώρα ψάχνω
Καὶ θἄβρω κομμιὰν ἄλλη!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

ΤΟ «ΒΕΤΟ»

Ἀναγνῶσται μας πολλοὶ ποὺ ἐδιάβασαν ἐφέτο
Ὅτι πάντα ὁ Μολότωφ ὀχυροῦται μ' ἕνα βέτο
Μὲ πολλὰς ἐπιστολάς των μ' ἐρωτᾶνε οἱ καϋμένοι
Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ «βέτο»; Τί σημαίνει; Τί σημαίνει

Τὴν ἐξήγησι θὰ δώσω
Κι ἴσως θὰ τὸ κοπορθώσω
Νὰ σὲ κάμω, ἀναγνῶστα, νὰ πεισθῆς, κατάλαβέ το,
Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ «βέτο».

Γέρος σύζυγος κυρίας μᾶλλον νέος καὶ θερμῆς
Πούναι ἴσως σὰν κουφέτο
Κι ἔχει τόσας ἐκδηλώσεις μιᾶς ἐρωτικῆς ὁρμῆς
Ἀποφεύγει τούς... σκοπέλους χρησιμοποιῶν τὸ «βέτο».
Καὶ ὁρῖστε: Ἂν ἐκείνη τοῦ ζητάη κάθε βράδυ
Ἕνα χάδι... καὶ τί χάδι!
Τότε ὁ σύζυγος ἐκεῖνος μὲ Μολότωφ πονηριὰ
Λέγει: Βέτο!.. Καὶ γυρίζει ἀπ' τὴν ἄλλη τὴ μεριά!

Καὶ ὁ ἐραστὴς ὁ νέος ποὺ δὲν ἔχει πορτοφόλι
Ὅπως πρέπει, πομπληθές,
Κι ἔχει μία φιλενάδα, ποὺ χαρά της εἶνε ὅλη
Τὸ νὰ πάη σ' ἕνα κέντρο, κοσμικό, κοσμοβριθές,
Ἂν τοῦ πῆ: —Πᾶμε στοῦ... τάδε τὴν ταβέρνα τὴν κομψὴ
Τότ' ἐκεῖνος ὕφος παίρνει κάπως σοβαρὸ κι ἀψὺ
Καὶ σκεπτόμενος πόσο ἔχει τὸ ψητὸ ἢ τὸ φιλέτο
...Χρησιμοποιεῖ τὸ «βέτο».

Ὁπωσδήποτε τὸ «βέτο» εἶν' ἐφεύρεση σπουδαία
Κι ἀντικαθιστᾶ μὲ τρόπο, κάθε ἀντίρρησι χυδαία
Κι ὁσοδήποτε κανένας τσιτσιρίση καὶ φωνάξῃ
Ὁ ἀντίπαλός του πάντα μ' ἕνα «βέτο» εἶν' ἐν τάξει.
Μ' ἕνα βέτο ἀναμφιβόλως
Σώζεται ὁ κόσμος ὅλος
Κι ἂν τυχὸν δὲν ἐννοεῖτε ἂν τὸ «βέτο» ἔχη σκοπὸ
Ἕνα: —Βέτο!.. νὰ μοῦ πῆτε καὶ θὰ σᾶς τὰ ξαναπῶ!..

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

...Καὶ ἡ Μανιὼ

Ἀπάντησις

Συνήθισα μαζί σου
Ρὲ Βάγγο, συλλογίσου
Καὶ πάντα σ' ἀγαπάω.
Κι' ἂν θέλης νὰ τὰ ποῦμε
Ἐγὼ δὲν παραιτοῦμαι
Οὔτε σὲ παρατάω!

Δὲν ξέρω ὁ Μπὲρνς τί κάνει
Καὶ πῶς οἱ Ἀμερικάνοι
Συνήθως παραιτοῦνται
Μὰ γὼ ἡ Μανιὼ θὰ μείνω
Στιγμοῦλα δὲν σ' ἀφίνω
Κι οἱ ἄλλες ἂς χτυπιοῦνται!..

Ρὲ Βάγγο νὰ σὲ βάψω..
Ἐὰν δὲν ὑπογράψω
Συνθήκη τῆς Εἰρήνης
Μαζί σου, νὰ ἡσυχάσω
Δὲν κάνω οὔτε πάσσο

Οὔτε καὶ σὺ μ' ἀφίνεις!..
Ἐγὼ νὰ σὲ ἀφήσω
Καὶ νὰ σὲ παρατήσω,
Ἡ ὥρα δὲν ἐπέστη
Κι' ὁ Μπὲρνς ἂν παρητήθη
Ὑπάρχουν ἄλλοι, πλήθη
Κι ὁ Μάρσαλλ καὶ οἱ ρέστοι!..

Η ΜΑΝΙΩ

Κεντρικὴ θέρμανση...

Κρύο λοιπὸν ἀγαπητοὶ
Καὶ βαρυχειμωνιὰ
Ἡ ἐποχή μας ἀπαιτεῖ
Φωτιὰ, φουφοῦ, μαγκάλι
Σόμπα μὲ καῦσι διαρκῆ
Ἢ τζάκι στὴ γωνιὰ
Ἢ θέρμανσι πιὸ κεντρικὴ:
Ὁλόθερμη ἀγκάλη!

Ἡ τελευταία αὐτὴ φωτιὰ
Σὰν πιὸ καλὴ μοῦ φαίνεται
Ἐν πρώτοις ἀπὸ μιὰ ματιὰ
Ὁ ἄνθρωπος ζεσταίνεται
Ὅταν τὰ μάτια ποὺ κυττοῦν
Καὶ τὰ ὑπόσχονται ὅλα
Σπίθες ἀπίστευτες πετοῦν
Καὶ εἶνε φλογοβόλα!...

Ἄσε τὰ κρύα τὰ φιλιὰ
Μικροῦλα μου ἁμαρτωλὴ
Μέσ' στὴ ζεστή σου ἀγκαλιὰ
Δός μου ὁλόθερμο φιλὶ
Καλοριφὲρ ἀληθινὸ
Θέλω νὰ μὲ θερμάνη
Καὶ ὅπως δὲ τὸ λησμονῶ
Ἐσύ 'σαι τὸ καζάνι!

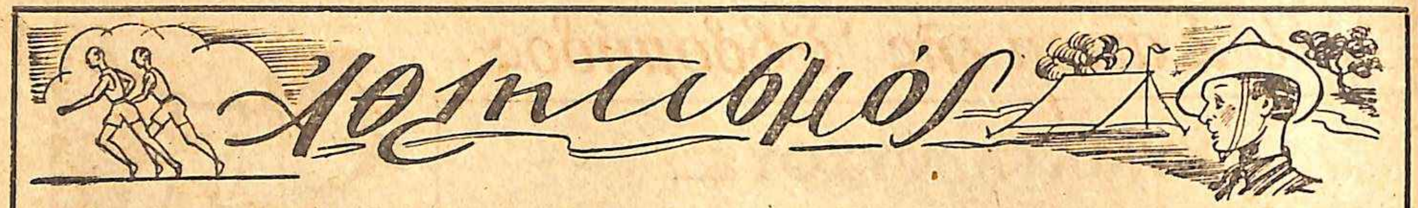

Ἀθλητισμός

ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ !

Μὲ τὴν καινούργια χρονιὰ ἕνα εὐχάριστο τηλεγράφημα :

Οἱ πρωτοπυγμάχοι μας Ἀντωνόπουλος καὶ Γρίσπος ἐνίκησαν ἀνήμερα τὴν Πρωτοχρονιὰ τοὺς Αἰγυπτίους ἀντιπάλους των. Ὁ Ἀντωνόπουλος ἔστειλε νὸκ-ἄουτ ἀπὸ τὸν πρῶτο γῦρο τὸν Ἀχμὲτ Χασὰν ἐνῶ ὁ Γρίσπος «ξάπλωσε» ἔπειτα ἀπὸ ἕνα διπλὸ «κροσσὲ» τὸν Σαΐντ Ἰσά, νὸκ-ἄουτ εἰς τὸν 4ο γῦρο.

«ΕΥΧΑΙ»

Κάναμε, λοιπὸν καλὸ «ποδαρικὸ» μὲ διεθνῆ νίκην: Ἂς τὸ εὐχηθοῦμε γιατὶ ἐντὸς τοῦ 1947 θὰ ἔχουμε ἀρκετὲς διεθνεῖς συναντήσεις. Καλὴ ἀρχή!

Γιὰ τὶς Ἑορτὲς καὶ τὸ Νέον Ἔτος ἡ Ἐπιτροπὴ Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ηὐχήθη : «...πρὸς τὰ ἀθλητικὰ Σωματεῖα τοὺς ἀθλητὰς καὶ τοὺς φιλάθλους πᾶσαν πρόοδον καὶ προκοπὴν διὰ τὸ 1947» τὸ ὁποῖον ἐλπίζει νὰ ἀποβῆ τὸ ἔτος τῆς νέας ἀθλητικῆς ἐξορμήσεως...».

ΑΜΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΛΛΑΣ

Τὸ μετέδωσε ὁ Ἀσύρματος:

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Ἑορτῶν ὁ Πρόεδρος Τροῦμαν προσεκάλεσε εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον ΑΘΛΗΤΙΚΟΥΣ ΣΥΝΤΑΚΤΑΣ, οἱ ὁποῖοι ἀντιπροσώπευον 24 ἀμερικανικὰς Πολιτείας καὶ ἀντηλλάγησαν ἰδέαι διὰ τὴν ἐξεύρεσιν μέσων πρὸς εὐρεῖαν διάδοσιν τῶν σπὸρ εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ὁ Πρόεδρος Τροῦμαν προσφωνῶν τοὺς δημοσιογράφους ἐτόνισεν ὅτι ἔχουν τὸ ὡραιότερον ἐπάγγελμα, ἀφοῦ ἡ προσπάθειά των εἶνε ἡ προπαγάνδα τῶν σπὸρ μεταξὺ τῆς Νεολαίας.

Καὶ στὴν Ἑλλάδα; Τοὺς ἀθλητικοὺς συντάκτας δὲν τοὺς ἀφίνουν οὔτε στὰ γήπεδα νὰ μποῦν!...

ΜΙΑ «ΠΙΣΣΙΝΑ»

Στὴν διεύθυνση Σωματικῆς Ἀγωγῆς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας δόθηκε ἕνα κονδύλιο γιὰ γυμναστήρια κλπ. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ἕνα κολυμβητήριο εἶνε «ἀθλητικὸς χῶρος» θὰ ὑπεβάλαμε μιὰ γνώμη:

Στὴν ὁδὸ Πατησίων, ἀπέναντι ἀπ' τὴν Ἀν. Ἐμπορ. Σχολὴ ὑπάρχει ἡμιτελὴς μιὰ «πισσίνα» ποὺ κατεσκευάζετο μὲ τὰ λεπτὰ τοῦ... Κράτους. Ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ κατάχρηση συνελήφθη ὁ... ἐπιχειρηματίας καὶ τὸ ἔργο ἀφέθηκε νὰ καταστρέφεται. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ ἔξοδα ἔχουν μείνει ἀπ' τὸ δημόσιο ταμεῖο, δὲν θὰ ἦταν καθόλου ἄσχημο, ἂν τὸ ἴδιο Ταμεῖο ἀποτέλειωνε τὸ κολυμβητήριο.

Κι' ἔπειτα ἂς τὸ ἐξεμεταλλεύετο γιὰ νὰ κερδίση τὰ «σπασμένα». Εἶνε μιὰ πρακτικὴ ἄποψη αὐτή.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ «ΑΣΣΟΥΣ» ΜΑΣ

Λαχταρᾷ νὰ γίνη... «Μπαμπᾶς»

Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ Ι. ΠΑΛΑΜΙΩΤΗΣ

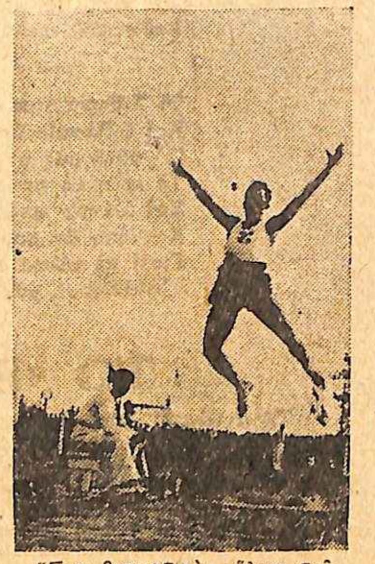

Ἕνα θεαματικὸ ἅλμα τοῦ Παλαμιώτη ἀπὸ τοὺς Παμπελοποννησιακοὺς ἀγῶνες τοῦ 1939.

Ὁ Γιάννης Παλαμιώτης ὁ πρωταθλητής μας στὸ ἅλμα τριπλοῦν ξεκίνησε στὴν ἀθλητικὴ ζωή του σὰ ποδοσφαιριστής. Μ' ὅλο ὅμως ποὺ ἡ καρδιά του πέταγε γιὰ τὸν κλασσικὸ ἀθλητισμὸ οἱ παράγοντες τῆς «Ἀναγεννήσεως» Καρδίτσης ὅπου ἔπαιζε δὲν τὸν ἄφ'ναν νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' τὴ μπάλλα. Ἔτσι μόνο ὅταν παρουσιάστηκε στὸ στρατὸ ἐπεδόθη στὸ ἅλμα καὶ στοὺς στρατιωτικοὺς ἀγῶνες τοῦ 1936 πρώτευσε μὲ 6.30 μ. στὸ ἅλμα εἰς μῆκος. Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος ποὺ παρακολουθοῦσε τοὺς ἀγῶνες διέγνωσε στὸν στρατιώτη-ἄλτη ἕναν ἀθλητὴ μὲ προσόντα καὶ μεσολάβησε γιὰ μιὰ 20ήμερο ἄδεια.

Ἔτσι γράφηκε στὸ Γ. Σ. Τρικκάλων ὁ Παλαμιώτης κι' ἀπὸ τὸ 1937 μετέχει στὴν Ἐθνική μας ὁμάδα νικῶντας σ' ὅλες τὶς Βαλκανιάδες καὶ στὰ ξένα πρωταθλήματα. Τὸ 1938 στὸ Εὐρωπαϊκὸ πρωτάθλημα τῶν Παρισίων ὁ Παλαμιώτης δημιουργεῖ νέα ἑλληνικὴ ἐπίδοση ὑπερπηδῶντας 14 μ. καὶ 70. (ἦλθε 4ος).

Τὰ προσόντα του καὶ ἡ ἐπιμέλειά του στὶς προπονήσεις τὸν ἀναδεικνύουν συνεχῶς. Τὸ 1939 ἀποστέλλεται στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ μᾶς ἀντιπροσωπεύσει. Ἐκεῖ ὁ Γιάννης ἐπιτυγχάνει νέο ἑλληνικὸ ρεκὸρ (15.03 μ.) ποὺ ὡς σήμερα παραμένει ἀκατάρριπτο.

❤❤❤

Ὁ Παλαμιώτης γεννήθηκε τὸ 1915 στὴν Καρδίτσα κι' ἔβγαλε ἐκεῖ καὶ τὸ σχολαρχεῖο. Ποδόσφαιρο πρωτόπαιξε στὰ 1927 καὶ μετὰ 9 χρόνια τὸ ἐγκατέλειψε γιὰ τὸ «τριπλοῦν». Ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω ὡς ἀθλητής ὁ πρωταθλητής μας τοῦ τριπλοῦ ἅλματος, ἀνῆκε στὸν Γ. Σ. Τρικκάλων. Ὡς πέρυσι...

—Γιατί, ὅπως μᾶς λέει, μὲ λύπη ἀναγκάστηκα ν' ἀφίσω τὸ καλό μου σωματεῖο ποὺ εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα τῆς χώρας μας καὶ νὰ γραφῶ στὸν Παναθηναϊκό».

Τώρα ἀκόμη δὲν ἄρχισε προπονήσεις. Ἐργάζεται στὸ Δῆμο Ἀθηναίων καὶ τρώει στὸ...ἑστιατόριο. Δὲν εἶναι οἰκογενειάρχης.

—Δυστυχῶς, μᾶς ἐκμυστηρεύεται, οἱ οἰκονομικὲς συνθῆκες δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἀνοίξω σπίτι. Κι' ὅμως ἔχω πάντα τὸ ὄνειρο νὰ παντρευτῶ καὶ ν' ἀποκτήσω παιδιά. Μοῦ ἀρέσουν τόσο! Σκεφθῆτε ὅτι μπορῶ νὰ ξεχαστῶ παίζοντας μὲ ἕνα μωρὸ ξένο. Ποῦ ἂν ἦταν δικό μου..

—Τὸ ρεκὸρ Γιάννη, τὸν ρωτοῦμε ἐλπίζεις στὴν νέα περίοδο νὰ τὸ βελτιώσης ;

—Σ' αὐτὸ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀπαντήσω γενικώτερα, μᾶς λέει. Ἀτομικὰ πιστεύω νὰ κρατηθῶ κοντὰ στὰ 15 ἂν δὲν περάσω. Μὰ τὸ ζήτημα δὲν εἶναι μόνο τὸ δικό μου. Οἱ ἰθύνοντες ἔχουν ὑποχρέωση νὰ προσέξουν τοὺς ἀθλητάς μας. Ἀρχίζοντας ἀπὸ τ' ἀποδυτήρια καὶ τὶς προπονήσεις καὶ φθάνοντας ὡς τὶς ἄλλες ἀνάγκες τους. Ὅταν οἱ ἀθλητές μας δὲ σκέπτονται τί θὰ φᾶνε, πῶς θὰ ντυθοῦν, ποῦ θὰ κοιμηθοῦν τότε πολλὰ ρεκὸρ θὰ καταρριφθοῦν..

Σ' αὐτὸ ὁ Παλαμιώτης δὲν ἔχει ἄδικο. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι πρέπει οἱ ἰθύνοντες νὰ βοηθοῦν τοὺς ἀθλητάς νὰ τοποθετοῦνται σὲ ἐργασίες ἀποδοτικὲς καὶ νὰ μὴ δημιουργοῦμε ἀθλητὲς σουλατσαδόρους.

Μ. ΛΑΜ.

❤❤❤

ΔΕΝΔΡΑ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΕΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Ἑορτῶν τὰ ἀθλητικά μας Σωματεῖα ἔκαμαν ὅλα Δένδρο ἢ ἔκοψαν τὴν πατροπαράδοτη βασιλόπηττα. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἑορτῆς ἔγιναν παντοῦ ἀπολογισμοὶ καὶ ἀκούστηκαν εὐχὲς για τὸ μέλλον. Ἐπειδὴ γνωρίζουμε τὴν προσπάθεια τῶν φιλάθλων ποὺ ἔχουν τὴν πρωτοβουλία πιστεύουμε ἀπόλυτα ὅτι ὁ καινούργιος χρόνος—μιὰ καὶ εἶνε καὶ προολυμπιακὸς—θὰ δώση καλοὺς καρπούς.

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Κι' αὐτὰ ἀπὸ ἕνα μέρος τοῦ λόγου τοῦ Προέδρου Τροῦμαν στὴν συγκέντρωση τῶν ἀθλητικῶν συντακτῶν :

«Ὁ ἀθλητισμὸς εἶνε ἡ μόνη πραγματικὴ παγκόσμιος Δημοκρατία τὴν ὁποίαν ὀνειρεύονται ἑκατομμύρια ἀνθρώπων. Ἕνα κράτος μόνον διὰ τοῦ ἀθλητισμοῦ μπορεῖ νὰ παρουσιάζη ἀνάγλυφη τὴ ζωτικότητα τῶν ὑπηκόων του»

ΑΝΕΜΟΠΟΡΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο εἶχε ἀρχίσει νὰ δημιουργῆται στὸ Σῶμα τῶν Προσκόπων τμῆμα Ἀνεμοπορίας. Τότε μᾶς εἶχαν ἐκπλήξει καὶ μὲ ἀνεμόπτερα ποὺ τὰ εἶχαν κατασκευάσει τὰ ἴδια τὰ μέλη τῆς Ὁμάδος. Τώρα ἡ Ὁμὰς ἀνασυνεστήθη καὶ ἀρχίζει ἡ ἐκπαίδευσή της. Ἔτσι χωρὶς θόρυβο κατακτᾶται καὶ ὁ ἀέρας καὶ προλειαίνεται τὸ ἔδαφος γιὰ τὴ δημιουργία ἐξαιρετικῶν «ἀεροναυτῶν».

ΤΙΜΗ Σ' ΕΝΑ ΒΕΤΕΡΑΝΟ

Ὁ «Ὀλυμπιακὸς» Πειραιῶς ἀπεφάσισε νὰ τιμήση τὸν Γιάννη Βάζο τὸν γνωστὸ καὶ δημοφιλῆ «κεντρικὸ κυνηγὸ» του ποὺ ἐπὶ 15 χρόνια ὁδηγεῖ στὴ νίκη τὸ Πειραϊκὸ Σωματεῖο. Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ἐφ' ὅσον τελικὰ πραγματοποιηθῆ δὲν πρέπει νὰ σταματήση ὡς ἐδῶ. Χρειάζεται νὰ γίνη συνήθεια νὰ τιμοῦμε τοὺς ἐπὶ ἔτη προσφέροντας ὑπηρεσίες στὸν ἑλληνικὸ ἀθλητισμό. Καὶ ἡ συνήθεια νὰ ἐπεκταθῆ καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ δείχτηκαν καλοὶ καὶ μὲ ἀθλητικὸ πνεῦμα.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Αὔριο Κυριακὴ συνεχίζονται αἱ συναντήσεις γιὰ τὰ ποδοσφαιρικὰ πρωταθλήματα Α΄ κατηγορίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

— Ἡ Ε. Π. Ο. ἐξέδωκε τὸ α΄ Τεῦχος (μεταπολεμικὸν) τοῦ ἐπισήμου Δελτίου της. Αὐτὸ περιλαμβάνει λεπτομέρειες ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ποδοσφαιρικὴ κίνηση τῆς Ὁμοσπονδίας.

— Ὁ προπονητὴς τῆς Ἐθνικῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὁμάδος κ. Μπάγκετ ἀπὸ κοινοῦ μὲ τοὺς ἰθύνοντας τὴν Ε. Π. Ο. θὰ καλέση τοὺς μέλλοντας νὰ μετάσχουν τῆς Ἐθνικῆς Ὁμάδος ποδοσφαιριστάς, ἐντὸς τῶν ἡμερῶν διὰ ν' ἀρχίσουν προπονήσεις.

— Ὁ Πανιώνιος προεκήρυξε ἀγῶνα ἀνωμάλου δρόμου 2.500 — 3.000 μέτρων. Εἰς τὸν «γῦρον τῆς Ν. Σμύρνης» ὅπως ὠνομάσθη θὰ μετάσχουν ἀθληταὶ εἰς δύο κατηγορίας.

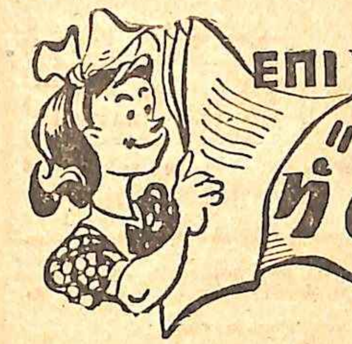

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΥΠΩΜΕΝΗ ἡ "Ἐφημεριδοῦλα" μας!

Ο ΠΑΙΔΟΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ ΤΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Τὸ μικρὸ ναυτόπουλο

Κάποιο βράδυ τοῦ Δεκέμβρη τοῦ 1855 οἱ ναυτικοὶ διέκριναν στὸ πέλαγος ἕνα πλοῖο ὡς 100 τόννων ποὺ ἀρμένιζε κατὰ τὸ λιμάνι.

Ἡ μέρα ἄρχιζε νὰ γέρνη, καὶ μόνο σὰν ἐπλησίασε, ἀνεγνώρισαν πὼς ἦταν μιὰ γολέττα, ποὺ λεγόταν «Ἀνάληψι» καὶ ποὺ τὴν περίμεναν ἐδῶ καὶ κάμποσες μέρες τώρα.

Τὰ σπασμένα κατάρτια, τὰ σχισμένα πανιὰ καὶ τ' ἀχνάρια μιᾶς δυνατῆς σύγκρουσης στὸ πλευρὸ τοῦ καραβιοῦ, μαρτυροῦσαν πὼς ἡ γολέττα εἶχε πάθει στὸ πέλαγος συμφορά.

Νεκρικὴ σιωπὴ βασίλευε στὸ κατάστρωμα. Κανεὶς στὸ τιμόνι! Οὔτε οἱ διαταγὲς τοῦ πλοιάρχου ἀκούγονταν, οὔτε οἱ φωνὲς ἀπ' τοὺς ναῦτες... Μόνο ἕνας μοῦτσος φαινόταν, ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη στὴν ἄλλη, ἀπὸ τὸ διάκι στὰ ξάρτια καὶ ἐκτελοῦσε ὅλη τὴν ὑπηρεσία.

Τέλος ἡ «Ἀνάληψι» μπῆκε στὸ λιμάνι καὶ ὅλοι τρέξαν στὴ γολέττα νὰ δοῦν τὸν μικρὸ μοῦτσο ποὺ φαινόταν πὼς ἦταν ὁ μόνος ποὺ ἐπέζησε ἀπὸ τὴ φριχτὴ καταστροφή:

— Μὴ φροντίζετε γιὰ μένα!.. φώναζε ὁ μικρός. Σῶστε ἐκεῖνον τὸν δυστυχισμένο ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ φροντίδα καὶ περιποίηση!..

Κι ἔδειξε στὸ κατάστρωμα ἕναν ἄρρωστο ναύτη ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸν πυρετό.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅλοι στὸ λιμάνι μάθαιναν ἀπὸ τὸν ἄρρωστο τί εἶχε συμβῆ :

Δυὸ μέρες πρὶν ἐνῶ ἡ γολέττα ἀρμένιζε γιὰ τὸ λιμάνι μὲ μιὰ θεοσκότεινη νύχτα, ποὺ τὴν ἔκανε ἀκόμα πιὸ μαύρη ἡ πυκνὴ ὁμίχλη, ἕνα μπρίκι ἔπεσε στὸ μικρὸ πλοῖο, ποὺ μισοτσακισμένο παρὰ λίγο νὰ βούλιαζε! Ὁ πλοίαρχος κατατρομαγμένος διέταξε τὸ πλήρωμα νὰ πιασθῆ ἀπὸ τὰ σκοινιὰ τοῦ μπρικιοῦ γιὰ νὰ σωθῆ, καὶ ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μέσα σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα. Σὲ λίγο οἱ ναῦτες καὶ ὁ καπετάνιος πέρασαν στὸ μπρίκι, καὶ αὐτὸ τράβηξε χωρὶς ζημίες γιὰ τὸ λιμάνι τοῦ προορισμοῦ του.

Καὶ ὅμως ἕνας μικρὸς μοῦτσος ἔμεινε πάνω στὴ γολέττα, ποὺ τώρα κινδύνευε!

Γιατὶ ὅμως δὲν ἀκολούθησε τοὺς συντρόφους του.;

Γιατὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπιανε τὸ σχοινὶ ποὺ θὰ τὸν ἔσωζε, θυμήθηκε ξαφνικὰ πὼς βρίσκονταν στὸ πλοῖο ἕνας ἄρρωστος γεροναύτης, ἀνίκανος νὰ κινηθῆ γιὰ νὰ σωθῆ..

Ἔτρεξε κοντά του, προσπάθησε νὰ τὸν σηκώση, μὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμη. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα τρομερὸ τρίξιμο ἀκούστηκε. Ἦταν ἡ στιγμὴ ποὺ τὰ δυὸ πλοῖα χωρίστηκαν...

Τοῦ μικροῦ δὲν τοῦ ξέφυγε οὔτε κραυγὴ τρόμου, οὔτε μετάνοιωσε ποὺ ἀπαρνιόταν τὴ σωτηρία. Δυὸ δάκρυα μόνο κύλησαν στὰ μάγουλά του στὴ σκέψη πὼς δὲν θὰ ξανάβλεπε τὴ μάννα του...

Γονάτισε κοντὰ στὸ γέρο φίλο του καὶ περίμενε τὸ θάνατο δίχως παράπονο. Πέρασε κάμποση ὥρα. Ὅμως μ' ὅλο τὸ χτύπημα ἡ γολέττα ἐπέπλεε ἀκόμα... Μιὰ ἀχτίδα ἐλπίδας ἔλαμψε τότε μέσα του. Ἡ θάλασσα ἦταν φουρτουνιασμένη, ὁ καιρὸς θὰ ἔκανε πιὸ δύσκολο τὸ ταξίδι, πρὸ πάντων γιὰ δυὸ ἄπειρα μικρὰ χέρια. Μὰ ὁ ναύτης ἦταν ἕνας γεροθαλασσόλυκος ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήση μὲ τὶς συμβουλές καὶ τὶς ὁδηγίες του. Καὶ ἡ ἐλπίδα ἔδωσε φτερὰ στὸ μικρό. Ἴσως θὰ μποροῦσε νὰ σώση τὸν σύντροφό του! Ἴσως θὰ μποροῦσε νὰ ξαναφέρη στὸ λιμάνι τὸ καράβι! Ἴσως νὰ ξανάβλεπε τὴ μητέρα του!.. Αὐτὴ ἡ ἰδέα τοῦ ἔδωσε ἀφάνταστη δύναμη. Ἔτρεξε στὸ τιμόνι, κανόνισε τὰ πανιά· κι' ἔκανε θαύματα.

Ξημέρωσε ὅμως καὶ κανένα πανὶ δὲ φαινόταν στὸν ὁρίζοντα.

Ξαφνικὰ ὅμως ὁ καιρὸς ἄλλαξε καὶ ὁ γεροναύτης ζωντάνεψε μὲ τὴν ἰδέα πὼς μιὰ τελευταία ἀκόμη προσπάθεια μποροῦσε νὰ τοὺς σώση.

— Ἔλα παιδί μου! φώναξε. Μποροῦμε νὰ φτάσουμε στὸ λιμάνι πρὶν νυχτώσει... Μά.., χρειάζεται δουλειά!...

Τὸ παιδὶ ἄρχισε νὰ πηδάη ἀπὸ ξάρτι σὲ ξάρτι τὰ πανιὰ ποὺ σώθηκαν ἀπὸ τὴν καταστροφὴ ξεδιπλώθηκαν, φούσκωσαν ἀπὸ τὸν ἀέρα. Καὶ ἡ γολέττα ἔκανε φτερά!

Σὲ λίγο ἡ στεριὰ ξεχώρισε στὸν ὁρίζοντα καὶ μπήκανε στὸ λιμάνι.

❤❤❤

Ὁ μικρὸς μοῦτσος ὑποχρεώθηκε νὰ δώση κατάθεση στὸ Ναυτεμπορικὸ δικαστήριο. Δὲν κατηγόρησε ἐκείνους ποὺ τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει καὶ ἀπέδωσε στὶς συμβουλὲς τοῦ γεροναύτη ὅλη τὴν τιμὴ τῆς καλῆς του διαγωγῆς.

Καὶ ἡ ἔκτακτη ἐκείνη διαγωγή του δὲν μποροῦσε νὰ παραγνωρισθῆ. Τὸν ἐρχόμενο χρόνο ὁ μικρός μας ἥρως ἔγινε δεκτὸς μὲ ἔξοδα τοῦ Κράτους στὴ Ναυτικὴ Σχολὴ τῆς Βρέστης καὶ ἔπαιρνε τὸ βραβεῖο γιὰ ἀνταμοιβὴ τῆς καλῆς του διαγωγῆς καὶ τῆς γενναιότητός του!

Η ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ ΤΗΣ ΒΙΤΡΙΝΑΣ

Ἡ κουκλίτσα τῆς βιτρίνας
μία σκέψη μόνο κάνει,
ὅτι βρίσκεται ἀκόμα
μὲ τὸ μεταξωτὸ φουστάνι!
—Τὶ κακὸ κι'αὐτὸ μεγάλο
νὰ μὴν ἔχω τὶ νὰ βάλω
ἔξω κρύο, πέφτει χιόνι,
ποὺ τὸ κάθε τι παγώνει
κι' ἐγὼ βρίσκομαι ἀκόμα.
ἄχ, πῶς νὰ τὸ πῆ τὸ στόμα
καὶ ὁ νοῦς πῶς νὰ τὸ βάνη,
μὲ μεταξωτὸ φουστάνι»!
Σὲ παρακαλῶ Θεούλη.
ἂς βρεθῆ κάποιο μικροῦλι
ἕνας Ντόντος ἢ μιὰ Λίτσα
ν'ἀγοράση τὴν κουκλίτσα
νὰ τὴν ντύση μὲ παλτὸ
χειμωνιάτικο, ζεστὸ
καὶ ἀμέσως νὰ τῆς βγάνη
τὸ μεταξωτὸ φουστάνι.

ΣΤΕΛΛΑΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Ὁ Λαβύρινθος

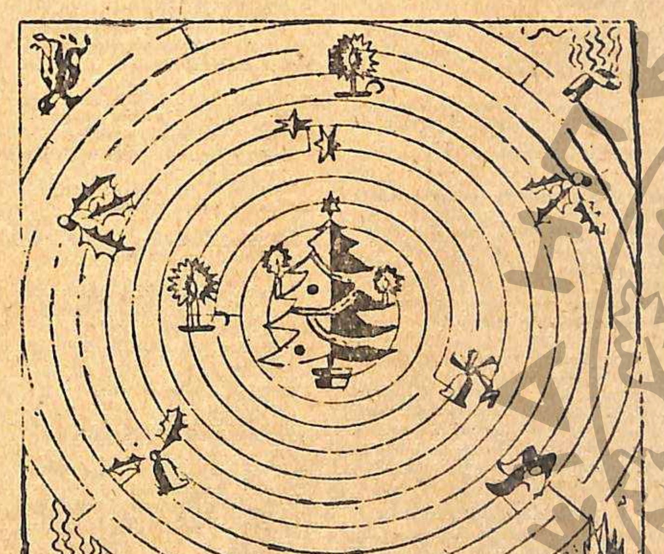

Στὴν εἰκόνα ποὺ παραθέτουμε εἶνε ἕνα Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Γιὰ νὰ φθάσετε ὅμως μέχρις ἐκεῖ, πρέπει νὰ περάσετε ἀπὸ ἕναν μεγάλο λαβύρινθο, ποὺ σᾶς παραπλανᾶ. Ἡ ἐκκίνηση γίνεται ἀπὸ τὸ σημεῖο Α. Προσέξτε καλὰ ποιὸν δρόμο θ' ἀκολουθήσετε, γιὰ νὰ φθάσετε ἀσφαλῶς στὸ δέντρο! Διαφορετικά, ἂν δὲν πάρετε τὸν σωστὸ δρόμο, κινδυνεύετε νὰ φθάσετε πάλι στὸ σημεῖο τῆς ἐκκινήσεως. Ὁπλισθῆτε λοιπὸν μὲ λίγη ὑπομονὴ καὶ προχωρῆστε!..

Ὁ Βασιλῆᾶς Ἀλέξανδρος κι' οἱ Καραγκούνισσες

Τὸν παληὸ καιρὸ εἶχε μιὰ φορὰ ὁ Βασιλῆᾶς Ἀλέξανδρος πόλεμο ἐκεῖ κατὰ τὰ Φάρσαλα. Οἱ Θεσσαλοὶ ποὺ ἤτανε μαζί του ἦρθε στιγμὴ καὶ δείλιασαν καὶ τὸν ἀφῆσαν κι'ἔφυγαν. Τότε οἱ γυναῖκες τους ποὺ φέρναν νερὸ στὸ στρατὸ ὅταν εἶδαν τοὺς ἄντρες νὰ φεύγουν, ἅρπαξαν τ' ἅρματά τους στάθηκαν πολέμησαν κ' ἐνίκησαν. Ὁ Ἀλέξανδρος λοιπὸν γιὰ νὰ τιμήση τὴν παλληκαριά τους καὶ γιὰ νὰ ντροπιάση τοὺς ἄντρες, ἔβγαλε διαταγὴ νὰ φορέσουν τὰ μαντήλια τῶν γυναικῶν οἱ ἄντρες καὶ τῶν ἀντρῶν τὶς περικεφαλαῖες οἱ γυναῖκες. Κι' ἀπὸ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο φοροῦν οἱ Καραγκούνηδες μαῦρα μαντήλια στὸ κεφάλι κι' οἱ γυναῖκες τους φοροῦν περικεφαλαῖες.

Οἱ νέοι ποὺ γράφουν

«ΧΙΝΟΠΩΡΟ»

Ἔξω χινόπωρο βαρὺ τὰ δέντρα
(ξεφυλλίζει
ὁ δάσος ἔσβησε ψιλὴ βροχή, σὰν
(καταχνιά,
στὸ περιβόλι ἁπλώθηκε σαπίλας
(μυρωδιά
κι' ἡ περγουλιὰ στὸ φύσημα τοῦ
(ἀγέρα, τουρτουρίζει.

Ἔλα μέσ' τὸ σπιτάκι μας μὲ τὴν
(ἁπλῆ θωριά
κι' ἄς τὸν ἀγέρα, στὰ κλειστὰ
(παντζούρια νὰ σφυρίζῃ.
Στὴν καμαροῦλα π' ἄγρυπνο τὸ
(τζάκι θὰ φωτίζῃ,
θὰ εἶναι γιὰ μᾶς ἀτέλειωτη γλυ
(κειὰ καλοκαιριά.

Στὰ μάτια σου ἀσυννέφιαστο θὰ
(ξαναδῶ οὐρανό,
τὰ μάγουλά σου τροπικοῦ θὰ μοιά
(ζουν δειλινό,
τὸ στόμα σου ροδακινιᾶς ἄνθισμα
(θὰ θυμίζῃ.

Στὸ μίλημά σου θὰ ξυπνοῦν ἀη-
(δόνια τ' Ἀπριλιοῦ,
λιακάδες θ' ἀναλάμπουνε στὴ θέρ
(μη ἑνὸς φιλιοῦ....
Ἔλα χινόπωρο βαρὺ τὰ δέντρα
(ξεφυλλίζει..

Κ. Β.

❤❤❤

ΤΑΦΟΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΙ

Μακεδονία. Ἰδές τὴ γῆ Σου γέμισαν φρεσκοσκαμμένοι τάφοι· κορμιὰ μαρτυρικὰ ἀγωνιστῶν Σου ἡρώων εἶναι κλεισμένα ἐκεῖ, στὴ τελευταία τους γωνιά· ψυχὲς ἁγνές, ἑλληνικὲς ἐγέμισε ὁ οὐρανός Σου.

Ἀλέξανδρε ποῦ βρίσκεσαι;

Διαβάτη, στάσου γιὰ λίγο καὶ ρίξε μιὰ ματιὰ στοὺς ἁγίους μας τάφους. Ἐκεῖ μέσα βρίσκονται ἡ Μάννα μας, ὁ Πατέρας μας, οἱ Ἀδελφοί μας.

Κρύε ἀγέρα, στὶς ἄγριες νύχτες τοῦ χειμῶνα σταμάτα λίγο νὰ φυσᾶς ὁρμητικὰ καὶ δῶσε ἕνα χάδι ἁπαλὸ γλυκὰ πάνω ἐδῶ· χλώμιασε καὶ σὺ φεγγάρι. Κόσμοι σταματῆστε. Ἕλληνες κρατῆστε τὴν ἀνατριχίλα· ἀκοῦτε τὴν πανώρια ψαλμουδιά: Ἰδέστε, ἰδέστε λοιπὸν στοὺς οὐρανοὺς ψηλά, πολὺ ψηλά, κοντὰ στὴ Πούλια σμαῖες ἀσπρογάλαζες κυματιστὰ πετοῦνε πῶς φαίνονται. Θεέ μου, κατασπρες ἁγνὲς ψυχὲς Ἑλλήνων ἀδερφῶν μας σιμά—σιμά, πολλὲς ψυχές, ἀμέτρητες. Περνοῦν.. Περνοῦν. Κι' ἀκούγεται ἡ ἴδια ψαλμουδιά, ἡ ἴδια ἁρμονία.

Ἕλληνες γονατίστε.

Σέρρες, Δεκέμβριος 1946

ΚΩΣΤΑΣ ΛΑΓΓΑΛΗΣ

❤❤❤

ΟΧΤΩΒΡΗΣ

Ὀχτώβρη Χάος τοῦ καλοκαιριοῦ
(τοῦ χινοπώρου ἄτι
τῆς φύσης τὴ μορφή
Τὴν ἄλλαξες τὴ γλώμιανες τῆς
(βούρκωσες τὸ μάτι
μὲ παγερὸ καρφί.
Ἄσπρα καὶ μαῦρα σύννεφα πι-
(κρὴ μελαγχολιὰ σκορπᾶνε
στὸν οὐρανὸ ψηλά
Τὸν ἥλιο ψάχνουνε νὰ βροῦν αὐτὸ
(νε κυνηγᾶνε
κι' αὐτὸς περιγελᾶ.
Τὴ φύση πότε σκιερὴ καὶ πότε λαμ
(περὴ στολίζουν
μὲ νεκρικὴ σιγὴ
Καὶ οἱ σκιὲς τῶν σύννεφων σὰ
(ξωτικὰ γυρίζουν
στὰ πέλαγα στὴ γῆ.

ΑΛΗΤΗΣ

ΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΗ

Εἶπε ἡ Μορφιὰ περήφανα στὴ Χάρη κάποια μέρα:
«Ἐγὼ 'μαι ἡ δυνατότερη στὸν κόσμο αὐτὸ δῶ πέρα
Μπορῶ μὲ ἕνα βλέμμα μου βασίλεια ν' ἀφανίσω
κι' αὐτὸν τὸν ἥλιο σκοτεινὸ τὸν κάνω ἂν θελήσω.
Νοιώθω μεγάλη δύναμη στὰ κάλλη μου, μεγάλη.
Ἐγὦμαι ἡ βασίλισσα κι' ὄχι ἀπὸ μένα ἄλλη!».

Κι' εἶπεν ἡ Χάρη στὴ Μορφιά: «Εἶμαι καλύτερή σου·
Κι' ἂν εἶσαι σὺ βασίλισσα ἐγὦμαι ἡ ψυχή σου.
Μὴν ὑπερηφανεύεσαι. Ἐγὼ σὲ ἀναδείχνω,
Ἐγώ, Μορφιά, περήφανη σὲ ὑψώνω καὶ σὲ ρίχνω.
Ἐσὺ θὰ σβήσῃς δὲν μπορεῖς πολλὰ νὰ ζήσῃς χρόνια.
Μὰ ἡ Χάρη δὲν μαραίνεται· ἡ Χάρη ζῇ αἰώνια!».

ΑΝΝΑ Σ. ΞΕΣΤΕΡΝΟΥ

ΚΑΡΔΙΑ-ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Εἶναι κάτι τις λουλούδια, ποὺ ζητᾶνε γιὰ νἀνθίσουν
Ζέστη κι' ἥλιο φλογερό.
Ἔτσι τἄπλασεν ἡ φύση· δὲν μποροῦν ἀλλοιῶς νὰ ζήσουν.
Δὲν μποροῦν στιγμὴ νὰ βρεθοῦν σ' ἄλλον τόπο δροσερό.
Σὰν ἐκεῖνα τὰ λουλούδια ἔτσι κι' ἡ καρδιά μου μοιάζει,
θέλει φλόγες καὶ φωτιές.
Τὴ φοβίζουνε οἱ πάγοι, ὁ χειμώνας τὴν τρομάζει,
κι' ἀπ' τὶς φλόγες ζῇ ποὺ χύνουν οἱ δικές σου οἱ ματιές!

ΓΙΩΡΓΟΣ Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Τοῦ Μάη ἕνα ἀξέχαστο ὠμορφοδειλινὸ
ἀγκαλιασμένοι, εἴμαστε στοῦ πεύκου τὴ σκιά,
ποὺ ὁ ἥλιος ἔγερνε σιγὰ στ' ἀντικρυνὸ βουνὸ
καὶ ἁπλωνόταν γύρω μας μιὰ ἀγνώριστη ὠμορφιά.

Μὲ τὰ τραγούδια τῶν πουλιῶν τὰ τόσο μαγικά,
νοιώσαμε μέσ' στὰ στήθεια μας λαχτάρα φλογερὴ
καὶ σ' ὄνειρα ἀφήσαμε γλυκὰ μαγευτικά.
τὴ σκέψη μας νὰ φέρνεται ποὺ τόσο καρτερεῖ.

Ἀμίλητοι ἐμείναμε στὴν ἱερὴ στιγμὴ
τὸν μακρυνὸ ὁρίζοντα κυττῶντας μὲ καϋμό·
καὶ στὶς καρδιὲς μας ἄρχισαν ἀλλοιώτικοι παλμοί,
ποὺ ἔφερναν στὰ στήθεια μας μεγάλο ἀνασασμό.

Στὸ θρόϊσμα τῆς φυλλωσιᾶς τοῦ πεύκου, τ' ἁπαλὸ
μιὰ συμφωνία μουσικὴ ἀκούστηκε σιγά,
ποὺ ὁ ἦχος της μᾶς ζάλισε, θόλωσε τὸ μυαλό,
μὰ δὲν ἐβάστηξε πολὺ γιατὶ ἔφυγε γοργά.

Μέσα στὶς λίγες της στιγμὲς ἦρθανε στὴν καρδιὰ
μαζὶ μὲ πόθους καὶ χαρές, ὄνειρα καὶ καϋμοί,
ποὺ μᾶς χαρίσαν διάπλατα μιὰ ἀξέχαστη βραδυὰ
μὲ ὅλες της τὶς ὠμορφιές. Ὡραῖοι στοχασμοί.

ΗΛΙΑΣ Γ. ΜΟΥΡΤΖΙΝΗΣ

ΜΑΡΜΑΡΑ

Ἕνα ἡλιόλουστο πρωϊνὸ ἀπολάμβανα ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Ἱεροῦ Βράχου τὸ τόσο γνωστὸ καὶ ὅμως πάντα καινούργιο χάρις στὶς ἄπειρες μεταλλαγές του, τοπεῖο. Ἐμπρός μου ἁπλωνόταν ὅλη ἡ πόλις τυλιγμένη ἀκόμη σ' ἕνα διαφανὴ πέπλο ὁμίχλης ποὺ διελύετο σιγά, σιγὰ κάτω ἀπὸ τὰ ζεστὰ χάδια τοῦ ἡλίου. Ὅσο προχωροῦσε ἡ ὥρα ἡ κίνηση τῆς πολιτείας γινόταν πιὸ ἔντονη, μιὰ βοὴ ἀνέβαινε πρὸς τὸ Βράχο σβήνοντας ἁπαλὰ στὰ πόδια του. Ἕνας θόρυβος δουλειᾶς, κινήσεως καὶ γοργοῦ ρυθμοῦ, πρωϊνὸς χαιρετισμὸς τῆς μοντέρνας ζωῆς πρὸς τὸ ἀρχαῖο πνεῦμα. Ὅμως ἐκεῖ ἐπάνω βασίλευε ἀπόλυτη γαλήνη ... Τὸ μάρμαρο λουσμένο μέσα στὶς χρυσὲς ἀκτῖνες ποὺ τὸ πλημμύριζαν εἶχε πάρει ἕνα τόνο θερμό, ἕνα παλμὸ ζωῆς. Καὶ τ' ἀεράκι ποὺ ἔπαιζε μέσα ἀπὸ τὶς κολῶνες καὶ τὰ γλυπτὰ ἔφερνε σὰν κάποιο ἀντίλαλο μακρυνὸ καὶ μισοσβησμένο, τὸ τί ψιθύριζαν τ' ἀθάνατα μάρμαρα μεταξύ των. Κι' ἔλεγαν γιὰ ὅ,τι εἶχαν δῆ καὶ ζήσει διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Κάτι γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ πῆραν σιγά—σιγὰ μορφὴ καὶ ζωὴ κάτω ἀπὸ τὴ θεία σμίλη τοῦ Φειδία, κάτι γιὰ τὶς μεγαλόπρεπες πομπὲς τῶν Παναθηναίων, γιὰ τὴν ἀκμὴ καὶ παρακμὴ τῆς ἀθηναϊκῆς πολιτείας, τὶς λῦπες καὶ τὶς χαρές της. Ψιθύριζαν γιὰ ἀρχόντισσες καὶ Ἱππότες μακρυνούς, γιὰ αὐτοκράτορες καὶ κοινοὺς θνητούς, γιὰ κόσμους λαμπροὺς καὶ ξεχασμένους ποὺ ἦρθαν, πέρασαν καὶ χάθηκαν στὰ βάθη τῶν αἰώνων . . .

Ἐκεῖνα, ὅμως, αἰώνια καὶ ἀκατάλυτα σὰν τὸ πνεῦμα ποὺ τὰ ἐδημιούργησε καὶ τὴν ἰδέα ποὺ ἀντιπροσωπεύουν, θὰ φαντάζουν αἰώνια μέσα σὲ μιὰ μοναδικὴ ἀποθέωσι φωτός, χρυσοῦ καὶ γαλάζιου, ποὺ τοὺς προσφέρει γιὰ πλαισιο ὁ Ἀττικὸς οὐρανός.

ΧΑΡΗΣ ΒΑΡΔΑΣ

❤❤❤

ΣΤΗ ΣΩΣΩ

I

Τρέμουν τὰ χείλη μου ἐνῷ προφέ-
(ρω τ' ὄνομά σου
κι' ἔχω μιὰ σκέψη στὸ μυαλὸ νάρ-
(θῶ ξανὰ σιμά σου

II

Λόγια ἀνείπωτα ζητῶ παντοῦ γιὰ
(νὰ σ' ὁμιλήσω
λουλούδια θεῖα μαγικὰ θέλω νὰ
(σοῦ χαρίσω.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, (Ἁγία Σοφία)
ΡΟΛ ΒΙΛΙ

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ...

Ὅλ' ἡ ζωή μου γίνηκε σὰν τὸ
(μικρὸ
δεντρί, στὴ φοβερὴ τὴ μπόρα
καὶ σὰν τὸ ἔρημο πουλί, γυρνάω
(μοναχὴ
δίχως ἐλπίδες τώρα.

Εἶν' ὧρες στὴ βαθειὰ τὴ σκοτει-
(νιὰ οἱ σκέψεις μου
μὲ λυώνουν, μία-μία,
κι' ὤϊμένα δὲν μὲ νοιώθει στὴ φρι
(κτὴ
κανεὶς ἐκείνη τραγωδία

Ἄχ! ἔτσι ἀτέλειωτα, ἀργὰ καὶ
(θλιβερά.
κυλᾶ ὁ χρόνος
καὶ μόνο μοῦ μένει συντροφιὰ μέσ'
(στὴ καρδιὰ
ἡ ἔγνοια καὶ ὁ πόνος.

ΚΛΕΙΩ ΣΑΒΒΑ

❤❤❤

ΧΘΕΣ ΤΟ ΠΡΩΙ

Ἐχθὲς καθὼς χυνότανε τὸ φῶς
(παντοῦ χρυσὸ
κι' ἐχτίζαμε κι' οἱ δυὸ μαζὶ ἐρω-
(τικὰ παλάτια
ἀλήθεια πόσο μ' ἄρεσε νὰ σὲ κυτ
(τῶ Σωσῶ
στὰ δυὸ μικρά σου μάτια

Φυσοῦσεν ἄγριος βορηᾶς, τὸ κῦμα
(μανιασμένο
σ' ἀπότομες ἀκρογιαλιὲς κτυποῦσεν
(ἀφρισμένο

καὶ παίρνοντας τὰ χέρια σου τὰ
(δυὸ μέσ' τὰ δικά μου
νὰ τὰ ζεστάνω θέλησα μὲ τὰ θερ-
(μὰ φιλιά μου.

❤❤❤

ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ

Στῆς Πίνδου τ' ἀπάτητα βράχια
μιὰ φλόγα ξεχύθη κι' ἀνάφτει
μιὰ φλόγα ποὺ πάντα κρυβόταν
σὰν σπίθα κρυμένη στὴ στάχτη.

Κι' ἔφεξε ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα
ἡ ἄσβεστ' ἐκείνη λαμπάδα
τοῦ δρόμου ποὺ χάσαμε, ἡ λόγχη
γιὰ κάποια Μεγάλη Ἑλλάδα.

Μπροστὰ στὸ ἱερὸ ὅραμά της
στὴν ἄνισο π' ἔκανε πάλη
παιδιὰ τῆς Φυλῆς ἑνωθῆτε
καὶ χτίστε μιὰ Ἑλλάδα Μεγάλη.

Καὶ σεῖς οἱ τρανοὶ μὴ ξεχνᾶτε
πῶς σὰν σᾶς τρομάζαν οἱ «λύ-
(κοι»
αὐτὴ ἡ γωνίτσα τοῦ Αἵμου
σᾶς ἔδινε πρώτη τὴ νίκη.

Γι' αὐτὴ τὴ γλυκειὰ τὴν πατρίδα
ποὺ κρύβει τῆς νίκης τὰ κάλλη
μικρὴ θάναι κάθε θυσία
κι' ἀκόμη σὰν γίνη Μεγάλη

Γ. Χ.

❤❤❤

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»

Ἡ ὕλη τοῦ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»
τοῦ νέου περιοδικοῦ
βρίσκω διαβάζοντας πῶς εἶναι
Κέντρον σταθμοῦ Πνευματικοῦ.

Κάθε σελίδα του γεμάτη
ἀπὸ διαμάντια φωτεινὰ
ποὺ ὁδηγοῦν στὸ μονοπάτι
τῆς ποίησης ἀληθινά.

Ἡ ἐμπνευσμένη του πορεία
χύνει χρυσὲς ἀναλαμπὲς
μὲς τὶς διάνοιες τῶν νέων
ποὺ πρωτοξεκινοῦν θαμπές.

Διαβάστε τὸ «Ἐδῶ Ἀθῆναι»
ὅλοι μετ' ἐνθουσιασμοῦ
στὰ πέλαγα τοῦ λόγου εἶναι
φάρος προσανατολισμοῦ.

ΑΙΘΕΡΙΟΣ ΠΟΛΙΚΟΣ

ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ!..

Μάθετε... ν' ἀγαπᾶτε!

Εἶνε ἀληθινὰ μιὰ τέχνη πολὺ δύσκολη ἡ Ἀγάπη. Ἡ κάθε γυναῖκα νομίζει πὼς κατέχει αὐτὸ τὸ μυστικὸ καὶ τὶς περισσότερες φορὲς εἶνε τρομερὰ γελασμένη.

Μ' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς δὲν ἀγαποῦν οἱ γυναῖκες οὔτε πὼς κοροϊδεύουν στὸν ἔρωτα. Κάθε ἄλλο, μάλιστα. Ἀγαποῦν μὲ τὸ παραπάνω καὶ συχνὰ γίνονται παρανάλωμα τῆς ἀγάπης τους. Ἀλλὰ δὲν ξέρουν ν' ἀγαποῦν!

Ἀγαποῦν τυραννικά, ζηλότυπα καὶ γκρινιάζουν συνεχῶς, νομίζοντας πὼς εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ ἀποδείξουν ὅλη τὴν λατρεία καὶ τὴν ἀφοσίωση ποὺ τὶς πλημμυρίζει.

Ἔτσι τὸ Θεϊκὸ αὐτὸ δῶρο καταντᾶ μαρτύριο καὶ γιὰ τοὺς δυὸ καὶ συχνὰ βλέπομε ἐρωτευμένα ζευγάρια νὰ... χωρίζουν!... Γιὰ μᾶς τοὺς ἀπέξω εἶνε δύσκολο νὰ καταλάβωμε τὴ νοοτροπία τους· αὐτὴ καὶ προσπαθοῦμε μὲ ἐπιπολαιότητα καὶ ἀφέλεια ποὺ χαρακτηρίζει πάντα «τοὺς ἀπέξω» νὰ ρίξωμε δίκηο ἢ ἄδικο, ἀνάλογα μὲ τὴν προσωπική μας συμπάθεια ἢ ἀντιπάθεια.

Ἡ ἀγάπη πρέπει νἆναι γεμάτη δροσιὰ καὶ ξεκούραση.

Τὸ ἀνθογυάλι ποὺ θὰ διαλέξετε γιὰ νὰ διατηρήσετε τὸ σπάνιο αὐτὸ λουλοῦδι, πρέπει νἄχῃ διαμαντένιο νερὸ καὶ νὰ τὸ λούζῃ ἀπὸ παντοῦ ὁ ἥλιος. Μόνο σὲ χαρούμενη ἀτμόσφαιρα προκόβει. Ἀλλοιῶς δηλητηριάζεται καὶ μαραμένο πιὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ. Ἀλλὰ σὲ τίποτα δὲν ὠφελεῖ μιὰ τέτοια ἀγάπη. Ἂς λείπῃ καλλίτερα!

❤❤❤

Μάσκες...ὠμορφιᾶς

Ἀπὸ τὰ πολὺ παληὰ χρόνια ἦσαν σὲ χρῆση οἱ μάσκες γιὰ τὴν ὠμορφιὰ τῆς γυναίκας. Σήμερα ἐξακολουθοῦν νὰ κρατοῦν τὰ σκῆπτρα τῶν καλλυντικῶν καὶ νὰ εἶνε σὲ μεγάλη χρῆση στὰ μεγάλα Ἰνστιτοῦτα Καλλονῆς. Μιὰ καὶ ἀποφασίσετε νὰ κάνετε μάσκα, φροντῖστε νὰ κλειδωθῆτε στὸ λουτρό σας ἢ στὸ δωμάτιο γιὰ μιὰ ὥρα περίπου. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει νὰ σᾶς δῇ κανεὶς καὶ μάλιστα ὁ ἄντρας σας, γιατὶ τὸ θέαμα τοῦ προσώπου μὲ τὴ μάσκα, εἶνε ἀντιαισθητικό.

Μάσκα μὲ μέλι:

Ἀνακατεύετε μιὰ κουταλιὰ μέλι μὲ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ζουμὶ λεμονιοῦ. Ἀφοῦ ἀναμιχθοῦν καλὰ ἀλείφετε ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμό, καὶ τὸ ἀφίνετε μιὰ ὥρα περίπου. Μετὰ ξεπλύνατε τὸ πρόσωπο μὲ νερὸ χλιαρό. Ἡ μάσκα αὐτὴ τρέφει τὸ δέρμα, καὶ τὸ κάνει λεῖο καὶ ὡραῖο.

Ἕνα ἀσυνήθιστο καπέλλο

Ἡ ΤΖΟΑΝ ΒΙΝΙΦΕΛΝΤ, λανσάρει τώρα εἰς τὸ Χόλλυγουντ τὸ καπέλλο ποὺ βλέπετε, μὲ πολλήν, ὅπως γράφουν τὰ περιοδικὰ τῆς Μόδας, ἐπιτυχίαν.

Ἡ Μόδα καὶ ὁ τύπος σας

Τὰ σημερινὰ χτενίσματα καὶ τὰ καπέλλα τῆς Μόδας εἶνε κίνδυνος-θάνατος! γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ δὲν ξέρουν νὰ προσαρμοσθοῦν στὸν τύπο τους ἀλλὰ ἀκολουθοῦν μόνον τυφλὰ τὴ Μόδα. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς εὔκολα μποροῦν νὰ γελοιοποιηθοῦν καὶ νὰ γελοιοποιήσουν καὶ τὸν καβαλλιέρο ποὺ τὶς συνοδεύει!

Γι' αὐτὸ ἡ πρώτη φροντίδα τῆς κάθε γυναίκας εἶνε νὰ μελετήσῃ τὸν τύπο της καὶ νὰ ξέρῃ καλὰ τί τῆς πηγαίνει.

Ἀναμφισβήτητα ὅλες μας πρέπει ν' ἀκολουθοῦμε τὴ Μόδα, γιατὶ ἀλλοιῶς παρουσιάζομε ἀνορθογραφία στὸ Σύνολο. Ἀλλὰ πρέπει νὰ διαλέγωμε ἀπὸ τὴ Μόδα μόνον ὅ,τι μᾶς πηγαίνει.

Μιὰ γυναῖκα μὲ ὁλοστρόγγυλο πρόσωπο καὶ κάπως εὐτραφής, πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ μὲ κάθε θυσία τὰ ρελεβὲ καπέλλα καὶ τὰ ἐξαντρὶκ χτενίσματα. Τὸ ἴδιο καὶ μιὰ πολὺ ψηλὴ καὶ πολὺ ἀδύνατη. Εὐτυχῶς ἡ Μόδα φροντίζει γιὰ ὅλες καὶ σὲ μᾶς ἐναπόκειται νὰ διαλέξωμε αὐτὸ ποὺ ταιριάζει στὸν τύπο μας.

Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ συνηθίσωμε νὰ βλέπωμε μὲ εἰλικρίνεια τὸ καθρέφτη μας καὶ νὰ ξέρωμε κάθε μικροατέλεια ποὺ ἔχομε. ΝΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΕΧΟΜΑΣΤΕ κυρίως καὶ νὰ τὴν καλύπτωμε τεχνικά, προσαρμόζουσαι τὴ Μόδα στὸν τύπο μας πάντοτε.

Μὴν ἐμπιστεύεσθε στὸ γοῦστο τοῦ κομμωτοῦ σας μόνο, ἀλλὰ παρακολουθῆτε ἄγρυπνα κάθε μπούκλα καὶ κάθε ὀντυλασιόν. Φροντῖστε νὰ πάρῃ τὸ χτένισμά σας τὴν ἔκφρασί σας καὶ ὄχι σὰν ξένη περοῦκα νὰ βρίσκεται στὸ κεφάλι σας ξένο ἀπὸ σᾶς καὶ ἀπὸ τὸν τύπο σας — μὲ μόνη τὴ δικαιολογία ὅτι «εἶνε τῆς Μόδας!».

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΕΚΟΦΩΝΟ
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Συμβουλὲς σὲ πέντε λόγια

Γιὰ τὴν ὑγεία σας: Ὅταν καταλάβετε πὼς στὰ χέρια ἢ στὰ πόδια θὰ βγάλετε χιονίστρες, κάνετέ τους ἀμέσως ἕνα πολὺ ζεστὸ μπάνιο μὲ λίγη στύψι. Σκουπίστε τα καλὰ καὶ κάνετε ἕνα γερὸ μασσὰζ καὶ μετὰ μιὰ καλὴ ἐπάλειψι ἰωδίου.

Γιὰ τὴν ὠμορφιά σας: Ὅταν αἰσθάνεσθε τὰ πόδια βαρειὰ καὶ πρησμένα ὕστερα ἀπὸ μεγάλη ὀρθοστασία ἢ πεζοπορία, κάνετε ἕνα ποδόλουτρο μὲ μιὰ χοῦφτα ἁλάτι. Ἕνα μασσὰζ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ κοιμηθῆτε μὲ ἕνα μαξιλάρι στὰ πόδια. Μὲ αὐτὴ τὴν ξεκούρασι αἰσθάνεσθε πολὺ καλά· οἱ γάμπες σας ξαναβρίσκουν τὴν ὡραία τους φόρμα.

Γιὰ τὰ παιδιά σας: Γιὰ ὅσες ἔχετε κορίτσια ποὺ φτάσανε τὰ 14-15 χρόνια, φροντίζετε ἰδιαίτερα τὸ ντύσιμο καὶ τοὺς τρόπους τους. Εἶνε ἀνυπόφορα τὰ παιδιὰ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ὅταν μοιάζουν μικρομεγάλες.

Γιὰ τὸν ἄντρα σας: Προσέχετε πάντοτε τὰ ροῦχα του, νὰ εἶνε καθαρὰ καὶ σιδερωμένα. Ἡ καλὴ ἢ ἡ κακὴ ἐμφάνισις τοῦ ἀνδρὸς ἀντανακλᾶ στὴ γυναῖκα του.

ΜΠΕΤΥ

ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
Χ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ
ΚΑΙ Η ΥΠΑΙΘΡΟΣ
ΕΛΛΑΣ
Ἐπίκαιρη Σατυρικὴ Περιπέτεια πολιτικῶς ἀχρωμάτιστη.
ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ
Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Παρασκευή, Κυριακὴ ὥρα 4 καὶ 6
ΟΤΑΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΓΑΠΟΥΝ
★
ΠΕΜΠΤΗ καὶ ΣΑΒΒΑΤΟ
ΣΤΟ «ΠΕΙΡΑΙΚΟΝ»
Ἀπόγευμα — Βράδυ.

ΕΛΛΗΝΟ-ΟΞΙΤΑΝΙΚΗ ΦΙΛΙΑ

ΜΙΑ ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗ ΓΑΛΛΙΑ

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εἰλικρινεῖς φιλελληνικὲς ἐκδηλώσεις μᾶς ἦρθε τώρα τελευταῖα μέσω τῆς κ. Μαρίας Λουΐζας Ἀσσρέν, ποὺ εἶχε λείψει τρεῖς μῆνες στὴ Γαλλία. Ἡ δράση τῆς κ. Ἀσσρὲν εἶνε γνωστὴ σὲ ὅσους ἀγαποῦν τὴν ἑλληνικὴ Ποίηση. Χρόνια τώρα ἡ κ. Ἀσσρὲν σὲ ἄρθρα της, σὲ διαλέξεις της, ἐργάζεται γιὰ νὰ διαδώση τόσο στὴ Χώρα μας ὅσο καὶ στὴ Χώρα της τὴ Γαλλία, ὅσο καὶ ἀνάμεσα στοὺς Ἔξω ξένους τὴν ὠμορφιὰ τῆς νεοελληνικῆς Ποίησης. Στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ της ἔδωσε διαλέξεις ὄχι μόνο στὸ Παρίσι, ἀλλὰ καὶ στὴν ἐπαρχία, ὅπως π. χ. στὴ Μασσαλία, στὴν Μάνλ, στὴν Ἀγγουλέμη, μὲ θέματα ἑλληνικὰ ποὺ σχετίζονται μὲ τὴ Χώρα μας στὸ διάστημα τοῦ Πολέμου καὶ τῆς Κατοχῆς, καθὼς καὶ μὲ τὶς καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις στὴν Ἑλλάδα.

Εἶνε φανερὸ πὼς οἱ ἐνέργειες γιὰ τὴ διαφώτιση τοῦ γαλλικοῦ Κοινοῦ πάνω στὶς συνθῆκες τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς καὶ τῶν ἑλληνικῶν πνευματικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν, γενικὰ πολιτιστικῶν, ἐκδηλώσεων, δὲν πρέπει μὲ κανένα τρόπο νὰ περιορίζουνται στὸ Παρίσι. Ἀντίθετα μὲ ὅ,τι ὁ κόσμος πίστευε πρὶν ἀπὸ τὸν πρῶτον εὐρωπαϊκὸ Πόλεμο, ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῆς Γαλλίας εἶναι ἡ μέση γαλλικὴ οἰκογένεια τῆς ἐπαρχίας, ὅπου διατηροῦνται ζωντανότατες οἱ ἀρετὲς ἐκεῖνες, ποὺ ἡ σύνθεσή τους ἔκαμε μεγάλη τὴ Γαλλία: οἱ κελτικὲς καὶ οἱ μεσογειακὲς ἀρετές. Κι' ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Ἐπαρχία μᾶς ἔφερε ἡ κ. Ἀσσρὲν ἕνα χαιρετισμὸ ποὺ συγκινεῖ μὲ τὴν ἁπλότητά του καὶ μὲ τὸν ενθουσιασμὸ ποὺ τὸν δονεῖ.

Πρόκειται γιὰ τὴν «Ἑταιρία Ὀξιτανικῶν Σπουδῶν» ποὺ ἑδρεύει στὴν Μεσημβρινὴ Γαλλία, στὸ νομὸ τοῦ Ἐρώ, κοντὰ στὸ Μονπελιέ, καὶ γιὰ τὸ «Ἰνστιτοῦτο Ὀξιτανικῶν Σπουδῶν» ποὺ ἑδρεύει στὴν Τουλούζη κοντὰ στὰ Πυρηναῖα.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε πρῶτα τί σημαίνουν οἱ Ὀξιτανικὲς σπουδές.

Ἡ λέξη Occitan (Ὀξιτάν) ἀναφέρεται σὲ ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὴ «Γλῶσσα τοῦ Ὄκ» (Lanque d'Oc) ποὺ τὴ μιλοῦσαν ἄλλοτε, καὶ ποὺ διατηρεῖται ἀκόμα, ὄχι βέβαια πλέον στὴ παληὰ ἔκταση, στὴ Μεσημβρινὴ Γαλλία, στὰ νότια τοῦ ποταμοῦ Λουάρ (τοῦ Λείγηρος ὅπως τὸν θέλει ἡ Καθαρεύουσα).

Μὲ τὸ σκοπὸ λοιπὸν νὰ καλλιεργήσουν τὶς μεσημβρινὲς αὐτὲς γαλλικὲς διαλέκτους, ἱδρύθηκαν ἡ «Ἑταιρία» καὶ τὸ «Ἰνστιτοῦτο Ὀξιτανικῶν Σπουδῶν». Καὶ εἶνε χαρακτηριστικὴ ἡ προσπάθεια αὐτὴ ποὺ δὲν περιορίζεται μόνο στὴ Γαλλία παρὰ φανερώνεται καὶ σὲ ἄλλες εὐρωπαϊκὲς Χῶρες, γιὰ τὴν ἀναδρομὴ στὶς ἰδιορρυθμίες τῶν διαφόρων τμημάτων τῆς κάθε Χώρας (Διάλεκτοι, Λαϊκὴ Τέχνη, Λαϊκὲς παραδόσεις, κλπ.), προσπάθεια ποὺ τὸ βαθύτερό της νόημα εἶνε ἡ αὐθόρμητη ἀντίδραση τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς εὐρωπαϊκῆς ψυχῆς ἐναντίον τῆς ἰσοπεδωτικῆς μανίας ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀσία.

Ἀντίθετα μὲ ὅ,τι θὰ μᾶς ἔκανε νὰ ὑποθέσουμε ἡ πρώτη ἐντύπωση, ἡ τάση αὐτὴ τῆς καλλιέργειας τῶν τοπικῶν πολιτιστικῶν ἰδιοτυπιῶν δὲν ἀντιστρατεύεται στὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας τῶν Λαῶν. Γιατὶ εἶνε γνωστὸ πὼς ὅσοι ἔμαθαν νὰ τιμοῦν καὶ νὰ σέβωνται τὶς ρίζες τους, τιμοῦν καὶ σέβονται καὶ τοὺς ἄλλους Λαούς, ὅπως ἄλλως τε ὅλοι μας ξέρομε πὼς ὁ πλοῦτος τῆς Εὐρώπης σὲ τοπικὲς ἰδιοτυπίες, ἡ ποικιλία τῶν ψυχικῶν καὶ ἐθνικῶν ἐκδηλώσεων ὑπῆρξε ἴσα-ἴσα τὸ γόνιμο ἔδαφος ὅπου βλάστησε καὶ ἄνθησε ὁ ἑλληνοχριστιανικὸς πολιτισμὸς καὶ κινδυνεύει σήμερα καὶ κλονίζεται συθέμελα κάτω ἀπ' τὰ χτυπήματα τοῦ Ὑλισμοῦ καὶ τοῦ Μηδενισμοῦ.

Καὶ εἶνε ἰδιαίτερα ἐνδιαφέρουσα ἡ πεποίθηση ποὺ σπρώχνει τοὺς Γάλλους πνευματικοὺς ἀνθρώπους τῆς «Ἑταιρίας Ὀξιτανικῶν Σπουδῶν» νὰ θέλουν νὰ στήσουν στὴν Ἑλλάδα τὸ δεύτερο ὑπόβαθρο γιὰ τὴν ἀναγεννητική τους κίνηση: ἡ πεποίθηση πὼς «οἱ Μεσογειαγοὶ Λαοὶ» — ὅπως γράφει ὁ Πέτρος Χουμπάκ—«ἀποτελοῦν ἕνα μόνο Λαό».

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὴ βασικὴ αὐτὴ ἀρχή, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐργάζονται γύρω ἀπὸ τὴν ὀξιτανικὴ κίνηση, νέοι οἱ περισσότεροι (οἱ πιὸ ἠλικιωμένοι δὲν ἔχουν κλείσει τὰ σαράντα), λογαριάζουν νὰ συντάσσουν ἀργότερα τὸ περιοδικὸ Δελτίο τους σὲ γλῶσσες: Στὴ μεσημβρινὴ γαλλικὴ γλῶσσα καὶ στὴν ἑλληνική. Κιόλας στὸ πρῶτο του «Ἐσωτερικὸ Δελτίο» τοῦ «Σχολικοῦ ἔτους 1946 - 1947» ποὺ κυκλοφόρησε τὸν Σεπτέμβρη, δημοσιεύουν ἕνα μικρὸ ποίημα τοῦ Παλαμᾶ, ἀπὸ τοὺς «Ἰάμβους καὶ Ἀναπαίστους», μεταφρασμένο σὲ μεσημβρινὴ γαλλικὴ γλῶσσα ἀπὸ τὸν Μαρσὲλ Καοριέρ, ποὺ φαίνεται νὰ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριώτερους ἐμψυχωτὲς τῆς πρωτοβουλίας αὐτῆς, καὶ καταγίνεται τώρα νὰ συμπληρώση τὶς γνώσεις του στὰ Νεοελληνικὰ καὶ στὴ νεοελληνικὴ Λογοτεχνία.

Οἱ συνεργάτες τῆς κίνησης, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ὑπάρχουν καὶ λογοτέχνες μὲ τάλαντο ὅπως ὁ Ρ. Λαφόν, ὁ Σ. Κόρντ καὶ ἄλλοι ἐπιθυμοῦν πολὺ νὰ ἔρθουν σὲ ἐπαφὴ μὲ Ἕλληνες ποιητὲς πεζογράφους, καλλιτέχνες, ἐπιστήμονες, δημοσίους ὑπαλλήλους, γιατρούς, ἐκπαιδευτικοὺς κτλ. ἀλλὰ καὶ ἁπλοὺς ἰδιῶτες «ἀγρότες, ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτες» ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ γνωρίσουν καλύτερα τὴ Γαλλία καὶ «ἰδίως τὴ Νότια Γαλλία, ποὺ εἶνε πιὸ κοντὰ στὴ χώρα τῆς καταγωγῆς τους» ὅπως γράφει ὁ Μαρσὲλ Καρριὲρ στὴν Κυρία Ἀσσρέν. Γιατὶ, συνεχίζει ὁ ἴδιος, «ἀγαποῦμε τὴν Ἑλλάδα μὲ ὅλη μας τὴν καρδιὰ καὶ ὁ πόθος μας εἶνε νὰ τὴ γνωρίσουμε καλύτερα. Αὐτὸ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἐλατήρια τῆς κίνησής μας ποὺ, σᾶς βεβαιώνω, δὲν ἔχει κανένα ἐμπορικὸ σκοπό».

Ὕστερα ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις αὐτές, ἡ «Ἐθνικὴ Ἑταιρία τῶν Λογοτεχνῶν τῆς Ἑλλάδος», σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πρόσφατες συνεδριάσεις της ἀποφάσισε νὰ ὑποστηρίξη τὴν προσπάθεια τῶν θερμῶν αὐτῶν φίλων τῆς χώρας μας κ' ἔκαμε ἤδη τὸ πρῶτο βῆμα ταχυδρομῶντας τὴν «Ἑλληνικὴ Ποιητικὴ Ἀνθολογία» τοῦ Ἀποστολίδη στὸ «Ἰνστιτοῦτο Ὀξιτανικῶν Σπουδῶν» στὴν Τουλούζη. Πιστεύουμε πὼς καὶ ἄλλοι λογοτέχνες θὰ προθυμοποιηθοῦν νὰ ἐφοδιάσουν τοὺς καλοὺς καὶ εὐγενικοὺς φίλους τῆς Ἑλλάδος μὲ γνήσια ἑλληνικὰ βιβλία, ἀποφεύγοντας δηλαδὴ κάθε ἔντυπο σχετικὸ μὲ τὶς πρόσφατες ἀσχημίες καὶ κάθε ἐκδήλωση ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ θολώση τὴν καθαρότητα τῆς πηγῆς αὐτῆς τοῦ φιλελληνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ποὺ δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν φαρμακώση κανένα φανέρωμα ἔχθρας καὶ διχόνοιας.

Καὶ τώρα θὰ τελειώσω μ' ἕνα «μήνυμα ποὺ διαβάζομε στὸ δελτίο τοῦ Ὀξιτανικοῦ Ὁμίλου, τὸ δελτίο ποὺ ἐπιγράφεται «Ἑλληνο-Ὀξιτανικὴ φιλία» καὶ ἀρχίζει μὲ σύντομο χαιρετισμὸ πρὸς τὴ μνήμη τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ ποὺ στάθηκε ὁ εἰσηγητὴς καὶ ὁ πρόεδρος τῆς ἑλληνικῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς Ἑκατονταετηρίδας τοῦ Φρειδερίκου Μιστράλ, τὸ 1930. Τὸ μήνυμα λοιπὸν αὐτὸ γραμμένο ἀπὸ τὸν Παῦλο Ἐσσαβέλ, ἀνάπηρο τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου προβηγκιανὸν ποιητὴ καὶ συγγραφέα τοῦ θαυμάσιου βιβλίου «Στὸ φύσημα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀέρα», εἶνε τοῦτο:

«Γυιοὶ τῆς σημερινῆς Ἑλλάδας, φύτρες τῆς αἰώνιας Ἑλλάδας πέρα ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς θάλασσάς μας, ὅπου τὰ γοργοτάξιδα καράβια τῶν προγόνων σας φέρανε τὸ ἀμπελόκλημα καὶ τὴν ἐληά, σᾶς στέλνω μεσογειακοὶ ἀδερφοί μου τὸ χαιρετισμὸ τῶν γυιῶν τῆς Ὀξιτανίας. Καὶ ἁπλώνοντας πρὸς ἐσᾶς τὰ δυὸ χέρια, σᾶς λέω: «Ἕλληνες ὁ πανάρχαιος δεσμὸς δὲ θὰ κοπῆ ὅσο ἡ κινούμενη ἀπλωσιὰ τοῦ Ποσειδῶνα καὶ τοῦ Ὁμήρου θὰ βρέχη μὲ τὸ ἴδιο τραγουδιστὸ φίλημα τὰ λευκὰ ἀκρωτήρια καὶ τοὺς στρογγυλεμένους ὅρμους τῶν ἀκρογιαλιῶν μας. Ἡ φλόγα ποὺ πρωτοανάφτηκε στὴν ἑστία τῶν πρυτάνεων δὲ θὰ πάψη νὰ πάλλη πάνω στὸ βωμὸ ὅσο ἡ μνήμη τῶν παλληκαριῶν μας θὰ συδαυλίζη τὴν ἱερὴ θύμηση, καὶ τὸ ἰδανικό μας θὰ λάμπη πάνω στὸν κόσμο ὅσο θὰ δουλεύουμε μαζὶ γιὰ τὴν Ὠμορφιὰ καὶ γιὰ τὴν Εἰρήνη».

ΠΑΥΛΟΣ ΦΛΩΡΟΣ

Εἰς τὸ Πρόγραμμα τῶν Ἀναγνωστῶν τοῦ «Ἐδῶ Ἀθῆναι»

ΚΥΡΙΑΚΗ, 19 Ἰανουαρίου

Ὁ κ. Ν. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

Ὁ κ. Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ὁ ὁποῖος θὰ μετάσχη μὲ ὁλόκληρον τὴν χορωδίαν του εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος

Λεπτομερείας βλέπουν οἱ ἀναγνῶσται μας εἰς Σελ. 18

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

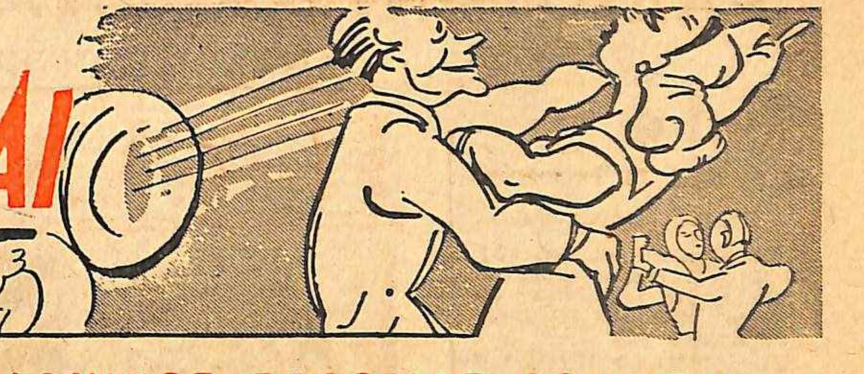

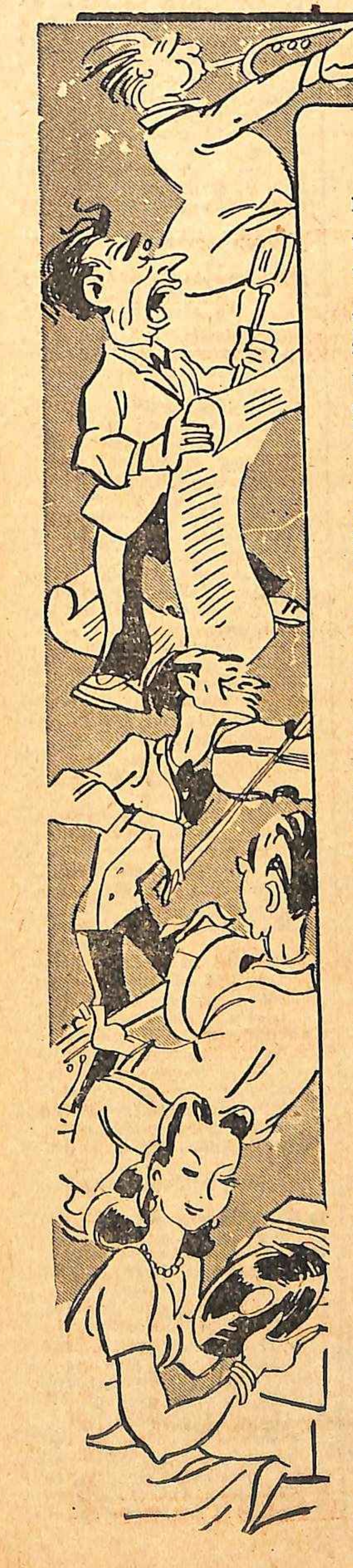

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΠΟΜΠΩΝ 12-18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Κυριακὴ 12 Ἰανουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ
14.00 (Τὸ λογοτεχνικὸ τέταρτο τοῦ κ. Στράτη Μυριβήλη)
16.20 (Γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὴν Ἑλλάδα: «Καβάλλα» ἀπὸ συνεργάτη μας).
17.50 (Ὁμιλία).
19.30 (Πολιτικὴ ὁμιλία).
20.45 (Τὰ ἑλληνικὰ ζητήματα ἀπὸ τὸν κ. Χρ. Χρηστίδη).
14.30 ΣΚΕΤΣ.
ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
07.45 (Μουσικὴ τοῦ Μπάχ).
11.00 (Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ θέατρο «Ὀλύμπια» τῆς συμφωνικῆς συναυλίας τῆς Κρατικῆς Ὀρχήστρας μὲ διευθυντὴ τὸν κ. Γ. Λυκούδη).
ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
16.00 (Ἐλαφρὲς εἰσαγωγές)
16.30 (Ρωσικὰ τραγούδια).
ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΚΠΟΜΠΗ
22.00 (Ἡ Γ' καὶ Δ' Πράξεις ἀπὸ τὴν ὄπερα τοῦ Βέρντι «Τροβατόρε»)
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
10.30 (Δίσκοι).
19.40 (Τραγούδια ἀπὸ τὸν ὅμιλο Γεωργ. Μυτάκη)
ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
13.30 (Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ἀλέκου Γεωργιάδη. Τραγοῦδι ἡ Στέλλα Γκρέκα).
17.15 (Χορευτικὴ μουσική).
18.00 (Συνέχεια χορευτικῆς μουσικῆς).
21.30 (Ἡ Ὥρα τῶν Ἀκροατῶν)
23.00 (Μουσικὴ γιὰ κινηματογραφικὸ ὄργανο).

Δευτέρα, 13 Ἰανουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ
08.10 (Τὸ πεντάλεπτο τῆς ὑγείας. «Τὸ ζέσταμα τῶν παιδιῶν καὶ τὰ πολλὰ ροῦχα» ἀπὸ τὸν καθηγητὴ κ. Σόλωνα Βέρα).
18.20 (Πνευματικὲς μορφές: «Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος» ἀπὸ τὴν κ. Στεφανία Χατζάκη)
19.30 (Ἡ Ὥρα τῶν Φίλων τοῦ Ραδιοφώνου).
22.00 (Μουσικὴ ὁμιλία).
Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
17.30 (Νηπιακὴ Ὥρα).
ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
12.00 (Μουσικὲς σελίδες).
13.30 (Ἔργα γιὰ ὀρχήστρα).
18.00 (Ἔργα Σοῦμπερτ)
21.15 (Ἐκλεκτοὶ δίσκοι).
ΡΕΣΙΤΑΛ
22.30 (Ἔργα γιὰ βιολὶ ἀπὸ τὴν κ. Εἰρήνη Μπίστη—Δρακοπούλου)
ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
23.20 (Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Σταθμοῦ).
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
07.45 (Δίσκοι).
19.40 (Τραγούδια ἀπὸ τὴ χορωδία τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῆς Ἐθνικῆς μουσικῆς).
ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
08.00 (Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ζὰκ Μπουλανζέ).
08.15 (Δίσκοι διάφοροι)
14.30 (Εὔθυμο πρόγραμμα).
16.30 (Ἐλαφρὰ ἑλληνικὰ τραγούδια).
17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα)
22.00 (Μουσικὸ κόκτεϊλ).

Τρίτη, 14 Ἰανουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ
12.20 (Ὁμιλία).
13.50 (Τέχνη καὶ Ζωή: «Ἡ αὐταπάτη» ἀπὸ τὸν κ. Π. Φλῶρο).
17.30 (Ἡ Ὥρα τῶν Νησιῶν: «Τὸ νησὶ τῆς Ὡραίας Ἑλένης» ἀπὸ τὴν Δίδα Α. Κουτούπη).
ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
14.30 (Ἡ Ὥρα τῶν Ἀκροατῶν).
16.30 (Ποικίλο πρόγραμμα).
17.50 (Διάσημοι σολίστ).
22.00 (Συμφωνικὴ συναυλία τῆς ὀρχήστρας τοῦ Σταθμοῦ Διευθ. ὁ κ. Θ. Βαβαγιάννης).
ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
08.15 (Δίσκοι στὴν τύχη).
13.30 (Παληοὶ καὶ νέοι χοροί).
23.20 (Καντάδες).
ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
08.00 (Ἐλαφρὰ ἑλληνικὰ τραγούδια).
12.00 (Ποικίλο πρόγραμμα)
17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα).
21.20 (Μελωδίες καὶ ρυθμοί).
23.30 (Ποικίλο πρόγραμμα).

Τετάρτη 15 Ἰανουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ
08.10 (Τὸ πεντάλεπτο τοῦ σπιτιοῦ: «Λίγα λόγια γιὰ τὴ διακόσμησι τοῦ σπιτιοῦ» ἀπὸ συνεργάτη μας).
12.20 (Ἡ Ὥρα τῶν Φιλοτελιστῶν).
13.30 (Ἡ Ἑλλάδα στὸν ἀγῶνα).
Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
17.30 (Γιὰ παιδιὰ 8—12 ἐτῶν).
22.00 ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ.
ΡΕΣΙΤΑΛ
19.40 (Ἔργα γιὰ πιάνο ἀπὸ τὴν Δίδα Καίτη Παπαλεονάρδου).
ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
17.50 (Ἐκλεκτοὶ δίσκοι).
23.20 (Ποικίλο πρόγραμμα).
ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
14.40 (Μουσικὴ τοῦ Γιόχαν Στράους).
21.20 (Τὸ Σεξτέττο τοῦ Σταθμοῦ).
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
08.00 (Δίσκοι).
ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
08.15 (Διάφοροι δίσκοι).
12.00 (Ἐλαφρὰ ἑλληνικὰ τραγούδια).
13.40 (Γαλλικὰ τραγούδια)
17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα)
23.20 (Ποικίλο πρόγραμμα).

Πέμπτη 16 Ἰανουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ
08.10 (Τὸ πεντάλεπτο τῆς γυναίκας: «Ἰουλία Ἀνδρεάδη» ἀπὸ τὴ Δίδα Μαρία Γιωτοπούλου).
12.20 (Ὁμιλία).
13.50 (Ἡ φυσιολατρικὴ ὥρα).
19.30 (Γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὴν Ἑλλάδα: «Τὰ ἐρημονήσια μας» ἀπὸ τὸν κ. Θέμο Ποταμιάνο)
22.20 (Τέχνη καὶ Ζωή: «Ἡ ζωὴ τῶν βιβλίων» ἀπὸ τὸν κ. Α. Καραντώνη).
18.00 Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ.
Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
17.30 (Γιὰ παιδιὰ 12—14 ἐτῶν).
ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
21.20 (Μουσικὴ δωματίου)
23.40 (Νυκτερινὴ μουσική).
ΡΕΣΙΤΑΛ
22.30 (Ἔργα γιὰ τραγοῦδι ἀπὸ τὴ Δίδα Σοφία Ζαρμπῆ).
ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
08.15 (Δίσκοι στὴν τύχη).
22.00 (Παληὲς καντάδες ἀπὸ τὴ χορωδία τοῦ κ. Γ. Ἀθανασιάδη)
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
08.00 (Δίσκοι).
19.40 (Δίσκοι).
ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
12.00 (Διάφοροι δίσκοι)
13.30 (Μουσικὴ ἀπὸ φωνοταινίες)
14.30 (Ἔργα γιὰ συμφωνικὴ τζάζ).
16.30 (Μουσικὴ γιὰ πιάνο)
17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα).
22.20 (Ἐλαφρὰ ἑλληνικὰ καὶ ξένα τραγούδια).

Παρασκευὴ 17 Ἰανουαρίου:

ΟΜΙΛΙΑΙ
13.30 (Ἡ Ὥρα γιὰ τὰ σύγχρονα προβλήματα: «Ἡ νέα ψυχολογία καὶ τὸ πρόβλημα τοῦ ἀνθρώπου» ἀπὸ τὴν κ. Στεφανία Χατζάκη)
17.50 (Ἡ Ὥρα τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας: «Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Πλανήτου μας» ἀπὸ τὸν κ. Κ. Δόσιο).
19.30 (Ἡ Ὥρα τοῦ Ἀγρότου).
ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
12.00 (Μουσικὲς σελίδες).
22.00 (Βραδυνὸ κοντσέρτο).
ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
21.20 (Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Σταθμοῦ).
ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
08.00 (Ἐλαφρὰ ἑλληνικὰ τραγούδια).
18.15 (Ἐλαφρὰ μουσική)
14.30 (Ἡ Ὥρα τῶν Ἀκροατῶν)
16.30 (Ἑλληνικὰ τραγούδια).
17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα).
18.00 (Μουσικὴ ἀπὸ μανδολινάτες).
23.20 (Ἐλαφρὸ ποικίλο πρόγραμμα).

Σάββατον 18 Ἰανουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ
08.10 (Τὸ πεντάλεπτο τῆς νοικοκυρᾶς).
12.20 (Ὁμιλία).
19.30 (Τέχνη καὶ Ζωή: «Ἡ ζωγραφικὴ τοῦ Χατζηκυριάκου» ἀπὸ τὸν κ. Ν. Γαβριὴλ—Πεντζίκην).
Η ΕΦΗΒΙΚΗ ΩΡΑ
17.30 (Ἡ ζωὴ τοῦ Ροσσίνι: «Ὁ Κροῖσος καὶ ὁ Σόλων).
ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
19.40 (Ποικίλο πρόγραμμα).
ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
13.30 (Τραγούδια ἀπὸ τὴν Ἔρνα Ζάκ)
16.30 (Ἡ Ὀρχήστρα περιπάτου τῆς Βοστώνης).
21.20 (Μουσικὴ ἀπὸ ὀπερέττες).
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
08.00 (Δίσκοι).
18.00 (Κρητικὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν ὅμιλο Τζιμάκη).
ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
08.15 (Διάφοροι δίσκοι).
12.00 (Ποικίλο πρόγραμμα)
14.30 (Ἐλαφρὰ μουσική).
17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα)
22.00 (Ἐκπομπὴ ἀπὸ τὸ «Μεθυσμένο Φεγγάρι»)
23.20 (Χορευτικὸ πρόγραμμα).

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 12-18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 12 Ἰανουαρίου.

Πρωινὸ Πρόγραμμα

07.00 **Πρωινὴ μουσικὴ (δ)**
07·30 **Α΄ δελτίον εἰδήσεων**
07.45 **Ἔργα τοῦ Μπὰχ μὲ τὸν πιανίστα Βίλχελμ Κέμπφ (δ)**
Ἀλλέγκρο ἀπὸ τὸ «Ἰταλικὸ κοντσέρτο».
Σιτσιλιάνο ἀπὸ τὴ 2η Σονάτα γιὰ φλάουτο (διασκ. Κέμπφ).
Γαλλικὴ σουΐτα ἀριθ. 5 σὲ σὸλ μεῖζ. (Ἀλλεμάντα Κουράντα, Σαραμπάντα, Γκαβόττα, Μπουρρέ, Λούρ, Τζίγκα).
08.00 **Ἀναμετάδοσις τῆς θείας λειτουργίας ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Μητροπόλεως.**
10·30 **Δημοτικὰ τραγούδια καὶ χοροί (δ).**
10.50 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν Βρετ. Δυνάμεων.**

Μεσημβρινὸ Πρόγραμμα

11.00 **Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ θέατρο «Ὀλύμπια» τῆς συμφωνικῆς συναυλίας τῆς Κρατικῆς Ὀρχήστρας Ἀθηνῶν. Διευθυντὴς ὀρχήστρας ὁ κ. Γεώργιος Λυκούδης. Σολίστ ἡ Κα Ἀλίκη Λυκούδη, πιάνο.**
Βάγκνερ: «Ριέντσι», εἰσαγωγή.
Λεκαΐ: Ἀντάτζιο γιὰ ἔγχορδα.
Ἀνδρ. Νεζερίτη: Κοντσέρτο γιὰ πιάνο καὶ ὀρχήστρα (Πρώτη ἐκτέλεσις).
Σοῦμαν: Συμφωνία ἀριθ. 3, σὲ μὶ ὕφ. μεῖζ., ἔργ. 97 («Συμφωνία τοῦ Ρήνου») μὲ τὰ ἑξῆς μέρη: Ἀνιμάτο, Μοντεράτο ἀσσάϊ, Πόκο ἀλλέγκρο, Ρελιτζιόζο, Ἀνιμάτο.
13.00 **Εἰδήσεις στὴν ἀγγλική. Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.**
13.10 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν Βρετ. Δυνάμεων.**
13.30 **Ἡ ὀρχήστρα Ἀλέκου Γεωργιάδη. Τραγοῦδι ἡ Στέλλα Γκρέκα.**
«Καπνὸς σκιάζει τὰ μάτια σου», ἀπὸ τὴν ταινία «Ρομπέρτα» (Κέρν).
«Ἄσε τὴ νύχτα νὰ φύγῃ», ἀμπανέρα (Γεωργιάδη).
«Εἶσαι πάντα στὴν καρδιά μου», σλόου (Λεκουόνα).
Ἀπὸ τὴν ταινία «Εἰδύλλιο στὰ χιόνια» (Οὐώρρεν).
«Ἄπιστη καρδιά», ρωμάντσα (Γιαννίδη).
«Σὰν τὸ παληὸ τὸ βαλσάκι» (Καστριώτη)
Δύο φὸξ-τρὸτ ἀπὸ τὴν ταινία «Πινόκιο» (Λέϊ Χάρλαιν):
«Κούρδισε τὸ ρολογάκι» καὶ

Ὁ Ἕλλην καλλιτέχνης ΓΚΕΤΑΡΥ, μὲ τὴν ὀρχήστραν Γεωργιάδη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Προγράμματος τὴν π. ἑβδομάδα.

«Τ' ἀστέρι τῆς εὐτυχίας».
14.00 **Τὸ λογοτεχνικὸ τέταρτο τοῦ κ. Στράτη Μυριβήλη.**
14.15 **Ἐμεῖς κι' ὁ κόσμος.**
14.30 **Σκέτς.**
Ραδιοφωνικὴ σκηνοθεσία τοῦ κ. Κώστα Κροντηρᾶ.

Ἑσπερινὸ Πρόγραμμα

16·00 **Ἐλαφρὲς εἰσαγωγές (δ)**
Ὄφφενμπαχ: «Ὁ Ὀρφεὺς στὸν Ἅδη». Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Λονδίνου. Διευθ. Κόνσταντ Λάμπερτ.
Σουππέ: «Κόλπα ληστῶν». Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Βερολίνου. Διευθ. Λέο Μπόρχαρντ.
Γιόχ. Στράους: «Ὁ εὔθυμος πόλεμος» (διασκ. Ἄλτιστ). Ἡ Ὀρχήστρα τῆς Κρατικῆς Ὄπερας τοῦ Βερολίνου. Διευθ. Ἀλοΐς Μέλιχαρ.
16.20 **Γιὰ νὰ γνωρίσωμε τὴν Ἑλλάδα.**
«Καβάλλα», ἀπὸ συνεργάτη μας.
16.30 **Ρωσσικὰ τραγούδια (δ)**
«Τρόϊκα», λαϊκὸ τραγοῦδι. Ὁ τενόρος Λιέμεσεφ μὲ τὸ σεξτέττο τοῦ Νεκράσωφ.
«Τὸ γαλάζιο μαντηλάκι» (Μαξίμωφ, Πετερμπούρσκυ). Ἡ Σουλζένκο μὲ συγκρότημα τζάζ.
«Δυὸ κιθάρες», τσιγγάνικο τραγοῦδι. Ὁ Ντανιλέφσκυ μὲ τὴν ὀρχήστρα Σκριάμπιν.
«Τὰ ὄρη Ζιγκουλί», Ἡ Ρουσλάνοβα μὲ συνοδεία φυσαρμόνικας ἀπὸ τὸν Μαξάκωφ.
«Μαῦρα μάτια». Ὀρχήστρα ἀπὸ μπαλαλάϊκες καὶ χορωδία.
16.45 **Γαλλικὴ ἐκπομπή.**
17.15 **Χορευτικὸ πρόγραμμα (δ).**
17.50 **Ὁμιλία.**
18.00 **Συνέχεια χορευτικοῦ προγράμματος (δ).**
18.30 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν Βρετ. Δυνάμεων.**
19.00 **Εἰδήσεις στὴν ἀγγλική. Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.**
19.10 **Συνέχεια ἐκπομπῆς γιὰ τὶς Βρετ. Δυνάμεις.**
19.30 **Πολιτικὴ ὁμιλία.**
19.40 **Δημοτικὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν ὅμιλο Γεωργίας Μυτάκη.**
«Βρύση μου μαλαματένια», καλαματιανό.
«Ἀπόψε δὲν κοιμήθηκα», τσάμικο.
«Σὰν θέλεις ξένε τὸ φιλί», κλέφτικο.
«Παναγιοῦλα», συρτό.
20.00 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις μας**
20.30 **Β΄ δελτίο εἰδήσεων.**
20.45 **Τὰ ἑλληνικὰ ζητήματα, ἀπὸ τὸν κ. Χρ. Χρηστίδη.**
21.00 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὸν καθένα.**
21.20 **Ἀθλητικὲς εἰδήσεις.**
21.30 **Ἡ ὥρα τῶν ἀκροατῶν**
Δίσκοι τῆς ἐκλογῆς τῶν
22.00 **Μελοδραματικὴ ἐκπομπή (δ)**
Ἡ Γ΄ καὶ Δ΄ πράξεις ἀπὸ τὴν ὄπερα «Τροβατόρε» τοῦ Βέρντι. Ἑρμηνευταὶ τῶν ρόλων: ἡ Μπιάνκα Σκοτσιάτι ὡς Λεονώρα, ἡ Τζουζεππίνα Τσινέττι ὡς Ἀτζουτσένα, ὁ Φραντσέσκο Μέρλι ὡς Μανρίκο, ὁ Ἐνρίκο Μολινάρι ὡς Κόμης ντὶ Λούνα, ὁ Κορράντο Τζαμπέλλι ὡς Φερράντο, ἡ Ἴντα Μανναρίνι ὡς Ἰνές, ὁ Αἰμίλιο Βεντουρίνι ὡς Ρουΐς καὶ ὁ Ἔντσο Ἀρνάλντι στὸ ρόλο ἑνὸς γεροτσιγγάνου, μὲ τὴ χορωδία καὶ τὴν ὀρχήστρα τῆς Σκάλας τοῦ Μιλάνου. Διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας Λορέντσο Μολαγιόλι. Διευθυντὴς τῆς χορωδίας Βιττόριο Βενετσιάνι.
23.00 **Ἐμεῖς κι' ὁ κόσμος**
23.05 **Μουσικὴ γιὰ κινηματογραφικὸ ὄργανο (δ)**
23.45 **Χορευτικὴ μουσική (δ)**

ΔΕΥΤΕΡΑ 13 Ἰανουαρίου.

Πρωινὸ Πρόγραμμα

07.00 **Πρωινὴ μουσικὴ (δ)**
07.20 **Πρωινὴ γυμναστικὴ**
07.30 **Α΄ δελτίον εἰδήσεων.**
07.45 **Δημοτικὴ μουσικὴ (δ)**
08·00 **Ἡ ὀρχήστρα Ζὼρζ Μπουλανζέ (δ)**
08.10 **Τὸ πεντάλεπτο τῆς ὑγείας.**
«Τὸ ζέσταμα τῶν παιδιῶν καὶ τὰ πολλὰ ροῦχα», ἀπὸ τὸν καθηγητὴ κ. Σ. Βέρα.
08.15 **Ἐλαφρὰ μουσικὴ (δ)**

Μεσημβρινὸ Πρόγραμμα

12.00 **Μουσικὲς σελίδες (δ)**
Σοῦμπερτ: Ἀλλεγκρέττο γκρατσιόζο (διασκευὴ Κασσαντό). Ὁ βιολιστὴς Φρόϊντ μὲ συνοδεία πιάνου ἀπὸ τὴν Σουζάνα Φίσερ.
Κόουλεριτζ-Τέϋλορ: Μικρὴ σουΐτα κοντσέρτου (Τὰ καπρίτσια τῆς Νανέτ, Ἐρωτικὴ πρότασις καὶ ἀπάντησις, Σονέττο τῆς ἀγάπης, Πεταχτὴ ταραντέλλα). Ἡ Συμφωνικὴ τοῦ Λονδίνου. Διευθ. Μάλκομ Σάρτζεντ.
Λίστ: Σπουδὴ σὲ φὰ ἔλασ. («Λὰ λετζερέτσα»). Ὁ πιανίστας Ἀλφρέδος Κορτῶ.
Μουσσόργκσκυ: Περσικοὶ χοροὶ ἀπὸ τὴν ὄπερα «Χοβάνστσινα». Μεγάλη συμφωνικὴ ὀρχήστρα τοῦ Μιλάνου. Διευθ. Λορέντσο Μολαγιόλι.
12.30 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν Βρετ. Δυνάμεων.**
13.00 **Εἰδήσεις στὴν ἀγγλική. Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.**
13.10 **Συνέχεια τῆς ἐκπομπῆς γιὰ τὶς Βρετ. Δυνάμεις.**
13·30 **Ἔργα γιὰ ὀρχήστρα.**
Σαὶν - Σάνς: «Τὸ καρναβάλι τῶν ζώων», σουΐτα. Ἡ Συμφωνικὴ τῆς Φιλαδελφείας. Διευθ. Λεοπόλδος Στοκόφσκυ. Στὰ δύο πιάνα ἡ Μαρία Μπίνυεϋ - Μοντγκόμερυ καὶ ἡ Ὄλγα Μπαρμπίνι.
13.50 **Ἐμεῖς κι' ὁ κόσμος**
14.10 **Μουσικὸ διάλειμμα (δ)**
14·15 **Β΄ δελτίο εἰδήσεων.**
14.30 **Εὔθυμο πρόγραμμα**

Ἑσπερινὸ Πρόγραμμα

16.00 **Χρηματιστήριο — Ἀνακοινώσεις.**
16.15 **Μάθημα ἀγγλικῆς.**
16.30 **Ἐλαφρὰ ἑλληνικὰ τραγούδια (δ)**
«Καινούργια ζωή», ταγκό (Τραϊφόρου, Ραπίτη) Ἡ Σοφία Βέμπο μὲ ὀρχήστρα. Διευθ. Γιαννίδης.
«Τὰ 18 σου χρόνια», ταγκὸ (Στεφανίδη). Ὁ Τότης Στεφανίδης καὶ ὁ Ἄλκης Παγώνης μὲ τὴν ὀρχήστρα Ἰωαννίδη.
«Γιὰ σένα, γιὰ σένα!» ἀμπανέρα (Νικολαΐδη, Μωράκη). Ἡ Μόλλυ καὶ ὁ Μαρούδας μὲ ὀρχήστρα. Διευθ. Γιαννίδης.
«Καμπάνες», βάλς (Ἰωαννίδη, Μαργαρίτη). Ὁ Παγώνης μὲ τὴν ὀρχήστρα Ἰωαννίδη.
«Τί σοῦ λένε τὰ λουλούδια», σλόου (Εὐαγγελίδη, Γιαννίδη). Ἡ Μόλλυ μὲ ὀρχήστρα. Διευθ. Γιαννίδης.
16.45 **Γαλλικὴ ἐκπομπή.**
17.00 **Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα (δ).**
17.30 **Ἡ ὥρα τοῦ παιδιοῦ**
(Νηπιακὴ ὥρα)
«Τὸ γουρουνάκι» (παραμυθάκι), «Ἡ κοῦκλα μου ἡ Μπλοὺ-μπλού», «Ἡ ἀλεποῦ καὶ ὁ κάβουρας», τραγουδάκι.
18·00 **Ἔργα τοῦ Σοῦμπερτ.**
Ἰντερμέτζο καὶ μουσικὴ μπαλλέττου ἀπὸ τὴν «Ροζαμούνδη». Ἡ Ὀρχήστρα τῆς Κρατικῆς Ὄπερας τοῦ Βερολίνου. Διευθ. Ἔριχ Κλάϊμπερ.
α) Σερενάτα, β) «Ἄκου τὸν κορυδαλλό» («Σερενάτα τοῦ Σαίξπηρ») καὶ γ) «Ἡ φλαμουριά». Ὁ βαρύτονος Κὰρλ Σμὶτ-Βάλτερ μὲ συνοδεία πιάνου ἀπὸ τὸν Μίχαελ Ράουχάϊζεν.
Μενουέττο ἀρ. 2 καὶ 4 ἀπὸ τοὺς «Γερμανικοὺς χορούς». Τὸ κουαρτέττο ἐγχόρδων Ντέμαν.
18.20 **Πνευματικὲς μορφές.**
«Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος», ἀπὸ τὴν κ. Στεφανία Χατζάκη.
18.30 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν Βρετ. Δυνάμεων**
19.00 **Εἰδήσεις στὴν ἀγγλική. Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.**
19.15 **Συνέχεια ἐκπομπῆς γιὰ τὶς Βρετ. Δυνάμεις.**
19.30 **Ἡ ὥρα τῶν φίλων τοῦ Ραδιοφώνου.**
«Σάμιουελ Φίνλεϋ Μπρὴζ Μόρς», ἀπὸ τὸν κ. Κώστα Καραγιάννη.
19.40 **Δημοτικὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν ὅμιλο τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῆς Ἐθνικῆς Μουσικῆς ποὺ διευθύνει ὁ κ. Σίμων Καρᾶς.**
«Ἀμπέλι μου πλατύφυλλο», καλαματιανό.
«Θέλουν ν' ἀνθίσουν τὰ κλαριά» (τῆς τάβλας).
«Ἕνας ἀητὸς καθότανε», τσάμικο.
«Σκάρος».
Κασάπικο.
20.00 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις μας.**
20.30 **Γ΄ δελτίο εἰδήσεων καὶ σχόλια.**
21.00 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὸν καθένα**
21.15 **Ἐκλεκτοὶ δίσκοι**
Γκρήγκ: Κοντσέρτο γιὰ πιάνο καὶ ὀρχήστρα σὲ λὰ ἔλασ., ἔργ. 16. (Ἀλλέγκρο μόλτο μοντεράτο, Ἀντάτζιο, Ἀλλέγκρο μοντεράτο μόλτο ἐ μαρκάτο). Ὁ πιανίστας Ἴβαρ Γιόνσεν καὶ ἡ Ὀρχήστρα τῆς Γερμανικῆς Ὄπερας τοῦ Βερολίνου. Διευθ. Χὰνς Σμὶτ-Ἴσσερστετ.
21.45 **Ἡ σημερινὴ Ἀγγλία.**
22·00 **Μουσικὸ κοκτέϊλ (δ).**
22·20 **Μουσικὴ ὁμιλία.**
22.30 **Ρεσιτὰλ βιολιοῦ τῆς Κας Εἰρήνης Μπιστη-Δρακοπούλου.**
Βιβάλντι: Σονάτα σὲ ρὲ μεῖζ. (διασκ. Ρεσπίγκι) μὲ τὰ ἑξῆς μέρη: Μοντεράτο ἐ φανταζία, Ἀλλέγκρο μοντεράτο, Λάργκο - Βιβάτσε.
Καστελνουόβο-Τεντέσκο: Νυκτερινό.
Σκαρλατέσκου: «Μπαγκατέλ» (σὲ λαϊκὸ ρουμανικὸ ὕφος).
23.00 **Δ΄ δελτίο εἰδήσεων.**
23.15 **Ἐμεῖς κι' ὁ κόσμος.**
23.20 **Ἡ Ὀρχήστρα τοῦ Σταθμοῦ.**

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 12-18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΤΡΙΤΗ, 14 Ἰανουαρίου.

Πρωινὸ Πρόγραμμα

07.00 **Πρωινὴ μουσικὴ (δ)**
07.20 **Πρωινὴ γυμναστική.**
07.30 **Α΄ δελτίον εἰδήσεων.**
07.45 **Ἐπανάληψις τοῦ ἀγγλικοῦ μαθήματος.**
08·00 **Ἐλαφρὰ ἑλληνικὰ τραγούδια (δ).**
08.15 **Δίσκοι στὴν τύχη.**

Μεσημβρινὸ Πρόγραμμα

12.00 **Ἐλαφρὰ μουσικὴ (δ)**
«Οἱ καμπάνες τῆς Κορνεβίλλης», ἐπιλογὴ (Πλανκέτ, διασκ. Πράττ). Ἡ ὀρχήστρα Ρίτσαρντ Κρήν.
«Νόελ Γκέϋ», ἐπιλογὴ (διασκ. Μακφέρσον). Σόλο κινηματογραφικὸ ὄργανο ἀπὸ τὸν ἴδιο.
«Ἕνας κῆπος τοῦ παληοῦ κόσμου» (ἐπιλογὴ ἀπὸ παληοὺς σκοπούς). Ἡ ὀρχήστρα δωματίου τοῦ Ἀλφρέντο Κάμπολι.
12.20 **Ὁμιλία.**
12.30 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν Βρετ. Δυνάμεων**
13.00 **Εἰδήσεις στὴν ἀγγλική. Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.**
13.10 **Συνέχεια ἐκπομπῆς γιὰ τὶς Βρετ. Δυνάμεις**
13.30 **Παληοὶ καὶ νέοι χοροί (δ)**
Τόμας Ἄρν: Τρεῖς χοροὶ ἀπὸ τὸ ἔργο «Κῶμος» σὲ διασκ. Χέρμπετζ (Ἀλλέγκρο, Λάργκο, Πρέστο) Ἡ ὀρχήστρα τοῦ BBC. Διευθ. ὁ Τζούλιαν Χέρμπετζ.
Μπετόβεν: Γερμανικὸς χορὸς ἀρ. 12. Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Βερολίνου.
Γκροτάϊ: «Ἡ πόλκα τῶν σπουργιτιῶν». Συγκρότημα ἀπὸ φυσαρμόνικες μὲ τραγοῦδι ἀπὸ τὴν Ἄννυ Βάλτνερ.
«Πρόσκλησις στὸ χορό» (ἐπιλογὴ ἀπὸ σύγχρονους χορούς). Ἡ ὀρχήστρα Τζόου Λόσς.
13.50 **Τέχνη καὶ ζωή.**
«Ἡ αὐταπάτη», ἀπὸ τὸν κ. Π. Φλῶρο.
14.00 **Ἐμεῖς κι' ὁ κόσμος**
14.15 **Β΄ δελτίο εἰδήσεων.**
14·30 **Ἡ ὥρα τῶν ἀκροατῶν**
Σοπέν: Μπαλλάντα ἀριθ. 3, σὲ λὰ ὕφ. μεῖζ., ἔργο 47. Ὁ πιανίστας Ἀλφρένδος Κορτῶ
Ραχμάνινωφ: Πρελούδιο σὲ σὸλ δίεσ. ἔλασ. Ὁ πιανίστας Μπέννο Μωϊσέγεβιτς.
Μότσαρτ: «Τουρκικὸ ἐμβατήριο» (Ρόντο ἀπὸ τὴ Σονάτα σὲ λὰ μεῖζ. σὲ διασκευὴ γιὰ ὀρχήστρα). Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Βερολίνου. Διευθ. Χὰνς Σμὶτ-Ἴσσερστετ.
Τσαϊκόφσκυ: «Ἀραβικὸς χορὸς» καὶ «Βὰλς τῶν λουλουδιῶν» ἀπὸ τὴ σουΐτα «Καρυοθραύστης». Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Βερολίνου. Διευθ. Λέο Μπόρχαρντ.
Ντρντλά: «Ἀνάμνησις». Ὁ βιολιστὴς Γρηγόριος Ντινίκου μὲ συνοδεία πιάνου.

Ἑσπερινὸ Πρόγραμμα

16.00 **Χρηματιστήριο. — Ἀνακοινώσεις.**
16.15 **Μάθημα ἀγγλικῆς**
16·30 **Ποικίλη μουσικὴ (δ)**
Κράϊσλερ: «Ἐσὺ παληὸ καμπαναριὸ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου». Ἡ βιολονίστρια Ἔρικα Μορίνι μὲ συνοδεία πιάνου ἀπὸ τὸν Μίχαελ Ράουχάϊζεν.
Ντεμπυσσύ: «Γιορτὲς» (ἀρ. 2 ἀπὸ τὰ «Νυκτερινά»). Ἡ Ὀρχήστρα τῶν Συναυλιῶν Λαμουρὲ τῶν Παρισίων. Διευθ. Ἀλμπὲρ Βόλφ.
Πὶκ - Μαντζιαγκάλλι: «Ὁ χορὸς τοῦ Ὄλαφ» ἀπὸ τὸ ἔργο «Οἱ δύο ὑπνοβάτες». Σόλο πιάνο ἡ Αἰλὴν Τζόϋς.
16.45 **Γαλλικὴ ἐκπομπή.**
17.00 **Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα (δ)**
17.30 **Ἡ ὥρα τῶν νησιῶν.**
«Τὸ νησὶ τῆς Ὡραίας Ἑλένης», ἀπὸ τὴ Δίδα Ἀντωνία Κουτούπη.
17.50 **Διάσημοι σολίστ (δ)**
Κορέλλι: «Ἡ τρέλλα». Ὁ βιολιστὴς Γιεχουντὶ Μενουχίν, μὲ συνοδεία πιάνου ἀπὸ τὸν Χοῦμπερτ Γκήζεν.
Σοπὲν: «Νυκτερινό». Ὁ βιολοντσελλίστας Ἀττίλιο Ραντσάτο.
Μπράμς: Ἰντερμέτζο, ἔργο 118 ἀρ. 4. Ἡ πιανίστρια Λουΐζα Γκμάϊνερ.
Σίγκουρτ Λή: «Χιόνι» (διασκ. Κόππολα). Ἡ ὑψίφωνος Εἴντε Νορένα μὲ συνοδεία ὀρχήστρας. Διευθ. Πιέρο Κόππολα.
Θέσαρ Ἐσπέχο: «Τσιγγάνικοι σκοποί». Ὁ βιολιστὴς Μίσα Ἔλμαν μὲ συνοδεία πιάνου ἀπὸ τὸν Μαρσὲλ Βὰν Γκόολ.
Λίστ: Οὑγγρικὴ ραψωδία ἀρ. 11. Ὁ πιανίστας Ἀλφρέδος Κορτῶ.
18.20 **Ἡ ἀνοικοδόμησις τῆς Ἑλλάδος.**
18.30 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν Βρετ. Δυνάμεων**
19.00 **Εἰδήσεις στὴν ἀγγλική. Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.**

Ἡ δὶς Καίτη Παπαλεονάρδου, εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς Τετάρτης.

19.15 **Συνέχεια ἐκπομπῆς γιὰ τὶς Βρετ. Δυνάμεις.**
19.30 **Ἡ ὥρα τοῦ ἀγρότου καὶ τοῦ ναυτιλλομένου**
20.00 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις μας.**
20.30 **Γ΄ δελτίον εἰδήσεων καὶ σχόλια.**
21.00 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὸν καθένα (δ)**
21.20 **Μελωδίες καὶ ρυθμοί (δ)**
21.45 **Ἡ σημερινὴ Ἀγγλία.**
22·00 **Συναυλία τῆς Συμφωνικῆς Ὀρχήστρας τοῦ Σταθμοῦ μὲ διευθυντὴ τὸν κ. Θεόδωρο Βαβαγιάννη.**
Χαῖντελ: Κοντσέρτο γκρόσσο σὲ σὸλ ἔλασσον ἀρ. 17 (Λάργκο ἀφφετουόζο, Ἀλλέγκρο μὰ νὸν τρόππο, Μυζέτ, Ἀλλέγκρο). Σόλο οἱ κ.κ. Σκαντζουράκης, Μαγειρόπουλος καὶ Κοφίνο.
Ἀξιώτη: «Δειλινό», συμφωνικὸ ἰντερμέτζο.
Μπετόβεν: Συμφωνία ἀρ. 1 σὲ ντὸ μεῖζ., ἔργ. 21. (Ἀντάτζιο μόλτο - Ἀλλέγκρο κὸν μπρίο, Ἀντάντε καντάμπιλε κὸν μότο, Μενουέττο, Ἀντάτζιο - Ἀλλέγκρο μόλτο βιβάτσε).
23.00 **Δ΄ δελτίο εἰδήσεων.**
23.15 **Ἐμεῖς κι' ὁ κόσμος.**
23·20 **Καντάδες (δ)**
23.30 **Ἐλαφρὰ μουσικὴ (δ)**
«Σερενάτα σ' ἕνα μοναχικὸ ἀστέρι» (Λῆτς, διασκ. Τόμπσον). Ἡ ὀρχήστρα Τζῶρτζ Μελακρῖνο.
«Ὑπάρχει κάτι γύρω ἀπὸ μιὰ παληὰ ἀγάπη» (Χάντσον Φέϊν). Ἡ Κόννυ Μπόζουελ μὲ ὀρχήστρα.
Μελωδίες τοῦ Βίκτωρ Χέρμπερτ. Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ἀντρὲ Κοστελάνετς.
Ὁ πιανίστας Κάρολ Γκίμπονς σὲ διάφορες ἐπιτυχίες του.
«Ἡ πρώτη μου, ἡ τελευταία μου, ἡ μοναδική μου» (Σήζαρ, Γκρήβερ). Ὁ Ἄντυ Ράσσελ μὲ τὴν ὀρχήστρα Πὼλ Οὐέστον.
«Ἀναμνήσεις τῆς Χα-

βάης», ἐπιλογή. 'Ο Φέλιξ Μέντελσον μὲ τὸ συγκρότημά του.

ΤΕΤΑΡΤΗ 15 Ἰανουαρίου.

Πρωινὸ πρόγραμμα

07.00 **Πρωινὴ μουσική (δ)**
07.20 **Πρωινὴ γυμναστική**
07.30 **Α΄ δελτίο εἰδήσεων·**
07.45 **Ἐπανάληψις τοῦ ἀγγλικοῦ μαθήματος.**
08·00 **Δημοτικὰ τραγούδια (δ)**
08·10 **Τὸ πεντάλεπτο τοῦ σπιτιοῦ.**
«Λίγα λόγια γιὰ τὴ διακόσμησι τοῦ σπιτιοῦ», ἀπὸ συνεργάτη μας.
08.15 **Ἐλαφρὰ μουσικὴ (δ).**

Μεσημεριανὸ πρόγραμμα

12.00 **Ἑλαφρὰ ἑλληνικὰ τραγούδια (δ)**
«Ἂν εἶχες καρδιά»,φὸξ-τρότ (Βέλλα). 'Ο Βισβάρδης καὶ ὁ Τάλμας μὲ τὴν ὀρχήστρα Ταρτσίνη.
«Ποῦ νάσαι τώρα», ρωμάντσα (Σακελλαρίου, Γιαννακοπούλου, Σουγιούλ). 'Η Στέλλα Γκρέκα μὲ τὴν ὀρχήστρα Σουγιούλ.
«Φίλησέ με στὸ στόμα» ταγκὸ (Παπαδοπούλου, Παπαδούκα, Σπυροπούλου). 'Η Νικολαΐδου καὶ ὁ Πολυκράτης μὲ τὴν ὀρχήστρα Παπαδοπούλου.
«Χθὲς τὸ βράδυ ὠνειρεύτηκα», σλόου (Γιαννουκάκη, Γιαννίδη). 'Η Στέλλα Γκρέκα μὲ ὀρχήστρα. Διευθ. ὁ συνθέτης.
«Κατερίνα» (Κοντομηνοπούλου). 'Ο Γούναρης καὶ ὁ Μακρῆς μὲ τὴν ὀρχήστρα 'Οντεόν. Διευθ. ὁ Βιτάλης.
«Λίγες» καρδιὲς ἀγαποῦν», ταγκὸ (Κοφινιώτη, Σουγιούλ). 'Η Δανάη μὲ τὴν ὀρχήστρα Γεωργιάδη.
«Κι ὅμως πονᾶς, καρδιά μου», ταγκὸ (Παπαδοπούλου). 'Η Νικολαΐδου καὶ ὁ Πολυκράτης μὲ τὴν ὀρχήστρα Παπαδοπούλου.
12.20 **Ἡ ὥρα τῶν φιλοτελιστῶν.**
12.30 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν Βρετ.Δυνάμεων.**
13.00 **Εἰδήσεις στὴν ἀγγλικὴ. Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.**
13.10 **Συνέχεια τῆς ἐκπομπῆς γιὰ τὶς Βρετ. Δυνάμεις**
13,30 **Ἡ Ἑλλάδα στὸν ὠγῶνα.**
13,40 **Γαλλικὰ τραγούδια (δ)**
«Χωρὶς νὰ τὸ σκεφτῶ» (Χιούαρντ, Γκραίνερ, Γκόλντσμπεργκ). 'Η Λὺς Γκωτὺ μὲ ὀρχήστρα.
«Κῆπος τὸ μήνα τοῦ Μάη», ἀργὸ φὸξ. Μουσικὴ καὶ ἐκτέλεσις τοῦ Σὰρλ Τρενέ μὲ συνοδεία τῆς ὀρχήστρας Βὰλ Μπέργκ.
«Περίμενε», βάλς (Ζὰκ Σάρλ, Ζὰν Λενουάσ). 'Η Λυσιὲν Μπουαγιὲ μὲ τὴν ὀρχήστρα Μπαζιάκ.
«Κάνω ὑπόκλισι» (Πασκάλ Μπαστιά). 'Ο Ζὰν

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ — **12-18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ**

'Ο ΟΜΙΛΟΣ ΧΑΤΖΗΔΑΚΙ, εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ἑβδομάδος

Σαμπλὸν μὲ τὴν ὀρχήστρα Βὰλ Μπέργκ.
«Ἕνας νειὸς τραγουδάει» (Πώλ, 'Ασσό). 'Η Ἐντὶτ Πιὰφ μὲ τὴν ὀρχήστρα Μετεέν.
«'Οταν ἕνας κάουμπόϋ...», φὸξ-τρότ (Γκαστέ, Ποτερά). 'Ο Ζὼρζ Γκεταρὺ μὲ τὴν ὀρχήστρα Κόστ.
14.00 **Ἐμεῖς κι' ὁ κόσμος**
14.15 **Β΄ δελτίο εἰδήσεων.**
14.30 **Ἀθλητικὲς εἰδήσεις**
14·40 **Μουσικὴ τοῦ Γιόχαν Στράους (δ)**
'Επιλογὴ ἀπὸ διάφορες ὀπερέττες του (διασκευὴ Λοΰπτβιτς Σλάϊγκελ).
«Κρασί, γυναῖκα καὶ τραγοῦδι», βάλς. 'Η ὀρχήστρα Μάρεκ Βέμπερ.

'Εσπερινὸ Πρόγραμμα

16.00 **Χρηματιστήριο. — 'Ανακοινώσεις.**
16.15 **Μάθημα ἀγγλικῆς**
16.30 **Χορευτικὴ μουσική.**
16.45 **Γαλλικὴ ἐκπομπή.**
17.00 **Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα (δ).**
17.30 **Ἡ ὥρα τοῦ παιδιοῦ**
(Γιὰ παιδιὰ 8-12 ἐτῶν)
«Οἱ τέσσερις μουσικοί». Παιχνίδια, ποιήματα.
17.50 **Ἐκλεκτοὶ δίσκοι**
Λαλό : «'Ο βασιληᾶς τοῦ Γές», εἰσαγωγή. Συμφωνικὴ ὀρχήστρα. Διευθ. Φιλὶπ Γκωπέρ.
Φωρέ : «Μετὰ ἀπὸ ἕνα θνειρο»(σὲ στίχους Μπουσίν). 'Η ὑψίφωνος Μάγκυ Τεὺτ μὲ συνοδεία πιάνου ἀπὸ τὸν Τζέραλντ Μούρ.
Φωρέ : «Σεληνόφως» (σὲ στίχους Βερλαίν) καὶ «Φθινόπωρο» (σὲ στίχους Σιλβέστερ). 'Η ὑψίφωνος Νινὸν Βαλλὲν μὲ συνοδεία πιάνου.
Φράνκ : «Ψυχή», συμφωνικὸ ποίημα. 'Η 'Ορχήστρα τῶν Συναυλιῶν Λαμουρέ. Διευθ. 'Αλμπὲρ Βόλφ.
18.30 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν Βρετ Δυνάμεων**
19.00 **Εἰδήσεις στὴν ἀγγλικὴ. Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.**
19.15 **Συνέχεια ἐκπομπῆς γιὰ τὶς Βρετ.Δυνάμεις.**
19.30 **Πολιτικὴ ὁμιλία.**
19.40 **Ρεσιτὰλ πιάνου τῆς Δόρς Καίτης Παπαλεονάρδου.**
Μπράμς : Ραψωδία, ἔργ. 79 ἀρ. 1.
Σοῦμαν : «Βραδυνό», καὶ «Ξεπέταγμα» ἀπὸ τὶς «Φαντασίες» ἔργ. 12.
Σοπέν : Πολωνέζα σὲ ντὸ ἔλασ.
'Αλμπένιθ : «Καστίλια», σεγκιδίλιας, ἀπὸ τὴν «'Ισπανικὴ σουίτα».
20.00 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὶς Ἑνοπλες Δυνάμεις μας.**
20.30 **Γ΄ δελτίο εἰδήσεων καὶ σχόλια.**
21.00 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὸν καθένα**
21.20 **Τὸ Σεξτέττο τοῦ Σταθμοῦ.**
21.45 **Ἡ σημερινὴ Ἀγγλία**
22·00 **Μουσικοφιλολογικὴ ἐραδυά.**
22.20 **Μικτὸ ποικίλο ἐλαφρὸ πρόγραμμα. Τραγουδεῖ ὁ Γιάννης Λάρης**
«Γιατί νὰ σὲ ποθῶ», ταγκὸ (Χάρρυ Οὐὼρρεν).
«Τώρα ποὺ χειμώνιασε» ἀμπανέρα (Γιαννίδη, Χαιροπούλου).
«'Ελα πάλι», σλόου (Γιάννη Καστριώτη).
«Θὰ φύγω», βάλς (Χαιροπούλου).
«Πέρσι τέτοιον καιρό», σλόου (Γιαννίδη).
23.00 **Α΄ δελτίο εἰδήσεων**
23.15 **Ἐμεῖς κι' ὁ κόσμος**
23.20 **Ποικίλη μουσικὴ (δ)**
Μπετόβεν : Ρομάντσα σὲ φὰ μεῖζ. 'Ο βιολιστὴς Ζὰκ Τιμπὼ μὲ συνοδεία πιάνου ἀπὸ τὸν Χάρολντ Κράξτον.
Τσαϊκόφσκυ : Σερενάτα γιὰ ὀρχήστρα ἐγχόρδων, ἔργο 48. (Κομμάτι σὲ φόρμα σονατίνας,Βάλς, Ἔλεγειο, Φινάλε).'Η 'Ορχήστρα Κοντσέρτγκεμπάου τοῦ 'Αμστερνταμ. Διευθ. Βίλεμ Μένγκελμπεργκ.
'Αρτίτι : «Μπολέρο».Η 'Η κοντράλτο Σίγκριντ 'Ονέγκιν μὲ συνοδεία πιάνου ἀπὸ τὸν Φράντς Ντόρφμύλλερ.
Ρίμσκυ-Κόρσακωφ: «Γαμήλιος πομπή», ἀπὸ τὸν «Χρυσὸ πετεινό». 'Η 'Ορχήστρα τῶν Συναυλιῶν Λαμουρέ. Διευθ. 'Αλμπὲρ Βόλφ.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ECHOPHONE
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

ΠΕΜΠΤΗ, 16 Ἰανουαρίου.

Πρωινὸ Πρόγραμμα

07.00 **Πρωινὴ μουσική (δ)**
07.20 **Πρωινὴ γυμναστική.**
07.30 **Α΄ δελτίο εἰδήσεων.**
07·45 **Ἐπανάληψις τοῦ ἀγγλικοῦ μαθήματος**
08·00 **Δημοτικὰ τραγούδια(δ)**
08.10 **Τὸ πεντάλεπτο τῆς γυναικας.**
«'Ιουλία 'Ανδρεάδη», ἀπὸ τὴ Δίδα Μαρία Γιωτοπούλου.
08.15 **Δίσκοι στὴν τύχη.**

Μεσημεριανὸ Πρόγραμμα

12.00 **Ἑλαφρὰ μουσική(δ)**
«Ρὸζ Μαρί», ἐπιλογὴ (Φρίμλ). 'Η ὀρχήστρα Νιοῦ Μέϋφαιρ.
«Μαϊριγκολίντ» (Μπίλλυ Μέγερλ). Πιάνο σόλο ὁ συνθέτης.
Μελωδίες τοῦ Λάϊονελ Μόνκτον (διασκ. Στάνφορντ Ρόμπινσον). 'Η ὀρχήστρα τοῦ Ρίτσαρντ Κρήν.
12.20 **'Ομιλία.**
12.30 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν Βρετ.Δυνάμεων.**
13.00 **Εἰδήσεις στὴν ἀγγλικὴ. Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.**
13.10 **Συνέχεια τῆς ἐκπομπῆς γιὰ τὶς Βρετ. Δυνάμεις.**
13,30 **Μουσικὴ ἀπὸ φωνοταινίες (δ)**
13.50 **Ἡ φυσιολατρικὴ ὥρα.**
14.00 **Ἐμεῖς κι' ὁ κόσμος.**
14.15 **Β΄ δελτίο εἰδήσεων.**
14'30 **Συμφωνικὴ τζάζ (δ)**

'Εσπερινὸ Πρόγραμμα

16.00 **Χρηματιστήριο. — 'Ανακοινώσεις.**
16.15 **Μάθημα ἀγγλικῆς**
16,30 **Ἐλαφρὸ πιάνο (δ).**
16.45 **Γαλλικὴ ἐκπομπὴ**
17.00 **Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα (δ)**
17.30 **Ἡ ὥρα τοῦ παιδιοῦ**
(Γιὰ παιδιὰ 12-14 ἐτῶν)
«'Ο Καραγκιόζης Δήμαρχος».
18.00 **Ἡ 'Εφημερὶδα τοῦ Σταθμοῦ**
18.30 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν Βρετ.Δυνάμεων**
19.00 **Εἰδήσεις στὴν ἀγγλικὴ. Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.**
19.15 **Συνέχεια ἐκπομπῆς γιὰ τὶς Βρετ.Δυνάμεις**
19.30 **Γιὰ νὰ γνωρίσωμε τὴν Ἑλλάδα**
«Τὰ ἐρημονήσια μας», ἀπὸ τὸν κ. Θέμο Ποταμιάνο.
19.40 **Δημοτικὰ τραγούδια (δ)**
20.00 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὶς Ἑνοπλες Δυνάμεις μας.**
20,30 **Γ΄ δελτίο εἰδήσεων καὶ σχόλια.**
21.00 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὸν καθένα**
21.20 **Μουσικὴ δωματ.ου(δ)**
Λέντβάϊ : Κουϊντέττο γιὰ φλάουτο, ὄμποε, κλαρίνο, φαγκόττο καὶ κόρνο, ἔργο 23 (Θέμα καὶ παραλλαγὲς, 'Ιντερμέτζο, Φινάλε). Κουϊντέττο πνευστῶν τοῦ Γκεβάντχάους τῆς Λειψίας.
21.45 **Ἡ σημερινὴ Ἀγγλία**
22.00 **Παληὲς καντάδες ἀπὸ τὴ γοργώδια Γεωργίου Ἀθανασιάδη.**
«Τὸ ὄνειρό μου εἶσαι σύ» (Κοκκίνου).
«Καθὼς περνοῦν καὶ χάνονται» (Χατζηαποστόλου).
«Πάρ' τὴν καρδιά μου πάρτηνε» (διασκ. 'Αθανασιάδη).
«'Η Μαριώ» ('Υρτιτιέ)
«'Εδωσα λόγο ἄλλου» (διασκ. 'Αθανασιάδη).
22.20 **Τέχνη καὶ ζωή.**
«'Η ζωὴ τῶν βιβλίων», ἀπὸ τὸν κ. Α.Καραντώνη.
22.30 **Ρεσιτὰλ τῆς ὑψιφώνου Δίδος Σοφίας Ζαρμπῆ.**
Ντομένικο Σκαρλάττι : «Σὰν ἐρωτιάρα πεταλούδα».
Μάγερ-Χέλμουντ : Παληοὶ γερμανικοὶ στίχοι τῆς ἀγάπης.
Μότσαρτ : "Αρια ἀπὸ τὴν ὄπερα «'Η ἀπαγωγὴ ἀπὸ τὸ Σεράϊ».
"Αλμπαν Φὸϊρστερ : «Σ' ἀγαπῶ».
Κράϊσλερ : «Βιεννέζικο καπρίτσιο».
'Αλάμπιεφ : «Τὸ ἀηδόνι».
Μενελου Παλλαντίου : «Οἱ γύφτοι».
23.00 **Δ΄ δελτίο εἰδήσεων.**
23.15 **Ἐμεῖς κι' ὁ κόσμος**
23.20 **Ἐλαφρὰ ἑλληνικὰ καὶ ξένα τραγούδια(δ)**
«Πές μου γιατὶ φεύγεις» (Καστριώτη). 'Η Στέλλα Γκρέκα.
«Ποιὰ νάσαι σύ», ρωμάντσα-σλόου (Σακελλαρίου, Γιαννακοπούλου, Παπαδοπούλου, Σουγιούλ). 'Ο Γούναρης μὲ τὴν ὀρχήστρα Σουγιούλ.
«Εἶσαι γιὰ πάντα στὴν καρδιὰ μου», σλόου (Μενεστρέλ, Λεκουόνα). 'Η Μαίρη Λῶ μὲ τὸ Τρίο Στὰρς καὶ τὴν ὀρχήστρα Γιάκοβλεφ.
«Ποιὸ εἶνε τ' ὄνομά της», ταγκο - ἱσπανικὴ σερενάτα (Κοφινιώτη, Σιλβιάνο). 'Ο Ζὼρζ Γκεταρὺ μὲ τὴν ὀρχήστρα Γεωργιάδη.
«Δὲν πειράζει» (Χαιροπούλου). 'Η Κάκια Μένδρη μὲ τὴν ὀρχήστρα Λ. Γεωργιάδη.
«Καλαμαζού»,φὸξ-μπούγκι (Μενεστρὲλ, Οὐὼρεν) 'Η Μαίρη Λῶ μὲ τὸ Τρίο Στὰρς καὶ τὴν ὀρχήστρα Γιάκοβλεφ. Σόλο κλαρίνο ὁ Μουζάκης.
23·40 **Νυκτερινὴ μουσική (δ)**
Σοπέν: Νυκτερινὸ. Ἔργο 27 ἀρ. 2 (διασκ. Βιλχέλμι). 'Ο βιολιστὴς Μίσα Ἔλμαν μὲ συνοδεία πιάνου ἀπὸ τὸν Μαρσὲλ Βὰν Γκόολ.
Πιερνέ : Σερενάτα.Συγκρότημα ἐγχόρδων.
Σούλκ : «Σεληνόφως», ἔργο 83 ἀρ. 1 (σὲ στίχους τοῦ Βερλαίν). 'Η ὑψίφωνος Μάγκυ Γεὺτ μὲ συνοδεία πιάνου ἀπὸ τὸν Τζέραλντ Μούρ.
"Ερικ Κόουτς : «Σταχτοπούτα»,φαντασία.Συμφωνικὴ ὀρχήστρα. Διευθ. ὁ συνθέτης.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ — **12-18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ**

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 17 Ἰανουαρίου

Πρωινὸ Πρόγραμμα

07.00 **Πρωινὴ μουσικὴ (δ)**
07.20 **Πρωινὴ γυμναστικὴ**
07·30 **Α΄ δελτίο εἰδήσεων.**
07·45 **Ἐπανάληψις τοῦ ἀγγλικοῦ μαθήματος**
08.00 **Ἑλαφρὰ ἑλληνικὰ τραγούδια (δ).**
08.15 **Ἑλαφρὰ μουσικὴ(δ).**

Μεσημεριανὸ Πρόγραμμα

12.00 **Μουσικὲς σελίδες(δ)**
'Αρένσκυ : Παραλλαγὲς σ' ἕνα θέμα τοῦ Τσαϊκόφσκυ, ἔργο 35Α. 'Ορχήστρα ἐγχόρδων. Διευθ. Μπόϋντ Νήλ.
'Ιμπέρ : Σονάτα γιὰ βιολὶ καὶ πιάνο μὲ τὸν τίτλο «Παιχνίδια» καὶ
Ραβέλ : Μενουέττο ἀπὸ τὴ Σονάτα γιὰ πιάνο.
'Ο βιολιστὴς Γκέοργκ Κούλενκαμπφ μὲ συνοδεία πιάνου.
Χούμπερτινκ : «'Ο Γιαννάκης καὶ ἡ Μαρούλα», εἰσαγωγὴ. 'Η 'Ορχήστρα τῆς Γερμανικῆς "Οπερας τοῦ Βερολίνου. Διευθ. Χὰνς Σμίτ-"Ισσερστετ.
12.30 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν Βρετ.Δυνάμεων**
13.00 **Εἰδήσεις στὴν ἀγγλικὴ Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.**
13.10 **Συνέχεια τῆς ἐκπομπῆς γιὰ τὶς Βρετ. Δυνάμεις**
13.30 **Ἡ ὥρα γιὰ τὰ σύγχρονα προβλήματα.**
«'Η νέα ψυχολογία καὶ τὸ πρόβλημα τοῦ 'Ανθρώπου», ἀπὸ τὸν κ. Στεφανία Χατζόκη.
13.40 **Δημοτικὰ τραγούδια (δ)**
14.00 **Ἐμεῖς κι' ὁ κόσμος.**
14.15 **Β΄ δελτίο εἰδήσεων.**
14.30 **Ἡ ὥρα τῶν ἀκροατῶν**
Δίσκοι τῆς ἐκλογῆς των

Ἐσπερινὸ Πρόγραμμα

16.00 **Χρηματιστήριο — 'Ανακοινώσεις.**
16.15 **Μάθημα ἀγγλικῆς**
16'30 **Ἑλαφρὰ ἑλληνικὰ τραγούδια (δ)**

'Ο κ. Γιάννης Λάρης, εἰς τὸ πρόγραμμα τῆ Τετάρτης.

«'Αν μποροῦσα», ταγκό (Πορτοκάλλη, Σαββίδη). 'Η Κούλα Νικολαΐδου μὲ τὴν ὀρχήστρα Γεωργιάδη.
«Λίγες καρδιὲς ἀγαποῦνε», ταγκό (Κοφινιώτη, Σουγιούλ). 'Ο Τώνης Μαρούδας μὲ τὴν ὀρχήστρα Σουγιούλ.
«'Αγαπούλα» (Μαργαρίτη, 'Ιακωβίδη). 'Ο Φώτης Πολυμέρης μὲ τὴν ὀρχήστρα Βέλλα.
«Ποιὸς σὲ πῆρε καὶ μοῦφυγες», ταγκὸ (Κοφινιώτη, Γούναρη). 'Η Κούλα Νικολαΐδου μὲ τὴν ὀρχήστρα Γεωργιάδη.
«Τὰ δυό σου μάτια», βάλς (Γρυπάρη, Σαλαχώρα). 'Η Δώρα Κιοΐλου καὶ ἡ Καραγιάννη μὲ τὶς χαβάγιες Γρυπάρη.
16.45 **Γαλλικὴ ἐκπομπὴ**
17.00 **Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα (δ)**
17.30 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν ἀσθενῶν.**
17.50 **Ἡ ὥρα τῆς ἐγκυκλοπαιδείας.**
«Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πλανήτου μας», ἀπὸ τὸν κ. Κ. Δόσιο.
18·00 **Μουσικὴ ἀπὸ μανδολινάτες (δ)**
18·20 **Ἡ Θρησκευτικὴ "Ωρα**
«'Ο "Αγιος 'Αντώνιος», ἀπὸ τὸν κ. Γ. Κεραμίδα.
18.30 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν Βρετ.Δυνάμεων.**
19.00 **Εἰδήσεις στὴν ἀγγλικὴ. Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.**
19.15 **Συνέχεια ἐκπομπῆς γιὰ τὶς Βρετ.Δυνάμεις.**
19.30 **Ἡ ὥρα τοῦ ἀγροτοῦ καὶ τοῦ ἐργάτου.**
20.00 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὶς Ἑνοπλες Δυνάμεις μας**
20.30 **Γ΄ δελτίο εἰδήσεων καὶ σχόλια**
21.00 **Ἐκπομπὴ γιὰ τὸν καθένα.**
21.20 **Ἡ 'Ορχήστρα τοῦ Σταθμοῦ.**
21.45 **Ἡ σημερινὴ Ἀγγλία·**
22.00 **Βραδυνὸ κοντσέρτο (δ)**
Μπερλιόζ : «Βεατρίκη καὶ Βενέδικτος», εἰσαγωγὴ. 'Η Φιλαρμονικὴ τοῦ Λονδίνου. Διευθ. Σὲρ Χάμιλτον Χάρτυ.
Μπερλιόζ : Πενθήμιο ἐμβατήριο ἀπὸ τὴν τελευταία σκηνὴ τοῦ «Αὐλέτους». 'Η ἰδία ὀρχήστρα μὲ τὸν ἴδιο διευθυντή.
Μότσαρτ : Κοντσέρτο γιὰ κλαρίνο καὶ ὀρχήστρα. Σολίστ ὁΡέτζιναλντ Κελλ καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Λονδίνου. Διευθ. Μάλκομ Σαστζέντ.
Πέρσελ : Σουίτα γιὰ ὀρχήστρα (διασκ. Μπαρμπιρόλλι) 'Η Φιλαρμονικὴ - Συμφωνικὴ 'Ορχήστρα τῆς Νέας 'Υόρκης.Διευθ. Τζὼν Μπαρμπιρόλλι.
23.00 **Δ΄ δελτίο εἰδήσεων.**
23.15 **Ἐμεῖς κι' ὁ κόσμος**
23.20 **Ἐλαφρὸ ποικίλο πρό-**

ΣΑΒΒΑΤΟ, 18 Ἰανουαρίου

Πρωινὸ Πρόγραμμα

07.00 **Πρωινὴ μουσικὴ (δ)**

07.20 Πρωινὴ γυμναστική.
07.30 Α' δελτίο εἰδήσεων.
07.45 Ἐπανάληψις τοῦ ἀγγλικοῦ μαθήματος
08.00 Δημοτικὰ τραγούδια (δ)
08.10 Τὸ πεντάλεπτο τῆς νοικοκυρᾶς.
«Ὁδηγίες γιὰ τὸ νοικοκυριό».
08.15 Ἐλαφρὰ μουσική (δ).

Μεσημεριανὸ Πρόγραμμα

12.00 Ἐλαφρὰ μουσική (δ)
«Ἡ εἴσοδος τῶν μικρῶν φαύνων» (Πιερνέ, διασκ. Μουτόν). Ἡ ὀρχήστρα χορροῦ τοῦ BBC. Διευθ. Τζακ Χύλτον.
«Ἄγριο τριαντάφυλλο», ἐπιλογή (Τζέρουμ Κέρν) Ἡ ὀρχήστρα Νιοῦ Μέϋφαιρ. Διευθ. Ντεμπρόϋ Σάμερς.
Ἐπιτυχίες τοῦ Κάρολ Γκίμπονς. Σόλο πιάνο ὁ ἴδιος.
«Τὸ φλέρτ τῆς μέλισσας» (Ἀρμάντολα). Ἡ ὀρχήστρα Χίλλιγκτον.
12.20 Ὁμιλία.
12.30 Ἐκπομπὴ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν Βρετ.Δυνάμεων.
13.00 Εἰδήσεις στὴν ἀγγλική. Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ Λονδίνο.
13.10 Συνέχεια τῆς ἐκπομπῆς γιὰ τὶς Βρετ Δυνάμεις.
13.30 Τραγούδια ἀπὸ τὴν "Ερνα Ζάκ μὲ συνοδεία πιάνου ἀπὸ τὸν Ἀντρὲ Μπενουά.
Σαὶν-Σάνς : «Ἡ ἀνέμη τῆς Ὀμφάλης», συμφωνικὸ ποίημα, ἔργο 31. Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Λίβερπουλ. Διευθ. Μάλκομ Σάρτζεντ.
20.00 Ἐκπομπὴ γιὰ τὶς "Ενοπλες Δυνάμεις μας.
20.30 Γ' δελτίο εἰδήσεων καὶ σχόλια.
21.00 Ἐκπομπὴ γιὰ τὸν καθένα
21.20 Μουσικὴ ἀπὸ ἐπερέττες (δ)
«Τὸ τραγοῦδι τῆς ἐρήμου», φαντασία (Ζίγκμουντ, Ρόμπεργκ, Χάμμερστάϊν). Ἡ ὀρχήστρα τοῦ θεάτρου Μογκαντόρ.
Μελῳδίες τοῦ Πάουλ Λίνκε. Ἡ Μάργκαρετ Ντύρεν, ὁ "Ενκον Φόγκελ, ὁ Ρόμπερτ Μπιμπόρτι καὶ ὁ Χάνς Σίλλινγκς μὲ χορῳδία καὶ ὀρχήστρα. Διευθ. ὁ Μπροῦνο Ζέλντερ - Βίνκλερ.
Ἐπιλογὴ ἀπὸ τὴν «Πριγκήπισσα τῆς Τσάρντας» τοῦ Κάλμαν. Ἡ ὀρχήστρα Μάρεκ Βέμπερ.
21.45 Ἡ σημερινὴ Ἀγγλία.
22.00 Ἐκπομπὴ ἀπὸ τὸ «Μεθυσμένο φεγγάρι»
23.00 Δ' δελτίο εἰδήσεων.
23.15 Ἐμεῖς κι' ὁ κόσμος
23.20 Χορευτικὸ πρόγραμμα (δ)

Τὸ Πρόγραμμα τὸ ὁποῖον καταρτίζει ἡ Ὑπηρεσία τοῦ Ραδιοφωνικοῦ μας Σταθμοῦ καὶ δημοσιεύεται εἰς τὰς σελίδας αὐτάς, ὑφίσταται ἐνίοτε μικρὰς μεταβολάς, εἴτε συνεπείᾳ γεγονότων ποὺ παρουσιάζονται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑβδομάδος καὶ πρέπει νὰ μεταδοθοῦν ἐκ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ, εἴτε συνεπείᾳ ἀσθενείας ἐκτελεστῶν ὡρισμένου μέρους τοῦ Προγράμματος, εἴτε ἐξ ἄλλης ἀνάγκης. Ἐξ αὐτῆς τῆς ἀφορμῆς παρουσιάζονται ἐνίοτε ὡρισμέναι μεταβολαί, διὰ τὰς ὁποίας δὲν εὐθύνεται φυσικὰ οὔτε ἡ καταρτίζουσα τὸ Πρόγραμμα Ὑπηρεσία, οὔτε ἡ Σύνταξις τοῦ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ».

19.15 Συνέχεια ἐκπομπῆς γιὰ τὶς Βρετ.Δυνάμεις.
19.30 Τέχνη καὶ ζωή.
«Ἡ ζωγραφικὴ τοῦ Χατζηκυριάκου - Γκίκα» ἀπὸ τὸν κ. Νίκο Γαβριὴλ-Πεντζίκη.
19.40 Ποικίλη μουσική (δ)
Γιόνγκεν : «Τοπεῖα τῶν δουνῶν», ἀπὸ τὸ ἔργο «Γραφικοὶ πίνακες». Ἡ συμφωνικὴ ὀρχήστρα τοῦ BBC. Διευθ. Κλάρενς Ρέϋμπελτ.
Παγκανίνι : Καπρίτσιο ἀρ. 20 (διασκ. Κράϊσλερ) Ὁ βιολιστὴς Γιάσα Χάϊφετς μὲ συνοδεία πιάνου ἀπὸ τὸν Ἀντρὲ Μπενουά.
Σαὶν-Σάνς : «Ἡ ἀνέμη τῆς Ὀμφάλης», συμφωνικὸ ποίημα, ἔργο 31. Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Λίβερπουλ. Διευθ. Μάλκομ Σάρτζεντ.
20.00 Ἐκπομπὴ γιὰ τὶς "Ενοπλες Δυνάμεις μας.
20.30 Γ' δελτίο εἰδήσεων καὶ σχόλια.
21.00 Ἐκπομπὴ γιὰ τὸν καθένα
21.20 Μουσικὴ ἀπὸ ἐπερέττες (δ)
«Τὸ τραγοῦδι τῆς ἐρήμου», φαντασία (Ζίγκμουντ, Ρόμπεργκ, Χάμμερστάϊν). Ἡ ὀρχήστρα τοῦ θεάτρου Μογκαντόρ.
Μελῳδίες τοῦ Πάουλ Λίνκε. Ἡ Μάργκαρετ Ντύρεν, ὁ "Ενκον Φόγκελ, ὁ Ρόμπερτ Μπιμπόρτι καὶ ὁ Χάνς Σίλλινγκς μὲ χορῳδία καὶ ὀρχήστρα. Διευθ. ὁ Μπροῦνο Ζέλντερ - Βίνκλερ.
Ἐπιλογὴ ἀπὸ τὴν «Πριγκήπισσα τῆς Τσάρντας» τοῦ Κάλμαν. Ἡ ὀρχήστρα Μάρεκ Βέμπερ.
21.45 Ἡ σημερινὴ Ἀγγλία.
22.00 Ἐκπομπὴ ἀπὸ τὸ «Μεθυσμένο φεγγάρι»
23.00 Δ' δελτίο εἰδήσεων.
23.15 Ἐμεῖς κι' ὁ κόσμος
23.20 Χορευτικὸ πρόγραμμα (δ)

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Β. Β. C

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 12-18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Κυριακὴ 12 Ἰανουαρίου :

6.00 Εἰδήσεις
6.30 Κλασσικὴ μουσική: Χάϋδν, Ροσσίνι, Μόζαρτ, Ρεσπίγκι.
8.00 Εἰδήσεις.
10.00 Εἰδήσεις.
11.00 Μουσικὴ χοροῦ.
13.00 Εἰδήσεις.
14.15 Ὀρχήστρα Β. Β. C. Μόζαρτ Μπιζέ.
15.00 Εἰδήσεις.
16.00 Μουσικὴ παρέλασις.
17.30 Ἡ "Ωρα τοῦ Παιδιοῦ.
18.00 Εἰδήσεις
18.30 Μουσικὴ καὶ τραγούδι.
19.00 Βαριετέ.
20.00 Εἰδήσεις εἰκοσιτετραώρου.
23.45 Στρατιωτικὴ Μπάντα.
1.00 Εἰδήσεις

Δευτέρα, 13 Ἰανουαρίου :

8.00 Εἰδήσεις.
8.15 Δίσκοι κατ' ἐκλογήν.
10.00 Εἰδήσεις
10.15 Ὀρχήστρα ἐλαφρᾶς μουσικῆς.
13.00 Εἰδήσεις
13.15 Κλασσικὴ μουσική: Καμπαλέφσκυ, Μπαλακίρεφ
14.30 Μουσικὴ χοροῦ.
15.00 Εἰδήσεις
16.30 Ὀρχήστρα Β Β. C.
20.00 Εἰδήσεις Εἰκοσιτετραώρου.
20.15 Δίσκοι κατ' ἐκλογήν.
21.00 Τρίτη πρᾶξις τῶν «Ἀρχιτραγουδιστῶν» τοῦ Βάγνερ.
22.00 Εἰδήσεις
22.30 Δίσκοι κατ' ἐκλογήν.
23.15 Ποικίλον πρόγραμμα
1.00 Εἰδήσεις

Τρίτη, 14 Ἰανουαρίου :

8.00 Εἰδήσεις
8.45 Πιάνο.
10.00 Εἰδήσεις.
10.15 Ὀρχήστρα Β Β. C. Μπαλακέρεφ, Λαμπέρ Σαμπριέ.
11.00 Μουσικὴ χοροῦ.
12.30 Ἐλαφρὰ μουσική
13.00 Εἰδήσεις
13.15 Ὀρχήστρα ἐλαφρᾶς μουσικῆς.
14.00 Βαριετέ.
15.00 Εἰδήσεις.
17.20 Δίσκοι κατ' ἐκλογήν.
18.30 Δίσκοι κατ' ἐκλογήν.
19.15 Μελῳδίες καὶ ρυθμοί.
20.00 Εἰδήσεις εἰκοσιτετραώρου.
21.00 Συμφωνικὴ ὀρχήστρα: Σιμπέλιους.
22.00 Εἰδήσεις.
23.45 Κουαρτέτο ἐγχόρδων.

Τετάρτη 15 Ἰανουαρίου :

8.00 Εἰδήσεις
8.15 Ὀρχήστρα Β. Β C. Στήβενς. Σιμπέλιους.
10.00 Εἰδήσεις
10.35 Ὀρχήστρα.
11.00 Κουαρτέτο ἐγχόρδων.
12.30 Ἐλαφρὰ μουσική.
13.00 Εἰδήσεις
16.00 Δίσκοι κατ' ἐκλογήν.
18.00 Εἰδήσεις
19.15 Μουσικὴ χοροῦ
20.00 Εἰδήσεις εἰκοσιτετραώρου.
21.20 Δίσκοι κατ' ἐκλογήν.
22.00 Εἰδήσεις
23.15 Ἐλαφρὰ μουσική

Πέμπτη 16 Ἰανουαρίου :

7.30 Δίσκοι κατ' ἐκλογήν.
8.00 Εἰδήσεις
9.15 Ὀρχήστρα Κάρολ Γκίμπονς.
10.00 Εἰδήσεις
10.15 Ὀρχήστρα Σταθμοῦ
11.00 Χορευτικὴ μουσική.
12.30 Ἐλαφρὰ μουσική
13.00 Εἰδήσεις
13.15 Μουσικὴ χοροῦ.
15.30 Τζάζ.
16.00 Ὀρχήστρα Σταθμοῦ.
18.00 Εἰδήσεις.
18.30 Ὀρχήστρα Τζὰκ Χάρντυ.
19.15 Μουσικὴ χοροῦ
20.00 Εἰδήσεις εἰκοσιτετραώρου.
23.15 Μουσικοῦ χοροῦ.

Παρασκευὴ 17 Ἰανουαρίου:

8.00 Εἰδήσεις.
8.30 Δίσκοι κατ' ἐκλογήν.
9.15 Πρωϊνὴ μουσική
10.00 Εἰδήσεις
11.00 Ὀρχήστρα τοῦ Σταθμοῦ:
12.30 Ἐλαφρὰ μουσική
13.00 Εἰδήσεις.
13.15 Ὀρχήστρα Σταθμοῦ
15.00 Εἰδήσεις.
15.30 Μελῳδίες καὶ ρυθμοί
17.20 Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα: (δίσκοι).
18.00 Εἰδήσεις
20.00 Εἰδήσεις Εἰκοσιτετραώρου.
21.10 Ὀρχήστρα.
22.00 Εἰδήσεις
23.15 Ὀρχήστρα Σταθμοῦ
0.00 Μουσικὴ χοροῦ.
1.00 Εἰδήσεις

Σάββατον 11 Ἰανουαρίου

7.00 Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα: Τζὼν Μπλόου, Μέντελσον.
8.00 Εἰδήσεις.
8.15 Χορευτικὴ μουσική
9.15 Πρωϊνὴ μουσική.
10.15 Μουσικὴ παρέλασις
11.45 Θεατρικὸν ὄργανον
12.00 Ἐλαφρὰ τραγούδια
13.00 Εἰδήσεις
13.15 Μελῳδίες, καὶ ρυθμοί
15.00 Εἰδήσεις
15.30 Μουσικὴ χοροῦ (Ὀρχήστρα Τζεράλντο).
16.00 Θεατρικὸν ὄργανον
19.15 Ὀρχήστρα Σταθμοῦ
20.00 Εἰδήσεις εἰκοσιτετραώρου.
21.15 Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα: Ἄρνολτ Μπάξ, Γκρήγκ.

Αἱ ἐκπομπαὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ B.B.C. εἰς τὴν Ἑλληνικὴν

Καθημερινῶς : 7.00—7.15 : Εἰδήσεις καὶ ὁμιλία (Τρίτη καὶ Σάββατον: Μάθημα ἀγγλικῆς) Μέτρα 267 41.32. 31.50 25.30.

Καθημερινῶς : 13.45—14.00: Εἰδήσεις καὶ ἐπιθεώρησις τοῦ Τύπου. (Τὴν Δευτέραν: Μάθημα Ἀγγλικῆς) Μέτρα : 41.32 31.50 30 96, 25.30, 19.61.

Καθημερινῶς : 20.00—20.30: Εἰδήσεις καὶ ποικίλον πρόγραμμα. Μέτρα 41.32 31 50 25,30 19 61.

Κυριακή: «Ἡ Μ. Βρεταννία κατὰ ἣν παροῦσαν ἑβδομάδα».

Δευτέρα: Χρονικὸν ἀπὸ σοδιοφώνου.

Τρίτη: Μουσική.

Τετάρτη: Ὁμιλία καὶ ἄρθρον

Πέμπτη: Βρεταννοὶ διανοούμενοι.

Παρασκευή: Χρονικὸν ἀπὸ ραδιοφώνου

Σάββατον: Παλιτικὴ ὁμιλιο καὶ ἐπιστημονικὴ ὁμιλία.

Εἰδικὴ ἐκπομπὴ διὰ τὴν Κύπρον εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν

"Ωρα: 20.30—20.45 Καθ' ἑκάστην Κυριακήν, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν. Μέτρα : 31.32 καὶ 24.92

ΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΩΡΑ...

Σταυρόλεξον ὑπ' ἀριθ 15

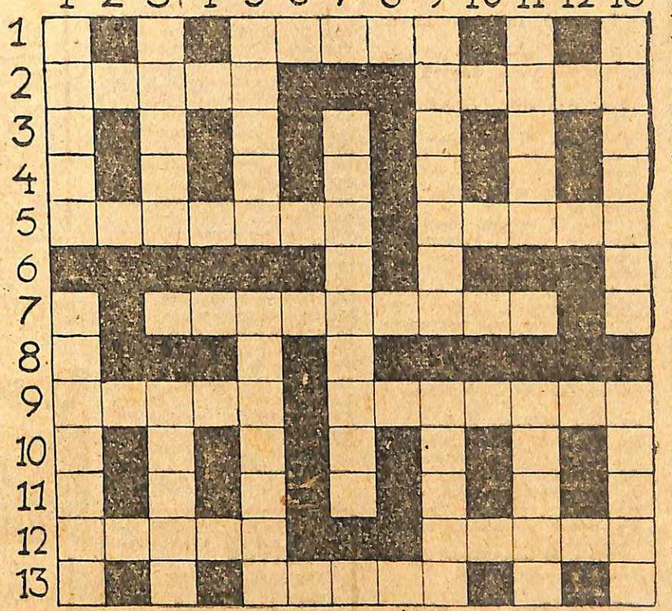

Ὁριζοντίως :
1) "Ολα τὰ σπίτια ἔχουν.
2) Ψευδαίσθησις. — Ἐπιθετικὸν ὄπλον τῶν Ἀρχαίων.
5) Ἐπικίνδυνα νερά. — Κάτι ποὺ συνήθως «ξεχνοῦν» νὰ δώσουν πίσω.
7) Κωμόπολις τῆς Πελοποννήσου ἱστορικὴ καὶ πρωτεύουσα τῆς Γορτυνίας.
9) Χημικαὶ ἑνώσεις —Βρεταννικὴ ἀποικία τῆς Ν. Ἀφρικῆς.
12) Κάθε πρᾶγμα ἔχει τὸ δικό του. — Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε αὐτὴ δὲν θὰ ἔγραφε ὁ... Ὅμηρος !
13) Αὐτά, στεροῦνται πολλὰ πράγματα.

Καθέτως :
1) Ὑποχρεωτικὴ εἰσπραξις. — ΝόμισμαΕὐρωπαϊκοῦ Κράτους.
3) Χωρίον τῆς Ἀττικῆς. — Ἀφορμή.
5) Ἔχει πολλὰ βάσανα καὶ φροντίδες. —Εἰσαγόμενον φροῦτο.
7) "Ετσι λέγεται ἕνα πολυτελὲς σπίτι.
9) Ἐμπνέουν τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς ἐρωτευμένους. — Ἡ Αἴγυπτος τῶν χει στὸν Νεῖλο καὶ ἐμεῖς στὸ Φάληρο!
11) Ἑλληνικὴ νῆσος.—Αὐτὸς ποὺ ξέρει πολλά.
13) Ὀνομασία σπιτιῶν στερεωμένων σὲ πασσάλους κοντὰ σὲ ποταμούς. — Μονωδία λυρικοῦ χαρακτῆρος (πληθ.).

Α. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΑΡ. 13

Ὁριζοντίως :
1) Σπορά. — Κλίμα.
3) Κῶως.
4) Χωριὸ — Σωρός.
6) Σπανάκι — Σαΐτα.
8) Ἀετὸς — "Ηπειρος.
10) Νεῦμα — Τέλμα.
11) Μοῖρα.
13) Αἴτνα — "Ηλιος.

Καθέτως :
1) Στίχος — "Αγνοια.
3) Ἅρπα — Τούρ.
5) Ἀσκοπα — Στάμνα
7) Ἀνατιμήσεις.
9) Κισσὸς — Ἑκταφή.
11) Ἀρνὶ — Ρολά.
13) Ἀλάσκα — Σταφίς.

Αἴνιγμα

"Οπως εἶμαι, καβαλλάρη, θὰ μὲ βρῆς σ' ὅλες τὶς λέξεις μ'ἂν τὸ πρῶτα γράμμα βγάλης καὶ ἀφίσης ὅλα τάλλα. Τότε σὺ ἔχεις τὴ χάρι γιατὶ πᾶς μ' ἐμὲ καβάλλα.

Πρόβλημα

"Ενας ταβερνιάρης ἔχει τρεῖς μπουκάλες. Ἡ μία παίρνει ἀκριβῶς ὀκτὼ ὀκάδες καὶ εἶνε γεμάτη κρασί. Οἱ ἄλλες δύο εἶνε ἀδειανὲς καὶ χωροῦν ἡ πρώτη 5 ὀκάδες καὶ ἡ δεύτερη 3 ὀκάδες. Θέλει τώρα νὰ χωρίσῃ τὶς ὀκτὼ ὀκάδες κρασὶ τῆς πρώτης μπουκάλας εἰς δύο μπουκάλες. Βάζοντας τέσσαρες ὀκάδες εἰς τὴν κάθε μίαν, δὲν ἔχει ὅμως, ἄλλα μέτρα. Πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃ χρησιμοποιῶν ὡς μέτρον μόνον τὶς τρεῖς μπουκάλες του ;

Κυβόλεξον

ΜΑΓΕΙΑ
Α* * **Ν
Γ* * **Α
Ε* * **Σ
Ι* * **Σ
ΑΝΑΣΣΑ

Συμπληρώσατε τὰ κενά.

Λύσεις τῶν προηγουμένων

ΑΙΝΙΓΜΑ: Κανθὸς — ἄνθος.
ΓΡΙΦΟΣ: Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλὸν. τὸ κακὸν οὐδ' ἅπαξ.
ΠΡΟΒΛΗΜΑ : Τὰ 16 χαρτιὰ θὰ τοποθετηθοῦν ὡς ἑξῆς: Εἰς τὴν πρώτην σειράν: Ντάμα (σπ.) Ρήγας (μπ.) "Ασσος (κ.) Βαλὲς (καρ.). Εἰς τὴν δευτέραν σειράν: Βαλὲς (κ.), "Ασσος (καρ.) Ρήγας (σπ.). Ντάμα (μπ.) Εἰς τὴν τρίτην σειράν: Ρήγας (καρ.) Ντάμα (κοῦπα) Βαλὲς (σπ.). "Ασσος (σπ.). Εἰς τὴν τετάρτην σειράν: "Ασσος (μπ.) Βαλὲς (σπ) Ντάμα(καρ.) Ρήγας (κοῦπα).
ΚΥΒΟΛΕΞΟΝ: ΛΙΝΑ
ΙΔΩΝ
ΝΩΤΑ
ΑΝΑΞ

ΓΙΝΕΣΘΕ ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΟΙ

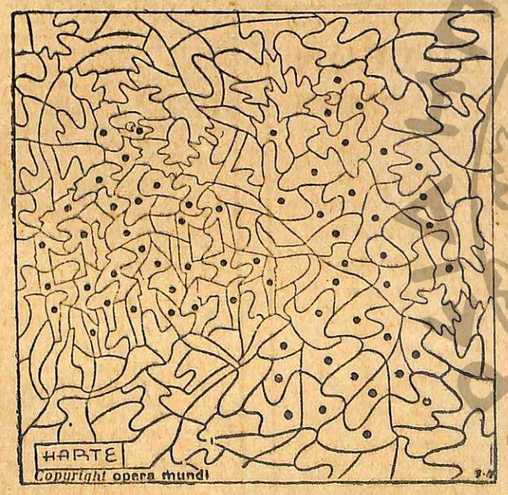

"Αν γεμίσετε τὰ κενὰ ποὺ ἔχουν τελεῖες, θὰ ἔχετε μιὰ κυρία ποὺ θέλει δυὸ θέσεις γιὰ νὰ καθήσῃ.

ΚΑΛΤΣΕΣ ΦΘΗΝΕΣ

Γυναικεῖες μεταξωτὲς	Δρχ.	5900
Γυναικ. Μπαρολὲ ἐξτρα	»	3500
Γυναικ. Ἀράχνη ζωϊκὲς λεπτὲ	»	16000
ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ	»	6800
Κυλότες βαμβακ.	»	2000
Σοσόνια μόδας	»	2500
ΚΑΛΤΣΕΣ ἀνδρῶν	»	1800

"Ολα τὰ εἴδη μας σὲ τιμὲς ἀποθήκης

ΘΗΣΕΩΣ 17

(Πάροδος Κολοκοτρώνη)

Ἐλᾶτε καὶ σ' ἀπόγευμα νὰ ἐξυπηρετηθῆτε καλύτερα.

«ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ»

Ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Οἱ φίλοι τοῦ Βιβλίου» ἐκυκλοφόρησεν σὲ πολυτελῆ ἔκδοσιν τὸν τέταρτο τόμον «Τοῦ Θεάτρου τοῦ Παιδιοῦ» τῆς κ. Ἀντιγόνης Μεταξᾶ. Τὸ νέο βιβλίο τῆς κ. Μεταξᾶ περιέχει τὰ ὡραιότερα μονόπρακτα ποὺ ἔνει παρουσιάσῃ τὸ «Θέατρο τοῦ Παιδιοῦ» μέχρι σήμερα, καθὼς καὶ τὸ θαυμάσιο παραμύθι «Ἡ Σταχτομούτα» σὲ 4 πράξεις Τὸ «Θέατρο τοῦ Παιδιοῦ» πωλεῖται σὲ ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα.

'Ο γάμος ἐν Βελβενδῷ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 4)

τιμοι» παραλαμβάνουν μὲ τὰ βιολιὰ τὸν «νουνόν», τοῦ ὁποίου τὸ κράτος γίνεται ἀπεριόριστον ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτήν. Ἔχει ὑπὸ τὴν πειθαρχικωτέραν ἐξουσίαν τοὺς «μπρατίμους», κανονίζει τὰ ζητήματα, διατάσσει τοὺς πάντας.

Ἡ πανηγυρικὴ παραλαβὴ τοῦ νουνοῦ προσημαίνει εἰς ὅλην τὴν κώμην τὴν προσεχῆ παραλαβὴν τῆς νύφης. Ἀσυνήθης τότε παρατηρεῖται συνωστισμὸς εἰς τὰς ὁδούς, ὁπόθεν θὰ διέλθη ἡ γαμήλιος παράταξις — ὁδοὺς γνωστὰς ἤδη, διότι ἐκεῖθεν ἀκριβῶς πέρασαν καὶ τὰ «σινιά».

❤ ❤ ❤

Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύφης, μόλις ἀκουσθῆ μακρόθεν τὸ κλαρῖνο διαλαλοῦν ἐκκωφαντικῶς τὴν ἄφιξιν τῆς συνοδείας τοῦ γαμβροῦ, κατεβάζουν τὴν νύφην εἰς τὴν αὐλὴν καὶ τὴν ἀσπάζονται οἱ γονεῖς, οἱ συγγενεῖς καὶ αἱ φίλαι ὑπὸ τὰ ρίγη τῆς συγκινήσεως καὶ τὰ ὁλόθερμα δάκρυα, τὰ ὁποῖα προκαλεῖ τὸ ἑξῆς ὡραῖον ἆσμα :

«Μῆλο μου κόκκινο,
Ἄσπρο καὶ ροΐδινο,
Ἀΐ, μὴ μαραίνεσαι,
Ἀΐ, μὴν πικραίνεσαι,
— Πῶς νὰ μὴ μαραθῶ.
Πῶς νὰ μὴν πικραθῶ,
Πῶς νὰ χωρίσω
Ἀπ' τὸν πατέρα μου,
Κι ἀπ' τὴ μητέρα μου,
Κι ἀπὸ τ' ἀδέλφια μου.
Κι ἀπ' τὴν πολλὴ σειρά,
Κι ἀπ' τὲς συντρόφισσες,
Ποὺ θὰ διαβαίνουν
Καὶ θὰ μὲ λαλοῦν ·
«Ἀΐντε, συντρόφισσα
Νὰ πᾶμε γιὰ νερό.»
«—Σύρτε, δὲν ἔρχομαι,
Γιατὶ μὲ πάντρεψαν!»

Τὸ «συμπεθεριὸ» ἔφθασε! Οἱ μάνδαλοι τῆς ἐξώθυρας κατ' ἔθος ἀπαράβατον, σπάζονται ἀπὸ τοὺς μπρατίμους· οἱ φωνές, τὰ πηδήματα, τὰ βιολιά, ὅλοι, ὅλα χαλνοῦν κόσμον εἰς τὸ σπίτι τῆς νύφης.

Τέλος ἔρχεται ἡ ὥρα ν' ἀναχωρήσουν. Οἱ γονεῖς συνοδεύουν τὴν κόρην των μόνον ἕως τὴν ἐξώθυραν ὅπου χορὸς ἀντιπροσωπεύων τὴν νύφην, ψάλλει :

«Ἔχε γειά, καλή μου μάννα»

ἐνῷ χορὸς ἐκπροσωπῶν τοὺς γονεῖς τῆς νύφης ἀπαντᾷ :

«Σύρε στὸ καλό, παιδάκι μ'»

ἀκολουθοῦν δὲ τὴν νύφην μόνον οἱ παράνυφοι, οἱ ὁποῖοι παραμένουν, διὰ νὰ δώσουν θάρρος εἰς αὐτήν, μέχρι τῆς Δευτέρας.

Ἤδη ἡ πομπὴ ἀκολουθεῖ τὴν ἑξῆς τάξιν : Μπροστὰ οἱ μπράτιμοι χοροπηδῶντες πάντοτε· ἔπειτα τὰ βιολιά· ἔπειτα ὁ παπᾶς μὲ τὸ νουνό· ἀκολουθοῦν οἱ ἄνδρες, κατόπιν τῶν ὁποίων ἡ νύφη μὲ τὰς παρανύμφους ἑκατέρωθεν καὶ ἔπειτα αἱ γυναῖκες.

Καθ' ὁδὸν ὁ χορὸς ὅστις περιστοιχίζει τὴν νύφην ψάλλει :

«Σιγανὰ κι ἀγάλι-ἀγάλια
Μὴ λερώσης τὰ παπούτσια:
Σὲ μαλλώνει ἡ πεθερά σου
Σὲ μαλλώνει κι ὁ πεθερός σου·
Σιγανὰ περπάτα, νύφη,
Μὴ λερώσης τὰ παπούτσια
Τὴν ποδιά, τὸ φερετζέ σου.»

Ὅταν δὲ πλησιάσουν εἰς τὸ σπίτι τοῦ γαμβροῦ :

«Ἔβγα, ἔβγα, κυρὰ μάννα,
Νὰ δεχθῆς τὸν κύριο γυιό σου
Ποὺ σὲ φέρνει μιὰ περδίκα,
Μιὰ περδίκα ποὺ τὰ πλάγια
Μὲ τὴ ζάχαρι πλασμένη
Μὲ τὸ μέλι ζυμωμένη.»

Τώρα ἡ πεθερὰ χάρις εἰς τὴν βραδύτητα τῆς γαμηλίου πομπῆς, εἰσέρχεται πρώτη εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐξέρχεται μὲ μίαν κουλοῦραν καὶ ἓν δοχεῖον κρασί. Τὴν κουλοῦρα θέτει εἰς τὸ κεφάλι τῆς νύφης, ἡ ὁποία εἰσέρχεται τοιουτοτρόπως θριαμβευτικῶς εἰς τὴν οἰκίαν φροντίζουσα νὰ προβάλη πρῶτον τὸ δεξιὸ καὶ ἔπειτα τὸ ἀριστερὸ πόδι εἰς τὸ κατώφλιον. Αἱ δὲ γυναῖκες ψάλλουν :

«Σέβα, σέβα κυρὰ νύφη,
Στοῦ κύριου γαμβροῦ τὸ σπίτι
Καὶ αὐτοῦ φωλιὰ νὰ φκιάσης,
Καὶ αὐτοῦ νὰ ξεφωλιάσης».

Μετὰ τὴν στέψιν, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ ἀμέσως οἱ μπράτιμοι παραλαμβάνουν μὲ τὰ βιολιὰ τὸ «συμπεθεριὸ» τῆς νύφης, ἔπειτα τὸ «συμπεθεριὸ» τοῦ γαμβροῦ καὶ τὰ ὁδηγοῦν εἰς ἐξοχικὸ μέρος, ὅπου γίνεται χορός.

Τὴν ἑσπέραν παρατίθεται εἰς τὸν Νουνὸν δεῖπνον, κατὰ τὸ ὁποῖον οὗτος τραγουδεῖ τὸ ἑξῆς ἆσμα, προσέχων εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ σχετικὸν ποῦ πεθεροῦ ὄνομα :

«Ὁ Γιάννης κάμει τὴ χαρά,
Ὁ Γιάννης κάμει γάμον,
Ἀκάλεσε συμπεθερούς,
Συμπεθερούς, συντέκνους,
Ἀκάλεσε τὸ Σταυραετὸ
Νὰ πάη νὰ στεφανώση.
Κι ὁ Σταυραετὸς ἐντράπηκε
Νὰ πάη νὰ στεφανώση.
Ψηλά, ψηλὰ ἐπέταξε
Ἴσια μὲ τὰ οὐράνια,
Κάνει στεφάνια ἀπὸ φλωριὰ
Καὶ τὰ κεριὰ π' ἀσῆμι,
Καὶ τὸ στεφανοσκέπασμα
Ὅλο μαργαριτάρι!»

Ἐν Θεσσαλονίκη 21.5.1909.

Ι. Γ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

—Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὰ τὰ μανίκια εἶνε πολὺ κοντά.

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε! Τὸ ραφεῖο μου δὲν φτειάνει ποτὲ κοντὰ μανίκια... Ἀσφαλῶς τὰ χέρια σας εἶνε μακρυά!

Ἡ Ἐπισκέπτρια.—Νομίζω πὼς ἕνα τέτοιο τερατούργημα σὰν κι αὐτὸ ποὺ βλέπω τώρα δὲν ταιριάζει νὰ βρίσκεται σὲ μιὰ καλλιτεχνικὴ Ἔκθεσι!

Ὁ Ζωγράφος. — Μὲ συγχωρῆτε, κυρία, ἀλλά... δηλαδή.. νά, αὐτὸ ποὺ βλέπετε δὲν εἶνε πορτραῖτο... εἶνε ὁ... καθρέπτης!

ΕΛΛΗΝΕΣ ΧΟΡΕΥΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΓΔΑΤΗΝ.

Τὸ περίφημο ἑλληνικὸ χορευτικὸ Ντουέττο Σπῦρος — Μαίρη (Νικῆτα) ἐσημείωσαν καταπληκτικὴ ἐπιτυχία στὴ Βαγδάτη τοῦ Ἰράκ.

Τὸ συμπαθητικὸ αὐτὸ ζευγάρι Μαίρη—Σπῦρος (Νικήτας) εἶνε τῆς Σχολῆς Κλασσικοῦ χοροῦ «ΜΩΡΙΑΝΩΦ» καὶ εὑρίσκεται εἰς τὴν Βαγδάτην ἀπὸ 45 ἡμερῶν.

Ἄμεσα ἀποτελέσματα

εἶνε εἰς ὅλους γνωστὸν ὅτι τὸ Μεσογειακὸν κλῖμα εἶνε ἄστατον εἰς καιρικὰς συνθήκας, ποὺ καταστρέφει τὴν ἐπιδερμίδα.

Γι' αὐτὸ κορυφαῖοι Ἐπιστήμονες ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν γυναικείαν ὠμορφιάν, ἐμελέτησαν τὰ διάφορα συστατικὰ διαφόρων **ΚΡΕΜΩΝ ΠΡΟΣΩΠΟΥ** καὶ ὡς καταλληλοτέραν μὲ ἄμεσα ἀποτελέσματα, ἀπεφάνθησαν ὁμοφώνως ὑπὲρ τῆς μοναδικῆς διὰ τὸ εἶδος της μεταπολεμικῆς **Κρέμας Προσώπου «ΚΕΝΤ»**.

Ἡ δραστικότης τῆς κρέμας «ΚΕΝΤ» ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι περιέχει ἀξιόλογον συστατικὸν ἀπὸ χυμοὺς δένδρων εὐδοκιμούντων στὰ ἀπρόσιτα παρθένα δάση τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἀναζωογονῇ, νὰ τονώνῃ τὴν ἐπιδερμίδα, [illegible] κηλῖδες καὶ [illegible] πανάδες, ἐξαλείφει ρυτίδες καὶ [illegible] διαρκῆ νεότητα καὶ ὡραιότητα.

Δοκιμάσατέ την για [illegible]

Κρέμα «ΚΕΝΤ». [illegible] παντοῦ

ΑΙ ΩΡΑΙ ΕΚΠΟΜΠΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ

ΩΡΑ	ΣΤΑΘΜΟΣ	ΚΥΜΑΤΑ
07.00 — 07.15	Λονδῖνον Ἑλληνικὰ	41.75—31.50—25.30—31.56
08 00 —	Παρίσιοι Γαλλικὰ	25.1
08.30 — 08.43	Λονδῖνον Γαλλικὰ	48 56—11.61—31 50—25.30
09 00 — 09.16	Λονδῖνον Γαλλικὰ	31.88 (25 20) (31.48)
09.16 — 09 30	Λονδῖνον Ἀγγλικὰ (Ἀναμετάδοσις Ἀμερικῆς)	31 88 (31 43) 25.30 (25.20)
09.30 — 09 45	Λονδῖνον Γαλλικὰ (Ἀναμετάδοσις Ἀμερικῆς)	31 50 (31.48) 25 30 (25.25)
10.00 — 10 30	Λονδῖνον Γαλλικὰ	31.50 (31 48) 25.30 (25.25)
13.30 — 14 00	Λονδῖνον Γαλλικὰ	31 80 - 24 49
13.45 — 14 00	Λονδῖνον Ἑλληνικὰ	31.50 - 25 30. 19 61 30.96
15 30	Λονδῖνον Ἀγγλικὰ	31.50—25 18
18 15 — 18.30	Λονδῖνον Ἀγγλικὰ (Ἀναμετάδοσις Ἀμερικῆς)	41.01—31 88 25 49
18 30	Μόσχα Ἑλληνικὰ	41 50 25 75 30 30
18.30	Λονδῖνον Τουρκικὰ	19 25
19 00 — 19 30	Λονδῖνον Ἀγγλικὰ	30 30 25 17—19 75
19 15	Καναδᾶς Γαλλικὰ	16 75
19 15 — 19 30	Πασίο Ἑλληνικὰ	31 51 - 25.1
19 15	Ἄγκυρα Ἑλληνικὰ	31
19.30	Παρίσιοι Γαλλικὰ	25 31
20 00	Ἄγκυρα Γαλλικὰ	31
20 00 — 20 30	Λονδῖνον Ἑλληνικὰ	31 50 25 30 19 10
23 30 — 23 45	Λονδῖνον Ἀγγλικὰ	11 75 30 96 31 01 25.42
24 00 — 24 15	Λονδῖνον Ἀγγλικὰ (Ἀναμετάδοσις Ἀμερικῆς)	48 54 41 61
01 00 — 01 15	[illegible] Γαλλικὰ	48 54 41 61

Οἱ 30 συνεργάται τοῦ «Ἐδῶ Ἀθῆναι»

Κανένα ἄλλο ἑλληνικὸν περιοδικὸν καὶ εἰς οἱανδήποτε ἐποχήν, δὲν συνεκέντρωσε τόσους ἐκλεκτοὺς συνεργάτας, ὅσους τὸ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ».

Ἰδοὺ τὰ ὀνόματά των :

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ :

Λιλίκα Νάκου, Σοφία Σπανούδη, Ἀντιγόνη Μεταξᾶ.

ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ :

Σπῦρος Μελᾶς, Στράτης Μυριβήλης, Σπ. Παναγιωτόπουλος, Α. Καραντώνης, Ν. Πετμεζᾶς (Λαύρας), Κ. Κροντηρᾶς, Ι. Παπαδόπουλος, Γ. Ρωταΐτης, Ἀντ. Μυστακίδης, Β. Ἰμπροχώρης, Γ. Φουσάρας, Γιάγκος Ἀργυρόπουλος, Ἄλκης Θρῦλος, Ἴων Νταϊφᾶς κτλ.

= = =

Ἐπίσης :

Ἐκ τοῦ Δημοσιογραφικόσμου :

Οἱ κ. κ. Σπ. Μεταξᾶς, Π. Τρουμπούνης, Ι. Μεταξᾶς, Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης, Μιχ. Κυριακίδης, Θ. Ἀμουτζόπουλος, Μ. Λαμπρινίδης κτλ.

ΣΚΙΤΣΑ :

Οἱ κ.κ. Φ. Δημητριάδης καὶ Α. Βλασσόπουλος.

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ :

Εἰς κάθε φύλλον μας ὑπάρχουν ἐπίσης ἐκλεκταὶ ἔκτακτοι συνεργασίαι διακεκριμένων Ἑλλήνων λογογράφων καὶ δημοσιογράφων καθὼς καὶ ἐν μεταφράσει τὰ τελευταῖα ἀριστουργήματα τῆς ξένης Λογοτεχνίας.

Σύνολον :

30 ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

πλουτίζουν κάθε ἑβδομάδα τὸ

«Ἐδῶ Ἀθῆναι»

ΣΥΝΤΟΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — Τοῦ ΜΑΞ ΜΠΕΝΤΕΛ

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Βροχερὴ καὶ θολὴ ἡ Νοεμβριανὴ αὐγὴ διαπερνοῦσε μὲ κόπο τὶς γρίλλιες κάποιου δωματίου τοῦ ξενοδοχείου «Τὸ Χρυσὸ Λιοντάρι». Κουρασμένη ἡ Κλαίρη ἄνοιξε τὰ μάτια. Στὴν ἀρχὴ ἔμεινε κατάπληκτη γιατὶ δὲν ἀνεγνώριζε τὴν κρεββατοκάμαρά της. Ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ θυμήθηκε...

Τὸ προηγούμενο βράδυ εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴν ἐπέτειο τοῦ γάμου τους στὸ ἴδιο ἐκεῖνο σκοτεινὸ ἐπαρχιακὸ ξενοδοχεῖο ὅπου εἶχαν περάσει τὴν πρώτη τους νύχτα τοῦ γάμου. Ἤθελαν νὰ ξαναζήσουν τὸ ταξίδι τους τοῦ μέλιτος.

Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο στὸ δωμάτιο αὐτὸ εἶχε κλείσει ὅλη τὴν εὐτυχία της ὡς γυναίκα. Γιατὶ λοιπὸν σήμερα τὸ ξαναγύρισμα αὐτῶν τῶν ἀναμνήσεων, ἀντὶ νὰ πλημμυρίζη τὴν καρδιά της μὲ φλογερὴ καὶ γλυκειὰ συγκίνηση τὴ σφίγγει σὰν ἐφιάλτης;

Κι' ὅμως ἐκεῖνος ποὺ κοιμᾶται πλάϊ της εἶνε ὁ ἴδιος ποὺ εἶχε διαλέξει μόνη της. Κανεὶς ἄλλος δὲν ἄγγιξε τὴν καρδιά της.

Πῶς τὸν εἶχε ἀγαπήσει! Τὸ φτωχικὸ αὐτὸ δωμάτιο τὸ ξέρει, ὁλόφωτο τότε ἀπὸ λάμψη μυστηριώδη. Οἱ γυμνοὶ καὶ παγεροὶ τοῖχοι του γνωρίζουν πῶς μπῆκε στὴ ζωή της σὰν θριαμβευτικὴ αὐγὴ καὶ πῶς τίποτε πιὰ δὲν ὑπῆρξε γιὰ τὸ ἐκστατικὸ Εἶναι της τόσο γλυκὸ σὰν τὰ χείλη του καὶ τόσο ποθητὸ σὰν τὰ μάτια του.

Τὴν εἶχε λοιπὸν ἀπογοητεύσει ;

Ὄχι! Ἡ θέρμη του δὲν εἶχε λιγοστέψει. Διατηροῦσε πάντα τὸ ἴδιο σφιχτὸ καὶ ζηλότυπο ἀγκάλιασμα, τὴν ἴδια γεμάτη πάθος ἐπιθυμία.

❤❤❤

Ἐνεύτηκαν μαζὶ ὅλη τὴν ἀνθρώπινη εὐτυχία. Δὲν ἀναγκάστηκαν ποτέ τους νὰ ξεχάσουν ἢ νὰ κάμουν ἀνούσιο τὸν ἔρωτά τους μέσα στὸν ἀνεμοστρόβιλο τῶν πόλεων. Μιὰ ζωὴ στὴν ἐξοχὴ ἥσυχη κι' ἄνετη τοὺς ἐπέτρεψε ν' ἀπολαύσουν τὶς τρέλλες τῆς ἀγάπης στὸ ἴδιο περιβάλλον ποὺ εἶχαν ἀρραβωνιασθῆ. Γραφικὰ τοπεῖα, κῆποι ὁλάνθιστοι ποὺ ἔφθαναν ὡς τὸ ποτάμι λειβάδια ὅπου ἀνέμιζαν οἱ ἀσημένιες λεῦκες, σπιτάκια μὲ κεραμίδια κόκκινα χωσμένα σὰν φωλιὲς μέσ' στὴν πρασινάδα.

Οἱ εἰκόνες αὐτὲς τῆς ἤρεμης ἡδονῆς φορτωμένες ἀπὸ ἀναμνήσεις ἔκαναν κάθε μέρα τὴ συζυγική τους ἀτμόσφαιρα πιὸ τρυφερή. Κάθε βράδυ παραμόνευε στὸ κατώφλι τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ἀνδρός της. Τὸν βλέπει ποὺ προσπερνᾷ τὴ δενδροστοιχία, τοῦ χαμογελᾷ, ἐκεῖνος τῆς προσφέρει ἕνα λουλοῦδι ποὺ ἔκοψε στὸ δρόμο...

Ἡ Κλαίρη ἀναπνέει τὸ ἄρωμά του καὶ τὸ καρφώνει στὸ στῆθος της. Ὁ ἄνδρας τὴν παρέσυρε στὸ πάρκο καὶ σφίγγοντάς της τρυφερὰ τὰ μπράτσα τῆς διηγεῖτο τὶς ἀσχολίες του τῆς ἡμέρας. Μὲς στὸ βλέμμα του ἐκείνη ἀντίκρυζε τὴ σιωπηλὴ ἀπεραντωσύνη τοῦ δάσους καὶ τῶν λιβαδιῶν...

Ἡ ζωὴ αὐτὴ ποὺ εἶνε τόσο ἁγνὴ τόσο μεγάλη καὶ τόσο τρυφερὴ δὲν τὴν κάνει νὰ φαίνεται σὰν εὐτυχισμένη;

❤❤❤

Καὶ ὅμως...

Ἡ Κλαίρη ἀνακαθισμένη τώρα στὸ κρεββάτι τοῦ σκοτεινοῦ ξενοδοχείου, ἐκύτταζε τὸν ἄνδρα της.

Τὸ πρόσωπό του, βαρὺ ἀπὸ τὸν ὕπνο φαινότανε νὰ τῆς χαμογελᾷ ἀκόμη. Ἴσως καὶ νὰ τὴν ἔβλεπε στὸ ὄνειρό του. Τὰ μπράτσα του τεντωμένα ράθυμα πρὸς αὐτὴν ἔμοιαζαν σὰν νἄθελαν νὰ τὴν σφίξουν ἐπάνω του.

Ἦσαν αὐτὰ τὰ ἴδια βλέφαρα ἡ ἴδια ἀργὴ ἀνάσα, τὸ ἴδιο δυνατὸ καταφύγιο ὅπου θὰ μποροῦσε πάντα νὰ βρῇ προστασία...

Τὸν κύτταζε προσπαθῶντας νὰ συγκινηθῇ σὰν ἄλλοτε. Μὰ ἀλλοίμονο, ἡ παρουσία του δὲν τὴν τάραζε πιά. Τὰ λατρεμένα ἐκεῖνα χαρακτηριστικὰ τὴν ἄφιναν ἀδιάφορη...

Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες δυνατῆς καὶ παράφορης ἀγάπης θέλησε, γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήση περισσότερο νὰ τὸν γνωρίση ὡς τὰ κατάβαθα τῆς σκέψης του καὶ τῆς καρδιᾶς του, τὰ παιδικά του χρόνια, τὰ μέρη ὅπου εἶχε μείνει, τοὺς φίλους μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε συνδεθῆ.

Διάβασε τὰ βιβλία του ποὺ ἐκεῖνος προτιμοῦσε, ἐσπούδαζε τὰ γοῦστα του τὸ χαρακτῆρα του, τὴν ψυχή του...

Καὶ νὰ ποὺ τώρα ἡ ἱερὴ αὐτὴ θέρμη σιγὰ - σιγὰ εἶχε ξεθυμάνει κάθε μαγεία. Ὁ ἐξαιρετικὸς ἐκεῖνος ἄνδρας ποὺ τὴν εἶχε κατακτήσει μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα ἦταν κάτω ἀπὸ τὴ κοσμικὴ λάμψη ποὺ τὸν περιέβαλλε καὶ τοῦ χάριζε μιὰ ψεύτικη προσωπικότητα, ἦταν ἡ πιὸ κοινὴ κι' ἀσήμαντη ὕπαρξη.

Κάθε τι ποὺ προερχόταν ἀπ' αὐτὸν τὴν ἐπείραζε τώρα. Τὸ ψυχρὸ ἐκεῖνο ὕφος ποὺ τὸ εἶχε πάρει γιὰ χαριτωμένη ξενοιασιὰ δὲν ἦταν παρὰ ὀκνηρία. Τὸ γέλιο του ἐκεῖνο τὸ τόσο ἔξυπνο, ἔβλεπε τώρα πὼς στὸ βάθος του ἦτανε χυδαῖο.

Γιὰ ἕνα διάστημα ἡ Κλαίρη ἀγανακτοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό της ποὺ ἀσχήμιζε ἔτσι τὸ εἴδωλο τῆς πρώτης καὶ μοναδικῆς ἀγάπης της. Ὅμως ἡ καθημερινὴ ζωὴ ἐπεβεβαίωνε μία - μία ὅλες αὐτὲς τὶς διαπιστώσεις της καὶ κάθε μέρα ἡ βαθειὰ ἀπογοήτευση καὶ ψυχικὴ τῆς κούραση εἶχε συντρίψει πιὰ τὸν ἔρωτά της.

❤❤❤

Σὲ λίγο ὁ ἄνδρας της ξύπνησε. Ἡ Κλαίρη τὸν κύτταζε χαμογελῶντας. Καθὼς τὴν φιλοῦσε, εἶδε τὰ μάτια της πρησμένα καὶ γεμᾶτα δάκρυα.

—Πῶς ;... Κλαῖς μιὰ τέτοια μέρα, ἀγάπη μου ; Μὰ γιατί ;

— Δὲν εἶνε τίποτε... ἡ συγκίνηση χρυσέ μου... Αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ὅλες οἱ ἀναμνήσεις... Ἄ, πόσο σ' ἀγάπησα!..

Καὶ τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της, κυριευμένη ἔξαφνα ἀπὸ ἕνα φλογερὸ πάθος ἐντελῶς καινούργιο, ἀναμεμιγμένο μὲ κάποια ἀνείπωτη ἐπιθυμία νὰ μὴ τοῦ φανερωθῆ.

Ἡ μεγάλη ἀγάπη της εἶχε σπάσει, ἀλλὰ ἤθελε νὰ διατηρήση τοὐλάχιστο τὴν ἀνάμνησή της ποὺ ἦταν προσωποποιημένη στὸν ἄνδρα ἐκεῖνον...

Καὶ τὸν φίλησε παράφορα, ὅπως ἀκριβῶς τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου της.

Ἄ, ποιὸς θὰ πῇ ποτὲ πὼς γνώρισε τὴν ὕπουλη, παθιάρικη καὶ πολύπλοκη γυναικεία ψυχή!...

ΜΑΞ ΜΠΕΝΤΕΛ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Εἶνε εὔκολον νὰ φιλοσοφῇ κανεὶς πολλὰ χρόνια χωρὶς ν' ἀποκτήση ὅσες γνώσεις θὰ τοῦ διδάξη περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του σὲ μία μόνον ἡμέρα, ἕνα ἐρωτικὸν πάθος.

(Ἔμερσον)

Λιγώτερο σπάνιον εἶνε νὰ μεταπηδήση κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀντιπάθεια στὸν ἔρωτα, παρὰ στὴ φιλία.

(Λὰ Βρυγιὲρ)

Δυὸ πράγματα δὲν ὑπάρχουν στὸν κόσμο: Ὡραῖες φυλακὲς καὶ ἄσχημος ἔρως.

(Μυσὲ)

Ὅσο πιὸ μακρὺς εἶνε ὁ δρόμος στὸν ἔρωτα τόσο περισσότερη ἡδονὴ αἰσθάνεται τὸ λεπτὸν πνεῦμα.

(Πασκὰλ)

Ὁ Ἔρως εἶνε ἀνάγκη γιὰ τὴν ζωὴ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλ' ὅμως ὁλόκληρη ἱστορία γιὰ τὴν ζωὴ τῶν γυναικῶν.

(Σταὲλ)

Ἕνα ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ ἔρωτα εἶνε νὰ μᾶς κάμνη νὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς γιατὶ ὑποφέρομεν.

(Ρωσσὶν)

Τύποις Α. Ε. «Η ΠΡΩ-Ι-Α»

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

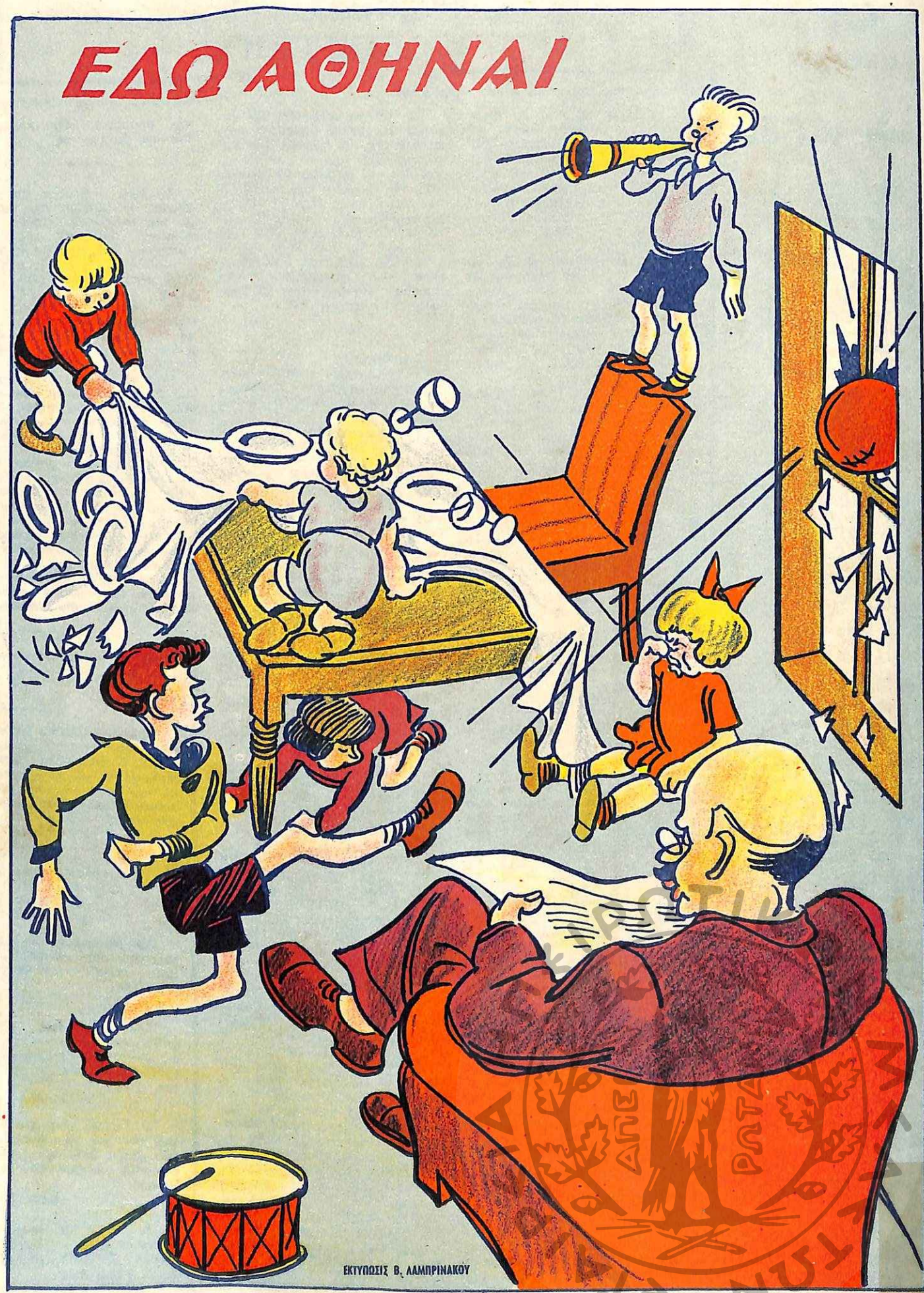

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ

Από το Ραδιοφωνικό πρόγραμμα: Η Ώρα τοῦ... Παιδιοῦ